Autoarea bestsellerului "Aripi de argint, Santiago Blue"

JANET DAILEY

Frumoasă şi mândră, Diana,o femeie plină de curaj îl urăşte de moarte pe bărbatul seducător dar aspru, care conduce ranch-ul tatălui ei.

Un armăsar sălbatic, un exemplar splendid care dădea târcoale fermei de mai multă vreme, reuşeşte să răpească iepele pur-sânge. Începe o urmărire palpitantă în căutarea răpitorului, o aventură din care Diana şi Holt nu puteau lipsi.

Şi-atunci, de-a lungul câmpiilor măturate de vânt ale Nevadei, în zile însorite şi nopţi înstelate ei luptă pentru dragostea lor.

Lei 2390

Profitaţi de facilităţile legăturii directe cu EDITURA. Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu substanţiale reduceri prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ. Editura COLOSSEUM 2000, Bucureşti, Calea Moşilor 113 C, ap. 7, tel.: 01/6149526

JANET DAILEY

RĂPITORUL

traducere de **Roxana Sorescu**

Editura Colosseum 2000
București 1994

PROFITAŢI DE FACILITĂŢILE LEGĂTURII DIRECTE CU EDITURA!

Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu reducere de până la 16%!

Următoarele cărţi pot fi obţinute prin sistemul Cartea prin poştă:

Colecţia "Pasiune şi mister":

- Ziduri misterioase — Susan Hawatch
- Femeia fără trecut — Phyllis Whitney

("Nisipurile mişcătoare", "Chemare în noapte"
în limita stocului disponibil)

Colecţia "Colombo":

- Unu orizontal, doi vertical — Ruth Rendell
- Unii mint şi alţii mor — Ruth Rendell

Integrala Barbara Cartland:

- Vacanţă la Roma — Barbara Cartland
- Fantoma din Monte-Carlo — Barbara Cartland

("Farmec irezistibil", "Talismanul de jad"
în limita stocului disponibil)

Seria Janet Dailey

- Fructele dragostei — Janet Dailey
- Răpitorul — Janet Dailey

Capitolul I

Șirul lung al munților golași dinspre est își aruncă umbrele matinale pe întinderea văii. Pantele le erau înnegrite de tufele dese de ienupăr. Vânticelul dinspre sud purta parfumul apei de la canalele de irigație ce udau câmpul, acolo unde covorul de salvie începea să facă loc covorului de verdeață.

Clăile de fân, asemeni unor coline aurii de pâine, se aliniau în rând cu clădirile fermei de animale și ale celei de cai. Curtea era înțesată de grajduri, de țarcuri și de staule, dominate de casa fermei, modestă, așezată pe o colină, a cărei ușoară înălțare îi asigura o perspectivă globală asupra întregului câmp de operațiuni. Prețioasa apă nu era risipită ca să ude peluze, așa încât dunele îndrăznețe ale deșertului își disputau terenul din jurul clădirilor.

Trei noateni arabi, cu părul lucitor, se zbenguiau într-unul din țarcuri. Două făpturi îi priveau, rezemate de gard. Una era o fată tânără și cealaltă era un bărbat bătrân. Bărbatul, cu părul încărunțit, cu brațele sprijinite de scândura de deasupra, era suplu și uscat de vânt, asemenea unei

frânghii de bună calitate. Își mijea în permanență ochii, după anii cei mulți în care privise în direcția soarelui și a vântului. Pe fața-i arsă de soare se citeau experiența și amărăciunea celui ce și-a văzut visurile spulberate.

Norocul trecuse cel mai aproape pe lângă Rueben Spencer cândva, când împușcase un opt într-un cazino și câștigase plata pe o lună. Trecuse cel mai aproape pe lângă ce putea să însemne o casă când se stabilise într-una din anexele fermei — odaie, masă și leafă, prin grația șefului. Și Rube trecuse cel mai aproape de o familie a sa proprie, prin adolescenta ce stătea aplecată alături de el, fiica stăpânului. Nu lăsase în viață nici o urmă pe care vântul din Nevada să n-o poată șterge într-o clipă.

Pentru Diana Somers toată viața era înainte. Lumea aștepta la picioarele ei, așa cum fusese de când se născuse. Atingând statutul celui care a împlinit zece ani, de mai bine de un an, Diana începuse să înțeleagă ce privilegii aducea titlul de fiică și unic copil al stăpânului, privilegii pe care înainte le considerase ca fiindu-i cuvenite de la sine.

Conștiința îi dăduse un aer de autoritate și de putere, vizibil în felul în care se mișca în ușoara înclinare regală a capului și în împingerea fermă a bărbiei. În fața unui singur om se pleca și acesta era tatăl ei. În viața ei, el era forța conducătoare. Și numai în tovărășia lui mai sclipea vulnerabilitatea în ochii la fel de albaștri și de limpezi ca și cerul Nevadei.

Mama ei era o amintire încețoșată, o umbră în trecut, care murise când Diana avea patru ani, din cauza complicațiilor provocate de o pneumo-

nie. Un portret într-un album de fotografii confirma prezența anterioară a mamei ei, dar Diana nu simțea deloc lipsa cuiva pe care abia și-l reamintea.

Ferma familiei Somers consta într-o mie de acri de pământ lucrat și încă o mie de acri concesionați de stat pentru pășune. În acest mic imperiu, Diana era prințesa, iar tatăl său regele. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea să existe și o regină. Ea nu avea nevoie decât de tatăl ei, iar tatăl ei nu avea nevoie decât de ea. Lumea era completă.

Zdrăngăneala hârâitoare a unei camionete ce se hurducăia pe drumeagul ce-și tăia făgaș de la șoseaua principală spre curtea fermei îi atrase atenția. Privind peste umăr, Diana se încruntă la vederea neobișnuitului vehicol. Dunga de pe frunte i se adânci la vederea plăcuței de înmatriculare din Arizona.

Se întoarse spre Rube Spencer.

— Ce crezi că vrea străinul ăsta?

Rube privi și scuipă împrăștiat un jet din sucul de tutun pe care tocmai îl rumega.

— Al dracului să fiu dacă știu, ridică din umeri, o fi omu'ăla nou, pe care l-a angajat Maiorul.

— Ce om nou? Maiorul nu mi-a spus nimic de angajarea cuiva.

Toată lumea îl numea pe tatăl ei Maiorul, inclusiv Diana.

John Somers își dăduse demisia din slujba pe care o avusese în armată câteva luni după ce se născuse Diana. Renunțase la o promițătoare carieră militară ca să se reîntoarcă la ferma familiei,

după ce fratele său fusese ucis într-un accident de automobil. Adusese cu el disciplina și spiritul de comandă militar, iar titlul de Maior se fixase.

— Tot aia-i, a făcut-o.

— Unde eram eu?

Rube făcu o pauză ca să-și reamintească.

— Trebui' să fi fost când strângeam frânul, când conduceai tu tractorul. Da, aia trebui' să fi fost ziua. Eu doftoriceam iapa a cenușie.

Rube disprețuia munca câmpului și o ocolea de fiecare dată când era ceva de făcut. În cele din urmă, Maiorul încetase să se mai lupte cu el și-l repartizase numai la cai.

— Am ieșit din grajd și l-am văzut pe Maior vorbind cu tipu', îi arăta toate alea.

Continuă să sporovăiască despre ziua aceea, dar Diana, odată ce prinsese noutatea că Rube îl întrebase pe Maior și că acesta îi spusese că angajase un om nou, nu mai asculta. Puțini ascultau tot ce spunea Rube. Odată, Maiorul declarase că Rube poate să vorbească până asurzește omul.

Camioneta cea plină de izbituri se opri în fața casei principale. Bufnitura unei uși ascunse curmă brusc povestirea lui Rube, care își reaminti imediat că avea de lucru, al șaselea simț prevenindu-l de apariția Maiorului.

Diana nu dădu atenție interesului neașteptat arătat de Rube pentru muncă. Cu o întoarcere, sări jos de pe gardul țarcului, cu intenția de a-l întâlni pe omul pe care Maiorul îl angajase fără să-i spună. Ideea nu-i convenea deloc. De-a lungul anilor el avusese întotdeauna încredere în ea,

arătându-i fiecare amănunt legat de conducerea fermei, până când Diana învățase mersul treburilor aproape la fel de bine ca și Maiorul. Apropierea dintre ei era ceva prețios și descoperirea unui gol în comunicare îi dădea un sentiment neplăcut.

Zveltă, băiețoasă, Diana traversă curtea fermei cu pași mari, copiați după ai Maiorului. Cu un gest nervos, tipic feminin, reuși să-și netezească într-o parte părul negru corb, tuns scurt, băiețește.

Maiorul coborî treptele verandei și se îndreptă spre camionetă. Cu umeri pătrați și cu ținuta dreaptă, nu cântărea nici o uncie mai mult decât atunci când ieșise la pensie. Pantalonii croiți la fermă dintr-un material durabil, gălbui închis, aveau o dungă militărească. Cămașa imprimată pe care o purta avea un guler bățos, scrobit, iar ghetele îi erau lustruite până la un înalt grad de strălucire. Părul întunecat era scurt, neatingând nicăieri gulerul cămășii, tâmplele ici și colo presărate cu cenușiu. Maiorul era un bărbat viguros, plin de vitalitate, născut să comande.

Un bărbat frumos, distins, ar fi fost suficient numai poziția lui în societate ca să-l transforme într-o țintă pentru femelele fără obligații. Această poziție, la care se adăuga înfățișarea Maiorului, îl făcea de două ori dezirabil. Cândva, Diana fusese geloasă pe atenția lingușitoare pe care femeile i-o acordau tatălui ei la biserică sau în oraș, dar indiferența lui o asigurase în cele din urmă că Maiorul nu era deloc interesat să se căsătorească a doua oară. El își trăise întreaga viață într-o lume orientată spre bărbăție, din tim-

pul copilăriei la fermă până în armată și apoi din nou la fermă. Burlăcia i se potrivea. Când căutase o tovărășie feminină, o făcuse foarte discret. Diana nu se simțise amenințată de rarele seri când el ieșea și privea cu dispreț orice femeie care încerca să stabilească o relație ceva mai îndelungată cu tatăl ei. Râdea pe tăcute de cele care îi spuneau Maiorului că ea ar avea nevoie de o mamă. Ea nu avea nevoie decât de el și era hotărâtă să nu-l lase să aibă nevoie decât de ea.

Îl salută cu o voce ridicată, dar prietenoasă pe omul care ieșea din camionetă ca să-l întâlnească. Își strângeau mâinile, când Diana ajunse lângă Maior. Ținuta îi era la fel de dreaptă ca și a lui, purtarea la fel de autoritară. El îi aruncă o privire caldă, înțelegătoare, dar nu făcu nici un gest de afecțiune, cum ar fi fost de exemplu dacă i-ar fi așezat o mână pe umăr. Nici Diana nu aștepta un astfel de gest.

— Comitetul de primire e complet, Holt, acum că e aici și cea mai bună fată a mea. Maiorul se adresa bărbatului din fața lor. Aceasta e fiica mea, Diana. Noul nostru ajutor, Holt Mallory.

Privirea fetei îl trecea deschis în revistă, ca și cum aprobarea ei ar fi fost necesară într-adevăr, înainte ca Mallory să înceapă lucrul. Înalt — categoria de șase picioare — și subțire ca o nuia, el își scoase politicos pălăria Stetson, de paie. Părul castaniu, des și creț se decolorase de soare dobândind nuanțele multicolore ale tutunului. Fața bronzată îi era sculptată în linii hotărâte. Ochii de un cenușiu închis, metalic, asemeni așchiilor de oțel, arătau bătrâni, mult mai bătrâni

decât anii pe care-i avea. Căci nu putea să aibă mai mult de douăzeci și șase de ani.

— Bună ziua, domnișoară Somers. Cum vă simțiți? Avea o voce joasă, cu un ton rece, atrăgător totuși.

— Bine, mulțumesc. Înțepături de dezgust îi străbătură trupul, sentiment ce se intensifică atunci când Diana privi spre Maior.

— Acesta e fiul dumitale? Maiorul se uita în spatele noului venit, iar privirea Dianei îl urmă.

— Guy, vino încoa și spune bună ziua Maiorului. Cu toată liniștea din vocea lui Holt Mallory, era indiscutabil un ordin.

Un băiat de nouă ani stătea lângă camionetă. Slab și palid, părea pierdut și înspăimântat. Fusese făcută o încercare de a îmblânzi creasta de cocoș pe care o forma părul blond nisipiu, dar fără prea mare succes. Șovăitor, plin de reținere păși înainte și strânse țeapăn mâna Maiorului.

— Bună ziua, domnule, murmură el.

Maiorul își îndreptă spatele și surâse.

— Arată bine băiatul, Holt.

Diana se mai uită o dată la băiat, încercând să descopere de ce găsise tatăl ei că arăta bine, dar nu descoperi. Părea un băiețel ciudat, micuț sensibil și înspăimântat și de umbra lui. Diana simți o undă de dispreț pentru lipsa de forță a băiatului, temperată însă de o inexplicabilă dorință de a proteja.

— O să-ți arăt unde vei locui, Holt, anunță Maiorul, apoi se întoarse spre Diana. Arată-i lui Guy împrejurimile. Așa o să aveți prilejul să vă cunoașteți mai bine.

Diana n-avea nici un chef să-l cunoască mai bine pe băiețel. Dar, dacă asta dorea tatăl ei... dădu drumul unui oftat și vru să-l apuce pe băiat de mână. El își ascunse mâna la spate, iar Diana ridică din umeri cu nepăsare.

— Vino, Guy, zise ea și își potrivi pasul în spatele tatălui ei și al noului venit.

Băiețelul se târa în urma lor, așa că Diana încetini pasul ca să păsească alături de el. Nu avusese niciodată prea mult de-a face cu copiii, cu excepția colegilor de școală de vârsta ei. Aruncă o privire spre ochii coborâți ai băiatului și încercă să descopere un subiect de conversație.

— Ești din Arizona?

După întrebarea ei urmă un moment de liniște. Diana crezu că nu va obține nici un răspuns. Apoi ochii rotunzi și albaștri se ridicară spre ea.

— Nu. Tata a locuit în Arizona, dar eu și mama am trăit la Denver.

— Unde e mama ta?

Lui îi tremură buza de sus.

— A murit.

— Și a mea. Diana îi oferi informația din solidaritate politicoasă. A murit când aveam patru ani. Privi la bărbatul din față, mergând alături de Maior. Cum se face că tu ai locuit în Denver și tatăl tău în Arizona? Părinții tăi erau divorțați?

Băiatul dădu afirmativ din cap. Diana n-o condamna pe mama băiatului. Nici ei nu-i plăcea omul, dar fu surprinsă să-l audă și pe băiat exprimând aceeași opinie.

— Luna trecută, când a murit mama, a apărut el și a zis că e tatăl meu și că de-acum o să

locuiesc cu el. Se simțea un resentiment puternic în tonul băiatului.

— Vrei să spui că nu l-ai văzut niciodată înainte? se încruntă Diana.

— Bunica și bunicul au zis că el e tata, și cred că e, admise el. Mama îmi spusese că tata a plecat și ne-a părăsit după ce m-am născut eu, fiindcă el nu ne dorea pe nici unul.

Reamintindu-și de privirea grea, cenușie, Diana îl crezu.

— Dacă așa simte el, atunci de ce își mai bate capul cu tine acum? își rosti ea gândul cu glas tare.

Micuțul Guy Mallory păru să tresară la întrebare.

— Pretinde că m-a dorit întotdeauna, răspunse el sceptic, dar că mama nu l-ar fi lăsat să mă vadă. Dar ea l-ar fi lăsat. Știu că l-ar fi lăsat.

Felul în care sărise în apărarea mamei sale îi atrase o privire aprobatoare din partea Dianei. Poate că băiatul era sensibil, dar nu era complet lipsit de personalitate.

— Sunt sigură că mama ta l-ar fi lăsat dacă el ar fi vrut într-adevăr să te vadă, aprobă ea. Săracu' puști, gândi Diana, și pentru o clipă o încercă mila la ideea că avea un tată care nu-l dorise. Nu era de mirare că arăta așa de tulburat și de înspăimântat.

Treceau pe lângă grajdurile în care Maiorul ținea armăsarii arabi premiați. Creșterea și expunerea cailor arabi pur sânge era o fațetă a activității de la fermă. În afară de cele treizeci de iepe de prăsilă și de descendenții lor, mai erau noateni și cârlani, unii fiind păstrați pentru a fi expuși, alții

fiind crescuți pentru vânzare. În plus, ferma mai poseda o herghelie de cai de muncă. Cele două herghelii de cai arabi erau ținute în țarcuri aflate la o oarecare distanță de ceilalți cai. Magnificul murg Sheitan alergase până la balustrada de împrejmuire ca să-și frece capul de stăpânul lui. Nu era nimic neobișnuit în asta, dar Diana băgă de seamă că băiatul se uita la cal cu ochii mari.

— Știi să călărești? întrebă ea.

— Până azi n-am văzut niciodată cal în carne și oase, numai la televizor și din camionetă, când veneam încoace.

— Acum o să vezi câți poftești, zise ea. Cât ești aici, poți chiar să înveți să călărești. E ușor.

— Ușor? Vocea lui sugrumată te făcea să crezi că fata tocmai i-a oferit lumea întreagă.

— Sigur, ridică Diana din umeri. O să te învăț. Dar regretă imediat impulsul care o făcuse să se ofere. Nu dorea deloc să-și petreacă vacanța făcând pe doica pentru un mucos.

— Hei! Guy Mallory se afla deja în explozie de bucurie, fața încordată animându-i-se brusc. E formidabil!

Vocea lui exuberantă atrase atenția celor doi bărbați opriți la ușa de intrare a celui mai mare dintre cele patru grajduri, cel care stătea gol de mai bine de o lună. Un surâs îndulci trăsăturile aspre ale lui Holt Mallory, care se uita curios la fiul său, ce țopăia de bucurie.

— Din ce motiv atâta emoție, Guy?

— A promis să mă învețe să călăresc un cal!

O încruntare flutură pe fața lui Mallory.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai vrea să înveți, rosti el cu o ușurință forțată. Era evident că Guy

îi mărturisise Dianei în câteva minute mai mult decât tatălui său în toate ceasurile petrecute împreună.

— Vreau! declară Guy. Și ea o să mă învețe.

— Domnișoara Somers e foarte generoasă, dar nu e nevoie s-o deranjăm. Dacă vrei să înveți, Guy, o să-ți arăt eu asta, dacă Maiorul nu va avea nici o obiecție să împrumutăm un cal.

— N-am nici o obiecție, Holt, dar de vreme ce Diana s-a oferit să-l învețe, cred că ar fi o idee bună dacă am lăsa-o pe ea, insistă Maiorul. Vor fi multe de făcut la fermă în lunile viitoare și Diana va avea mult mai mult timp liber decât dumneata. Iar tovărășia ei îi va prinde bine băiatului, o să-l ajute să se adapteze la mediul cel nou.

Holt Mallory nu părea mulțumit de logica argumentației Maiorului.

— Asta-i adevărat, admise el și-i aruncă Dianei o privire de oțel. Dacă pe dumneavoastră nu vă deranjează, mie îmi convine.

— Nu mă deranjează, minți ea.

— Grozav! exclamă Guy. Oricum îmi place mai mult să-mi dea ea lecții. Băiatul nu observă felul în care se încordară dintr-odată mușchii fălcilor tatălui său, dar Diana băgă de seamă. La fel și Maiorul.

— Când putem să începem? întrebă Guy. Astăzi?

Maiorul zâmbi.

— Nu azi. Tatăl tău o să aibă nevoie să-l ajuți la despachetat și la aranjarea lucrurilor în casa voastră cea nouă. Ține cheia, Holt. Îi înmânăcheia. Diana și cu mine o să vă lăsăm să explorați locul pe contul vostru. Dacă aveți nevoie de

ceva sau dacă aveți vreo întrebare, o să fiu acasă aproape toată ziua.

— Mulțumesc, domnule Maior.

Diana se întreba dacă Holt Mallory îi mulțumește pentru slujbă sau pentru că îl făcuse să treacă ușor peste momentul penibil. Dar nu conta cu adevărat pentru ce. Se întoarse și porni împreună cu tatăl său spre locuința principală.

Erau aproape de verandă când remarcă:

— N-ai spus niciodată că ai angajat pe cineva nou.

— Într-adevăr? replică el absent, cu gândurile în altă parte. Probabil că mi-a zburat din minte.

— El nu-l vrea pe băiat.

Maiorul se opri ca s-o privească atent, acum acordându-i întreaga considerație.

— Cine ți-a băgat ideea asta în cap?

— Mi-a povestit Guy.

— Ați făcut ceva conversație, în scurta voastră plimbare.

— Destulă ca să aflu că omul este de fapt un străin pentru el. Guy nu l-a văzut niciodată până când a murit mama lui. I-a părăsit pe amândoi când Guy nu era decât un copil de țâță.

— Nu-i chiar așa de simplu și de sec, Diana. Părinții lui Guy aveau abia șaisprezece ani când s-au căsătorit. A fost unul din lucrurile acelea pe care trebuie să le faci. Erau pur și simplu prea tineri, și ca o mulțime de cupluri de adolescenți, n-au putut să facă treaba să meargă. După ce s-au despărțit, soția lui a părăsit Arizona împreună cu copilul. Holt n-a mai auzit niciodată de ea, până când părinții ei l-au anunțat că ea a murit.

Nu e cazul să spunem că n-a dorit să-şi vadă fiul. Holt n-a ştiut unde era.

Suna plauzibil, dar Diana prefera versiunea lui Guy.

— Nu-mi place, afirmă ea.

Maiorul se încruntă.

— Nu-i în firea ta să faci judecăţi pripite.

— Nu-mi place, repetă ea.

— O să-ţi schimbi părerea. Se pricepe foarte bine la cai şi ştie o mulţime de lucruri despre vite. Mai mult, are şi capacitate administrativă.

— Ştie administraţie? Şi ce-i aşa de deosebit în asta?

— Eu nu întineresc. În câţiva ani voi avea nevoie de cineva care să conducă ferma, să mai ia ceva din povara de pe umerii mei cei bătrâni. Holt are nevoie de câţiva ani de pregătire. Dacă instinctele nu mă înşeală, într-o zi va fi un bun conducător.

Diana nu făcu nici un comentariu. Ştia că, dacă ea ar fi fost băiat, Maiorul s-ar fi gândit ca peste câţiva ani să treacă administrarea fermei pe umerii ei, nu ai unui străin. Adevărul doare. Vara care i se deschidea înainte nu mai părea atât de plăcută cum fusese înainte de sosirea lui Holt Mallory.

Păşind în casă cu un pas în urma tatălui său, îl urmă prin salon în sufrageria alăturată. Mobilele din casă se potriveau cu severitatea lui, aranjate într-o ordine precisă. Toate erau confortabile şi absolut utile. Masa era pusă pentru cafeaua de dimineaţă, o obişnuinţă zilnică în casa Somers.

În clipa când Maiorul trase un scaun de la capul mesei, în încăpere intră menajera, aducând de la bucătărie o cană cu cafea proaspătă și o farfurie cu gogoși de casă. Sophie Miller era o femeie sfrijită, neatrăgătoare. Deși nu se apropia decât de cincizeci de ani, părul ei castaniu era deja presărat cu cenușiu și strâns sever într-o coroană de cozi deasupra capului. Văduvă de mai mulți ani și fără copii, în ultimii șase ani trăise la fermă ca menajeră a Maiorului. Era o persoană ștearsă, făcându-și munca fără să atragă niciodată atenția asupră-i.

Diana stătea pe un scaun la dreapta tatălui ei. De când își amintea fusese totdeauna alături de el în pauza aceasta de dimineață, când cafea de când avea opt ani. Tatăl și fiica împărțeau împreună aproape totul. Dar de astă dată Diana nu putea să stea și să se bucure. Era încă tulburată de faptul că Maiorul omisese s-o informeze că angajase un om nou. Era și necăjită de felul în care ignorase el, ca din întâmplare, faptul că ei nu-i plăcea Holt Mallory.

Cafeaua mai aburea încă în ceașca Maiorului, când menajera umplu ceașca din fața Dianei. Maiorul își desfăcu șervetul și-l așeză peste pantalonii călcați la dungă. Aruncă o privire spre farfuria cu gogoși și-i zâmbi Dianei.

— Cu ciocolată, cum îți plac ție, Diana, comentă el și primi din partea ei o clătinare a capului lipsită de interes. Sophie le-a făcut special pentru tine.

Afirmația, rostită în șoaptă și cu un glas calm, o smulse pe Diana din liniștita-i contemplație.

— Mulțumesc, Sophie. Azvârli cuvintele cu indiferență peste umăr, iar menajera îi răspunse cu un zâmbet scurt. Învățase să nu aștepte mai mult de la Diana.

Pentru Diana, Sophie nu era altceva decât una dintr-o serie de menajere care intraseră și ieșiseră din viața ei. Sophie pur și simplu durase mai mult decât celelalte. Celor mai multe nu le plăcuse izolarea de la fermă, care le ținea departe de familie și de prieteni. Sophie nu avea familie și, în aparență, avea puțini prieteni, așa încât slujba îi convenea.

Diana nu avea nici un fel de interes pentru menajere. Viața ei era concentrată în jurul Maiorului. Menajerele erau suflete fără chip care munceau pentru el. Nu se atașase niciodată de vreuna din ele. Nu exista decât tatăl ei. Ce-l interesa pe el o interesa și pe ea. În clipa de față, el manifesta un interes neobișnuit pentru noul lucrător de la fermă. Iar Dianei acesta nu-i plăcea.

În următoarele câteva săptămâni, prima ei impresie asupra lui Holt Mallory nu se schimbă. El se purta politicos. O trata cu respectul cuvenit fiicei stăpânului, dar niciodată cu afecțiunea îngăduitoare pe care o manifestau ceilalți lucrători de la fermă. Pentru ceilalți ea n-avea decât să fie răsfățata, drăgălita fermei. Pentru el nu era.

Cât despre Guy, el devenise practic umbra ei, fie că Dianei îi convenea sau nu. În cea mai mare parte a timpului nu-i convenea, dar erau și momente când atitudinea lui, aproape de adorație, o calma.

De astă dată nu era unul din acele momente. În vreme ce se îndrepta țintă spre unul din țarcurile hergheliei, cu Guy târându-se pe urmele ei, își dorea cu înfocare să scape de el — pentru totdeauna.

— Pot să călăresc și eu cu tine, te rog? Repeta cererea pe care ea i-o respinsese cu două secunde mai devreme. Am început să fiu destul de bun. Tu ai spus.

— Nu! Vreau să antrenez armăsarul. Era o treabă pe care o făcea în mod obișnuit în manej, la o distanță sigură de iepe și de orice ar fi putut-o tulbura. Ți-am spus și ți-am tot spus că nu ai voie să-ți încaleci iapa când sunt eu pe armăsar.

— De ce nu?

Diana îi aruncă o privire enervată.

— Nu ți-a spus taică-tău nimic despre păsări și despre albine?

Guy roși furios și rămase tăcut, dar nu se mișcă de lângă ea. Când ajunseră la țarc, se uită printre ostrețe cum sare Diana gardul cu frâul azvârlit pe umăr. Armăsarul murg dansa spre ea, cunoscând obiceiul și dornic să-și întindă picioarele.

— Dacă vrei să fii și tu folositor, Guy, — în vocea ei era un sunet ușor ironic, în vreme ce strecura bucățica de zahăr în gura armăsarului, du-te și adu-mi șaua din magazie până-l plimb puțin pe Sheitan la coardă.

— Acum! Băiatul țâșni, dornic să-i îndeplinească porunca.

Când se reîntoarse, era fără șa și nu era singur. Diana putu să-l vadă pe Holt Mallory înaintând în spatele fiului său cu fața palidă. Aruncă spre el o privire dezaprobatoare și se întoarse spre Guy.

— Mi se pare că ți-am spus să aduci șaua.

— Eu...

— Ce aveți de gând să faceți, domnișoară Somers?

În calmul cu care pusese întrebarea era ceva care o făcu să strângă din dinți. Opri murgul ce-i dădea ocol galopând ușor în jurul biciului și-l privi în față. Era până în vârful unghiilor fiica stăpânului care se uită de sus la un biet lucrător sezonier.

— Nu văd în ce măsură te privește.

— Mi-a spus Guy că aveți de gând să călăriți pe armăsar.

— Așa e.

— Maiorul știe?

— Sigur că știe, replică indignată.

— Probabil că și-a pierdut mințile dacă lasă o fetișcană ca tine...

Nu-și mai putu completa propoziția, căci Diana izbucni mânioasă:

— Sunt un călăreț mai bun decât oricine din ferma asta și poate și din ținut.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Deschise poarta țarcului și păși înăuntru, trăgând zăvorul după el.

— Dă-mi un capăt al biciului.

— De ce? Diana se uita la el prudent.

— Pentru o încercare, răspunse el. Diana simți că e vorba de o provocare și nu putu să refuze. Îi întinse un capăt al biciului, iar el se retrase câțiva pași. Îi despărțeau mai puțin de trei picioare. „Ține", îi dădu Holt instrucțiuni. Nu mă lăsa să ți-l trag din mână.

Înfășurându-și cureaua lungă de piele în jurul mâinii, el trase puternic. Diana își înfipse călcâiele în pământ și rezistă cu succes. O smucitură puternică, neașteptată o făcu să se împiedice și să cadă în față, la pieptul lui. Mâinile lui se încleștară în jurul umerilor ei și o opriră, zgâlțâind-o cu putere, ca pe un viteluș încăpățânat. Diana se smulse din strânsoare.

— E o șmecherie murdară, îl acuză ea. Nu dovedește nimic.

— Chiar nimic? Gura i se strâmbă într-un surâs ironic, fără umor. Dacă armăsarul își pune mintea, poate să-ți smulgă frâul din mână, cum am făcut și eu.

— Sheitan e un cal bine antrenat, se apără Diana. Și niciodată nu-l călăresc în preajma iepelor, numai în manej și numai după ce l-am obosit puțin pe teren. Sunt în stare să-l controlez perfect.

— Și calul cel mai bine antrenat se poate împotrivi, fie și numai pentru câteva secunde. Cu cineva ca dumneata în spinare nici nu-i trebuie mai mult timp.

— Călăresc armăsarii ăștia de ani de zile. Nu exagera decât puțin.

— Nu mă interesează ce-ai făcut până acum. Cât mai sunt eu pe aici n-o să-i mai călărești, o informă el.

— Nu ești decât un lucrător sezonier, declară Diana cu un dispreț suveran.

— Nu ai tu dreptul să-mi spui ce să fac.

— Tocmai ți-am spus.

— Holt are dreptate. La auzul celei de a treia voci care se alătura conversației încinse, Diana se răsuci pe călcâie și-l văzu pe Maior la poarta țarcului.

— Diana, cred că ar fi mai bine pentru tine să nu mai antrenezi deloc armăsarii. De la început am avut îndoieli în legătură cu asta. Sunt situații când trebuie să fii dur și cu cel mai bine antrenat cal. Iar tu nu poți s-o faci.

Simți cum fiecare nerv îi țipă de protest, dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze. Împinse biciul în mâinile lui Holt și păși țeapănă afară din țarc. Ochii îi erau uscați, dar simțea un nod enorm în gât. Își spuse că trebuie să-l oprească acolo.

Diana porni orbește, fără să-i pese încotro merge, îndreptându-se spre spațiul deschis de dincolo de țarcuri. Trecură câteva minute până să audă că fugea cineva după ea. Privi înapoi și-l văzu pe Guy.

— Dacă vrei totuși să călărești, începu el ezitând, când în cele din urmă ea luă cunoștință de prezența lui.

Toată mânia ei reprimată explodă dintr-odată.

— Puști cu gura rea! Totul e numai din vina ta! îl acuză ea. Ce-ți trebuie să deschizi gura și să-i spui tâmpitului de taică-tău ce aveam eu de gând să fac?

Fața lui micuță se albi.

— N-am vrut, crede-mă.

— N-am vrut, repetă Diana cu o strâmbătură sarcastică. Credeam că nu-ți place taică-tău, așa că de ce trebuia să te duci să vorbești cu el despre mine?

— Nu-mi place, insistă Guy, dar el m-a întrebat ce fac cu șaua ta și...

— ...și i-ai spus, sfârși ea. Ai spus că vrei să fii prieten cu mine, dar nu ești prieten cu mine. Pleacă de aici și lasă-mă în pace. Nu vreau să te mai văd prin preajmă. Ești un blestem pe capul meu!

— Îmi pare rău. N-am vrut. Se uita în pământ cu ochii plini de lacrimi și cu bărbia tremurând. Începu să suspine, părând incapabil să se miște.

Diana îl mai privea încă disprețuitor, când lacrimile începură să se strecoare de sub genele palide, scurgându-i-se în jos pe obraji. Mâna lui micuță nu putea sa le stăvilească curgerea. Dintr-o dată, Diana se simți stânjenită. Nu-și putea aduce aminte când fusese ultima oară când văzuse pe cineva plângând. Diana nu știa cum să procedeze.

— Nu mai fi un bebeluș plângăcios, murmură ea, dar asta nu făcu decât să mărească volumul lacrimilor, în ciuda încercării curajoase a lui Guy de a o asculta. Hai, potolește-te. Nerăbdarea și stânjeneala o făcură să se încrunte. Diana se întoarse, gata să plece, nevrând să-l vadă cum plânge. Uită tot ce am spus. N-a fost vina ta. Taică-tău e cu răul, încearcă să-și dea osteneala să intre în grațiile Maiorului, pretinzând că-i pasă

dacă mă rănesc eu. El nu dă o ceapă degerată nici pe mine, nici pe tine.

— Nu mai eşti supărată pe mine? întrebă Guy ca să fie mai sigur.

— Sunt supărată în general. Se uită lung la el şi, înciudată, făcu o ofertă de pace. Mă duc la iazul de irigaţie să mă răcoresc. Vrei să vii cu mine?

El ezita.

— N-am costumul de baie pe mine.

— Ei şi? Diana îşi înălţă umerii într-o mişcare de nepăsare. Nici eu n-am. Vrei să vii sau nu?

El acceptă entuziast, ştergându-şi ultimele urme ale lacrimilor de pe faţă. Mergea alături de ea spre iaz şi din când în când îşi trăgea nasul care-i curgea.

Vara mergea din rău în mai rău în ce o privea pe Diana. Din ce în ce mai multe iniţiative îi erau cenzurate. În verile dinainte avea de făcut câte ceva în fiecare minut al zilei. Acum se lupta cu plictiseala.

Diana lovi cu piciorul o piatră de pe drum, îşi înfundă mâinile în buzunarele din spate ale jeanşilor Levi's şi inspectă cu o privire nerăbdătoare curtea fermei. Sigur trebuia să fie ceva de făcut. Scoase un suspin de dezgust. Nu era decât eternul Guy.

Diana îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre grajduri. Uşa celei din urmă clădiri era deschisă. Fără să catadicsească să bată la uşa din faţă, intră şi se opri când îl văzu pe Holt Mallory stând în faţa chiuvetei din bucătărie, fără că-

mașă, ocupat să se șteargă pe față cu un prosop.

— E politicos să bați la ușă înainte de a intra în casa cuiva. Termină să se șteargă pe față și pe mâini.

— Îl caut pe Guy. Unde e? În ochii ei albaștri sclipea întunecat resentimentul.

— Undeva pe afară.

Când se întoarse să-și atârne prosopul, ochii Dianei se căscară de curiozitate. O rețea de cicatrice îi brăzda pielea arsă de soare a spatelui.

— De unde ai urmele astea pe spate? întrebă ea.

Holt ezită un minut înainte de a-și trage cămașa.

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Te-a bătut cineva. Nu puteai să uiți așa ceva, îl acuză Diana.

El se uită la ea pentru o clipă, lung și greu.

— Poți să uiți orice, dacă încerci. Acum își încheia atent și absorbit cămașa. Ai spus că-l cauți pe Guy. E afară.

Diana se uită la el curioasă, dar știu că nu-i va spune mai mult. În cele din urmă se întoarse și părăsi încăperea, plecând în căutarea lui Guy. Dar nu renunță la chestiune. O reluă la prânz cu Maiorul.

— Știai că Holt Mallory are cicatrice pe tot spatele? S-ar părea că și-a folosit cineva biciul pe spinarea lui. I-o servi în timpul unei conversații ce lâncezea în aparență. Privirea Maiorului deveni ascuțită și pătrunzătoare.

— Într-adevăr? Răspunsul lui era în mod deliberat neutru. Dă-mi sarea.

— De unde le are? Diana aşeză sarea şi piperul lângă farfuria lui.

— Nu l-ai întrebat pe Holt?

— Ba da.

— Şi ce ţi-a spus?

— A spus că nu poate să-şi aducă aminte. O minciună, bineînţeles. Expedie răspunsul cu o uşoară ridicare din umeri. De unde le are, Maiorule? A fost la închisoare înainte de a veni aici?

— Cred că nu-i mai bănuiesc pe oameni la închisoare, Diana, replică el pe un ton sec, indulgent.

— Poate că acum nu, dar... de unde le are?

— Într-adevăr nu ştiu, Diana. O spusese ca şi când n-ar fi ştiut, dar Diana bănuia că ştie. Pur şi simplu nu voia să-i spună. Şi întotdeauna îi spusese totul. Nu existaseră niciodată secrete între ei. Era dureros, dar asta n-o putea opri să fantazeze în legătură cu felul în care dobândise Holt cicatricele, chiar dacă nu mai deschise vreodată subiectul.

La sfârşitul verii veni şi vremea când se adună vitele de pe câmpuri. Era una din perioadele favorite pentru Diana. Călărind ore în şir, departe de curtea fermei, dormind lângă focul de tabără sub acoperişul de stele, totul era aventură şi emoţie în spaţiul liber şi sălbatic. Erau întotdeauna atâtea de văzut, cerbii care păşteau, vreo ocheadă întâmplătoare a bourului deşertului, sau vreun pâlc de cai sălbatici cu coamele în vânt, aliniaţi pe creasta unei coline.

În lumina aurie a zorilor, Diana strângea curelele de la şa, cu un sac de dormit împăturit atent la spate. Pretutindeni era mişcare, erau şi alţii care se pregăteau în linişte şi eficient pentru a începe evenimentul anului. Toate feţele îi erau cunoscute. De-a lungul anilor, la fermă erau angajaţi de obicei cam optsprezece oameni permanenţi, dar mai erau şi alţii, în plus, în timpul strângerii şi numărării vitelor, toamna, sau în vremea cositului. Aceştia erau în general localnici. Foarte rar se întâmpla ca Maiorul să angajeze străini pentru lucrul sezonier.

Aşezată în scaunul de la şa, Diana îl văzu pe Holt Mallory apropiindu-se cu aerul că ar comanda operaţiunea. Ceea ce începuse ca o neplăcere de moment la sosirea lui la fermă se amplificase în ultimele luni. Mocnea în privirea pe care i-o aruncă Diana. Când ochii lui cenuşii şi reci se opriră asupra ei, omul ezită puţin. Privirea îi alunecă de la ea la caii înşeuaţi şi cu saci de dormit la spate, apoi se pierdu în depărtare, gânditoare.

Când Diana îl văzu oprindu-se ca să-i vorbească Maiorului, buzele i se strânseră într-o linie neplăcută. Pulsul începu să i se agite într-o presimţire prevestitoare de rău când îi văzu pe amândoi uitându-se spre ea. Nu-i plăcu felul în care se uita la ea Maiorul, nici scurta clătinare din cap către Holt, după o conversaţie destul de lungă. Când Maiorul începu să se îndrepte spre ea, Diana se prefăcu a nu băga de seamă, aruncând frâul pe gâtul calului şi pregătindu-se să se urce în şa.

— Diana! Vocea lui ascuțită îi atrase atenția.

— *Fir-ar!* blestemă ea în șoaptă, dar se întoarse cu fața spre el. Adoptă o expresie de indiferență neutră, în vreme ce al șaselea simț o prevenea dinainte care vor fi următoarele lui cuvinte.

— Diana, anúl ăsta vei sta acasă. Tatăl ei mergea direct la țintă.

— Am mers la numărătoarea de toamnă de când aveam opt ani. Și, în afară de asta, ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți obține. Și știi bine că știu să călăresc și să arunc lasoul ca și cei mai buni dintre oamenii tăi.

— Treaba e prea grea pentru o domnișoară ca tine.

— Nu m-am plâns niciodată, îi reaminti Diana. Nu-mi pasă de praf, de căldură ori de febra musculară.

— Știu că nu te plângi. Maiorul Somers îi vorbise întotdeauna ca unui adult. Atitudinea lui fusese întotdeauna foarte cinstită și foarte deschisă. Și de astă dată era la fel. Crești și te dezvolți, Diana. Nu se mai cuvine să dormi afară nopți la rând, în tovărășia bărbaților.

Diana îi replică cu aceeași candoare.

— Doar nu vrei să spui că vreunul din băieți poate să încerce să mă bată, nu-i așa? Toți sunt prietenii mei. *Cu excepția lui Holt Mallory.* E ridicol. Și, în afară de asta, tu vei fi prin preajmă.

— De data asta, nu. Sunt prea bătrân ca să mai dorm pe pământul tare, o informă el. Dar nu despre asta e vorba. Nu vreau să ajungi, când o să crești, o persoană care vorbește porcării și

călărește pe deșelate ca Jane Pacostea. Vreau să fii o domnișoară, nu un băiețoi. Înțelegi?

— Da, Maiorule. Se supunea dorințelor lui.

— Bine. Părea satisfăcut de felul cum au ieșit lucrurile. O să ies în control în fiecare zi într-un Jeep, continuă Maiorul. O să fie cam multă liniște pe aici pentru tine. De ce nu vorbești cu Sophie să vă duceți amândouă într-o expediție după cumpărături, să-ți iei niște haine noi, ceva mai feminin decât jeans-ii ăștia?

— Foarte bine, aprobă Diana.

Dacă tatăl ei dorea o domnișoară, era gata să-i satisfacă dorința. Din dimineața aceea Diana începu să se transforme. S-a dus să facă cumpărături și și-a cumpărat îmbrăcăminte nouă, care să-i accentueze feminitatea fără a face exces de dantele și fundulițe. A început să se intereseze de ceea ce socotea a fi treburi femeiești și a învățat să gătească și să coasă. Totuși nu exagera. A continuat să călărească frecvent și să facă treburi mai ușoare prin curtea fermei.

De regulă, numai bărbații necăsătoriți foloseau locuințele puse la dispoziție de fermă. Cele câteva cupluri de muncitori căsătoriți trăiau în afara fermei, în general în propriile lor căsuțe. Diana nu venea în contact cu soțiile lor decât arareori, aproape niciodată.

Totuși, în iarna aceea, cel mai apropiat vecin al lor, Alan Thornton, proprietarul unei ferme aflate la zece mile depărtare, se căsători. Era firesc ca Diana să facă cunoștință cu tânăra lui soție, o învățătoare, Peggy. A fost prima ei cunoștință adevărată cu o persoană adultă de sex feminin. Peggy a fost cea care a convins-o pe Diana

să-şi lase cascada părului negru şi mătăsos să crească până la o lungime mai adecvată şi i-a sugerat ce fel de fard şi în ce cantitate să-l folosească.

Diana o asculta pe Peggy desfăşurându-şi visele, încercând să înţeleagă imaginaţia romantică a femeii mai în vârstă. Ferma familiei Thornton era considerabil mai mică şi considerabil mai săracă decât proprietăţile masive ale Maiorului. Când Peggy îi vorbea de planurile ei de a rearanja căsuţa fermei, Diana încerca să pară entuziasmată, deşi ştia că Peggy niciodată nu va putea economisi bani nici măcar pentru a treia parte din lucrurile pe care şi le imagina. Îi era imposibil să înţeleagă mulţumirea entuziastă a femeii.

Pentru Diana era la fel de greu să-şi înţeleagă colegele de şcoală. Preocuparea lor pentru starurile pop, pentru băieţii cu coşuri pe faţă şi pentru şoaptele pline de încântare i se părea prostească. Ca întotdeauna, Diana mergea excelent cu şcoala şi era favorita profesorilor. Combinaţia dintre părul negru strălucitor, ochii albaştri scânteietori şi o siluetă subţire şi din ce în ce mai formată o făceau tot mai interesantă pentru băieţi. Diana se simţea mult mai la îndemână cu ei, fiind crescută într-un mediu aproape în exclusivitate masculin, numai că, în cea mai mare parte a timpului, băieţii păreau foarte naivi.

Atitudinea ei faţă de Holt Mallory nu se schimbase. Continua să vadă în el un duşman. Şi ducea cu el un război deschis, ori de câte ori putea, încercând să submineze influenţa tot mai puternică pe care o avea asupra Maiorului. Situată de partea opusă, Diana nu pierdea nici o

ocazie să-i dea ordine, rezervându-şi pentru sine poziţia de fiică a stăpânului. În mod constant căuta să-i reamintească lui Holt că nu era decât un muncitor plătit, care primea bani ca să îndeplinească ordinele Maiorului şi pe ale ei. De câte ori se ducea la grajduri, Diana nu-şi înşeua niciodată cu mâna ei calul, cerându-i întotdeauna lui s-o facă. Folosea toate mijloacele cu putinţă ca să-l necăjească, sperând în secret să-l împingă să părăsească ferma.

Guy încă mai era căţelușul ei, târându-se după ea oriunde putea. Părea că nu-i pasă de felul în care îl trata Diana. Îi era recunoscător pentru cea mai mică atenţie. Iar Diana îi acorda exact atâta atenţie cât trebuia ca să fie sigură că prăpastia dintre Guy şi tatăl lui rămâne căscată. Dacă Guy ţinea la ea nu putea să ţină şi la omul care îi era tată.

Capitolul II

La începutul verii în care trebuia să împlinească șaptesprezece ani, Diana află pentru prima dată cam ce putea să însemne să ai o legătură pasională cu cineva. Fusese angajat un om nou, priceput în arta de a organiza spectacole cu cai, ca să antreneze caii arabi, premiați, ai Maiorului. Se numea Curly Lathrop.

Înalt și musculos, cu un păr negru buclat și ochi căprui lucitori, avea un farmec firesc și un zâmbet permanent. Pentru Diana era întruchiparea unui zeu grec. Desigur, fiica stăpânului nu putea fi ignorată, numai că își pusese în cap să-l facă pe Curly Lathrop să vadă în ea mai mult decât atât. Cochetase cu el, și el cochetase cu ea, dar întotdeauna cu un aer indulgent, ca și cum ar fi socotit-o aproape un copil. Se simțea frustrată de faptul că el n-o privea ca pe femeia care simțea ea că este.

Aniversarea nașterii ei sosi într-o zi călduroasă de la sfârșitul lui iulie. Era ceva mai deosebită decât alte aniversări pe care și le sărbătorise. Sophie îi copsese, atentă, prăjitura favorită și o decorase pentru masa de seară. Guy își dăduse

multă osteneală și-i lucrase de mână un port-chei din piele, pe care gravase inițialele ei.

Peggy își oprise automobilul în fața casei, după amiază, ca să-i facă cadou o eșarfă de mătase și să-i împărtășească noutatea că aștepta al treilea copil. Iar Diana ascultă planurile pe care le făcea Peggy pentru camera de culcare suplimentară. Banii pe care îi economisise de doi ani ca să reașeze și să modernizeze bucătăria erau acum puși deoparte pentru lucruri de copil, pentru notele doctorului și pentru viitoarea notă de plată a spitalului. Diana își exprimă așteptatele felicitări, dar se întrebă în sinea ei de ce Allan și Peggy n-au mai așteptat câțiva ani înainte de a-și întemeia o familie. Nu prea înțelegea cum și-o pot permite, deocamdată.

La masa de seară Maiorul îi dărui cu obișnuita-i generozitate toată gama de cadouri pentru ziua ei de naștere. Diana purta pentru această ocazie cea mai nouă rochie a ei de vizită și se extazie în fața darurilor atât cât trebui ca să-și exprime fericirea. Cum nu erau decât ei doi la masă, ignorând-o pe Sophie, care ocupa modestă un scaun, Diana nu se simțea deloc într-o dispoziție festivă.

După aceea, se plimbă până la poarta din față și se sprijini de gard ca să privească stelele de deasupra, având grijă ca nu cumva vreo așchie de lemn să-i agațe vreun ochi al dantelei albe de pe rochie. Diana își pipăia nasturii din față și ar fi dorit ca și Curly să se afle lângă ea.

Privirea i se îndreptă visătoare spre locuința lui. Nu era lumină în camera pe care o ocupa, dar camionul îi era parcat afară. Diana zări apoi o

lumină în magazia de la grajduri. Dintr-o dată îi fulgeră prin minte o idee care îi tăie respirația.

Înainte ca discreția sau mândria s-o poată împiedica, se grăbi spre casă. Tatăl ei scria în birou, iar Sophie se retrăsese deja în singurătatea cămăruței ei de la capătul casei. Diana intră în bucătărie și tăie o felie din prăjitura făcută pentru ziua ei.

Învelind-o într-un șervet, porni spre grajd. Diana se prefăcu surprinsă când intră în magazie și-l găsi pe Curly curățând echipamentul.

– Oh, tu erai. Am văzut lumină și am crezut că e Holt aici, adăugă ea ca să se explice.

– Chiar așa? Se uita la ea sceptic și batjocoritor.

– Da, chiar așa. Privirea ei era provocatoare și războinică.

– Ce ai acolo în mână? Curly aruncă o ochiadă spre șervet.

– O felie din prăjitura de ziua mea. Cum ți-am spus, am văzut lumină și am crezut că e Holt. I-am adus bucata asta de prăjitură ca să i-o dea lui Guy. Diana păși mai aproape în cămăruță, ridicând din umeri. Dar fiindcă el nu e aici și tu ești, poți s-o mănânci tu în locul lui.

Zâmbetul lui spunea că încă nu-i crede povestea, dar că va ține seama de ea.

– Nu vreau să-l lipsesc pe Guy de tratație.

– Nu-l lipsești. Îi oferi prăjitura învelită în șervet. Mâine îi aduc lui Guy bucata lui. Sophie a făcut o prăjitură mare. O să se usuce înainte ca eu și Maiorul s-o putem mânca.

— Îmi cam plac dulciurile, admise Curly, cu o lucire în ochi care îi făcu pulsul să bată mai repede. O ușoară tresărire de emoție o străbătu, când degetele lui îi atinseră mâna, atunci când luă prăjitura. Așadar azi e ziua ta?

— Îhî. Se uita la el cum despătureşte şervetul şi muşcă o gură.

— Câți ani ai? întrebă printre îmbucături.

Diana ar fi dorit să poată mînți, dar el probabil știa deja câți ani are.

— Șaptesprezece.

După câteva minute, el termină.

— A fost bună prăjitura! Își scutură mâinile de firimituri. Aș fi vrut să fi știut dinainte că azi a fost ziua ta.

— De ce? murmură ea, aproape ținându-și respirația.

— Ți-aș fi adus un cadou.

— N-aș fi așteptat un cadou de la tine. Totuși n-ar fi fost minunat dacă i l-ar fi dat? Diana visa în tăcere.

— Ce ți-a dăruit prietenul tău?

— Nu am nici un prieten.

— Hai! Frumoasă cum ești, toți băieții de la școală trebuie că sunt nebuni după tine.

Ei îi tresări un pic inima când auzi că el o consideră frumoasă, mai ales că același sentiment se oglindea și în privirea lui.

— Toți îmi par atât de copilăroşi. Diana încercă să pară foarte adultă când îi răspunse. La chicotitul lui de răspuns se întoarse să plece, jignită că el o putea găsi amuzantă.

– Ai o rochie frumoasă, comentă el. Cred că Maiorul a dat o petrecere mare în cinstea ta.

– Nu. Tocmai am cinat liniștiți. Tonul ei indiferent arăta că nu se așteptase la nimic altceva.

– Zilele de naștere ar trebui sărbătorite cu ceva mai mult decât o cină, o prăjitură și câteva daruri, zise Curly ca și cum i-ar fi reproșat ceva.

– Oh! Se uită la el peste umăr. Și tu cum îți sărbătorești zilele de naștere?

– Cu vreo câteva pahărele, plus ceva dans și, dacă am noroc, și într-o tovărășie plăcută. El îi prinse privirea. Fără aceste trei articole, o zi de naștere nu prea înseamnă mare lucru...

– Atunci ziua mea n-a prea însemnat mare lucru, oftă Diana, fiindcă n-a avut nimic din astea.

– Fiindcă nu ți-am cumpărat nici un cadou, ia să văd dacă nu pot să fac rost de ce trebuie pentru o sărbătorire. Curly îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre colțul cel mai apropiat, în care se înghesuiau câteva dulăpioare. Ducându-și ușurel un deget la gură, ca și când ar fi vrut să păstreze secretul, se aplecă în spatele lor și aduse la lumină o sticlă cu whisky. O păstrez în scopuri strict medicinale! Să-mi țină cald în nopțile reci, explică el, știind că Maiorul era neînduplecat în ce privește băutura în timpul lucrului. În seara asta o s-o folosim mai adecvat. Luă două cești cuțe de carton dintr-un teanc aflat într-un dulap de lemn și turnă lichidul într-una. Ezită înainte de a turna și într-a doua, privind-o pe Diana. Bei și tu alcooluri tari? Nu vreau să fiu acuzat că am corupt o minoră.

— Am mai băut lichior înainte. O singură dată în toată viața ei, dar nu era dispusă să o admită în fața lui. Poate că, dacă el o considera puțin mai deprinsă cu lumea decât era de fapt, o va trata ca pe o femeie și nu ca pe un copil.

El mai turnă puțin în cea de a doua ceașcă și i-o întinse, ridicând-o pe a sa într-un toast.

— Pentru o tânără și foarte frumoasă domnișoară. La mulți ani, Diana.

Când el dădu peste cap băutura, făcu și ea același lucru. Un foc îi arse gâtul, tăindu-i respirația. Diana încercă să nu tușească, și reuși să-și păstreze reacția la nivelul unui icnet înăbușit.

— Te încălzește, nu-i așa? râse ea cu glas răgușit.

— Așa-i! Curly fu de acord și-i mai umplu o dată ceașca. Și te ajută să te și relaxezi.

După câteva înghițituri, Diana descoperi că el avea dreptate și în această privință. Încă o mai ardea pe gât, dar nu chiar atât de tare ca prima dată. Și o făcea să se simtă atât de plăcut relaxată, împodobind totul în juru-i cu o strălucire roz. Discutau despre lucruri obișnuite. El îi mai umplu o dată ceașca. Începea să se simtă plutind plăcut, când el îi atinse ușurel mâna.

— Ți-am promis că dansăm, ai uitat? Haide! O apucă de mână și o conduse afară din magazie.

Pe coridorul cel larg care străbătea toată lungimea grajdului, împărțindu-l în două rânduri de boxe, Curly deschise radioul instalat acolo de tatăl ei, ca să liniștească animalele. Din difuzor se revărsă o baladă instrumentală, cu sunet de

vis. Nu era lumină decât de la lampa din magazie.

El se întoarse răspândind asupra ei lumina zâmbetului său vrăjitoresc şi seducător.

— Dansaţi cu mine? întrebă el, ca şi când s-ar fi aflat într-un club de noapte, nu într-un grajd.

— Da, Diana păru că pluteşte în braţele lui.

Era puternic. Diana putea să-i simtă muşchii plini de forţă, în timp ce o ţinea lipită de el. Se legănau în ritmul lent al muzicii. Diana nu mai dansase în felul acesta niciodată; putea să-i simtă apăsarea coapselor pe şoldurile ei şi mâna care îi înconjura talia.

— Cum îţi place felul acesta de a-ţi sărbători ziua? Faţa lui frumoasă nu era decât la câţiva centimetri depărtare. Să bei, să dansezi...

— ...să ai o tovărăşie plăcută, zise Diana, adăugând şi ultimul articol.

— Şi o tovărăşie plăcută, aprobă Curly. Privirea îi cerceta faţa întoarsă spre el. Ce păcat că n-am fost aici la aniversarea ta de anul trecut. Dulcii şaisprezece ani. Nu pot să cred că ai ajuns la a şaptesprezecea aniversare fără să fii sărutată?

— Am fost sărutată de câteva ori, zise ea străduindu-se să sune ca şi cum ar fi un lucru de la sine înţeles. Se uita la buclele lui întunecate şi strălucitoare, dorindu-şi să le atingă şi să-şi treacă degetele prin ele.

— Astăzi? întrebă el.

— Nu.

— Nici o aniversare nu e completă fără sărutul de aniversare, zise Curly.

Ea mai fusese sărutată înainte, dar când gura lui o atinse pe a ei, sărutul acesta nu semănă cu nici una din penibilele schimburi de sărutări care fuseseră înainte. Buzele lui îi supseră buzele cu ușurința practicii îndelungate. Efectul calmant al băuturii consumate îi îngădui Dianei să-și lase liber instinctul să-i călăuzească răspunsul.

— Nu-i rău pentru un începător, comentă el la sfârșit.

— Profesorii mei n-au fost chiar profesioniști. Ea încerca să pară tot atât de calmă ca și el, dar sărutul fusese tot atât de minunat cum își imaginase ea în vis că va fi.

— Lasă-mă să-ți dau pe gratis câteva lecții.

— Foarte bine.

Orice pretenție de a dansa fu abandonată. Brațele ei îi încercuiră gâtul, degetele i se strecurară în buclele lui dese de la ceafă. Respirația lui mirosea a whisky și știa că și a ei miroase la fel. Apăsarea gurii lui îi împinse capul spre spate.

Diana nu-și dădea seama dacă băutura sau sărutul lung, amețitor o făcea să se simtă atât de slabă. Hotărî că era o combinație din amândouă atunci când el începu s-o muște ușor de gât, declanșând un flux de senzații cu totul noi. Ea gemu și se agăță și mai strâns de el. El îi cuprinse din nou gura și o sărută cu o știință devastatoare.

— Haide! El se îndepărtă, o luă de mână și o trase după el către capătul cel mai îndepărtat al coridorului din grajd. Ei i se învârtea capul, fără să-și poată da prea bine seama ce se întâmplă și de ce. Lângă perete se îngrămădea un maldăr

de paie. O să ne fie mai bine aici. El îngenunchie şi o trase după el.

– Rochia mea, reuşi Diana să rostească, protestând slab.

– Nu te mai gândi la ea, baby. Erau lungiţi pe paie, gura lui exact deasupra gurii ei.

Ceva îi şoptea Dianei că nu e bine ce face.

– Dar...

– Ai spus că sunt o tovarăşie potrivită, îi reaminti Curly mângâindu-i cu o mână braţul.

– Da, acceptă ea în şoaptă, iar privirea i se opri pe gura lui, atât de aproape de a ei. Te rog, sărută-mă iar, Curly.

Iar el îi îndeplini zelos cerinţa, iarăşi şi iarăşi, fiecare sărut mai pasionat decât cel dinainte. Limba lui îi despărţi buzele şi îi pipăi dinţii. Ea rezistă, încercă să se sustragă pătrunderii cu o teamă confuză răspândită în tot trupul.

– Hai, baby, zise el aproape ironic. Nu ţi-a arătat nimeni niciodată sărutul franţuzesc.

– N... nu.

– E uşor. Îi sărută colţul buzelor, dându-i o senzaţie tulburătoare. O să ţi-l arăt. Ea părea să nu dorească altceva decât să înveţe orice ar fi dorit el să-i predea. Numai deschide gura.

Diana o deschise, încetişor, iar buzele lui umede se aşezară peste ale ei, limba i se strecură printre dinţii ei, explorându-i cavităţile interioare ale gurii. Pentru o secundă, ea şovăi să accepte. Apoi crescu în ea dorinţa de a răspunde. Timid, îşi lăsă limba să i-o atingă pe a lui, răspunzând în cele din urmă la intimitatea erotică a sărutului.

— Dumnezeule, baby. Respira greu, în vreme ce buzele îi atingeau ușor rotunzimea obrazului, spre curba gâtului. Ești altceva acum.

Se apropie de urechea ei și i-o linse cu vârful limbii. Diana tresări simțind delicioșii fiori care-i străbăteau pielea. Mâna lui îi cuprinse șoldul, o trase mai aproape de el, alunecă apoi spre sâni. Diana încercă să-i împingă într-altă parte mâna lacomă, dar părea că nu mai are nici pic de putere. Mângâierile lui deveneau tot mai intime. Mintea Dianei îi poruncea să le oprească, dar mușchii nu-și puteau coordona mișcările, oferind numai o rezistență simbolică.

Curly se retrase, o sărută din nou pe buze, mâna nu-i mai mângâie sânii, ci se îndreptă spre linia arcuită a gâtului. Totul părea din nou în regulă, până când Diana își dădu seama că el îi descheia rochia. Se smuci din îmbrățișare.

— Nu! protestă ea cu o șoaptă mânioasă și aproape reuși să adune la un loc bucățile de material pe care el le îndepărtase dar eforturile ei se dovediră complet ineficiente.

— Nu te lupta cu mine, baby.

Îi simțea răsuflarea fierbinte și umedă pe bărbie, iar gura lui îi căuta gura care încerca să se îndepărteze. Capul i se învârtea amețitor. Să se sărute era forte bine. Asta îi plăcea, dar astfel de mângâieri o duceau mai departe decât voia Diana să meargă. Degetele ei îi încercuiră încheietura păroasă, dar nu putură să oprească mâna care se strecură în sutienul ei, eliberând sânul din cupa de dantelă. El nu se lăsă până nu-l

eliberă şi pe celălalt, fără să-i pese că ei, brasiera îi intra dureros în carne.

— Ai nişte ţâţe minunate, baby, murmură el tulburat. Uită-te numai cum se holbează la mine, aşa de tinere şi de tari.

Înainte ca Diana să-i poată ghici intenţia, îşi aplecă capul să le sărute rotunjimea, lingându-le şi muşcându-le sfârcurile. Ea încercă să-l împingă, disperată. Frica începea să străpungă aburul de alcool care-i înceţoşase mintea. Dar o parte din ea simţea o excitare senzuală, în faţa atenţiei erotice ce i se acorda.

— Curly, nu vreau să faci asta. Ameninţarea mâniei străbătea prin şoapta plină de panică.

— Sigur, baby, sigur. Dar el nu dădu nici o atenţie protestului ei.

Diana îi simţi mâna atingându-i genunchii şi strecurându-se sub poalele fustei. Toată plăcerea inconştientă pe care o simţea la atingerea lui se risipi la această mângâiere intimă, nouă şi periculoasă. Încercă să se smulgă, îl lovi cu pumnii în cap şi pe umeri, îl izbi cu piciorul în timp ce-i ridica fusta.

— Opreşte-te! Lasă-mă!

— Vrăjitoare mică şi blestemată, mormăi el şi se răsuci deasupra ei, ca s-o ţină la pământ sub greutatea lui.

Ea deschise gura să ţipe, dar el i-o astupă cu a lui, înăbuşind sunetul. Îşi înfipse mâna în părul ei, trăgând de la rădăcină, ca să-şi ţină capul nemişcat. Din gâtul ei răzbătură sunete de frică animalică, oprite imediat de sărutările lui brutale. Fusta îi era ridicată până la talie, iar el îşi îm-

pinse picioarele între picioarele ei, nepăsător la scânteierile ucigașe din privirile ei. În locul fricii o cuprinse rapid o mânie turbată, mânie la gândul că al ar putea îndrăzni s-o violeze. Degetele lui se încleștară pe chiloții ei și simțea apăsarea bărbăției lui umflate și tari pe coapsele ei dezgolite.

O clipă fu deasupra ei, în clipa următoare se rostogolea departe. Amețită pentru o secundă, Diana crezu că rezistența ei îl determinase pe Curly să sară în picioare.

— Pleacă de aici, Holt! mormăi el amenințător.

— Asta nu-i treaba ta, doar dacă nu vrei să fii al doilea după mine. Ochii Dianei se opriră pe cel de al doilea chip ivit în fața lui Curly. Dintre toți oamenii care i-ar fi putut veni în ajutor, Holt Mallory era ultimul pe care l-ar fi ales.

— Las-o baltă, Curly, răspunse el cu o liniște ucigătoare.

— Dracu' să te ia!

În penumbră, Diana îl văzu pe Curly țintind cu pumnul drept fața lui Holt, dar lovitura alunecă de-a lungul brațului stâng ridicat de celălalt. Chiar în clipa când Holt bloca prima lovitură, își repezi pumnul drept în șalele lui Curly. Acesta se ghemui, căzu în genunchi cu gura deschisă, cu ochii lui strălucitori holbați de durere. Diana aștepta cu o poftă sălbatică lovitura următoare, dar ea nu mai veni. Holt se retrăsese, cu brațele lăsate în jos.

Diana se ridică în picioare, hotărâtă să nu-l lase pe Curly să scape atât de ușor, după ce

aproape o violase. În grămada de fân era înfiptă o furcă. O înșfăcă și alergă spre trupul îngenuncheat, sufocată de dorința de răzbunare.

— Mizerabile! strigă răguşit. O să...

Atât de pornită împotriva lui Curly, Diana nu observase că Holt îi ieşise în cale, până când degetele lui nu se încleştară pe coada de lemn a furcii, pe care voia să i-o smulgă din strânsoare. Diana se zbătu să reintre în posesia unicei sale arme, dar Holt o azvârli în grămada de fân ca pe o suliță. Ar fi recâştigat-o dacă un braț de oțel n-ar fi încercuit-o gata s-o strivească de piept.

— Lasă-mă! Diana se răsucea fără folos în strânsoare. A încercat să mă violeze! merită să moară!

— Taci! Holt îi acoperi gura cu mâna, ochii lui cenuşii şi reci ţintuindu-o în vreme ce ea încerca să-l muşte. În spate, Diana îl putea auzi pe Curly ridicându-se în picioare. Privirea tăioasă a lui Holt îl fixă.

— Eşti concediat, Lathrop. Împachetează-ţi lucrurile şi într-o oră să fii plecat.

— Nu puteți să mă concediați din cauza ei. Curly respira greu din cauza durerii. Pe legea mea, a căutat-o cu lumânarea. Ea a umblat după mine până m-a adus aici, ea s-a uitat mereu după mine, ea m-a aţâţat, ea a umblat cu bluza jumătate descheiată şi cu pantalonii ăia strâmți. Ai văzut-o. Era ca o cățea în călduri.

Dianei i se făcea rău când îl auzea. Prea era jenant de adevărat. Dar asta nu schimba faptul că el fusese pe punctul să abuzeze de ea, împo-

triva voinței ei. Mânia provocată de umilință ațâța revolta pe care-o simțea împotriva lui Curly.

— Oficial, ești concediat pentru că ai băut în timpul lucrului. Holt nu mai făcu nici un fel de remarcă în legătură cu acuzațiile pe care i le adusese Curly.

— Dovada e sticla de whisky din magazie. Ești terminat, Curly. Și acum, întinde-o!

Mâna lui continua să înăbușe strigătele de protest ale Dianei. Ea se lupta cu brațul care o strângea, nasturii cămășii lui îi zgâriau pieptul. Holt n-o lăsă să scape până când ușa grajdului nu se închise în urma lui Curly. Ea se întoarse, încheindu-și în grabă rochia.

— Cum ai putut să-l lași să scape liber? Ochii ei erau de un albastru ucigător, în timp ce se întoarse spre Holt. Ce fel de om ești dacă-l lași să spele putina după tot ce a încercat să-mi facă? Maiorul l-ar fi făcut praf.

— Pentru ce? o înfruntă el. Pentru că a răspuns uneia din numeroasele tale invitații? Toată lumea a văzut cum îi dădeai târcoale. Curly avea dreptate. Ți-ai căutat-o. Și dacă n-ar fi fost vorba de Maior, n-aș fi intervenit.

Cuvintele lui o arseră de rușine.

— N-o să scape așa de ușor. Vocea ei era hotărâtă când se întoarse să plece. O să aibă grijă Maiorul să-l pedepsească.

Degetele puternice care-i apucară brațul o făcură pe Diana să se răsucească înapoi.

— N-ai să-i spui nici un cuvânt Maiorului despre ce s-a întâmplat, ordonă Holt.

– Ba am să-i spun, îl sfidă ea. Iar el o să cheme poliția și o să-l bage pe Curly la închisoare. Și o să-i spun și cum te-ai purtat tu ca un laș. Nici n-o să sfârșesc bine de spus, că nici tu n-o să mai lucrezi aici!

– Cățea răsfățată! Expresia îi era încărcată de dispreț. Tocmai l-am pierdut pe cel mai bun îngrijitor de cai din statul ăsta, și tu nu te poți gândi decât la răzbunare. Ai vrea ca Maiorul să-ți apere în public onoarea, după ce că știi că i-ai dat târcoale lui Curly ca ultima curvișină de două parale. Nu-ți pasă dacă Maiorul o să se facă de râs în fața tuturor prietenilor lui, atâta vreme cât îți primești bucata de carne. El e un om prea deosebit ca să merite o fată ca tine.

Atacul cerea într-un fel o replică. Nu existau cuvinte care să răzbune ceea ce îi spusese el, așa încât Diana își răsuci spre fața lui palma deschisă și-l zgârie pe obraz. Ochii lui prinseră culoarea argintului topit. Îi încercui cu mâna de fier încheietura și o târî spre băncuța din fața grajdului. Holt o puse pe genunchi, cu fusta ridicată peste cap.

– Nu! scânci Diana într-un protest uimit, dându-și seama dintr-o dată ce avea el de gând.

Era deja prea târziu, chiloții îi erau dați jos pe jumătate și prima lovitură administrată cărniței ei fragede. Din gâtlej îi izbucni un strigăt sugrumat de durere. Oricât s-ar fi luptat, ar fi fost imposibil să se elibereze. După asta, își mușcă buzele cât de tare putu, nelăsând să se audă decât gemete înăbușite. Diana nu dorea ca cineva de pe lume

să-i audă strigătele şi s-o găsească într-o astfel de poziţie umilitoare. Holt nu făcu nici o încercare să atenueze forţa loviturilor.

Corecţia păru să dureze o eternitate, până când el o puse din nou pe picioare. Roşie la faţă, cu ochii plini de lacrimile pe care nu şi le putea stăpâni, Diana îi azvârli o privire rănită şi mândră, cu genunchii tremurând, dar ţinându-se totuşi în picioare.

— Acum eşti mulţumit? îi azvârli ea cu o voce şovăielnică.

Liniile dure ale feţei lui rămaseră nemişcate.

— Cineva trebuia s-o facă de mai multă vreme.

— Pentru a te informa — Diana făcea o deznădăjduită încercare să fie sarcastică — n-am venit aici astă seară ca să-l văd pe Curly. Nici nu voiam ca el să mă bage în seamă. Voiam să mă sărute, dar nu voiam... Mi-a dat nişte whisky şi l-am băut fiindcă nu voiam să mă creadă copil. După asta, când el... nu era în stare să... Îşi găsea cu greu cuvintele. Nu mi-am dorit niciodată să-l provoc...

Era vreo deosebire? Diana se întoarse, amărâtă. Probabil că Holt oricum n-o va crede, iar ei puţin îi păsa dacă o va crede sau nu. De ce trebuise să fie el cel care o găsise cu Curly? De ce nu putuse să fie altcineva? Dumnezeule, cât ar fi vrut să plângă — dar nu în faţa lui.

Se ridică şi el lângă ea. Cum Diana nu se uita la el, o apucă de bărbie cu degetele şi o sili să întoarcă capul spre el.

– Chiar dacă presupun că ai spus adevărul, data viitoare o să se întâmple la fel, iar cu felul tău de a fi va exista întotdeauna o dată viitoare, o întrerupse el, rece, fără emoție. Nu poți să faci decât două lucruri. Poți să-i scoți ochii cu unghiuțele tale manichiurate sau să-ți repezi genunchiul unde-i sensibil, cât de tare poți – *dacă* într-adevăr nu vrei să facă dragoste cu tine.

– Mulțumesc pentru sfat, răspunse Diana înțepată. Dacă nu i-ar fi tremurat așa de tare picioarele, ultimul sfat l-ar fi încercat pe pielea lui.

Ochii lui se îngustară.

– Și nici un cuvânt despre asta Maiorului sau altcuiva, ordonă Holt. Nici măcar o aluzie. Maiorul știe că l-am mai avertizat o dată pe Curly să nu mai bea în timpul lucrului. N-o să fie bănuitor, dacă tu nu-l faci să fie. Ai priceput?

– Da, am priceput.

– N-am de gând să te las să-i faci Maiorului vreun rău sau să-l faci de rușine, o avertiză el.

– Loialitatea ta e copleșitoare. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Diana în clipa aceea ar fi fost să vorbească cu cineva despre ce se petrecuse în seara aceea. Nu dorea decât să uite, dar avea presimțirea că de câte ori îl va vedea pe Holt Mallory își va reaminti. Își smulse bărbia din mâna lui și se întoarse.

– Unde ai de gând să te duci?

– Acasă, sună biciuitor răspunsul.

– Nu în halul ăsta, răspunse Holt la fel de înțepat. Stai liniștită. Și începu să-i culeagă paiele

de pe rochie și de pe păr. Când termină, îi oferi batista lui. Suflă-ți nasul.

— N-am nevoie să-mi suflu nasul. Diana refuză batista și clipi până îi dispăru și ultima lacrimă din ochi.

În timp ce se îndrepta spre ușă, auzi din urmă vocea lui Holt.

— Amintește-ți ce ți-am spus.

— N-am de gând să uit. Răspunsul ei concis spunea adevărul.

Fundul o ustura atât de tare încât știa că în noaptea aceea va trebui să doarmă pe burtă.

Diana nu suflă nimănui nici un cuvânt despre noaptea aceea. Se prefăcu surprinsă când maiorul o anunță, cu regret, că a fost concediat Curly. Cei care băgară de seamă cum, în următoarele câteva săptămâni, se târa prin fermă o puseră pe seama faptului că fusese concediat Curly, fără să facă vreo legătură. Acum Diana îl ura pe Holt.

Diana termină liceul cu onoruri și își rosti discursul de rămas bun în fața unui Maior plin de mândrie, așezat în primul rând de scaune. La sugestia Maiorului, se înscrise la universitatea din Reno.

La început, Diana încercase să protesteze împotriva înscrierii la universitate. Nu avea nici o dorință să-și continue educația. Din punctul ei de vedere, aceasta era completă.

— La ce mi-ar folosi să merg la universitate? Știu tot ce am nevoie să știu, insistase Diana într-o după amiază, la sfârșitul verii. Nici un profesor nu mă mai poate învăța ceva despre admi-

ni trarea unei ferme şi pot să învăţ totul de la tine. Ştiu cum să ţin registrele şi să fac socotelile.

— Nu am de gând să te las să-ţi iroseşti inteligenţa. Şi, în afară de asta, la facultate vei găsi şi altceva, nu numai cursuri şi profesori. Maiorul zâmbise indulgent. Mai sunt şi uniunile studenţeşti în care poţi să intri, activităţile la care să participi şi petrecerile la care să te duci. Trebuie să guşti mai multe lucruri în viaţă înainte de a spune atât de decis că ştii ce vrei.

Dar Diana fusese sceptică.

— Nu-mi voi schimba părerea.

— Poate că nu, admise el, dar cel puţin vei face mai multe experienţe decât cele oferite de viaţa pe care o cunoşti.

Un ciocănit la uşă le întrerupse discuţia. Când Maiorul îi deschise lui Holt uşa din faţă, în Diana izbucniseră resentimentele. El îi descifrase expresia şi se uita spre Maior.

— Scuzaţi-mă. N-am vrut să deranjez. Scuza lui era limpede, cu cantitatea potrivită de respect. Diana i-ar fi putut spune că prezenţa lui a fost un deranj în viaţa ei din prima zi a sosirii. Dar de fiecare dată când ea încercase să-l elimine, Maiorul îl adusese înapoi, plin de gratitudine. Era o bătălie pierdută.

— Nu deranjezi, afirmase Maiorul. Tocmai discutam cu Diana planurile ei pentru facultate. Diana ar fi putut să corecteze şi această afirmaţie. Erau planurile *lui* nu ale ei. Ce s-a întâmplat?

— Au venit doi cumpărători pentru caii arabi. Vor în mod special să vadă mânjii, explicase Holt. Rube a scos Jeep-ul ca să-i ducă la pășune. Cred că ați dori și Dumneavoastră să mergeți cu ei; cumpărătorii par să se priceapă bine.

— Poți să te descurci și fără mine. Era o afirmare deschisă a încrederii în priceperea lui Holt.

Diana se uitase cu ochii mari la tatăl său, cutremurată de propoziția pe care o rostise și de implicațiile ei. Maiorul mai transferase responsabilitatea și asupra altora, mai înainte, dar niciodată atunci când era vorba de caii lui arabi premiați. Poziția lui Holt se fortificase considerabil și ea nu mai putea ignora faptul. Descoperirea aceasta o făcuse surdă pentru restul convorbirii cu tatăl ei. Zgomotul cu care se închise ușa din față o adusese dintr-o dată la realitate.

— Cei patru ani de facultate vor zbura atât de repede că vei termina înainte să-ți dai seama. Maiorul reluase firul discuției anterioare fără nici o pauză. Agitată, ea se întoarse. Maiorul se afla în spatele ei și-și odihnea o mână pe umărul ei. Găsise întotdeauna mângâiere în rarele lui manifestări de afecțiune. Maiorul fusese întotdeauna un om foarte controlat din punct de vedere emoțional, exprimându-și rar trăirile interioare, rezultat al disciplinei rigide pe care o urmase în armată, la care se adăuga o reținere masculină.

— Diana, dintotdeauna am dorit să urmezi o facultate, îi spuse el liniștit. Orice tată dorește ca și copilul lui să obțină o diplomă universitară. Și eu doresc la fel.

La aceasta, Diana nu putuse să găsească un contraargument. Ea făcuse toată viața ceea ce dorise el. Acum era prea târziu ca să mai schimbe obiceiul. Nu putea să-i suporte dezamăgirea, în cazul în care l-ar fi refuzat. În afară de aceasta, după convorbirea lui cu Holt, păreau a fi rămas prea puține motive pentru a mai sta la fermă.

Totuși, mai formulă un protest timid.

— Dar Reno e așa de departe, la celălalt capăt al statului.

— Nu atât de departe încât să nu poți veni în week-end-urile mai lungi sau în vacanțe, o consolă el.

Diana acceptase. Mângâindu-se cu gândul că îi făcea plăcere, se aruncă în viața de studentă. Programul de studii nu-i permisese în primul an prea multe week-end-uri acasă, restrângându-i vizitele la vacanțe, care erau toate prea scurte și prea îndepărtate una de alta. Ca să facă timpul să treacă mai iute, Diana se implicase în numeroase activități și petreceri în campusul universitar. Își făcuse mulți prieteni superficiali, iar orele ei prea aglomerate nu conținuseră niciodată minutele suplimentare necesare întemeierii unor relații mai profunde, masculine sau feminine.

Vara sosise și zburase ca gândul. I se părea că abia a sosit la fermă când trebuise să plece înapoi, pentru semestrul următor.

În cel de al doilea an de facultate fuseseră două întâmplări de foarte mare importanță. În octombrie fusese chemată în biroul decanului, unde fusese informată că tatăl ei suferise un ușor

atac de inimă şi fusese internat în spital. Diana luase primul avion spre casă, la Ely.

În vreme ce îl privea, pe patul de spital, băgă de seamă cât e de palid, dar altfel nu i se păru marcat de boală. Maiorul păruse întotdeauna invincibil. Fusese un şoc descoperirea că nu era. În ochi îi mai ardea încă, strălucitoare, o lumină puternică, neşovăitoare, dar nu veşnică.

— Nu fi atât de necăjită, Diana, o rugă el văzându-i expresia preocupată. Mai am o mulţime de ani de trăit. Trebuie numai s-o iau mai încet, asta-i tot... s-o iau mai uşurel decât până acum.

— Sunt sigură că aşa o să faci.

— Ce înseamnă asta? întrebă Maiorul.

— Am de gând să stau acasă până te simţi mai bine.

— Una a fost să pleci de la facultate şi să zbori acasă ca să te convingi cu ochii tăi că sunt bine, şi alta e să stai pe lângă mine ca să mă ţii de mână. Nu-i nevoie de asta, o informă el hotărât. Îi am pe Holt şi pe Sophie să aibă grijă de mine.

Diana ar fi dorit să-i arate că era unicul lui copil, că era dreptul ei să aibă grijă de el, nu privilegiul unor oameni plătiţi, dar Maiorul nu-i dăduse nici o şansă să vorbească.

— O scot foarte bine la capăt cu administrarea fermei cu ajutorul lui Holt. E mai mult decât capabil s-o facă. E un noroc că îl am. Fără nici o îndoială, în vocea lui erau admiraţie şi respect.

— Vreau să stau acasă cu tine.

— Domnişoară, poţi să mă faci mult mai fericit dacă te duci înapoi la facultate şi-ţi iei diploma. După asta, sper să-ţi găseşti un bărbat inteligent şi ambiţios cu care să te măriţi, iar mai târziu să ai poate şi câţiva copii. Sansele de a îndeplini măcar unul din aceste lucruri izolându-te la fermă sunt aproape nule.

— Da, Maiorule. Dar Diana se întreba dacă el ar fi îndepărtat-o dacă ea, în loc să-i fie fiică, i-ar fi fost fiu.

Diana stătuse la un motel din Ely până când tatăl ei ieşise din spital. Pretinsese că procedase astfel ca să nu conducă zilnic o oră pentru a ajunge până la fermă. Adevărul era că nu dorea să stea la fermă, ştiind că de administrarea acesteia se ocupa Holt Mallory.

În februarie anul acela, Diana urmări o conferinţă specială, la cursul de ştiinţe politice. Conferenţiarul invitat era unul dintre politicienii profesionişti, ocupându-se de interesele miniere ale statului Nevada. Se numea Rand Cummings. Înalt, arătând foarte bine, cu păr negru buclat şi ochi albaştri, era fermecător, elocvent şi inteligent. Diana simţi o atracţie imediată spre el, dar experienţa cu Curly o făcuse prudentă.

La sfârşitul conferinţei din după-amiaza aceea, Diana şi alţi câţiva care nu aveau cursuri rămaseră, aparent ca să mai pună câteva întrebări. Numai un orb n-ar fi observat-o pe Diana, iar Rand Cummings nu era orb. S-a „întâmplat" să meargă împreună spre parcare. El a invitat-o la o plimbare şi Diana a acceptat.

Nu-i făcea o curte prea furtunoasă, căci Diana era hotărâtă să nu se lase pradă emoțiilor. Rand îndeplinea cele mai multe din cerințele pe care ea le formulase pentru un bărbat. Era matur, se apropia de treizeci de ani, avea succes în profesiunea pe care și-o alesese, era ambițios. Semăna îndeajuns cu Curly ca s-o intereseze din punct de vedere fizic, și nu exercita presiuni asupra ei ca să aibă relații intime. În timpul celor mai fierbinți îmbrățișări, Diana simțea că reacțiile lui erau sub control, chiar și atunci când ea era pe punctul să și-l piardă. Tăria lui îi spori respectul.

În week-end-ul dinainte de vacanța de vară, Rand sosise de la Carson City ca să-și petreacă timpul cu ea. Duminică era ultima lor seară petrecută împreună. Când Rand o conduse acasă și își parcă mașina lângă cămin, Diana se aruncă în brațele lui. Se abandonă sărutărilor lui posesive, de parcă ar fi vrut să-i pună la încercare stăpânirea de sine. Înainte ca dorința să fie mai puternică decât el, Rand îi desfăcu brațele din jurul gâtului său, dar n-o îndepărtă. O așeză cu șoldul pe genunchii lui și se mulțumi să-i exploreze ușor gâtul.

— Niciodată nu sunt absolut sigur de tine, Diana, murmură el.

Dovedea experiență în senzualitatea cu care o ciugulea ușor de ureche. Simți fiori de plăcere străbătându-i pielea. Dégetele ei căutară valurile cârlionțate ale părului lui întunecat și se strecurară prin desimea lor.

— Chiar nu ești? șopti ea.

Dar Rand nu părea să socotească esențial faptul de a putea fi sigur de ea.

— Ești o femeie minunată. O să fii o soție excelentă pentru un om politic. Ai să fii într-adevăr o comoară.

Diana se retrase puțin, privindu-i frumoasele trăsături printre genele ridicate.

— Sună ca o cerere în căsătorie, glumi ea.

— *Este* o cerere în căsătorie. Te rog să te căsătorești cu mine, Diana, rosti el.

În prima clipă, ea nu răspunse. Încerca să-l privească cu ochii Maiorului, întrebându-se dacă și el i-ar fi găsit tot atâtea însușiri pozitive câte îi găsise ea.

— Poți să-ți faci timp să vii la mine acasă săptămâna viitoare? Mi-ar face plăcere să-l cunoști pe Maior.

— Oricum, asta era și intenția mea, zise Rand zâmbind, ca să-i pot cere în mod oficial mâna fiicei sale.

— Nu așa direct, zise Diana repede. Și se grăbi să explice. Aș vrea să vă cunoașteți întâi și să-i dau prilejul să vadă ce fel de om ești, oricât de puțin, înainte de a mă cere. Uneori tații devin foarte critici dacă sunt puși să hotărască imediat.

— Cum spui tu, aprobă el. Când o să avem consimțământul lui, mergem împreună să alegem inelul de nuntă.

Printre sărutări și mângâieri fierbinți își discutau viitorul. Nici față de sine însăși Diana n-ar fi admis că evitase să accepte cererea lui în căsătorie înainte de a avea și părerea Maiorului. Rand o interesa, iar mângâierile lui n-o dezgustau câtuși

de puțin. Părea să întruchipeze toate calitățile pe care le pretindea de la un soț. Dar voia să fie sigură că Maiorul îi aproba alegerea.

În seara următoare, când sună acasă ca să-i aducă la cunoștință tatălui ei că-l invitase pe Rand s-o însoțească în week-end-ul următor, el nu puse nici un fel de întrebări. Ultima săptămână de facultate îi păru Dianei fără sfârșit, iar zborul spre Ely fu grăbit.

Maiorul părea să-și fi revenit complet după criza de inimă, deși Diana băgă de seamă că acum obosea mai ușor, și că erau considerabil mai multe fire albe în părul lui întunecat. Îl lăsă să ghicească faptul că Rand era cineva deosebit pentru ea, fără să arate cât de deosebit, și-i lăsă timp să-și formeze propria lui impresie.

În ultima seară înainte de plecarea lui Rand, Diana îl găsi pe tatăl ei singur în birou, înainte de cină. Câteva minute discutară generalități, apoi ea îl întrebă.

— Ce crezi despre Rand?

— Pare foarte inteligent și fermecător. E ceva serios între voi? Presupun că este, de vreme ce l-ai adus acasă.

— M-a cerut în căsătorie.

— Și dorești consimțământul meu, conchise Maiorul.

— Da.

— Și cu diploma ce faci?

— Am discutat cu Rand despre asta, admise Diana. Voi continua, dar voi urma mai puține cursuri decât până acum. Asta înseamnă că vom avea câțiva ani de așteptat înainte de a întemeia

o familie adevărată, dar timpul acesta îl vom petrece împreună.

— În cazul acesta nu văd ce obiecție aș avea de formulat. Mie îmi place și atâta timp cât tu dorești să te căsătorești cu el, nu mai e nimic de spus, nu-i așa? Zâmbea.

— Nu, acceptă ea. Rand așteaptă la ușă să-ți vorbească. Vrea să-ți ceară permisiunea să ne căsătorim.

— Nu-l lăsa să aștepte. Poftește-l înăuntru, ordonă Maiorul cu prefăcută severitate.

Data căsătoriei fu stabilită în august, ca să dea timp tinerei perechi să-și petreacă luna de miere înainte de reîntoarcerea Dianei la facultate, la începutul semestrului. Rămăsese puțin timp pentru pregătirea căsătoriei. Toată vara trecu cu pregătirile necesare. Trebuia să fie o nuntă mare, cu o recepție la fermă, după aceea.

Chiar și în cele mai agitate momente, Diana se simțea ușurată, pentru că avea ceva de făcut. De când cu boala Maiorului se făcuseră schimbări la fermă, schimbări mici, totuși tulburătoare. Holt și Guy luau acum prânzul în clădirea principală. Era un dublu scop în asta. Maiorul insistase că e lipsit de sens ca Sophie să gătească un prânz numai pentru două persoane. Întotdeauna era prea multă mâncare. În plus, ceasul petrecut cu prânzul îi acorda lui Holt timpul necesar pentru a se sfătui cu Maiorul și a-i cere părerea în legătură cu orice problemă s-ar fi ivit.

Când Diana se reîntorsese, Holt sugerase să se renunțe la acest obicei, ca Maiorul să aibă destul timp pentru fiica sa, dar acesta respinsese propunerea ca nefiind necesară. Diana nu făcuse

nici un comentariu, dar aranjase să fie în altă parte la vremea prânzului. Îi displăcea Holt tot atât de tare ca şi înainte, dar nu mai încerca să se opună prezenţei lui la fermă şi se prefăcu, cât de bine putu, că îl ignoră.

În week-end-ul dinainte de nuntă, Rand veni la Ely ca să fie împreună cu ea. Diana se duse la aeroport să-l întâlnească, vineri, când sosi cu avionul. Nu mai risipiră vorbe ca să se salute, Rand o cuprinse în braţe şi îi acapară buzele într-o sărutare lungă şi posesivă. Când în cele din urmă îşi îndepărtă gura de a ei, mâinile îi rămaseră înlănţuite pe spatele ei.

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă Rand. Pare că a trecut o lună de când nu te-am văzut, nu numai două săptămâni.

Cu toate pregătirile de ultimă oră pentru nuntă, cu toate aranjamentele de rochii, timpul zburase pentru Diana. Dar spusele lui îi făcură plăcere.

— Cum să fi avut timp să-ţi simt lipsa? glumi Diana. M-ai sunat doar în fiecare zi.

El o sărută puternic, s-o pedepsească, iar ochii lui întunecaţi îi cercetară atent faţa, atunci când ea ridică capul.

— A trebuit să te sun în fiecare zi, altfel îmi ieşeam din minţi, dacă nu ştiam ce faci şi cu cine eşti

Nuanţa de gelozie era emoţionantă.

— N-ai încredere în mine, Rand?

El păru că face un efort ca vocea să-i pară nepăsătoare.

— De unde vrei să ştiu ce faci când eşti aşa departe de mine? Poate te întâlneşti cu vreunul

din foştii tăi prieteni, ca să nu mai vorbim de neciopliţii ăia de cowboy de la ferma lui taică-tu.

Diana îşi aruncă capul pe spate şi râse.

— Nu te-ai uitat prea atent la oamenii care lucrează la noi. Zâmbind, ea îl asigură: În afară de Maior nu mai există decât un bărbat în viaţa mea şi acela eşti tu.

Strânsoarea lui slăbi, în vreme ce îşi ridică o mână ca s-o bată uşor pe obraz.

— Eşti atât de frumoasă, Diana. Nu ştiu dacă voi avea vreodată destulă încredere ca să te scap din ochi.

Intensitatea privirii lui arzătoare o făcu să se simtă stânjenită. Gelozia lui era inutilă. Dacă îi făgăduia credinţă unui bărbat, aceasta era totală. Rand avea să fie soţul ei. Fusese crescută cu un respect prea strict al valorilor morale ca să nu-şi ia îndatoririle de căsătorie în serios. Uşor stânjenită de atitudinea lui, Diana îi îndepărtă atenţia de la ea.

— Ce-ai făcut în aceste două săptămâni din urmă? întrebă ironic. Ţi-ai găsit vreo două dansatoare din Reno ca să-ţi ţină tovărăşie în nopţile singuratice? La fermă Maiorul e tot timpul cu ochii pe mine, în schimb pe tine nu te supraveghează nimeni. Probabil că profiţi ca să-ţi cam faci de cap.

— Dar e o deosebire, dragostea mea. Rand o sărută pe vârful nasului. Cum îmi petrec eu ultimele, preţioasele zile de burlăcie nu te priveşte pe tine.

— Egoistule, îl acuză Diana râzând.

— Acum ştii adevărul despre mine, râse el scurt şi îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, în

vreme ce se îndreptau spre ieșire. Serios, ieri am descoperit că e liber un apartament mai mare în complexul în care locuiesc. I-am spus administratorului că s-ar putea să mă intereseze. Apartamentul meu e destul de mic. N-aș vrea să fim siliți să cumpărăm sau să construim o casă în Carsen City.

Diana aprobă cu o înclinare a capului.

— Aș vrea să-mi găsesc timp să văd apartamentul săptămâna viitoare.

— Nu-i nici o grabă, o asigură Rand. Administratorul a promis să-l rețină până ne întoarcem din luna de miere. Îmi datorează câteva favoruri.

După ce culeseră bagajele de pe transportorul de bagaje, Diana îl conduse spre camioneta fermei. Îi întinse cheile, ca să-și aranjeze valizele în spate.

— Peggy Thornton, vecina noastră, a dat o petrecere în cinstea căsătoriei mele, săptămâna trecută, îl informă Diana. Să vezi ce de cadouri am primit! Ți le arăt cum ajungem acasă.

— Mă tem că vor trebui să mai aștepte puțin, scumpo, zise el închizând ușa din spate a camionetei și îndreptându-se spre locul șoferului. Am de aranjat câteva întâlniri de afaceri mai înainte.

— Dar credeam că ai venit să-ți petreci weekend-ul cu mine, protestă ea.

— Așa e. De aceea nu am renunțat la aceste întâlniri pentru astăzi. Rand deschise ușa și Diana se putu strecura pe lângă volan, spre locul din mijloc.

— Nu poți să uiți de afaceri nici în week-end-ul ăsta? întrebă ea destul de enervată, în vreme ce el se așeza pe locul șoferului.

— Nu, dacă doresc ca week-end-ul acesta să fie legat de scăderea taxelor, şi o doresc. Zâmbi şi porni maşina. Tot ce am de făcut e să stau de vorbă cu câţiva oameni de la minele de cupru şi să-i invit la masă. Mi-ar face plăcere să vii şi tu cu mine, ca să capeţi mai devreme ceva experienţă în viaţa de soţie a unui om politic.

— Eşti sigur că vrei să viu cu tine? Nu prea ştiu multe lucruri despre minerit, spuse Diana.

— Dragă, nu-i nevoie să ştii. Îi aruncă o scurtă privire. Tot ce ai de făcut e să fii frumoasă, să zâmbeşti şi să fii amabilă cu domnii, să cochetezi un pic. O să vezi, nu va fi chiar aşa de greu să fii căsătorită cu mine, râse Rand. O s-o poţi scoate la capăt chiar dac-ai avea o mână legată la spate.

— E o provocare. Diana dorea să facă tot ceea ce Rand aştepta de la ea, aşa cum, în trecut, dorise să facă tot ceea ce aşteptase de la ea tatăl ei. Maiorul ne aşteaptă la prânz, îşi aminti ea.

— Probabil că e un telefon la mină, afirmă Rand. Poţi să-l suni să-i spui că nu ajungem la fermă până după amiază.

Iniţierea Dianei în lumea lui Rand a fost cât se poate de plăcută. Nu se arătă câtuşi de puţin stânjenită de conversaţia lor de bărbaţi, fiind înconjurată de acest fel de conversaţie toată viaţa. Din când în când, discuţia despre mine şi despre administrarea lor devenea prea tehnică pentru ea şi nu putea s-o urmărească, dar aceste rare momente nu durau mult. Unul dintre administratorii minei băga imediat de seamă tăcerea ei, zâmbea şi orienta conversaţia astfel încât să ia şi ea

parte. Iar Diana şi-a reamintit sfatul lui Rand. A fost prietenoasă, a zâmbit mult şi a flirtat puţin.

Când, în cele din urmă, Rand îndreptă camioneta în direcţia fermei, Diana se uită la ceas.

— Ai apreciat că va dura mai puţin. Maiorul ne aştepta după două. E aproape patru. Poate că ar fi trebuit să telefonez.

— Ştie că eşti cu mine. Nu cred că e îngrijorat. Rand îi împrăştie grija.

Diana stătea aproape de el, cu capul sprijinit de spătar. Îşi întoarse încet capul, ca să-i studieze profilul şi frumoasele lui trăsături calme. Rand fusese deosebit de tăcut de când plecaseră de la mină.

— Cum m-am descurcat? întrebă ea dulce.

— Ai avut un succes zdrobitor. Îi aruncă o privire scurtă, zâmbind arogant.

Complimentul o încălzi şi Diana zâmbi.

— Nu te aşteptai la asta?

— Ba da, dar nu exagera, o preveni Rand.

— Am exagerat? În ochii ei sclipi îndoiala.

În faţa lor se afla întinderea dreaptă a şoselei. Rand o înconjură cu braţul şi o făcu să se cuibărească mai aproape de el, apoi o sărută pe păr.

— Nu, răspunse el. Cred că e mai bine să mă obişnuiesc eu să-i văd pe bărbaţi cum se uită la nevastă-mea şi cum o râvnesc.

— Încă o săptămână şi voi fi soţia ta, murmură Diana şi îşi cuibări capul pe umărul lui.

În dimineaţa căsătoriei, Diana era la fel de nervoasă ca orice mireasă. Nu avea motive. Ceremonia a fost fără cusur. Curtea fermei era înţesată cu oaspeţi. Nici chiar căldura verii nu putea

să înmoaie starea sărbătorească și atmosfera festivă pe care le întreținea toată lumea. Rand era bine cunoscut, și mulți dintre cei mai importanți clienți ai lui luau parte la căsătorie și la recepție. În momentul acesta erau înconjurați de câțiva dintre ei, acceptând închinările cu șampanie ce se făceau în cinstea lor.

Maiorul era cu ei. Diana îi citea pe față cât de multă plăcere îi face că ea s-a măritat așa de bine. O făcea să se simtă mândră când se uita la Rand, soțul ei.

Pe când paharele se ridicau pentru un nou toast, unul dintre oaspeți exclamă: Știți că eu încă n-am sărutat mireasa?

— Nici eu, îi ținu isonul al doilea.

Mai mulți pretinseră că au fost lipsiți de acest privilegiu. Diana știa foarte bine, dar nu spunea nimic. Nici un bărbat n-a fost agresiv, și nu a pretins mai mult decât un sărut prietenesc. Îndatoritoare, ea se supuse fiecăruia. Când ultimul se îndepărtă, își lăsă capul pe spate, pentru următorul. Surâsul îi îngheță pe buze când îl văzu pe Holt Mallory stând în fața ei.

— Ai ajuns tocmai la timp, Holt, declară Maiorul. Diana le-a îngăduit celor care au uitat să sărute mireasa la biserică, s-o facă acum.

Gura lui severă se strâmbă într-un surâs disprețuitor. Holt nu-i răspunse Maiorului, dar îi spuse ei excesiv de politicos:

— Noroc, doamnă Cummings. Cu o mișcare scurtă, își lăsă capul în jos și-și lipi buzele insultător de reci de ale ei. Apoi se întoase spre Rand. „Felicitări." Îi strânse mâna proaspătului ei soț.

Buzele ei se răciseră la contactul ușor ca pana cu buzele lui, un contact foarte delicat, dar suficient ca să înțepe balonul fericirii pe care o resimțise. Îl ura pentru că îi stricase ziua, pentru că își făcuse cunoscută prezența, când era conștient cât de mult îl disprețuia ea. Nu conta că Maiorul ar fi băgat de seamă că Holt n-a fost prezent. Diana știa foarte bine că nu-și va mai recâștiga niciodată sentimentul cu totul deosebit pe care-l avusese înainte ca el să apară.

Ura îi sclipi în ochi, pe când se uita cum se îndepărtează Holt. Trecură câteva secunde până să-și dea seama că se mai afla cineva în fața ei. Guy, înalt și deșirat, își aplecă capul și o sărută pe obraz.

— Sper că vei fi fericită, Diana, murmură el și se foi stânjenit, în timp ce fața lui arsă de soare roșea ușor.

— Mulțumesc, Guy. Voi fi. Încerca să sune sincer, dar în vocea ei era amărăciune rămasă de la întâlnirea cu tatăl lui Guy.

— Mda, sigur... Făcu o grimasă de nesiguranță și se întoarse spre Rand. Nu era nici o umbră de prietenie în privirea pe care i-o aruncă Guy. Felicitări.

Cu stângăcie, Guy dădu mâna cu soțul Dianei și se îndepărtă în grabă, pierzându-se în mulțime, așa cum făcuse și Holt. Diana se uită după el o secundă. Apoi brațul lui Rand îi înconjură talia și el îi murmură la ureche.

— Crezi că pot să sărut mireasa?

Ea se străduí să surâdă și își înălță capul spre el.

— Desigur.

Capitolul III

Diana se uita prin hubloul avionului. Departe în zare, apăruse dâra de ceață și fum trimisă în aer de uzina rău mirositoare de la nord de Ely. În curând vor ateriza, iar ea va fi acasă, de data asta definitiv.

Mâinile îi erau încrucișate în poală, iar degetul mare freca în neștire degetul pe care fusese verigheta. Avea hotărârea de divorț în poșetă, hotărârea care anula căsătoria ce durase aproape patru ani. Apăru anunțul „No smoking", indicând apropierea sfârșitului cursei, iar Diana se lăsă pe spate în fotoliu, își închise ochii și se întrebă a mia oară unde greșise.

Fusese atât de bine la început, o viață plină de patima îndrăgostiților de curând, care se descoperă cu pasiune unul pe altul. Arsese prea mult și prea repede. Necazurile începuseră să fermenteze sub aparent binecuvântata suprafață în mai puțin de un an. La început, Diana acceptase discuțiile amare ca pe o experiență a oricărui cuplu recent și nu luase în seamă acuzațiile nedrepte, socotind că vor dispărea atunci când vor învăța să aibă încredere unul în celălalt.

Când şi-a dat seama că acestea fuseseră prevestitoare, era deja prea târziu. Se luptase până la capătul puterilor ca să-şi salveze căsnicia, refuzând cererile de divorţ ale lui Rand şi îndurând mai bine de un an regimul dormitoarelor separate. În cele din urmă, Rand luase cu totul decizia din mână, şi toată afacerea devenise urâtă şi încurcată.

Roţile se ciocniră o dată de pistă, apoi înaintară lin. Diana îşi deschise ochii şi se îndreptă în fotoliu. Odinioară, combinaţia dintre părul negru şi ochii albaştri o făcuse deosebit de atrăgătoare. Maturitatea îi sporise frumuseţea. Se uita pe fereastră când avionul trecu prin faţa micuţei clădiri terminale. Când rulă până la punctul de oprire, se alătură celorlalţi câţiva pasageri care coborau şi care aşteptau pe culoar. Era în aprilie şi soarele de dimineaţă răspândea o căldură plăcută, în vreme ce ea cobora treptele scării mobile.

Când intră în clădire, Diana se uită împrejur, dar nu recunoscu pe nimeni în terminalul minuscul. Să fi fost Maiorul atât de tulburat încât să nu fi trimis pe nimeni s-o întâmpine? Bărbia i se ridică puţin, un mecanism de apărare contra durerii provocate de acest gând. Trecuseră mai mult de doi ani de când fusese ultima dată acasă, doi ani plini de dorinţa de a se reîntoarce, dar şi de amânarea călătoriei, până când lucrurile vor merge mai bine între ea şi Rand.

— Diana!

Diana se uita mirată la tânărul care părea s-o cunoască. Înalt, cu muşchi prelungi, avea părul de culoarea nisipului din deşert şi ochii albaştri luminoşi. Păşi spre ea, îmbrăcat cu jeansi noi şi cu o cămaşă albă, curată.

— Bine ai venit acasă, o întâmpină el cu o voce joasă și răgușită de emoție.

Diana îi observă sensibilitatea gurii și părul puțin zburlit, cu onduleuri ușor îmblânzite de propria lui greutate și lungime.

— Guy? Îl identifică ezitând și râse firesc, pentru prima dată după luni de zile, atunci când înțelese că nu greșise. Guy! Nu-mi vine să cred că tu ești, într-adevăr! Te-ai schimbat atât de mult!

— Tu nu te-ai schimbat. Îi apucă cu putere amândouă mâinile și o privi cu aceeași adorație dintotdeauna.

Remarca lui o readuse pe pământ.

— M-am schimbat, Guy, îl corectă Diana liniștită.

— Cum te simți? Privirea lui îi cercetă fața, înregistrând încordarea și tensiunea de sub masca subțire a calmului aparent.

— Sunt bine, minți Diana. Se simțea distrusă, lumea ei se împrăștiase în bucăți ca piesele de puzzle. Nu mai credea că tabloul va arăta la fel când va aduna laolaltă bucățile.

— Nu m-aș fi așteptat ca Maiorul să te trimită pe tine să mă întâmpini, zise ea, schimbând subiectul.

— Altcineva, pe cine? N-am fost eu întotdeauna sclavul tău? Guy glumea, dar în ochi avea o sclipire foarte serioasă.

Ea își dădu seama că Guy încă îi mai ținea mâinile și și le retrase ușor din strânsoare.

— Bineînțeles că ai fost. Zâmbea și ea și avea și ea aerul că face o glumă. Unde ai parcat?

— Afară, la dreapta. Pot să-ți iau bagajul la ieșire.

— Trebuie să fi sosit. Se uită în jur, dar nu mai văzu pe nici unul din pasagerii care fuseseră cu ea în avion. În afara controlorului de bilete și a omului de pază, toate celelalte persoane din unica încăpere terminală păreau a aștepta să se îmbarce pentru cursa următoare.

— Așa cred, acceptă Guy, dându-și și el seama că rămăseseră ultimii la ieșire. Afară, numai cele două valize ale ei mai așteptau sub adăpostul de bagaje. Asta e tot?

— Da. Restul lucrurilor o să sosească cu vagonul de bagaje peste o zi, două.

În vreme ce el îi căra bagajul la mașină, ea îl studia. Cu excepția părului, rămăsese în el prea puțin care să semene cu băiatul slăbuț și palid care sosise la fermă cu zece ani în urmă. *Cu zece ani în urmă,* se gândi ea. Înseamnă că Guy are nouăsprezece ani. Ultima oară când fusese acasă nu-l văzuse. Nu stătuse decât un weekend, iar el fusese undeva pe pământurile fermei, să pună opritorile.

Ultima dată când îl văzuse Diana, Guy tocmai împlinise șaisprezece ani. Pe atunci era lung și subțire. Acum devenise mai musculos și era un tânăr arătos, chiar dacă nu în felul clasic în care fusese Rand. Era ceva foarte proaspăt și curat în Guy, iar Diana se simți, prin contrast, ciudat de maculată.

— Despre ce-i vorba? Guy se încruntă și Diana își dădu seama că observase felul în care e privit.

— Mă gândeam ce dezastru am făcut din viața mea. În vocea ei se simțea un suspin reținut și amar, în vreme ce urca în mașină. Guy închise ușa și se opri puțin în fața ei.

— Oricine face și greșeli, Diana.

Fusese mai mult decât o greșeală. Eșuase cumplit și mizerabil, dar îi aprecia încercarea de a o consola.

— Numai că unele sunt mai mari decât altele. Un surâs chinuit îi apăru pe buze. Nu-i așa?

— Cam așa. Guy îi înapoie surâsul și trecu prin fața mașinii, spre locul șoferului. Părăsind aeroportul, se îndreptă spre sud, pe autostradă. Vrei să ne oprim în oraș să bei o cafea ori să mănânci ceva?

Diana clătină din cap.

— Nu. Vreau numai să merg la fermă.

— Îmi pare bine că te-ai întors.

— Și mie. Nu ar fi trebuit să plece niciodată, dar nu avea nici un rost să mai insiste asupra subiectului. Cum merg treburile?

— Bine.

Diana îl privi. Profilul puternic îi reamintea de tatăl lui.

— Cum vă mai împăcați, tu și Holt?, întrebă ea, amintindu-și de înstrăinarea dintre ei, sporită de ea de multe ori.

— Acum o ducem mai bine. Gura lui se strâmbă autoironic. Cred că s-ar putea spune că am învățat să ne tolerăm unul pe altul. Holt e un om pe care greu îl cunoști. Niciodată n-am fost capabil să-mi imaginez ce se petrece înăuntrul lui sau de ce s-a împovărat cu mine. Vinovăție, presupun.

Dianei îi era greu să și-l imagineze pe Holt Mallory simțindu-se vinovat în legătură cu ceva. Dintr-o dată, nu mai dori să vorbească despre el.

— Ce face Maiorul?

— Mai bine. Guy încetini camioneta la stop.

— Mai bine? Ce vrei să spui? se încruntă ea.

— N-ai știut? o întrebă el, cu o privire surprinsă. Maiorul a mai avut o criză gravă acum câteva luni.

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Se uita de-a lungul drumului fără să vadă.

— Nu, n-am știut. Nici măcar n-a făcut vreo aluzie că nu s-ar simți bine, nici în scrisori, nici când am vorbit cu el la telefon. De ce nu m-a anunțat nimeni? Era datoria lui Holt. De ce nu m-a anunțat?

— Poate a crezut că știi. Guy încerca să-și apere tatăl, emitea numai o ipoteză.

— Acum două luni. Acum două luni i-am spus, în sfârșit, Maiorului că eu și Rand avem probleme, își aminti Diana cu glas tare.

— N-are nimic de-a face cu asta. Guy părea să-i urmărească mersul gândurilor. Maiorul s-a surmenat. A fost o vreme foarte rece când le-a venit animalelor timpul să fete și am muncit cu toții din greu ca să avem pierderi cât mai mici.

Diana încerca să se autoconvingă că Guy avea dreptate.

— Cum a reacționat când a aflat de Rand și de mine?

— A luat-o destul de filozofic. Sigur, i-a părut rău pentru tine, dar... Guy ezita. De ce te-ai măritat cu el, Diana?

– Nu știu. Ridică din umeri și se uită pe fereastră. Poate că am crezut că-l iubesc. Rand era frumos, inteligent, plin de succes. Voia să se căsătorească cu mine, iar Maiorului îi plăcea. Nu știu de ce m-am căsătorit cu el, repetă ea. Poate numai pentru că aveam nevoie de cineva care să mă iubească.

După asta, merseră în tăcere multe mile. Autostrada se răsucea pe un munte, trecea printr-o pădure pustie de pini pitici, cobora într-o vale plină de salvie și de iarbă. Când reluară conversația, vorbiră despre lucruri lipsite de importanță; amândoi evitau cu grijă subiectele dureroase.

După un drum de o oră, Guy întoarse în curtea fermei și se opri în fața clădirii principale. Diana contempla casa copilăriei sale. S-ar fi așteptat să-l vadă pe Maior îndreptându-se spre ușa de intrare s-o întâmpine când ar fi auzit camioneta intrând, dar în ușă nu era nimeni.

– Diana?

Guy îi ținea deschisă ușa mașinii, așteptând să coboare. Coborî, netezindu-și cu o mână nervoasă fusta taiorului.

– Mergi înainte, o îndemnă el, pe când ea mai șovăia în spatele lui. O să-ți aduc valizele.

Era numai cu câțiva pași în urma ei, atunci când Diana intră în casă. Totul părea exact la fel ca pe vremea când locuise aici. Nici măcar mobila nu fusese rearanjată. În vreme ce privea în jur, un nod i se urcă în gât. Menajera apăru din ușa holului care ducea spre bucătărie.

– Hello, Sophie. Dianei i se părea că femeia nu îmbătrânise nici măcar cu o zi.

– Hello, domnișoară. Maiorul e în camera lui, se odihnește.

– Cum îi este?

– Bine, numai că doctorul a insistat să stea câteva ore dimineața și după-amiaza culcat în pat, explică femeia. Mergeți în camera lui. Sophie îl văzu pe Guy, care stătea chiar în ușă, cu valizele în mână. O să-i arăt lui Guy unde să vă pună bagajul.

Acum, că sosise clipa, Diana își dădu seama că era neliniștită la gândul să se afle față în față cu Maiorul. Se simțea ca fiica risipitoare care se întoarce, nesigură de felul în care va fi întâmpinată. Privirea îi alunecă spre Guy, care în felul lui liniștit fusese un sprijin în ceasul de când se întorsese.

– Mergi înainte, îi zâmbi el. Ne vedem la prânz.

– Mulțumesc pentru că m-ai întâmpinat la aeroport, îi aruncă Diana, apoi se grăbi spre camera tatălui său, înainte de a-și pierde curajul.

Ușa era închisă și bătu o dată, așteptând până când auzi o voce bărbătească vioaie, care îi dădea permisiunea să intre. Maiorul stătea întins peste cuvertura matlasată a patului, complet îmbrăcat.

– Diana. Zâmbea. Mi s-a părut că aud camioneta afară și mă întrebam dacă ești tu. Nu făcu nici o încercare să se ridice din pat când ea se apropie.

– Hello, Maiorule. Cu o mișcare impulsivă, Diana se aplecă să-l sărute pe obraz. Cum te simți?

— Bine. o bătu părintește pe mâna care se odihnea pe brațul lui. Iar Diana putu să vadă că boala își luase tributul de la omul acesta altădată atât de viguros: Slăbise, deși arăta încă destul de bine din punct de vedere fizic, iar culoarea feței nu era prea grozavă. Părul lui, odinioară atât de negru, era acum aproape complet cenușiu. Ea simți cum i se crispează mușchii gâtului.

— Îmi pare rău că n-am fost la aeroport să te întâmpin, zise el apoi cu o grimasă. Mi s-a poruncit să mă odihnesc. Nu-i ușor să primești ordine când ești obișnuit să le dai. Privirea îi era tot atât de ascuțită ca de obicei și o studia atent. Dar ceea ce aș vrea să știu e cum te simți tu?

— Bine, minți Diana, și nu pentru prima dată, și se întoarse ca să se îndepărteze de pat, cu brațele încrucișate la piept. Ochii îi străluceau de lacrimi neplânse, în vreme ce privea spre plafon. Eu te-am făcut să te prăbușești, nu-i așa?

— Diana — îi reproșă el — nu spune astfel de prostii.

— Nu sunt prostii. Am o diplomă universitară și nici o dorință s-o folosesc. Căsătoria mi-a eșuat. Nu ți-am adus acasă nici măcar un nepot. Diana își trecea în revistă insuccesele ca și cum ar fi simțit nevoia să-și mărturisească vinovăția.

— O diplomă universitară nu e niciodată inutilă, și o mulțime de căsătorii eșuează. Cât despre nepot, sunt foarte mulțumit că tu și Rand nu aveți copii, văzând cum au evoluat lucrurile. E greu pentru un singur părinte să crească un copil. Știu asta, îi reaminti Maiorul. N-aș vrea să te simți vinovată. Ai încercat. Un om nu poate cere

de la fiica lui mai mult decât asta. Cu timpul, vei avea și altă ocazie și lucrurile vor merge mai bine.

— Nu doresc să am altă ocazie. În timp ce el îi dădea sfaturi, Diana își înghițise lacrimile. Am venit acasă ca să rămân, Maiorule. Aici e locul căruia îi aparțin. De data asta nu mai poți să mă alungi. Privindu-l cum stătea întins pe pat, o umbră a ceea ce fusese cândva, Diana simți că în clipa de față el avea nevoie de ea.

— Nu te-am alungat niciodată.

Ea nu-l contrazise.

— Oricum, m-am întors. Ridică din umeri într-un gest de nepăsare. Te-ai trezit cu o fiică de douăzeci și patru de ani pe cap... fie că-ți place, fie că nu.

— Nu prea am de ales, nu-i așa? întrebă Maiorul cu o privire indulgentă.

— Domnule, de acum înainte voi avea grijă de Dumneavoastră. Surâsul strălucitor pe care i-l dărui ea nu se potrivea cu privirea intens albastră, care îl implora să nu se împotrivească.

— În ultima vreme, ți-am spus că ești cea mai bună fiică pe care o poate avea vreodată un om? Vocea lui se muiase de dragoste.

— Nu în ultima vreme, admise Diana. Dar poți să mi-o spui mai târziu, după ce te mai odihnești. Am de despachetat. Pe urmă cred că o să mă plimb un pic, să-mi mai explorez vechile domenii.

— Ne vedem la prânz.

Imediat după ce închise ușa, surâsul i se stinse. Se îndreptă încet spre camera ei, tot cea veche, unde o așteptau valizele. Zidurile familiare

îi dădeau un sentiment de siguranță, de bunăstare și de protecție. Aici nu putea s-o amenințe nimic. În această casă, la această fermă, era departe de orice primejdie. Fusese o greșeală că o părăsise.

Divorțul frământat și amar prin care tocmai trecuse îi părea rămas undeva departe. Era acasă și totul era iarăși cum trebuia să fie. Diana despachetă repede și se îmbrăcă cu singura pereche de jeansi pe care o mai avea, cuprinsă dintr-o dată de dorința de a explora ferma și de a înnoda firele vieții ei trecute. Cizmele cele vechi erau în dulap și și le trase.

Afară, Diana se îndreptă spre manej. Fața îi radia de mulțumire, în vreme ce mângâia botul armăsarului roib care venise s-o salute. Departe, în zare, se puteau vedea umbrele întunecate care pășteau ierburile grase de la poalele munților. Diana știa că erau caii cei tineri, noatenii și cârlanii.

Atenția i se îndreptă din nou spre armăsarul arab, ce începea să îmbătrânească. Strămoșii lui, ca și el, fuseseră crescuți în deșert. Vârsta înaintată nu-i micșorase frumusețea clasică. Capul delicat proporționat, cu ochii negri, mari și luminoși, ca și conformația fără cusur a trupului erau semnele rasei pure.

După ce-l bătu o dată ușor pe gâtul zvelt, Diana se îndepărtă, grăbindu-se spre grajdurile care străluceau în soare, proaspăt vopsite în alb. Ușa era deschisă și ea intră. Ochii nu i se putură adapta imediat, după lumina strălucitoare a soarelui.

În semiîntuneric sforăi un cal, ce-și lovea copitele ca să împrăștie fânul răspândit pe podeaua boxei. Mirosurile familiare, de fân și de cai, de piele și de săpun pentru șa îi aduseră surâsul pe buze.

Se auziră pași apropiindu-se de ușa grajdului, întovărășiți de zgomotul scărilor de șa ce se izbeau de șauau târâtă. Diana se întoarse să-l salute pe omul de la fermă care intra pe ușă, gândindu-se că poate fi Rube Spencer sau un altul dintre oamenii care lucrau de multă vreme pentru Maior.

Era Holt Mallory. Privirea lui o atinse, o identifică și o ignoră, în vreme ce trecea pe lângă ea, spre camera ce servea de magazie. În clipa aceea scurtă, Diana fu din nou izbită de senzația că ochii lui cenușii erau bătrâni de o sută de ani, că văzuse și experimentase totul. Era același gând pe care îl avusese atunci când îl întâlnise prima dată. Și, ca și prima dată, un fior de neplăcere intensă îi încreți pielea.

Iritată de faptul că el nu voise să ia cunoștință de prezența ei printr-un salut, Diana îl urmă și se opri în ușa magaziei. Îl văzu cum își smulge șaua de pe umăr și o pune pe suportul de lemn pentru șei. Umerii lați se îngustau treptat spre talie și șoldurile zvelte. Statura lui înaltă nu purta nici un gram de carne în plus. Diana avea senzația că lama unui cuțit nu ar fi pătruns în mușchii lui de oțel.

— Observ că nu te-ai schimbat, doamnă Cummings. Rămase cu spatele la ea, vocea lui rece și tărăgănată ironizând-o prin indiferență. Tot așa bântui pe-aici, în pantaloni strâmți și cu bluza pe

jumătate descheiată. După cine alergi de data asta?

Mâna ei se ridică în apărare spre pieptul bluzei, iar degetele reîncheiară rapid nasturele care ieșise din butonieră. Căldura îi coloră obrajii, în vreme ce o ură amestecată cu mândrie îi fulgera în ochi.

— După nimeni, replică Diana, iar numele e Sommers. Mi-am reluat legal numele de domnișoară. Văd că nici tu nu te-ai schimbat, Holt. Ești la fel de mizerabil, de rece și de arogant ca întotdeauna.

El se întoarse s-o privească. Anii îi estompaseră trăsăturile în linii masculine bine șlefuite. În părul lui castaniu sclipea aurul, vizibil sub marginea curbată a pălăriei Stetson. Diana îl studia, aparența lui indolentă mascând o vioiciune de șarpe încolăcit. Era la fel de fascinant și de primejdios ca și o cobră pregătindu-se să muște.

— De ce te-ai întors?

Diana găsi întrebarea lui demnă de furie.

— Ce întrebare ridicolă! Asta e casa mea!

— Cât ai de gând să stai? Holt nu permitea furiei lui, bine controlate, să-l domine.

— E casa mea, repetă ea. N-am de gând să plec.

— N-ai făcut destul rău?

— Rău?

— Te-am prevenit și înainte să nu-i faci vreun rău Maiorului, o informă el rece. Poate că e bolnav, dar nu e și orb. Dacă ai de gând să-ți continui numeroasele aventuri, nu o să i le poți ascunde. Și dacă se întâmplă asta, atunci o să stai de vorbă cu mine.

– Aventurile mele! Privirea ei rănită era grăitoare. Ce știi tu despre...

– Chiar crezi că mizerabilele istorioare despre căsătoria ta nu au ajuns și prin partea asta de lume? Mușchii fălcilor i se strânseră de dispreț. Nu infidelitatea a fost motivul de divorț al fostului tău soț?

– Cum ... Cine... I se învârtea mintea. Nici nu visase că bârfa cea mai murdară ajunsese atât de departe.

– E ținutul cuprului, îi aminti el. Poveștile astea au dat roade probabil pe la toate companiile miniere, ținând seama cât de mult avea fostul tău soț de-a face cu ele. Bârfa a avut câmp deschis când zvonurile despre fiica Maiorului au ajuns pe aici.

– Oh, Dumnezeule, murmură Diana și se întoarse într-o parte. Erau minciuni. N-am avut nici o aventură, cu nimeni. Rand credea... El... Se uită spre Holt, ținându-și respirația. Maiorul... Maiorul le-a auzit și el?

Ochii lui Holt se îngustară, privirea ascuțită și cenușie o cântări.

– Așa cred. N-am întrebat niciodată.

Făcu un efort să-și țină capul sus.

– Sunt surprinsă că nu i-ai spus tu.

– Încerc să-i ușurez viața Maiorului, nu să i-o îngreunez.

– Oh! De aceea n-ai catadicsit să mă anunți când a suferit Maiorul ultima criză? îl provocă Diana.

– N-am știut că nu ți-a spus, replică Holt rapid. Dar chiar dacă aș fi știut, tot nu ți-aș fi spus.

— E tatăl meu. Am dreptul să știu.

— Ca să-i depui la ușă toate rufele murdare ale divorțului tău? Asta chiar că l-ar fi făcut să se simtă mai bine, zise el pe un ton uscat și disprețuitor.

— Ce fel de fiică i-aș fi dacă n-aș vrea să fiu lângă el când are nevoie de mine? întrebă ea.

— Știu ce fel de fiică ești — răsfățată și egoistă.

Diana se repezi la fața lui, palma o ustură la contactul cu obrazul lui de fier, dar durerea îi făcea plăcere. Nu avu răgaz decât o secundă să se bucure, când ceva îi explodă pe obraz, forța loviturii azvârlindu-i capul într-o parte și umplându-i ochii de lacrimi. Amețită, își acoperi suprafața usturătoare a feței și se uită la omul care o lovise.

— Acum știu ce fel de om ești. Îți place să lovești, nu-i așa? spuse ea rece. Te face să te simți voinic și puternic?

— Ce te așteptai să fac? De mult nu mai întorc și celălalt obraz. Holt era rapid, dur și periculos. Iar delicatețea pe care o poseda era îngropată adânc și bine păzită.

Holt nu rosti nici un cuvânt, păși pe lângă ea, înalt și formidabil, capabil s-o rănească de moarte. Niciodată nu o făcuse cineva pe Diana să se simtă atât de neînsemnată și fără valoare. Ea se întoarse, dar pașii lui mari îl purtaseră deja afară din magazie și în cele din urmă și din grajd.

— Al dracului să fii! blestemă ea suspinând.

Capitolul IV

Diana o ajuta pe Sophie să pună masa pentru prânz, când în casă intrară Holt şi Guy. Holt dădu scurt din cap, aproximativ în direcţia celor două femei, apoi se îndreptă spre locul unde se afla Maiorul. Diana fierbea, ştiind că salutul nu-i fusese adresat ei. Putea să joace şi ea acelaşi joc.

— Vreţi să vă ajut? întrebă Guy.

La privirea mirată a Sophiei, Diana înţelese că oferta n-ar fi fost făcută dacă nu s-ar fi aflat ea acolo.

— Aproape am terminat. Oricum, îţi mulţumesc Guy. Aşează pe masă şi ultimul pahar. Nu mai trebuie decât să aranjăm mâncarea pe platouri şi s-o aducem.

O urmă pe Sophie în bucătărie şi se întoarse cu un castron de supă aburindă. Uşa din faţă bufni, iar Rube Spencer îşi vârî picioarele în camera lungă, salon şi sufragerie totodată. Îl căută din ochi pe Maior, îşi scoase pălăria plină de praf şi pătată de sudoare, ţinând-o cu amândouă mâinile în faţă. Părul sârmos, cenuşiu închis, se împrăştie în toate direcţiile, ca şi cum ar fi trecut săptămâni de când n-ar mai fi văzut un pieptene.

Rube îi vorbi lui Holt.

— Mă uitai sub fiecare piatră, da nu văzui nici o afurisită de urmă de la iapa a roaibă. Eu v-am spus că nu-i acolo, dar n-ați vrut să mă ascultați. Și-a trebuit să-mi pierd toată blestemata asta de dimineață ca să caut un cal care știam că nu-i acolo. Parcă n-aveam altceva mai bun de făcut.

— Despre ce iapă e vorba? întrebă Diana.

— Nashira, zise Guy, deoarece Holt întârzia să răspundă. Ți-aduci aminte de ea. Avea o stea în frunte și toate patru picioarele albe. Mânjii ei au fost întotdeauna absolut la fel ca ea.

— Îmi aduc aminte, aprobă ea din cap. S-a născut în primăvara de după sosirea voastră aici.

— Anul ăsta a rămas stearpă și n-a vrut să-l primească pe nici unul din armăsarii noștri. Holt a pus-o la un loc cu cârlanii, explică Guy.

— Ai găsit locul pe unde a scăpat? îl întrebă Holt pe Rube.

— Găsii un loc unde sârma de sus a fost doborâtă. Erau niște urme pe partea ailaltă, afirmă el. Am gândit că-s ale ei și mă luai după ele, da s-au amestecat cu o mulțime de urme ale unora sălbatici.

Cu o sprânceană ridicată, gândindu-se, Holt întrebă:

— S-a băgat într-o turmă sălbatică?

— Da, că eu nu-s vreun blestemat de indian, protestă Rube. Tot ce știu e că pământul e destul de pietros și că nu poți să deosebești o urmă de copită de alta. Așa cât pot să spun, n-au fost

mai mult de patru cai, poate mai puțin. Nu pare a fi v'un armăsar sălbatic cu haremul lui. Mai degrab'ar fi v'o câțiva cârlani fugiți din herghelie, dacă vrei să știi ce cred eu. Nu știu nici o turmă să fie chiar așa de-aproape de fermă. Armăsarii ăia sălbatici de obicei lasă distanță mai mare între ei și oameni, dacă nu-i an secetos, și noi tocmai am avut câteva ploi bunicele. Nu ca acum câțiva ani când ...

— Ne aducem aminte cât a fost de mare seceta, Rube, întrerupse Maiorul.

— Da, dom'le, știu că v-aduceți aminte, Rube dădu respectuos din cap. Crez c-o să mă trimeteți înapoi acu', s-o găsesc pe iapa aia. Dacă a dat strechea hoinărelii-n ea, cin' poa' să spună până unde-a ajuns. Poa' să fie...

— Nu, nu cred că va fi nevoie, afirmă Holt. O să vină probabil înapoi peste o zi, două — pentru apă, dacă nu pentru altceva.

— Da poate nu, replică Rube. Vă spusei, avuserăm ceva ploaie. N-o să aibă nevoie să vie-napoi după apă. Poa'să găsească apă p-acolo, mai ales dacă s-o fi găsit cu unii sălbatici.

— E obișnuită să stea pe-aproape de casă. Nu s-a îndepărtat niciodată până acum. N-a arătat nici o înclinație spre fugă, sublinie Holt.

— Asta nu-nseamnă nimic. Rube era gata să scuipe cu dezgust o mestecătură de tutun, dar își reaminiti la timp că era în casa Maiorului. Nimini nu se face mai sălbatic decât un cal blând, după ce-a gustat nițel din libertate. Toți caii sălbatici vin din așa-zișii cai îmblânziți. N-a

existat cal sălbatic până nu şi-au adus spaniolii caii lor de călărie. Câţiva au scăpat şi...

— Masa e servită. Anunţul făcut de Sophie sosi tocmai la timp ca să-i cruţe de o lecţie de istorie despre felul cum fusese introdus calul în America de nord.

— Ei, dacă nu credeţi că trebui să mă duc s-o caut pe iapa aia, atunci mă duc iar la lucru. Doar n-o să vă ţin de la masă, zise Rube şi adulmecă aerul, admirativ. Da ştiu că miroase bine. Nici nu mai ţin minte când a fost ultima oară că am mâncat şi altceva decât din conservă.

Diana prinse aluzia destul de transparentă şi sugeră:

— De ce nu stai cu noi, Rube? E mâncare pentru toată lumea.

— N-aş prea vrea să vă deranjez. Dar se îndrepta deja spre masă. Dacă sunteţi siguri că e destulă mâncare, eu sunt încântat.

— Sigur că e, îl asigură Diana şi aruncă un zâmbet Maiorului care încă mai clipea, exasperat. Rube, stai jos unde vrei şi aduc imediat încă un tacâm.

După ce aşeză toată lumea, Diana se afla la celălalt capăt al mesei, în faţa tatălui său, cu Guy la dreapta şi Rube Spencer la stânga. După ce Maiorul rosti rugăciunea, toţi erau prea preocupaţi să-şi treacă farfuriile ca să mai vorbească.

Rămaseră concentraţi asupra mâncării până când Guy reîncepu:

— Prindeai cai sălbatici când erai tânăr, nu-i aşa, Rube?

— Sigur că aşa-i, răspunse el între două îmbucături. Da' era mult înainte să veniţi voi. Ce dra... O aruncătură de ochi înspre Maior îl făcu să schimbe imediat vorba. Dragă, eram şi eu abia un puşti pe-atunci, mai tinerel ca tine. Alea vremuri, când alergam în toate părţile prin salvie după vreo turmă cu coama-n vânt, şi ştiam că dacă pune calul un picior unde nu trebui, amândoi ne-alegem cu gâtul frânt. Îi străluceau ochii când vorbeau, amintindu-şi pericolul şi emoţia. Apoi oftă şi reveni la prezent. Fir-ar, asta era înainte să facă legea care să-i protejeze.

— Dar dacă n-ar fi fost legea asta, n-ar mai fi rămas nici un cal sălbatic, sublinie Guy.

— Mda, bine, numa' că vezi că acu' sunt prea mulţi, insistă Rube. Acu' un cal sălbatic nu mai are nici un duşman natural, afară de om. Oh, ici şi colo mai apare câte-un leu de munte, şi-odată la un an un coiot mai pune jos pe vreunul şchiop ori bătrân. Dar restul mustangilor... Înălţă din umeri, ca să indice faptul că nu mai existau animale de pradă care să-i ameninţe.

— Nu există spectacol mai frumos decât un cal sălbatic, alergând liber. Diana ignora argumentele lui practice. Călăream odată prin munţi şi după o cotitură a apărut un mustang. Nu o să uit niciodată cum şi-a ridicat capul şi cum a sforăit la mine a primejdie înainte să fugă spre coline.

— Sigur, e o privileştite minunată, fu Rube de acord. Aşa-i şi-o căprioară cu iedul ei, da dacă n-ar fi vânătorii să mai scadă din numărul căprioarelor, ele ar deveni blestemul fermierilor din

ținut. Nu zic c-aș vrea să scăpăm de toți mustangii. Eu sunt ca și Maiorul — făcu un gest cu furculița spre stăpân — și ca și cei mai mulți fermieri. Nu-mi pasă dacă împart pășunea cu caii sălbatici. Da' fermierul știe ce se-ntâmplă dacă ai un an rău. Calul, ca orice animal, are nevoie de teren să pască. Și dacă o suprafață începe să fie supraaglomerată, și dacă mai vine și o secetă, nu prea ai o privelişte plăcută. Saci de oase care caută înebunite prin tufele de pelin, se cutremură Rube. Eu am văzut. Și mai bine să văd un cal cum moare împușcat, decât așa.

— Purifică turmele, se amestecă Holt. Cei slabi mor, cei tari supraviețuiesc.

— Așa o fi, concedă Rube.

— În anii răi nu-i poate hrăni guvernul? sugeră Diana.

— Dacă fac chestia asta, foarte curând n-o să mai fie deloc cai sălbatici. O să ajungă ca urșii, să aștepte la marginea drumului să cerșească pomană. Și ființele alea mândre și sălbatice de care tot vorbim noi n-o să mai existe. Nu. Rube își scutură capul. Dacă vor să fie sălbatici, lasă-i să fie sălbatici. Da' dacă-i vrei blânzi atunci bagă-i în țarcuri.

— Nu mi-ar place să-i văd astfel, clătină Diana din cap.

— Nici mie, fu de acord Guy. Aduceți-vă aminte când au secat iazurile lui Alan, zise el, referindu-se la stăpânul fermei vecine, și când Biroul a băgat în țarcuri turmeie de cai sălbatici care păsteau pe locurile lui. Maiorul ne-a dus să-i vedem, fiindcă eu nu mai văzusem niciodată un cal săl-

batic. Dar nu prea arătau astfel, cum stăteau în țarcuri cu capetele atârnând.

— Așa e, iar tu m-ai implorat să deschid poarta și să-i las liberi, își reaminti Maiorul. Mi-a luat mult timp să te conving, și pe tine Diana, că prinderea cailor ălora era un act uman.

— Mi-aduc aminte, confirmă Guy cu un surâs adolescentin.

— Un cal sălbatic nu prea arată cine știe ce dacă l-ai prins, afirmă Rube. Dacă blestemații ăia din est, care se screm toată ziua la Washington să salveze caii sălbatici, ar fi văzut unu' în viața lor, ar râde și cu fundu'. Jumate din copiii de școală cred că salvează o Furie. Iar mustangii sunt o adunătură de mârțoage, cele mai scunde, mai deșelate și mai urâte care s-au văzut vro-dată. Ăi mai mulți orășeni cred că un cal sălbatic trebui să arate ca arabii Maiorului. Ce-ar trebui să facem e c-ar trebui să-i luăm pe vro câțiva din ăștia din est, să-i aducem aici, să-i urcăm în șa, și să-i mânăm vro trei, patru ceasuri pân' la munții din inima deșertului, să vadă acolo o turmă cu ochii lor. Da' ei nu vor să vadă un cal sălbatic. Vor numa' să-i știe liberi aici. Fir' ar, uite că sunt liberi, e bine? murmură el, prefăcându-se că nu vede privirea de reproș a Maiorului. Ăi mai mulți dintre ei îs ai dracu', așa zisei. Din toți caii sălbatici care-au mai rămas în țara asta, jumate sunt aici, în Nevada. Unii zic că-s mai mult de cincizeci de mii.

— Nu toți caii sălbatici pe care i-am văzut eu erau specimene degenerate. Diana îi întinse pla-

toul cu mâncare lui Rube și acesta se mai servi o dată. Unii au o conformație frumoasă și mușchii bine dezvoltați.

– Ăștia provin din caii rătăciți de la ferme. Dacă vine unu' cu sânge proaspăt într-o turmă, asta înseamnă că rasa se îmbunătățește pentru ani de zile.

– În plus, cred că armata a lăsat liberi câțiva armăsari de montă, când au demobilizat cavaleria, adăugă Maiorul ca explicație suplimentară la ceea ce spusese Rube. Sigur, asta a fost acum câțiva ani buni.

– Nu contează cu ce seamănă, încă îți dă fiori când te uiți la ei; după ce vorbi, Diana ridică ochii din farfurie, privind din întâmplare în direcția lui Holt. Văzu lucirea cinică din ochii lui. Holt, n-ai prea luat parte la conversație. Care e poziția ta în chestiunea cailor sălbatici? îl întrebă ea cu o politețe sardonică.

– Așa cum reiese din ce s-a spus – privirea lui rece îi trecea în revistă pe toți cei așezați în jurul mesei – tu și cu Guy sunteți hotărât de partea mustangilor. Rube e de partea fermierilor. Maiorul a hotărât, diplomatic, să stea la mijloc. Scorul e doi pentru cai, unu pentru fermieri și o abținere. Holt o ignora pe menajeră și opinia ei, dar pentru Sophie părea de la sine înțeles că așa o să facă.

– La votare, eu mă asociez cu Rube. Sunt împotriva legii care protejează mustangii. Se uită batjocoritor la Diana. Acum mă aștept ca tu și cu Guy să mă acuzați că vreau să-l împușc pe Bambi.

— Vrei? întrebă Diana, cabrându-se sub privirea lui ironică.

— Da, răspunse el simplu.

— Tot aşa credeam şi eu, replică ea.

— Voi doi o să fiţi vreodată de acord în ceva? Maiorul zâmbea.

— Niciodată. Diana îşi înfipse furculiţa în ultima bucată de carne din farfurie.

— Pot să servesc desertul, domnule Maior? întrebă Sophie.

— Da, te rog, aprobă el.

— Te ajut. Diana îşi îndepărtă scaunul de masă şi se ridică, dornică să scape, pentru oricât de puţină vreme, de prezenţa lui Holt.

În a treia zi de la sosirea acasă, Diana hotărî că a venit vremea să-i facă o vizită lui Peggy Thornton. Informaţia lui Holt, în legătură cu minciunile sordide legate de divorţul ei, care ajunseseră până în comunitatea ei familială; o făcură la început pe Diana să dorească să se izoleze la fermă, dar îşi dădu seama apoi că era imposibil. N-ar fi făcut decât să alimenteze zvonurile.

Până acum, Maiorul nu pusese nici o întrebare în legătură cu divorţul. Atâta vreme cât Diana nu era sigură dacă el a auzit sau nu bârfele, ea nu dorea să deschidă subiectul, mai ales că s-ar fi putut să fie o şansă ca el să nu fi auzit. Felul în care evitase subiectul îi produsese o stare de tensiune, determinând-o să se hotărască să petreacă vreo câteva ore departe de fermă.

După prânz luă una dintre furgonetele fermei şi conduse câteva mile până la Peggy. Diana nu mai vizitase ferma familiei Thornton din vara în

care se căsătorise cu Rand. Între timp, ferma nu prosperase.

Stâlpii despicați ai gardului erau proptiți ca să stea drept, în loc să fie înlocuiți cu unii noi. Zugraveala albă a casei era deteriorată și se cojea, iar căsuța arăta de parcă ar fi fost roasă de șoareci. Pe veranda din față și în curte erau împrăștiate jucării. Mașina parcată sub un copac era aceeași pe care o avusese Alan când se căsătorise cu Peggy.

Cu un sentiment de deprimare, Diana coborî din mașină și se întreptă spre ușa verandei. O hărmălaie o întâmpină la ușa din față: un radio urla, se auzeau voci de copii, se izbeau oale și cratițe, un bebeluș plângea. Diana ciocăni tare, nefiind sigură că va fi auzită prin gălăgia dinăuntru.

În spatele plasei de sârmă apăru o figură.

— Da? Întrebarea fu urmată instantaneu de un strigăt încântat de recunoaștere.

— Diana! Intră! Ușa de la intrare fu larg deschisă.

— Hello, Peggy. Dar la surâsul cu care își întâmpina prietena nu participau și ochii.

Femeia arăta slabă și obosită, fără îndoială din cauza copilului care plângea și pe care îl legăna în poală. Părul ei roșcat nu mai avea nici o strălucire, dar ochii căprui erau la fel de luminoși și de strălucitori ca întotdeauna.

— Am auzit că te-ai întors, și se opri ca s-o dojenească pe fetița de trei ani, care ședea pe podeaua bucătăriei în mijlocul unui vast sortiment

de oale şi cratiţe. Ţi-am spus să nu te apropii de dulap, Sara. Du-te afară şi joacă-te cu jucăriile tale. Buza de jos i se lăsă într-un gest de scurtă revoltă, înainte ca fetiţa cu părul ca morcovul să asculte. Copii! Peggy râse şi-şi scutură capul cu o disperare prefăcută. Cheltuieşti toţi banii pe jucării şi ei se joacă cu tigăile tale de aluminiu.

— Am nimerit prost, nu-i aşa? murmură Diana în chip de scuză. Copilul din poala lui Peggy plângea în continuare şi încerca să-şi îndese un pumnişor în gură. Ar fi trebuit să telefonez.

— Mă crezi sau nu, ai nimerit bine, râse Peggy şi se îndreptă spre vechea maşină de gătit, unde, pe un ochi, se încălzea o sticlă într-o oală cu apă. Aici e haos tot timpul. Acum eşti norocoasă, fiindcă unul doarme. Controlă temperatura laptelui turnând o picătură în interiorul încheieturii, evitând, numai ea ştia cum, să scape copilul care i se răsucea în poală, şi strecură tetina în gurița care o căuta.

— Şi moş Ene vine pe la gene, fredonă ea copilului care sugea flămând. Sara o să-şi ia imediat porţia. Asta-i tot secretul să-i faci pe toţi trei să se culce în acelaşi timp.

— Ai trei copii? Diana pierduse legătura de-a lungul anilor.

— Sara are trei ani. Amy o să facă doi în iulie. Şi Brian are patru luni, e lumina ochilor lui taicăsău. Şi toţi trei sunt în scutece, oftă Peggy. Trebuie s-o pun şi pe Sara la socoteală fiindcă îi mai pun încă scutece când o culc. Dar Alan are, în sfârşit, băieţelul dorit. A muncit aşa de mult în

ultimul timp că nu prea a avut vreme să se bucure de el. Brian doarme întotdeauna când vine Alan acasă. Le iubește el și pe fete, dar un băiat e ceva deosebit pentru un brăbat.

— Da, știu, murmură Diana.

— Dumnezeule! Am pălăvrăgit atâta și nu ți-am oferit nici măcar un scaun ori ceva de băut. Ia loc. Mâinile îi erau ocupate să țină și să hrănească copilul, așa încât făcu un semn cu capul spre scaunele de lângă masa din bucătărie. Mai am în cană niște cafea și pot s-o încălzesc, sau preferi ceva rece?

— Nimic, Peggy, mulțumesc. Se așează pe unul din scaune și Peggy se mută pe celălalt.

— Sunt așa de bucuroasă că ai trecut pe-aici. Când am auzit că te-ai întors am vrut să trec să-ți spun bun venit, dar n-am pe nimeni cu care să las copiii. Cum tatăl tău e bolnav, n-am vrut să car pe-acolo zgomotosul meu trio. Alan a lucrat așa de târziu seara, că după ce i-am pregătit cina și am spălat vasele s-a și făcut timpul de culcare.

— Înțeleg.

— Spune-mi, cum se descurcă fericita divorțată? Cum Diana se albi când auzi termenul, expresia strălucitoare de pe fața lui Peggy fu imediat înlocuită cu o privire preocupată. Îmi pare rău. A fost o alegere greșită, nu-i așa? Știu că divorțul ți-a făcut mult rău. N-am vrut să te jignesc.

— Ai auzit, nu-i așa? Diana o întrebă calm, fără să ridice vocea.

Peggy nu se prefăcu a nu şti despre ce vorbeşte Diana.

— Toată bârfa despre activităţile tale extraconjugale... îşi încreţi nasul cu dispreţ. Mi s-a părut complet lipsită de sens, doar dacă nu te-ai schimbat fundamental, ceea ce nu cred.

— Nici una din poveştile alea nu era adevărată. Rand m-a acuzat că am avut de-a face...

— De ce? Vreau să spun, desigur... Peggy ezita, încercând să-şi formuleze cu tact întrebarea.

— A fost unul din lucrurile acelea fără sens, învălmăşite. Rand cunoştea o mulţime de oameni importanţi — directori executivi la diferite exploatări miniere, ca şi persoane oficiale. După ce ne-am căsătorit îmi cerea mereu să fiu drăguţă cu ei. Dacă mă rugau să joc tenis sau golf, sau să dansez trebuia să primesc. Trebuia să zâmbesc şi să fiu tot timpul prietenoasă, să mă port cu ei în mod deosebit. Era important pentru el şi pentru munca lui. Diana explica bucuroasă că există cineva cu care poate vorbi liber. Aşa am făcut, ca să-i fac lui plăcere. Apoi Rand a început să creadă că am fost mai mult decât drăguţă cu ei. A devenit atât de gelos încât am încetat pur şi simplu să accept orice invitaţie. N-a fost de folos. Rand mă acuza că mă ascund şi că mă întâlnesc cu ei fără să ştie el. Certurile astea au adus după ele altele, până când nici unul dintre noi n-am mai putut suporta. Se spuseseră la mânie prea multe lucruri ce nu pot fi nici uitate, nici iertate.

– Trebuie că ți-a fost foarte greu, își manifestă Peggy simpatia, dar până la urmă sunt sigură că tot răul o să fie spre bine. O bătu ușor pe obraz. Îl mai iubești încă?

– Nici eu nu știu ce simt. Încurcată, își trecu o mână prin mătasea neagră a părului. Am încercat să fiu atât de sigură înainte de căsătorie că am făcut alegerea cea bună. Și uite cum s-a întors totul... Vocea îi tremura, înfrântă.

– Ca să-ți spun adevărul, n-am fost surprinsă când am auzit că divorțezi. Am avut o presimțire că te așteaptă necazuri când te-ai căsătorit cu el, dar am sperat să mă înșel.

Diana se încruntă

– Ce te făcea să crezi că era o greșeală?

– Cred că două lucruri. Făcu o pauză ca să așeze biberonul gol pe masă și să-l ridice pe băiețel pe umăr, să-l facă să dea aerul afară. Tu și Rand vedeați lucrurile într-un mod atât de diferit. Tu erai educată în umbra tatălui tău și nu cred să existe primprejur un om cu principii mai înalte. Nu vreau să spun că e un sfânt sau că ar vrea să fii tu o sfântă, dar există anumite valori pe care ți le-ai însușit prin simplul fapt că ai trăit cu ele toată viața. Rand trăia într-o lume politică, în care scopul scuză mijloacele. N-aș fi surprinsă dacă acuzațiile pe care ți le-a adus ar spune ceea ce ar fi făcut el, dacă rolurile ar fi fost inversate, înțelegi ce vreau să spun?

– Da, cred că da, oftă Diana. Numai că aș fi vrut să-mi spui mai dinainte ce simțeai.

— Nu cred că ar fi ajutat la ceva. Peggy îl frecă pe spate pe bebeluș și se uită plină de compătimire la prietena ei mai tânără. Păreai mai impresionată de faptul că tatăl tău ți-a aprobat alegerea decât de părerea oricui altcuiva despre Rand. Totdeauna ai fost extrem de preocupată de părerea lui în legătură cu ce trebuie să faci sau să nu faci. E firesc, presupun, ca el să fie figura centrală în viața ta. Mama ta a murit când erai atât de mică. Dar uneori cred că socotești părerile lui prea importante. Cred că nu te-am jignit dacă ți-am spus acestea.

— Nu m-ai jignit și probabil ai și dreptate. Căsătoria ei cu Rand se sfârșise de fapt cu un an în urmă, dar refuzase să admită faptul, pentru că nu dorise să-l pună pe Maior în fața eșecului ei. Poate dacă n-ar fi fost atât de încăpățânată un divorț cu un an în urmă ar fi fost mai puțin plin de amărăciune și mai puțin insultător.

Peggy se uita în spatele Dianei.

— Vine Alan. Se încruntă. Oare ce nu-i în regulă? Aruncă o privire copilului, care, dormea cu capul sprijinit pe umărul ei. Ce zici? Brian a adormit din nou. Alan o să creadă că nu e treaz niciodată. Pe verandă se auzeau pași.

— Bună, scumpule! Peggy zâmbi salutându-l, în timp ce ușa de la intrare se deschidea.

— Bună. Surâdea obosit, în vreme ce fetița lui cu părul roșu țopăia de jur împrejur. Hello, Diana o salută el. Bine ai venit acasă. Am văzut furgoneta afară și mă întrebam cine a venit din partea Maiorului.

— Hello, Alan. Ce mai faci? îi răspunse ea la salut.

— Bine. Se uită spre Peggy. Mai e bere în frigider?

— Ar trebui să fie răspunse Peggy, apoi se ridică să-i aducă una, în timp ce el se așeza la masă. Sunt bucuroasă că te văd, dar cred că ai spus că o să lucrezi toată după amiaza.

Alan își tufli pălăria de cowboy pe spate și oftă.

— S-a defectat alternatorul de la tractor.

Diana putea să observe cum îngrijorarea i se adâncește pe față, provocată de responsabilitățile mari și de veniturile mici.

— Oh, nu, murmură Peggy cu compătimire și îi întinse o cutie cu bere.

— Oh, da, rânji el și trase capacul. Dădu pe gât o înghițitură de bere și se uită fix la cutie. Nu prea e rece.

— Nimic nu e rece. Cred că iar s-a defectat termostatul ori mecanismul de răcire de la frigider, răspunse Peggy.

— Asta ne mai trebuia, mormăi el. Micuța Sara i se cățără în poală și încercă să fure o gură de bere. Ți-e dor de o bătăiță, Sara? De ce nu e în pat? a doua întrebare i se adresa lui Peggy.

— Aveam de gând s-o culc imediat după ce i-am dat lui Brian biberonul, explică ea, dar pe un ton de scuză care o irită pe Diana. Hai, Sara. Tu și cu Brian mergeți la culcare.

Fetița începu să scâncească și fu târâtă de mânuță afară din bucătărie. Diana așteptă să se

întoarcă Peggy ca să-și ia rămas bun. Atitudinea lui Alan, lipsit de considerație față de soția sa, impusese o reținere în conversație.

— Mai poți să stai puțin, spuse Peggy, încercând s-o convingă să rămână.

— Nu, crede-mă, nu pot. Vreau să mai dorm și eu câteva minute în timp ce Maiorul se odihnește, insistă Diana. Mai trec eu.

— Poate că data viitoare o să fie mai multă liniște.

Merseră amândouă până la poartă și își făcură cu mâna în timp ce Diana conducea mașina afară din curte. Tot drumul spre casă, Diana încercă să înțeleagă cum putea Peggy să fie atât de luminoasă și de veselă. Nu avea nici o casă frumoasă, nici haine frumoase, nici speranța că le va dobândi în viitor. Avea trei copii care o munceau până la epuizare. Și pe deasupra, Alan nu părea s-o aprecieze.

Dar Diana o aprecia. Aceste clipe de conversație prietenească o ușuraseră în mare parte de sentimentul de vinovăție pe care-l avea în legătură cu eșecul căsătoriei.

Capitolul V

Diana căpătase obiceiul de a o ajuta pe Sophie să pregătească mesele, în special în vremea prânzului. Asta îi oferea un pretext ca să nu se amestece în discuțiile dinainte sau de după masă, în care era inclus și Holt.

Așeza masa în momentul când intră Guy.

— Bună. Holt nu vine la prânz, așa că nu e nevoie să-i pui un tacâm, o informă el.

— Nu vine? repetă Diana. Unde e?

— Nashira, iapa, n-a venit încă înapoi. El și Rube au plecat să vadă dacă n-o pot găsi. A spus că dacă nu se întoarce până la unsprezece jumătate să nu-l așteptăm cu prânzul.

— Dar prânzul e deja gata.

— Foarte bine. Mi-e destul de foame ca să mănânc și porția lui. Guy îi ignora proasta dispoziție. Era obișnuit cu atitudinea ei în ce-l privea pe Holt.

Guy nu vorbise degeaba când spusese că îi e foame. Nu se rezemă de spătarul scaunului până nu goli farfuria de trei ori.

— Ce-ai făcut ca să capeți o astfel de poftă de mâncare? Maiorul îl privea amuzat.

— Am muncit, răspunse el zâmbind. Îi aruncă Dianei o privire glumeață, apoi îi explică bătrânului. Trebuia să fiu gata cu tot ce mi-a dat Holt de făcut până la amiază. Fiindcă el nu e aici să-mi mai dea ceva de făcut, m-am gândit s-o întreb pe Diana dacă n-ar vrea să meargă să călărim împreună în după amiaza aceasta.

— Parcă am mai auzit asta mai înainte, remarcă Maiorul. Când voi doi erați mai mici, întrebai întotdeauna dacă Diana nu vrea să meargă la călărie cu tine.

— *Mă hăituia* să merg la călărie cu el, corectă ea cu un surâs ironic.

— Asta pentru că Holt nu mi-a dat voie să călăresc singur până când n-am împlinit doisprezece ani. Guy se apăra bine dispus. Dacă Maiorul o să închidă ochii la faptul că-mi iau jumătate de după amiază liberă, vrei să vii să călărești cu mine, Diana?

— Nu vreau să ai necazuri cu Holt. O astfel de posibilitate nu i-ar fi trecut niciodată prin minte în trecut.

— Nu văd de ce ar avea, rațională tatăl ei. Dacă Guy poate să facă munca pentru o zi în mai puțin de o jumătate de zi, nu văd de ce ar putea Holt să se plângă.

— Asta rezolvă problema, declară Diana. Cu Maiorul de partea ta, Holt n-o să îndrăznească să-ți spună o vorbă. Când vrei să mergem?

— Pe la trei.

— Am să înșeuez caii și o să te aștept la grajd, promise ea.

Deși Diana călărise în fiecare dimineață de când se întorsese, aștepta cu nerăbdare să iasă

cu Guy. Dorea mult să-și sprijine stima față de sine însăși, tot mai șovăielnică, pe micile lui atenții prietenești.

La trei și câteva minute, el apăru la grajd, arătând proaspăt și bronzat. Când Diana îi întinse frâul ca să încalece, putu să simtă parfumul unei picante ape de colonie after-shave. Își dădu seama că făcuse un duș și se bărbierise înainte de a se întâlni cu ea. Era o descoperire plăcută că pierduse ceva timp ca să-și îngrijească înfățișarea.

— Nu arăți de parcă ai fi lucrat din greu, observă Diana.

— Mulțumită unui duș și unor haine curate, zise el, admițând ceea ce ea observase deja. Se aruncă în șa, înalt și agil. E prima dată când călărim împreună după patru ani. Am considerat că împrejurarea merită puțin efort suplimentar.

— Arăți bine. Și credea în ce spune. Unde mergem?

— Unde vrei. Alege tu drumul.

Părea că s-au întors vremurile vechi, atunci când Diana își mână calul înainte, urmată de Guy. Evitând câmpurile cu iarbă verde, galopară prin deșertul cu salvie până ce curtea rămase departe în spate. Singurele sunete pe care le auzeau erau cele produse chiar de ei, scârțâitul șeilor de piele și bocănitul copitelor ce tropăiau pe solul acoperit de nisip. Când Diana încetini pasul calului în ritm de plimbare, Guy i se alătură.

Fără curentul pe care îl produsese galopul, soarele o făcea să-și simtă pielea lipicioasă și transpirată.

– E mai cald decât am crezut.

– Vine vara.

– Ce ai de gând să faci, Guy? Ea schimbă subiectul, curioasă dintr-o dată să afle noutăți despre el.

– Când? zâmbi el, găsind întrebarea ei prea ambiguă ca să răspundă.

– Ai terminat școala de un an. Ce planuri ai? Vrei să te duci la facultate? Sau să-ți iei un serviciu?

– Holt ar vrea să mă duc la facultate, dar... ridică din umeri. Nu știu. M-am plictisit de școală și de învățătură. Bineînțeles, Maiorul a sugerat să-mi iau o slujbă în armată.

– Ce ți-ar place să faci?

– Ce fac acum. Serios, insistă el când Diana zâmbi. Îmi place să muncesc aici. Îmi face plăcere să lucrez cu caii. Holt spune că sunt bun pentru treaba asta.

– Totdeauna ai fost bun, din clipa când ai încetat să fii speriat de ei.

– N-am fost speriat de ei, protestă el. Apoi făcu o concesie. Ei, poate puțin, la început. Oricum, ceea ce doresc e să mă ocup de cai. Totdeauna am sperat în adâncul sufletului că într-o zi Holt o să aibă destui bani ca să-și cumpere o fermă a lui.

– Crezi că o să aibă? Diana și-l imaginase adesea părăsind ferma, dar niciodată nu se gândise la Holt ca la un posibil proprietar de fermă.

– Nu știu. N-are decât treizeci și cinci de ani; e destul de tânăr ca s-o facă. Dar nu cred că îl

va părăsi pe Maior, mai ales acum când e bolnav.

„De ce?" Diana se întreba simțindu-și dintr-o dată gura amară. Holt stătea dintr-un sentiment de loialitate? Sau spera că atunci când Maiorul va muri va fi ceva în testament și pentru anii lui de serviciu credincios?

— Dar despre tine ce spui? replică Guy. Ce ai de gând să faci?

— Să stau aici. Să am grijă de Maior. În afară de asta nu mai plănuiesc nimic. Răspunsul ei fusese abrupt, închizându-i scurt gura.

— Te-a rănit, nu-i așa? spuse el calm.

Cum gândurile ei erau îndreptate asupra lui Holt, îi trebui o secundă ca să-și dea seama că Guy se referea la fostul ei soț.

— Numai oamenii care contează pentru tine te pot răni. Rand și cu mine nu mai contam unul pentru celălalt de multă vreme. Dacă vrei, sunt oarecum deziluzionată de statutul, presupus a fi binecuvântat, al căsătoriei. Dar să schimbăm subiectul, nu vrei?

Guy îi satisfăcu dorința și orientă conversația spre subiecte mai generale. Diana băgă de seamă cât de stăpân pe sine devenise, ca și tatăl lui, numai că Guy era blând, pe când Holt era dur. Guy era serios și sensibil, cu simțul umorului, hotărât, cu totul altceva decât pisălogul care fusese odinioară.

În vreme ce vorbeau și râdeau, mai ales despre timpurile trecute, caii lor rătăceau pe unde-i duceau pașii. Ei se întoarseră înapoi spre fermă înainte ca Guy sau Diana să-și dea seama că își schimbaseră direcția. Stăvilarul de pământ al ia-

zului de irigație se ridica în dreapta lor, iar verdele sălciilor plângătoare se ivea de după peretele stăvilarului.

Diana își mână calul într-acolo.

— Guy, hai să înotăm, sugeră ea.

El ezită, o lumină i se agită în ochi. Apoi acceptă.

— Foarte bine.

Își conduseră caii în partea opusă a iazului, coborâră și lăsară caii să pască într-o pășune cu iarbă de la marginea apei.

După ce Diana își scoase cizmele și ciorapii și începu să-și tragă hainele simți pietrișul înțepându-i tălpile goale.

Nu se gândise de două ori înainte de a se dezbrăca la piele. Toată viața înotase goală, singură sau cu Guy. Își împături hainele într-o grămăjoară bine clădită și le așeză lângă cizme, conștientă că pe partea cealaltă Guy făcea același lucru. Nu-i trecuse niciodată prin minte să se uite. Nu avea nici un fel de curiozitate sau interes. Anatomia unui bărbat nu era un lucru nou pentru ea, și cu siguranță nu a lui Guy.

În vreme ce mergea în vârfuri pe pământul aspru, Diana nu era câtuși de puțin conștientă de trupul ei gol. Apa, încălzită de soare, avea o răcoare plăcută atunci când păși înăuntru. Când îi trecu de genunchi, plonjă în față fără să audă plescăiturile din spatele ei.

Călcând apa până pe la mijlocul iazului, se întoarse și strigă:

— Apa e minunată, Guy. Vino încoace. Ultimul cuvânt fu însoțit de un strigăt strangulat, în vre-

mo ce două mâini încolăcite de glezne o trăgeau la fund.

Eliberată, Diana țâșni în sus spre lumină, ajunse la suprafață scuipând apa și-l regăsi pe Guy râzând, numai la câțiva pași depărtare. Mâna ei îi trimise un jet de stropi în față, apoi se întoarse și înotă mai departe. Dar, dintre ei doi, ea nu mai era înotătorul cel mai bun. El o ajunse ușor din urmă, iar cu o mână îi băgă capul la fund.

După un sfert de oră de joacă, Diana ceru un armistițiu, nemaiputând să-l învingă precum odinioară. Începură să înoate mai liber, alternând pluta cu înotul, bucurându-se de apa care le răcorea pielea de căldura soarelui.

După ce ieși afară din iaz, Diana își croi drum spre un petic de nisip fin. Se opri să-și scuture părul din care îi picura apa. Pe buze îi flutura un surâs de mulțumire, în vreme ce Guy păși cu grijă pe pământul aspru, ca s-o întâlnească.

— Vrei să te ștergi cu cămașa mea? i-o oferi el.

— Nu. Se lăsă pe nisip, așezându-se cu picioarele întinse în față și cu coatele proptite în spate, cu fața înălțată spre soare. Soarele o să mă usuce într-o clipă.

— Asta-i drept. Se așeză lângă ea, în stil indian, aplecat în față și cu brațele sprijinite de coapse.

— Bine a mai fost, oftă Diana. Îți aduci aminte când veneam aici să ne stropim tot timpul? Vara când era cald credeam c-o să mă topesc înainte de a ajunge aici.

— Îmi aduc aminte. Guy dădu din cap și își trecu o mână prin păr, încercând să-l pună oarecum în ordine.

— Îți aduci aminte când ne-a găsit Holt? Nici măcar nu bănuia că știi să înoți își reaminti ea râzând.

— Da, și mi-au mers fulgii când am ajuns acasă. Culese o piatră plată și o azvârli pe suprafața iazului.

Râsul îi zbură de pe față când se uită mai atentă la el. Părul lui blond căpătase din cauza umezelii o culoare întunecată, în nuanța aurului neprelucrat. Mușchii lungi i se împleteau pe umeri și pe braț. Nu mai era un copil.

Dar spusele lui îl readuseră în memorie pe băiatul care fusese și felul în care se năpustise Holt asupra lor, cu o furie rece. Atunci, la șaisprezece ani, Diana nu fusese înspăimântată. Se întâmplase înainte ca ea să simtă pe fundul ei greutatea mâinii lui Holt, în noaptea când împlinise șaptesprezece ani. Holt îi poruncise lui Guy să iasă din apă, dar Diana rămăsese și înotase singură până când Guy se îmbrăcase și plecase cu tatăl lui.

Diana nu aflase ce s-a întâmplat, până când ea și Guy nu se mai duseseră încă o dată să înoate, iar Guy își păstrase chiloții când intrase în iaz. Când aflase că Holt îi interzisese lui Guy să înoate în pielea goală, își bătuse joc de el fără milă. De câte ori se scufundase ea și încercase să-i tragă chiloții jos? Nu-și putea aminti, dar o făcuse de nenumărate ori. De câteva ori reușise și de două ori îi trimisese chiloții la fund, înfășurați pe o piatră. Diana se întreba cum explicase Guy lipsa lor.

Atunci păruse o zbenguială veselă. Abia acum își dădu ea seama că fusese o cruzime. Înțelese

că nu fusese niciodată prea amabilă cu el, privindu-l ca pe un pisălog și ca pe un plicticos, ironizându-l și bătându-și joc de el cu orice prilej, începând cu cârlionții din părul lui și sfârșind cu strădaniile lui de a ajunge la scara de la șa, când era mai mic. Îi făcea silă felul în care se comportase.

— Ce trebuie să crezi despre mine murmură Diana cu glas tare, cu ochii albaștri învăluiți într-un regret plin de rușine.

Guy își întoarse capul ca s-o privească. Privirea lui îi cuprinse părul umed, pe care strălucirea soarelui îl făcea să pară negru-albăstrui, și rătăci peste trăsăturile fine ale feței ei. Dintr-o dată expresia lui deveni foarte concentrată.

— Cred că ești cea mai frumoasă femeie din lume, Diana, răspunse el cu o voce joasă, adânc emoționată. Întotdeauna am crezut asta.

Un suspin i se zbătu în gâtlej. Dar faptul că el mai putea gândi astfel după felul în care se purtase ea cu ani în urmă îi sfâșia inima. Se uită lung la el, încercând să găsească ceva să-i spună.

— Guy. Diana îi pronunță numele în șoaptă, cerându-și parcă iertare.

Cu un mormăit, Guy se întoarse spre ea, ridicându-se în genunchi ca să-i apuce carnea moale a brațelor și s-o tragă spre el. Ea înțelese că anii nu modificaseră felul în care el, băiat fiind, o adorase. Numai că adăugaseră un element nou.

Capul lui se aplecă, buzele lui îi atinseră buzele. Diana știa că poate să-l împingă, îl împinsese doar de atâtea ori în trecut. Dar nu se putea hotărî să-l respingă din nou. În vreme ce

ea şovăia să se împotrivească, sărutarea lui deveni adâncă şi posesivă. Diana răspunse, auzindu-şi bătăile inimii.

Putea să-l simtă tremurând de pasiune virgină. Mângâierile lui erau şovăitoare, evitau suprafaţa intimă a sânilor, de teamă să nu pună capăt îmbrăţişării, dar fervoarea plină de adoraţie a sărutării lui îi înlocuia lipsa de experienţă. Pe faţa ei începu să plouă cu sărutări scurte şi uşoare ca pana, în vreme ce Guy îi murmură numele, iarăşi şi iarăşi. Diana era copleşită de delicateţea şi de vulnerabilitatea lui. Dorinţa lui mişcătoare, ca ea să-i întoarcă afecţiunea, era aceeaşi ca şi cererile lui mute din trecut. Înainte le ignorase întotdeauna. Acum nu mai putea.

— Da, Guy, da, şopti Diana lângă obrazul lui neted.

Mâinile ei îi cuprinseră gâtul, degetele se împletiră şi începură să-l tragă în jos, lângă ea, pe pământul acoperit cu nisip. Un mormăit de dorinţă sălbatică ieşi din gândul lui Guy, întrerupt imediat de sărutarea lacomă cu care îi astupă buzele. Nevoia de a-l răsplăti pe Guy pentru felul în care se purtase cu el îi blocase orice alte consideraţii în minte. Desfăcându-şi picioarele ca să-l lase să alunece între ele, Diana îi conducea şi îi îndrepta mişcările, iniţiindu-l în arta de a face dragoste.

Experienţa a fost scurtă şi se sfârşi în momentul când el se cutremură în clipa supremă. Greutatea lui strivitoare mai rămase deasupra ei câteva secunde, apoi Guy se rostogoli uşor alături de ea, cu o expresie de epuizare satisfăcută pe faţa lui tânără.

Nici unul nu vorbi imediat; Guy, pierdut de uimire din cauza a ceea ce se întâmplase, iar Diana întrebându-se dacă fusese înțelept să împingă amabilitatea atât de departe. Dar fericirea calmă care strălucea în ochii lui când se întoarse să se uite la ea păru să fie singurul răspuns de care avea nevoie pentru moment.

El se întinse ca s-o apuce de mână, ca și cum ar fi avut nevoie s-o atingă ca să fie sigur că totul se petrecuse în realitate și nu în vis. Se ridică și se sprijini într-un cot și se uită la mâna ei pe care o duse la buze aproape cu adorație.

— Îți pare rău? întrebă Guy, iar privirea lui păru dintr-o dată vulnerabilă, în vreme ce se uita la fața ei. Ce mai conta care erau îndoielile ei, putea ea oare să răspundă altceva decât „Nu, nu-mi pare rău?“ Diana îi atinse obrazul cu vârful degetelor, într-o mângâiere care trebuie să-l liniștească și să-i dea siguranță. Se simțea cu mult mai bătrână decât Guy, aproape maternă.

— Sunt bucuros. Vocea lui tremura de emoție. A fost mai minunat decât am visat să fie. Diana îi apăsă degetele pe buze, într-o încercare de a-l reduce la tăcere, pentru că nu dorea ca Guy să vorbească despre ceva ce amândoi s-ar fi putut să regrete, numai că el nu era așa de ușor de oprit. Îi sărută degetele și îi îndepărtă mâna. Întotdeauna am dorit ca tu să fii prima. Băieții încercau mereu să mă ia cu ei, când... Roși ușor, lăsând propoziția neterminată. Dar eu am continuat să aștept și să sper. Am știut eu cumva, că te vei întoarce.

— Oh, Guy murmură ea incapabilă să oprească mărturisirea care îi izvora din suflet.

— Te iubesc, Diana, îi declară el. Te-am iubit dintotdeauna. Nu pot să-mi amintesc un timp în care nu te-am iubit.

— Nu spune asta, protestă Diana.

— De ce nu? E adevărat. Te iubesc. Știu că ești mai mare decât mine, admise Guy, ca și când ar fi crezut că acesta este motivul care o face pe ea să protesteze. Dar acum suntem amândoi adulți și cinci ani nu înseamnă nimic.

— Te rog. Diana ar fi dorit să plângă de necaz.

El se încruntă.

— Știu că ții la mine, sau nu...

— Țin la tine, îl asigură Diana, încercând să-i explice. E ca și cum... Ce ar fi putut să-i spună ca să nu-l rănească?

Lui i se descreți fruntea, crezând că ghicește.

— Te gândești la divorțul tău, nu-i așa?

Ea se agăță de sugestia aceasta.

— E prea curând, Guy. Nu sunt pregătită încă să mă atașez serios de cineva.

— Înțeleg și pot să aștept până când și tu vei fi pregătită să mă iubești așa cum te iubesc eu. Nu doresc altceva decât să am grijă de tine. Nu o să-ți fac niciodată nici un rău, Diana, jur, se legă el.

— Știu că nu-mi vei face nici un rău, Guy. Când el se aplecă să o sărute, Diana îl evită, ridicându-se în picioare. E târziu. Ar fi mai bine să ne întoarcem, îi oferi ea drept scuză pentru felul în care îl evitase. Maiorul o să creadă că ne-am pierdut.

Îndreptându-se spre grămăjoara cu lucrurile ei, își culese jeans-ii, conștientă că Guy s-a ridicat și el în picioare. El veni în spatele ei și îi cuprinse cu mâinile curba șoldurilor.

— Aș vrea să ne fi pierdut. Aș vrea ca după-amiaza asta să nu se sfârșească niciodată.

Diana ar fi vrut să i se arunce în brațe, să fie ținută strâns și consolată, să-i ușureze cineva durerea nebună, ascuțită, pe care o simțea înăuntru, dar asta ar fi însemnat să profite în mod necinstit de o dragoste la care nu răspundea și la care se îndoia că va răspunde vreodată. Își plecă fruntea, iar degetele i se înfundară în țesătura jeans-ilor.

— Totuși ai dreptate, oftă Guy și își lăsă mâinile să cadă în jos. Trebuie să ne întoarcem.

— Da, răspunse ea imediat și începu să se îmbrace.

S-au spus puține lucruri pe scurtul drum de întoarcere spre casă, fiecare păstrând tăcerea din propriile lui motive. Când ajunseră la grajd, prezența celorlalți îi ajută ca lucrurile să pară normale, în vreme ce scoteau șeile de pe cai. Diana își găsi salvarea în casa fermei fără a mai fi obligată să asculte și alte declarații arzătoare din partea lui Guy.

După ce cină în liniște cu Maiorul, Diana rămase singură în marea încăpere care era o combinație de salon cu sufragerie. Tatăl ei se dusese în camera lui, unde intenționa să citească puțin și apoi să se ducă devreme la culcare. Ea se simțea nervoasă și neliniștită, pe jumătate așteptându-se ca Guy să vină la ea acasă în seara

aceea și încercând să se gândească ce ar putea să-i spună.

Pe aleea de pietriș care conducea spre ușa de intrare răsunară pași. Diana se grăbi spre ușă, gândindu-se să-l țină pe Guy afară, de unde vocea lui sau convorbirea lor n-ar fi putut fi auzite, din întâmplare, de Maior.

Prin plasa de sârmă, Diana văzu desprinzându-se din întunericul nopții o siluetă înaltă a cărei statură suplă amintea de Guy. Numai că nu era Guy. Era Holt, iar ea împietri în vreme ce el urca scările verandei.

— Maiorul s-a dus la culcare, îl informă ea înainte ca el să spună ceva. Dacă vrei să vorbești cu el trebuie să aștepți până mâine dimineață.

Lumina care răzbătea din interiorul casei nu-i ajungea până la față. Iar în vocea lui se simți o amenințare mortală când vorbi.

— N-am venit aici ca să-l văd pe Maior. Am venit să te văd pe tine.

Își simți pulsul bătând în gât. Vom vorbi aici, afară. Diana deschise ușa din față și păși pe verandă. N-aș vrea să-l deranjăm pe Maior.

— Bine, acceptă Holt.

Diana trecu pe lângă el, spre capătul cel mai îndepărtat al verandei și se sprijini de parmalâc, conștientă că el o urma fără s-o scape o clipă din ochi. Dinspre răsărit se ridică o lună aurie, ce arunca pete de lumină pe vârfurile stâncoase ale munților. Aerul nopții începuse să se răcorească și Diana simțea un vânticel dulce mângâindu-i pielea.

— Ce dorești? Dincolo de nerăbdarea plictisită din voce, Diana era neliniștită.

— Lasă-l în pace pe fiul meu!

Ordinul neted și scurt îi urcă un val de roșeață în obraji, dar semnul trădător al încurcăturii în care se afla era ascuns de umbrele nopții. Reuși să scoată un râs fals și neîncrezător.

— Îmi ceri un lucru ridicol, declară ea, ignorând faptul că nu fusese o cerere. Eu și Guy ne cunoaștem de ani de zile.

— Am avut o presimțire de când te-ai întors că n-o să treacă multă vreme și o să-ți reiei șmecheriile, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că o să te legi de fiul meu.

— Nu știu despre ce vorbești. Diana se lansase într-o cursă din care nu mai era întoarcere. Nu avea decât s-o continue cu îndrăzneală, cu speranța că Guy nu mărturisise ce simțea pentru ea și nici că ar fi fost posibil ca ea să răspundă sentimentelor lui.

Dar speranța fu spulberată brutal de răspunsul lui Holt.

— Mă refer la numărul de seducție de azi după amiază. Ea îl privi cu ochii măriți de spaimă, gura lui se curbă într-un surâs subțire. Da, s-a întâmplat să trec pe la iazul de irigație când mă întoarcem la fermă. V-am văzut, pe tine și pe Guy. Sper că nu vei încerca să mă convingi că erai gata să te înec și că el îți făcea respirație artificială.

Pe Diana o luă întâi cu cald de rușine, apoi cu frig de mânie.

— Ce te privește? Ești gelos pentru că l-am considerat pe fiul tău mai bărbat decât pe tine?

— Deloc. Îi respingea disprețuitor sugestia. Când am chef de sex, îmi găsesc o femeie, nu o cățea egoistă în călduri.

— Și atunci care e problema? îl ironiză ea, încercând să nu se clatine sub insultele care o răneau. Sau ești atât de tulburat pentru că i-am răpit virginitatea fiului tău? Faci pe părintele jignit?

— Nu mă privește virginitatea lui pierdută. Tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Sunt aici ca să mă asigur că în viitor curva care i-a răpit-o o să se țină departe de el.

Controlul ei fragil explodă. Mâna i se arcui și îi pălmui fața cu toată forța de care era în stare. Ultima dată când făcuse lucrul acesta, Holt răspunsese în același fel, așa încât acum Diana era pregătită să evite mâna care trebuia s-o lovească.

Dar mâinile lui iuți ca fulgerul nu-i ținteau fața. Zadarnic încercă să se aplece, în vreme ce el îi prindea umerii și o smucea cu putere spre pieptul său. Respira amețită, ca și cum aerul i-ar fi părăsit dintr-o dată plămânii. O fâșie sufocantă de oțel îi încercuia talia, în timp ce degetele aspre îi răsuceau părul ca să-i arunce capul spre spate.

Înainte ca Diana să poată scoate vreun sunet, își simți buzele strivite de dinți de forța apăsătoare a buzelor lui. Apăsarea grea, pedepsitoare, slăbi puțin, apoi îi frământă gura, el luându-și plăcerea așa cum ar fi făcut-o orice bărbat de la o prostituată. Urechile îi vuiau, umilința îi alerga prin vine. Numai mâna aspră care îi sprijinea capul la spate mai făcea ca gâtul să nu i se frângă sub apăsarea sărutării lui.

Mâinile ei se sprijiniră de pieptul lui, dar efortul de a câștiga puțin spațiu de respirație îi arcui șoldurile și mai aproape de el modelând trupul ei mai scund după conturul dur și masculin al trupului lui. Îi sorbea puterea, inima îi bătea nebună și simțea și inima lui bătând puternic sub apăsarea mâinilor ei.

Tot atât de repede pe cât îi fuseseră cuprinse, buzele îi fură și eliberate. Mâinile lui îi prinseră mijlocul și o ținură cu putere, ca și cum el s-ar fi așteptat să cadă. Diana își ridică fruntea ca să se uite la el. În ochii lui de argint nu se oglindea decât figura ei mânioasă și răzbunătoare și nimic altceva. Diana își apăsă dosul mâinii pe gura care o ustura, dornică să șteargă orice amintire a sărutului înjositor.

— Ce s-a întâmplat? Buzele lui se arcuiră într-un surâs batjocoritor. Nu ți-a plăcut? Nu vrei să te sărut și eu?

— Nu! șuieră ea, iar în albastrul violent al ochilor îi fulgeră dezgustul.

— Mincinoaso! Orice urmă de amuzament, de dispreț sau de altceva se șterse de pe fața lui. Mâna lui îi încercui încheietura, gata să i-o răsucească la cea mai mică provocare. Holt o smuci, așa încât mâna îi acoperi fața. Dacă nu ai fi vrut și tu, ai fi putut să-ți folosești ghiarele.

Diana simți că ia foc amintindu-și instrucțiunile lui în legătură cu prevenirea avansurilor nedorite. Încercă să se răsucească pentru a se elibera din strânsoarea lui grea și fără să vrea își atinse șoldul de el. Contactul cu bărbăția lui dură ca de piatră o făcu să înceteze lupta.

Apăsând mai puternic, Diana îl ironiză.

— Și tu mă dorești, nu-i așa?

Holt o împinse departe de sine, respingând sugestia așa cum îi respingea persoana fizică.

— Te previn să stai departe de Guy. Nu vreau ca el să se amestece cu una ca tine.

— Nu tu hotărăşti, replică ea, gata să-l sfideze până la ultima suflare.

— Nu e el de teapa ta. N-am de gând să te las să te distrezi pe seama fiului meu. Ține-te departe de el.

El se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre poartă, apoi dispăru în noapte. Simți cum o înăbuşă ura, amară și inutilă. Diana fusese redusă la tăcere, iar el avusese ultimul cuvânt.

Capitolul VI

În dormitorul Dianei pătrundeau de afară voci care se certau. Căscă și se uită la ceasul de pe toaletă. Era abia șase dimineața. Se întoarse pe o parte, încercând să nu audă zgomotele.

— N-o fi știind nimeni că e duminică dimineața? mormăi ea.

Ea și Maiorul ajunseseră acasă la miezul nopții. Niște prieteni ai tatălui ei dăduseră o petrecere în seara dinainte ca să-și sărbătorească a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei. Diana nu voia să meargă, nu dorea să vadă nici un fel de prieteni, oricât de vechi, care ar fi așteptat-o, dar Maiorul insistase. El hotărâse că Diana s-a izolat prea mult și că trebuie să mai iasă. Atunci când el o amenințase că se va duce la petrecere fără ea, Diana cedase, convinsă că el se va surmena dacă nu va fi ea acolo să-l țină sub supraveghere.

În cele din urmă se întâmplase să iasă totul bine. Faptul îi furnizase o scuză imbatabilă ca să-l refuze pe Guy atunci când o rugase să iasă cu el în oraș. Nu pentru că ar fi ascultat de ordinul pe care i-l dăduse Holt cu trei nopți mai înainte, pentru că nu-l asculta. Pur și simplu nu

dorea să se implice emoțional în relația cu Guy dar nici nu dorea să-l rănească. Însemna să înaintezе pe o linie destul de îngustă. Până acum reușise, dar Diana era conștientă că succesul ei se datora mai ales subtilei intervenții a lui Holt și cantității enorme de muncă pe care o pusese pe umerii lui Guy, ca să-l țină ocupat din zori și până în seară, lăsându-i prea puțin timp ca s-o urmărească pe Diana.

În vocile care îi pătrundeau prin fereastră părea să se simtă o oarecare neliniște, care răsună și în scârțâitul ușii de la intrare. În cele din urmă curiozitatea îi birui enervarea. Aruncă de pe ea păturile, își îndepărtă părul negru împrăștiat pe față și se îndreptă spre fereastră.

Toată agitația părea să fie concentrată undeva pe lângă grajduri în afara razei ei vizuale. Diana îl zări pe Maior îndreptându-se în direcția aceea, cu aerul grăbit al cuiva care acționează în stare de alarmă.

Ceva nu era în regulă. Încruntându-se, Diana se strecură în rochia de bumbac și își vârî picioarele goale într-o pereche de papuci. Încheindu-și ultimul nasture de la rochie ieși din casă pe jumătate mergând, pe jumătate fugind.

Era mișcare pretutindeni în jurul grajdurilor, dar agitația cea mai mare părea să se desfășoare în jurul ocolului pentru armăsari. Diana se grăbi în direcția aceea, cu nervii încordați, pe măsură ce neliniștea o cuprindea tot mai tare. Să fi fost unul din armăsari bolnav? Să fi fost cineva rănit?

Printre scândurile groase ale țarcului, Diana îl văzu înăuntru pe Maior, împreună cu Holt și alte

două persone. Poarta era deschisă şi ea intră grăbită.

— Ce s-a întâmplat? Ce nu-i în regulă? Întrebările ţâşniseră deja, când Diana zări răspunsul. Armăsarul roib zăcea inert la pământ, mort. Dumnezeule! Sheitan! Se îndreptă instinctiv spre el. Mai făcu încă un pas şi văzu bucăţile care fuseseră muşcate dintr-o parte a pieptului şi a gâtului lui strălucitor. În jurul movilei din carne de cal, pământul era pătat de sânge, iar vena jugulară sfâşiată. Stomacul i se întoarse pe dos de greaţă, ceea ce o făcu să se îndepărteze de priveliste. Diana ajunse împleticindu-se lângă Maior şi simţi un braţ ocrotitor înconjurându-i umerii. Îşi îngropă faţa la pieptul lui, încercând să-şi îndepărteze din minte imaginea armăsarului rănit.

Unul dintre ajutoare strigă:

— Vine acum şi veterinarul, Holt! Iar în mintea ei ameţită Diana se întrebă de ce. Armăsarul era deja mort.

— De necrezut, zise Maiorul oftând. Cât de rău e rănit Fath? Numele străbătu până la suprafaţa conştiinţei ei. Fath era armăsarul murg pe care îl cumpărase Maiorul cu câţiva ani în urmă, ca la nevoie, să-l înlocuiască pe armăsarul roib, care îmbătrânea.

— Greu de spus, răspunse Holt. A pierdut foarte mult sânge.

— Ce Dumnezeu s-a putut întâmpla? meditä Maiorul cu glas tare. Diana îşi ridică capul de pe umărul lui şi înţelese că într-un fel oarecare amândoi armăsarii păţiseră acelaşi lucru. Mai auzise poveşti despre luptele dintre armăsari, dar nu fusese niciodată martora forţei lor destructive.

— Jur că am încuiat porțile cu lacătul, noaptea trecută. Pe fața lui Guy se întinsese o paloare de moarte, în timp ce se apăra răspunzând la întrebarea Maiorului.

— N-a spus nimeni că n-ai făcut-o, îi răspunse tatăl ei.

— Amândouă porțile erau încuiate zdravăn cu lacătul, azi dimineață, se amestecă Holt.

Diana se uită de jur împrejurul țarcului, ocolind locul unde zăcea armăsarul mort. Pământul era răscolit pretutindeni de copite; scena luptei. O bucată din gard avea balustrada de sus despicată, iar scândura grea atârna într-o parte.

— Mă prind pe ce vreți, îi se alătură Rube, că murgul s-a învârtit în țarc pân-a găsit o scândură mai slabă. Sunt urme de copite pe unde s-a ridicat și-a încercat scândurile. Când a găsit-o pe cea care-i trebuia s-a lăsat pe ea și-a izbit-o pân-a scos-o din loc, p-ormă a venit aici și-a făcut la fel ca să intre în țarcul roibului. Mă prind că altfel n-avea cum să iasă.

— Întrebarea este, Rube, zise Holt pe un ton sec, de ce a sărit Fath înapoi afară din țarc după ce l-a omorât pe Sheitan și de ce nu s-a întors în țarcul lui, înapoi. Ținând seamă că are o rană care îl face să șchioapete, la piciorul drept din față, cred că e greu de crezut că ar fi putut să sară afară din țarc după luptă.

— E încurcată rău, clătină Rube din cap și scuipă un jet de suc de tutun.

— N-a auzit nimeni cum se luptau? întrebă Diana. N-a putut nimeni să-i oprească?

— S-a întâmplat noaptea trecută, zise Holt ca și cum asta ar fi explicat ceva. Evident, puțin

înainte de miezul nopții, fiindcă atunci pare să fie ceasul când a început toată lumea să se întoarcă la fermă.

Maiorul se încruntă.

— Credeam că ne-am înțeles să rămână Guy la fermă noaptea trecută, să supravegheze treburile în vreme ce voi v-ați dus în oraș.

Holt nu răspunse, dar îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Guy, care se cutremură.

— M-am îmbătat, domnule, murmură el. Cred că n-am mai fost conștient de pe la nouă ori zece. Îmi pare rău, domnule.

— Mă dezamăgești, Guy.

Diana cunoștea efectul acestor puține cuvinte de dojană rostite de Maior și știa cât de greu cântăresc. Se simțea și ea în parte responsabilă pentru ceea ce se întâmplase. Bănuia că beția lui Guy era într-un fel în legătură cu ea și cu faptul că-i refuzase invitația seara trecută.

— Ce s-a făcut nu se mai desface, zise Holt. Unde ai dus iapa?

Guy se uită la el fără să înțeleagă.

— Ce iapă?

— Cassie, iapa de patru ani, care era aici ca să fie împerecheată cu Sheitan, pentru prima dată, răspunse el nerăbdător.

— Nu era aici când i-am găsit. Am uitat că trebuia să fie și ea.

— Nici măcar n-am căutat-o zise Guy, cu o expresie de panică pe figură.

Mormăind un blestem, Holt se întoarse și se îndreptă spre porțiunea din gard unde era scândura ruptă. Privirea Dianei îl urmă, cercetând pă-

şunea goală ce se întindea dincolo de ocoluri. Nu văzu decât vopseaua ruginie de pe scânduri şi vacile Hereford care păşteau. Iapa roaibă, premiată, a Maiorului, nu era nicăieri.

– Uitaţi-vă aici, strigă Holt peste umăr. Diana, împreună cu tatăl ei, cu Guy şi cu Rube se îndreptară spre gardul lângă care stătea Holt. Acesta ţinea în mână câteva şuviţe albe, scurte. Le-am găsit agăţate de lemn, zise el.

– Păr de cal, îl identifică Rube. Probabil a rămas aici de când a sărit armăsarul gardul.

– Da, dar alb? întrebă Holt. Un armăsar era roib, la fel şi iapa, iar celălalt era murg. Aşa că de unde vine părul ăsta?

Murgul avea pete albe, sublinie Maiorul.

– Sau unii de-ăia cu capetele albe au venit pe-aici şi şi-au frecat capetele de gard, sugeră Rube.

– Mda, acceptă Holt dar pe un ton care arăta că nu e satisfăcut de explicaţiile lor. Guy, du-te şi aruncă o privire la urmele din cealaltă parte a gardului, ordonă el. Vezi dacă poţi să le deosebeşti pe ale iepei. Ea avea potcoave.

Guy zbură peste gard, dornic să-şi îndrepte greşeala de noaptea trecută. Holt nu mai aşteptă să vadă rezultatul cercetărilor fiului său. În loc să aştepte, el se îndreptă spre locul în care zăcea armăsarul mort si se aplecă în faţa trupului ciopârţit, cu o linişte care o enerva pe Diana. Fu nevoită să se uite în altă parte, în timp ce el, calm, începu să cerceteze trupul înţepenit în moarte.

Câteva minute mai târziu, Holt se ridică și se întoarse la ceilalți, cu o expresie întunecată atunci când întâlni privirea Maiorului.

— Am mai găsit păr alb, anunță el.

— Unde? întrebă Maiorul.

— Câteva fire atârnau de picioarele din față ale roibului și avea și în jurul botului.

— Adică unde vrei să bați? se încruntă Rube. Doar n-oi vrea să spui...

În clipa aceea, Guy se întoarse alergând spre țarc.

— Am găsit urmele iepei! strigă el, gâfâind ușor când ajunse la gard, cu o lucire de triumf în ochi. Ale ei se îndreaptă direct spre munți, dar mai sunt și alte urme în afară de ale ei. Am avut impresia că a fost mânată din urmă.

— Ia stai, Holt. Nu cumva crezi ce gândesc eu, nu-i așa? declară Rube.

— Nu cumva crezi că a fost furată? Diana își îndreptă privirea spre Holt.

El îi ignoră întrebarea, dar îl întrebă pe Guy.

— Al doilea rând de urme... Calul avea potcoave?

— Nu, și avea și un pas deosebit.

— Ca să-ți răspund la întrebare. Holt se întoarse spre Diana. Cred că iapa a fost furată, dar nu de cineva care era călare.

— Vrei să zici că a venit vreun cal sălbatic și a furat iapa, clătină Rube din cap. Ba mai crezi că armăsaru' ăla sălbatic s-a luptat și cu caii noștri. În primul rând că nici un blestemat de armăsar sălbatic cu jumatea lui de măsură, n-ar fi putut să facă tot răul pe care zici tu că l-a făcut ăsta. Și în

al doilea rând nu există nici un blestemat de armăsar alb prin părțile astea. Noi doi am umblat peste tot când am căutat-o pe iapa aia, acum câteva zile. N-am văzut nici un cal alb, și un cal alb îți sare-n ochi ca muma pădurii.

– Armăsarul poate fi un urmaș al vreunui cal de rasă scăpat de la o fermă, ceea ce l-ar face să fie destul de înalt. Și n-ar trebui neapărat să fie cu totul alb. Ar putea fi roșcat cu mult alb pe el, rațiună Holt.

– Dar dacă e sălbatic, ce caută aici? se încruntă Diana. Armăsarii nu s-au băgat niciodată pe iepele noastre până acum.

– Asta nu elimină o astfel de posibilitate, îi răspunse Maiorul la întrebare. Armăsarul ăsta poate fi prea tânăr sau prea bătrân ca să-și câștige o iapă sălbatică de la alt armăsar din turmă. Evidența pare să indice că Holt a tras o concluzie bună.

– Asta ar putea să explice și dispariția celeilalte iepe, adăugă Holt.

– Trebuie să luăm legătura cu Biroul, afirmă Maiorul.

– De ce să amestecăm Biroul pentru protecția cailor sălbatici? întrebă Holt cu un zâmbet provocator. Nu știm absolut sigur că un cal sălbatic a avut de-a face cu vreuna din iepele noastre care lipseau. Nu există nici un motiv ca guvernul să ne caute nouă animaleie rătăcite.

Maiorul nu se îndepărtase niciodată de litera legii. Diana fu surprinsă că el nu respinse imediat sugestia lui Holt, ca una ce nu mergea pe căile cele mai drepte. Dar fu și mai surprinsă când

văzu sclipirea din ochii tatălui său, o aprobare mascată, ca și când l-ar fi admirat pe Holt că știa să evite legile fără a le încălca.

— N-o să risipim banii contribuabililor, nu-i așa, când grija pentru iepe e datoria noastră? aprobă el.

Șanțurile din jurul gurii lui Holt se adânciră într-un surâs de satisfacție.

— Cum te simți, Maiorule? Ești destul de bine ca să ai grijă de toate, vreo câteva zile? Floyd Hunt e om de nădejde. Pot să-l las pe el în locul meu, în vreme ce eu, Guy și Rube o să pornim să găsim iepele.

— Floyd e foarte bun. Cred că noi amândoi o să putem să păstrăm ferma întreagă și la locul ei până vă întoarceți voi. Mi-ar plăcea să fiu eu în stare să merg cu voi.

Dianei i se acceleră pulsul. În spatele acestei conversații despre căutarea animalelor pierdute zăcea adevărul că porneau la o vânătoare de cai sălbatici, ca să-și recupereze iepele. Ideea îi stârnea imaginația. Putea să fie excitant, mult mai palpitant decât tot ce trăise ea până atunci.

— Merg și eu, anunță ea.

Holt își smuci capul înspre ea, ochii i se îngustară până deveniră două lame cenușii.

— Nu va fi o partidă de călărie de plăcere.

— Știu. Va trebui să călărim multă vreme pe teren bolovănos: Pot să rezist și n-o să mă plâng. Întreabă-l pe Maior. Dianei nu-i păsa dacă el dorea sau nu ca ea să vină. Ea dorea să meargă. Și în afară de asta sunt o bună bucătăreasă de campanie.

— E un motiv destul de temeinic ca să avem nevoie de ea pe-acolo. Guy îi apăra cauza.

Dar era şi un motiv personal în dorinţa lui Guy ca ea să-i însoţească. Pentru el era o ocazie de a petrece mai mult timp împreună, fapt ce nu fusese şi în vederile Dianei atunci când îşi exprimase dorinţa de a merge. Iar dorinţa lui Guy de a fi în tovărăşia ei nu era decât adevăratul motiv pentru care Holt ar fi făcut tot posibilul ca ea să nu vină. Şi Holt ar fi reuşit, dacă ea n-ar fi obţinut un sprijin mai influent.

— Maiorule — se întoarse Diana spre tatăl ei — vreau să merg!

Maiorul văzu pe faţa ei o însufleţire pe care n-o mai văzuse de când se reîntorsese; faţa îi era plină de viaţă şi strălucitoare, aşa cum fusese înainte de căsătoria ei dezastruoasă. Ezitarea care se simţise în cuvintele lui înclină spre consimţământ.

Holt observă aceasta în aceeaşi clipă cu Diana.

— O să dormim afară, Maiorule, îi reaminti el. Trei bărbaţi şi o femeie... — Sunt adultă, am împlinit douăzeci şi unu de ani şi sunt divorţată. Nu sunt legată de nici un fel de obligaţii. Acest raţionament ar fi fost valabil cu câţiva ani în urmă, dar Diana era hotărâtă să-l facă să fie valabil şi pentru prezent.

Maiorul fu de acord cu ea.

— Date fiind împrejurările, nu văd de ce nu ar merge şi ea.

Holt avea de ales între a reveni cu un nou contraargument şi între a accepta hotărârea

Maiorului. Fața îi deveni dură, cu o expresie de resemnată acceptare.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Maior. Ochii lui deschiși la culoare numai prietenie nu oglindeau, când se uitară spre ea. Plecăm peste o oră, imediat ce înșeuăm caii și pregătim ceva provizii.

— Voi fi gata odată cu voi, îl asigură Diana cu un ușor sentiment de mulțumire de sine. Privirea îi alunecă în jos și înregistră rochia de bumbac pe care o purta, făcând-o să-și reamintească faptul că mai purta încă lucrurile de noapte.

— Scuzați-mă. Diana se îndreptă iute spre casă.

O oră mai târziu ieșeau călare din curtea fermei, cu Rube mânând calul cu poveri. De nevoie, înaintarea le era lentă, întrucât se țineau după urmele cailor. Soarele era la apus când ajunseră la poalele colinelor. Se opreau destul de des, ca să odihnească caii de oboseala urcușului și de căldura amiezii. Masa de prânz fusese alcătuită din sandviciurile pe care le pregătise și le împachetase Sophie.

După-amiază pierduseră urmele, într-o zonă mai pietroasă a solului. Holt le ordonase lui Guy și lui Rube să se îndrepte în direcții diferite ca să le regăsească, iar Dianei îi ordonase să rămână cu el.

Când rămăseseră singuri, Diana îl ironizase.

— Nu cumva mă protejezi prea mult, Holt?

— Te protejez? O privi rece. Guy crede că e îndrăgostit de tine. Ai putea să spui același lucru și despre tine?

Ea îi evită cu grijă privirea.

— Nu e treaba ta.

— Cred că mi-ai și răspuns la întrebare.

— Ți-am răspuns? Și care a fost răspunsul? îl provocă Diana.

— Tu nu dai pe el două parale. Îl folosești, așa cum îl foloseai când era copil, azvârlindu-i o fărâmă de atenție când te amuza s-o faci. Atunci l-ai rănit și l-ai amețit, dar acum n-am să te mai las să-l distrugi.

Diana nu protestă în legătură cu purtarea ei în trecut.

— Țin la Guy, spuse.

Lucirea argintie din ochii lui își bătea joc de afirmația ei.

— N-o să te las să-ți desăvârșești cucerirea lui Guy în timpul acestei expediții, așa că scoate-ți ideea din cap.

— Am venit să caut o iapă rătăcită. Nu crezi că ar fi timpul să te oprești din trăncănit și să începi să-i cauți urmele? întrebă ea disprețuitoare.

Privirile li se ciocniră într-o înfruntare a voinței, un duel pe care nu îl câștigă nici unul, când un strigăt al lui Rube îi puse un sfârșit neașteptat. Rube regăsise urmele, în locul în care cei doi cai traversaseră o baltă uscată. Își reveniră la chemarea lui și porniră din nou.

Târziu, spre seară, Diana începu să simtă efectul orelor lungi petrecute în șa. Mușchii pulpelor o dureau, iar părțile interioare ale coapselor o usturau din cauza frecării constante cu pielea de la șa. Fuse ultima care descălecă, atunci când se opriră pentru o odihnă de zece minute. Mâna lui Guy o ținea de cot, ca s-o ajute să coboare.

— Mulțumesc. Zâmbi obosită și își îndoi spinarea ca să-și ușureze puțin spatele înțepenit. Nu prea sunt pregătită pentru o astfel de partidă de călărie, oricum sunt mai puțin decât credeam.

— Ce-ai zice de un masaj? glumi el.

— Nu mă ispiti, se strâmbă ea, dar privirea îi alunecă îngrijorat spre Holt.

Guy îi urmări privirea, iar expresia i se întunecă.

— Presupun că ți-a spus ceva.

— Despre ce? Diana mimă ignoranța și își apucă bidonul.

— Despre noi.

Cum putea să-i spună lui Guy că nu exista nici un „noi"?

— Ți-a spus el ceva? întrebă ea.

— Nu. Eu i-am spus lui să nu se bage, pentru că nu-l privește pe el ce e între noi.

— Pariez că nu i-a plăcut. Diana ridică bidonul la gură, conștientă că mai făcuse această afirmație mai înainte.

După ce înghiți o gură de apă călduță, reînșurubă capacul bidonului și îi zvârli cureaua peste cornul șeii. Calul își schimbă poziția, ascunzându-i de privirea lui Holt. Guy prinse momentul ca să-i apuce talia și s-o răsucească spre el, cu ochii strălucind de frustrare și de dorință stăpânită.

— Diana, îi murmură el numele, pare o veșnicie de când te-am atins.

— Guy, nu. Se uita la cămașa lui deschisă la gât.

— Am dorit atât de mult să fiu cu tine noaptea trecută, șopti el.

— Ți-am explicat ce s-a întâmplat, îi reaminti Diana.

— Știu că a trebuit să te duci la petrecerea aceea cu tatăl tău, dar doream atât să te văd, să-ți vorbesc, să te țin în brațe. Iar Holt îmi dă atâtea de făcut ca să nu am niciodată timp. În sfârșit, aveam și eu o seară întreagă pe care puteam s-o petrec cu tine, și tu te-ai dus la petrecerea aceea. A fost ultima picătură.

— Nu se putea face nimic.

— Știu, dar noaptea trecută m-am gândit tot timpul la tine. Și înainte mă gândeam tot timpul la tine, dar noaptea trecută a fost mai rău, fiindcă eram singur, iar tu erai departe, cu prietenii tăi și te distrai. Am băut o bere, pe urmă alta, pe urmă alta. Curând mă întrebam, dacă tu...

— Guy, oprește-te. Începuse să se simtă sufocată din cauza sunetului de gelozie din vocea lui.

— Știu, oftă el. Încă nu vrei să te implici serios. Dar nu mă pot opri să simt astfel. Te iubesc de atâta timp, Diana. E o ușurare să nu mai trebuiască să ascund asta. Aș striga-o de pe cel mai înalt munte dacă tu mi-ai spune numai un cuvânt. Când sunt cu tine sunt cel mai fericit om din lume.

— Nu mai spune astfel de lucruri.

— Știu. Știu. Mâinile i se mișcară pe talia ei, ca și cum ar fi dorit s-o mângâie. Acum suntem împreună și numai asta contează. Diana — în vocea lui era o nerăbdare nouă — când ne vom așeza pentru noapte o să-ți pui sacul de dormit lângă mine? Știu că nu putem să facem nimic, cu Holt și cu Rube lângă noi, dar numai să știu

că ești culcată lângă mine și înseamnă atât de mult. Eu...

Cu vocea strangulată, ea respinse chemarea lui atât de dulce și de mișcătoare.

— Nu, nu pot face asta. Diana se eliberă din mâinile lui, cuprinsă de un val de disperare.

— De ce? Era uimit de felul precipitat în care îi răspunse.

— Nu e înțelept, îl înțepă ea.

Urmă o clipă de tăcere.

— Despre ce e vorba? Vocea lui Guy era încordată, amară din cauză că fusese respins. Nu sunt destul de bun pentru tine, nu-i așa? Tu ești fiica Maiorului și eu nu sunt decât un tinerel fără valoare care lucrează pentru tatăl tău.

Diana se întoarse, privindu-l atent.

— Astea nu sunt cuvintele tale, îl scuză ea. Astea vin de la Holt, nu-i așa? Asta ți-a spus el și tu l-ai crezut. De aceea te-ai îmbătat noaptea trecută.

— Nu, nu l-am crezut, negă Guy, evitând privirea ei albastră, ascuțită.

— Dar te-a făcut să te îndoiești. Te-a făcut să te întrebi...

— Uită ce am spus. Nu asta am vrut să înțeleg.

Diana își dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să tacă. Dar când intuiția o avertizase că de la Holt porneau acele comentarii insultătoare la adresa ei, reacția ei fusese automată. În consecință, îi îngăduise din nou lui Guy să creadă că ținea la el mai mult decât în realitate. *Fir'ar!* blestemă ea în gând. Numai gândul la Holt era ca o

pânză roşie care îi flutura înaintea ochilor. Invariabil se înfuria fără să se gândească prea mult.

— E în regulă, Guy. S-o considerăm uitată, îi oferi ea cu un surâs stingherit.

— Diana, eu... începu el.

— Guy, pătura ţi-a alunecat sub şa. Holt era acolo şi întrerupse conversaţia. Ar fi bine s-o îndrepţi înainte de a sfârşi prin a călări un cal pe care îl ustură spatele.

Guy ezită o fracţiune de secundă.

— O să am grijă, acceptă el, apoi se îndepărtă ca să facă cum spusese.

După plecare lui, Diana întâlni lucirea metalică din privirea lui Holt. Putea foarte bine să constate că petrecuse puţin timp cu Guy. Hotărârea se putea citi în linia sălbatică a gurii lui. Ea îşi ridică bărbia într-un gest de sfidare, dar Holt nu păru impresionat, în vreme ce se îndrepta spre propriul său cal.

Zece minute mai târziu, Diana, plină de proteste, îşi azvârlea şi ea trupul în şa, iar ceilalţi, pe urmele lor, încheiau convoiul. Două mile mai departe se aflau pe culmea unei coline, cu o vale abruptă întinzându-se la picioarele lor. Holt îşi opri calul în punctul cel mai înalt al urcuşului, îşi vârî mâna în sacii atârnaţi de şa şi scoase dinăuntru învelitoarea binoclului.

Cu ajutorul binoclului începu o lentă, scormonitoare căutare prin vale. Diana îşi îngustă ochii şi nu văzu nimic. Holt parcursese deja jumătate din arcul văii când se opri, îndreptând lentilele pe un obiect care îi atrăsese atenţia.

— Vezi ceva? întrebă Rube.

Holt coborî binoclul, dar privirea îi rămase fixată într-un punct în depărtare. Îi întinse binoclul lui Rube și îi dădu instrucțiuni.

— Uită-te exact mai jos de despicătura dintre munți.

— E armăsarul? întrebă Diana, a cărei privire nu ajungea atât de departe.

Trecură câteva secunde până ce Rube răspunse: inima ei bătea nerăbdătoare.

— Sigur că el e, rosti el în cele din urmă. Un blestemat de armăsar alb. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. Și știi că ai dreptate, Holt. Arată înalt pentru un mustang. Vreo doi metri jumătate. Și e și prudent. Se uită fix la mine.

— Bate vântul în jos, înspre el. Probabil ne-a simțit mirosul, zise Holt.

— Vedeți și iepele? întrebă Guy. Sunt cu el?

Rube își mișcă binoclul dincolo de armăsar. Poate că pasc în gaura aia. N-aș putea să zic. Oh, oh, uite-l că se mișcă. Poate că nu i-a plăcut mirosul nostru. Ia uitați-vă! Ia uitați-vă! Emoționat, îi întinse binoclul lui Holt. Nici nu mai așteptă ca acesta să-și îndrepte binoclul spre locul cu pricina, că și întrebă:

— Îl vezi?

Diana văzu încruntarea bruscă de pe fruntea lui Holt.

— Ce este?

— Dansează, blestematu'!

— Merge într-o parte, adaugă Holt ca explicație, cu o nuanță de mirare în voce.

— L-ați văzut și voi. Să fie al dracu'! Rube își pocni coapsele cu satisfacție. Credeam că-mi crapă ochii! Whoo-ee! Înainte Diana nu-l văzuse

niciodată pe cowboy-ul acesta cărunt atât de însufleţit. Ce chestie şi asta! Stai să vină şi ceilalţi! O să rămână cu gura căscată.

— S-a dus. Holt coborî binoclul şi-l puse în suportul lui de piele. Nu are decât trei iepe. Două sunt ale noastre. Le-a condus direct în susul canionului, spre locul cel mai îndepărtat. Apucându-şi frâul, se uită spre Guy. Asta explică probabil de ce uneori urmele lui sunt aşa de ciudate.

— Armăsarul mergea într-adevăr într-o parte se încruntă Guy spre Holt.

— Da.

— Dar cum? De ce? exprimă Guy aceeaşi uimire care trecea şi prin mintea Dianei. De unde vine?

— Asta-i simplu, declară Rube. N-ai auzit niciodată poveştile despre Armăsarul Alb care Merge într-o parte?

— Nu. Guy se uită plin de neîncredere spre bătrânul cowboy. Azi dimineaţă, înainte să pornim, ai jurat că nu era nici un fel de armăsar alb în tot ţinutul. Şi acum pretinzi că ştii şi poveşti despre el, îl ironiză el pe Rube.

— Nu despre ăsta, negă Rube în grabă. Nu, eu vorbesc de cel mai faimos armăsar alb care-a trăit vreodată. Era pe la 1800. Era alb ca zăpada, înafară de urechi care erau negre ca tăciunele. Povestea spune că avea o coamă lungă de două picioare, şi coada era aşa de lungă că atingea pământul. Nu ieşea să se plimbe decât dansând în buiestru şi putea să lase în urmă cel mai rapid cal

de curse și s-o țină așa, zile întregi. Armăsaru' ăsta trebuie să fie vreun urmaș de-al lui.

— Îmi pare o poveste cam de necrezut.

— Nu-i poveste, explodă Rube. Și în afară de asta, n-am terminat-o. O mulțime de oameni cunoscuți l-au văzut. Chiar și tipu' ăla care a scris o carte despre balenă vorbește de Armăsarul alb în carte. Numai fiindcă n-ai auzit tu niciodată despre el, asta nu înseamnă că nu există.

— Foarte bine, Rube, acceptă Guy. Te cred.

Capitolul VII

După ce galopară de-a lungul văii muntoase, fură siliți să-și încetinească pasul, ca să poată merge pe urmele armăsarului și ale iepelor. Nu se apropiară îndeajuns și nu mai putură să zărească încă o dată mica ceată înainte de căderea întunericului; apoi fură nevoiți să poposească pentru noapte.

În vreme ce descălecau, Guy spuse:

— Mă duc să strâng niște lemne.

— Asta poate s-o facă Rube. Holt se duse la calul cu poveri.

— Tu deșeuezi caii și îi țesali. Privirea lui semeață se îndreaptă spre Diana.

— Știi să gătești?

— Am spus că știu, îi reaminti ea.

— Știu ce ai spus, i-o întoarse el sec.

— Cred că ar trebui să te convingi singur.

El ridică bagajul de pe spinarea calului și îl așeză pe pământ.

— Mâncarea e aici. Începe.

Reprimându-și enervarea, Diana începu să despacheteze proviziile și ustensilele care îi trebuiau. Rube strânse destule lemne ca să înceapă să facă focul. Odată focul aprins, porni din nou, să

mai strângă lemne pentru seara răcoroasă care îi aştepta. Dintr-o conservă de carne, Diana pregăti o friptură înăbuşită şi o puse pe foc. Tocmai făcea o cocă de biscuiţi când Guy şi Holt aduseră şeile în tabără, după ce priponiseră caii pentru noapte.

— Chiar merge dansând, armăsarul ăla? întrebă Guy, încă sceptic.

— Da. Holt începuse să despăturească sacii de dormit.

— Aş fi vrut să-l văd şi eu, remarcă Diana.

— O să-l vezi, probabil mâine dimineaţă, răspunse Holt cu o expresie visătoare. Cât mai durează până e gata masa?

— Câteva minute.

— Miroase bine, o încurajă Guy.

Ţinând seama de condiţiile primitive de muncă, Diana consideră că mâncarea era delicioasă. Faptul că şi ceilalţi erau de acord cu părerea ei fu pus în evidenţă de cratiţa cu friptură, care era absolut goală atunci când trebui să o spele, deşi singurul care îşi exprimă opinia fu Guy.

— M-am umflat!, declară el lăsându-se pe spate şi bătându-se peste burta plină. A fost grozav, Diana. Nu v-am spus eu că e o idee bună s-o luăm şi pe ea să ne gătească? Azvârli provocarea spre Holt. Ai fi vrut ca ea să stea acasă, iar eu şi Rube să mâncăm ce ne gătești tu. Nu eşti tu un bucătar rău, dar sigur nu poţi să faci biscuiţi ca ai ei.

Când tăcerea lui Holt deveni apăsătoare, Diana spuse:

— Mulţumesc, Guy. E plăcut să fii apreciat.

— Știi ce se spune. Era o oarecare intensitate în privirea lui zâmbitoare. Drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac. Tu ți-ai cucerit locul în inima mea, zise Guy, tremurul din voce adăugând un sens suplimentar spuselor sale.

Holt se aplecă în față, un mușchi i se mișcă pe fălcile strânse și îi blocă lui Guy posibilitatea de a o vedea pe Diana.

— Mai e cafea? întrebă el, întinzând o ceașcă de metal.

— O ceașcă mai e sigur. Folosind o batistă ca să-și apere mâna de căldură, Diana apucă ibricul cenușiu pătat de lângă marginea focului și îi umplu ceașca.

— Poți foarte bine să golești restul în ceașca mea, afirmă Rube.

Rube stătea de cealaltă partea a focului. Ea se ridică țeapănă și înconjură focul ca să toarne în ceașcă zațul rămas. Guy observă cu câtă prudență se mișca.

— Te mai doare? zâmbi el cu simpatie.

— Puțin spus. Dar nu mă plâng. Ultima propoziție fusese îndreptată spre Holt.

— Vino să stai lângă mine și să-ți fac un masaj pe umeri, se oferi Guy.

— Invitația e mult prea tentantă ca s-o refuz. Ignoră privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Holt și se așeză cu picioarele încrucișate în fața lui Guy, oferindu-și spatele și umerii îngrijirilor lui.

Mâinile lui îi apucară cu putere umerii și începură să-i frământe ușor mușchii înțepeniți. Un amestec de durere și de plăcere îi aduse un oftat pe buze. Își coborî capul, închise ochii, per-

deaua părului negru îi atârna în față. Degetele lui făceau minuni cu carnea ei dureroasă. O uimi cât de dus pe gânduri și cât de respectuos era el.

— Mmm, o să fii un soț excelent pentru fata pe care-o s-o iei. Și regretă imediat remarca, precum și speranța pe care și-ar fi putut-o face Guy.

— Ce e mai rău e că picioarele mă dor și mai tare decât spatele.

— Te voi masa și mai jos, murmură el.

În spatele lor, Holt se ridicase ca să mai pună lemne pe foc.

— Vom mai avea nevoie de lemne, Guy, spuse el acru.

— De ce-i spui lui, întrebă Rube. El nu știe unde am găsit eu copacul uscat. O să rătăcească juma' de noapte tot căutându-l. Pentru mine e la fel de ușor să-l aduc, cum e pentru el să se uite. Uită-te la mine. Cred că trebuia să fii destul de deștept ca să-ți dai seama singur de asta; Holt. Să fiu al naibii dacă știu de ce n-ai făcut-o. Stai acolo unde ești, Guy. Rube își descolăci trupul îmbătrânit și se ridică în picioare. Aduc eu lemnele.

Situația îi dădu Dianei o senzație de stinghereală.

— În ce parte o iei, Rube?

— Pe aici. Își ridică o mână spre dreapta. De ce?

— Oricât nu mi-ar plăcea să mă mișc — se ridică în genunchi, fără ca Guy s-o mai poată ajunge

— e timpul să îndeplinesc o cerință naturală. N-aș vrea să dau peste tine pe acolo, în întuneric.

— Ei bine, da' dacă o să nimerești peste altceva pe-acolo, n-o să fie vina mea, declară el.

Ridicându-se în picioare, Diana spuse destul de stângaci.

— Nu o să întârzii mult, apoi se pierdu în noapte în direcția opusă celei în care se îndrepta Rube. Chiar dacă Guy bănuia că ea ar fi avut alte motive mai urgente pentru a-l părăsi, nu se văzu nimic pe fața lui, în vreme ce o privea cum se îndepărtează.

În deșert nopțile sunt întotdeauna reci. La altitudinea aceea temperatura era destul de scăzută. Diana nu zăbovi mult în aerul răcoros și se grăbi înapoi în cercul de căldură din jurul focului de tabără. Pe când se apropia de lumină, putu să audă clar vocea lui Guy.

— De ce nu-ți ții gura, Holt? Sunt destul de mare ca să știu ce fac. Și, în afară de asta, tu n-o cunoști pe Diana așa cum o cunosc eu.

Conținutul replicii rostite cu o voce scăzută de Holt îi scăpă, dar nu îi scăpă disprețul uscat din tonul lui. Diana înțepeni, știind care era părerea lui despre ea și ghici că încerca să-l convingă și pe Guy de același lucru.

Ceea ce spusese îl făcuse pe Guy să sară în picioare.

— E o minciună.

Holt se ridică și el în întâmpinarea afirmației provocatoare a fiului său.

— Vrei tu să crezi că e o minciună. Maturizează-te și deschide-ți ochii.

Cu tot aerul lui relaxat, Diana îi simți încordarea ascunsă. Lumina focului îi sublinia profilul colțuros, îi juca pe oasele feței, îi contura obrajii, îi desena ascuțit înclinarea maxilarului. Privirea ei alunecă spre Guy și înregistră mânia indignată răspândită peste trăsăturile lui sensibile. Fiul nu era asemenea tatălui. Îi lipseau neîndurarea, experiența aspră care sclipeau în ochii cenușii.

— Retrage, îi cerea Guy ca un copil ofensat. Retrage ce ai spus despre ea, or... Restul amenințării era conținut în pumnii lui strânși.

— Nu merită să te bați pentru ea, Guy, răspunse Holt în timp ce se întorcea ca să se îndepărteze.

Guy îl înșfăcă de braț și-l sili să se întoarcă.

— Am spus să retragi!

Răspunsul fu o privire de gheață. Prin oasele Dianei trecu un fior rece care nu avea nimic de-a face cu vremea. Refuzul tăcut al lui Holt îl făcu pe Guy să se retragă într-un colț. Era destul de bărbat ca să se simtă obligat să-și apere opinia, să-l silească pe tatăl său să-l privească ca pe un bărbat de care trebuie să țină seama și pe care nu-l poate ignora.

Holt se feri din fața directei de dreapta pe care i-o repezi Guy și lovitura alunecă dincolo de umăr. Se trase înapoi, dar Diana știa că nu se retrage din laşitate.

— N-am de gând să mă bat cu tine, Guy.

— Retrage ce-ai spus! Guy nu mai știa de nimic altceva, în afară de nevoia de a răzbuna insulta adresată Dianei, era surd și orb la faptul că se afla pe marginea prăpastiei.

Când Holt nu îi răspunse așa cum îi ceruse, Guy se repezi la el ca un tânăr taur înfuriat. Pradă unei stranii paralizii, Diana era incapabilă să se miște sau să strige. Holt se apăra cu ușurință, dându-se mereu înapoi, retrăgându-se mereu. Loviturile care îl nimereau nu păreau să-i facă prea mult rău. Deveni evident, chiar și pentru ochiul neexperimentat al Dianei, că nu era prima bătaie în care era implicat. Îl auzea pe Guy gâfâind de oboseală și de neputință. Un croșeu fericit trecu peste apărarea lui Holt, îl izbi puternic în falcă și-l trimise la pământ, învârtindu-se.

— Ridică-te! Guy îl soma gâfâind. Ridică-te și luptă!

Sprijinit într-un cot, Holt își răsucea capul, ca și cum ar fi vrut să se elibereze de clopoțeii care-i sunau în urechi. Își mișcă falca pentru a vedea dacă o mai poate folosi și se uită la Guy.

— Am spus că nu vreau să lupt, repetă el încet și calm, în vreme ce se ridica în picioare.

Guy îl atacă instantaneu, gustul succesului făcându-i atacul mai îndrăzneț decât înainte. De două ori Holt nu putu să blocheze pumnii lui Guy, iar capul i se repezi spre spate sub forța impactului lor. Ochii măriți ai Dianei îl văzură pe Holt țâșnind, lovind mai mult instinctiv decât deliberat, și pe Guy ducându-se la pământ.

Diana își redobândi controlul asupra picioarelor și alergă ultimii pași spre tabără, cu toată atenția ațintită spre trupul îndreptat cu fața în jos spre pământ.

— Guy! Simți un fior de vinovăție pentru că nu încetase să oprească lupta înainte ca el să fie rănit.

Holt îi ieși înainte, blocându-i înaintarea spre Guy. Îi curgea sânge dintr-un colț al gurii, provenind probabil dintr-o rană din interior. Fusese mai atins de loviturile disperate ale lui Guy decât își putuse da seama Diana. Ochii lui se închiseseră la culoare, aproape de nuanța norilor de furtună.

— Nu te apropia de fiul meu. Era ceva aspru în vocea lui dură. N-ai făcut destule? În sfârșit ai obținut ce ai dorit dintotdeauna un conflict deschis între mine și Guy. Nu te apropia de el.

Capul ei întunecat se mișcă într-o negare tăcută, dar Diana nu încercă să vină mai aproape. Holt se întoarse și îngenunchie lângă trupul inert, răsucindu-l pe Guy pe spate. Tăciunii focului aruncau lumini aurii în părul lui castaniu, în vreme ce se apleca asupra fiului său nemișcat.

Stomacul i se strânse dureros când îi văzu fața sângerândă și umflată, atât de tânără și atât de vulnerabilă în inconștiența ei. Și totul numai pentru că el îi apărase onoarea. Diana se simți umilită, tot așa de netrebnică precum pretindea Holt că ar fi.

— E rănit.

— O să am eu grijă de el, o biciui Holt.

Nu putea să stea pur și simplu fără să facă nimic, mai ales că din greșeala ei zăcea Guy acolo.

— Eu... eu o să aduc niște apă. Se îndreptă spre bidonul cel mai apropiat.

Pe când Diana se întorcea, sunetul unor pași târșâiți anunță reîntoarcerea lui Rube. Acesta pă-

trunse în tabără cărând un braţ de lemne. Când îl văzu pe Holt aplecat asupra lui Guy se opri cu picioarele îndepărtate şi se holbă.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit nişte zgomote de mişcare, da' nu mi-am închipuit... E rănit? Rube aruncă braţul de lemne peste grămada care începuse să scadă şi se grăbi spre Guy.

Holt luă bidonul din mâna Dianei şi îşi înmuie batista în apă.

— A căzut. Privirea lui îi interzicea Dianei să-i contrazică explicaţia.

— A căzut, spui, repetă Rube şi îşi aţinti privirea peste umărul lui Holt. N-am văzut în viaţa mea pe cineva rănit în halul ăsta dintr-o cădere. Îmi pare că cineva l-a lovit rău. Da, l-a lovit de i-au mers fulgii.

— Rube, ţi-a spus vreodată cineva că vorbeşti prea mult? murmură Holt sălbatic. Am spus că a căzut. Acum las-o aşa.

— Foarte bine, foarte bine, a căzut, acceptă el cu demnitatea lezată. Nimeni nu-mi spune nimic. Toţi umblă cu secrete. Bătrânu' Rube el nu trebuie să ştie. Da nu sunt orb, pot să văd. Holt îi aruncă încă o privire tăcută. Da dacă spui că a căzut, a căzut. Cine sunt eu să-ţi spui ţie că eşti un mincinos? Se îndepărtă, încă mormăind numai pentru sine.

Se auzi un geamăt şi capul lui Guy se mişcă fără zgomot ca şi cum s-ar fi luptat să-şi redobândească cunoştinţa. Ochii i se deschiseră, dar trecură câteva secunde înainte de a-şi însufleţi privirea fixă. Când ochii lui îl întâlniră pe Holt, lumina luptei i se răspândi din nou pe faţă. Guy încercă să se ridice, dar Holt îl împinse înapoi.

— Ia-o uşurel. Ai căzut rău. Accentuă asupra ultimelor cuvinte ca să le întipărească în mintea lui Guy şi se uită semnificativ spre Diana şi Rube.

Numai vederea Dianei îl făcu pe Guy să-şi înăbuşe mânia.

— Sunt foarte bine, insistă el nerăbdător şi smulse batista din mâna lui Holt, cutremurându-se în vreme ce o apăsa pe buza despicată.

Holt îşi îndreptă spinarea şi se îndepărtă, ştiind că Guy va respinge orice manifestare de compătimire. Cu grijă, Guy se ridică; mai era încă puţin ameţit. Diana simţi o dorinţă maternă de a-l alinta, dar şi-o reprimă. N-ar fi vrut ca el să-i interpreteze greşit interesul şi nici n-ar fi dorit ca el să afle că fusese martora înfrângerii pe care o suferise.

Nu se îndreptă spre el, dar îl întrebă:

— Eşti sigur că-i totul în regulă?

Privirea lui, mohorâtă şi amară, se îndreptă spre Holt, apoi se opri la batista pe care o ţinea în mână.

— Mda, sunt foarte bine.

Felul în care privea îi reaminti Dianei de acuzaţia lui Holt că din cauza ei se rupsese fragila lor legătură. Se bătuseră pentru ea, o prăpastie peste care nu se va clădi uşor o punte. Ea nu dorise să se întâmple astfel. Cu ani în urmă poate că ar fi dorit, dar atunci era un copil, cu toate capriciile pline de răutate ale unui copil.

— Mâine vom avea o zi lungă, anunţă Holt pe toată lumea, în general. E timpul să ne culcăm cu toţii. Voia să pună capăt convorbirii dintre Diana şi Guy. Toţi trei ştiau lucrul acesta.

— Diana, vocea lui Guy era dintr-odată serioasă.

Ea clătină din cap. Nu dorea o conversație, nu atunci când era atât de copleșită de emoție. Diana nu știa ce voia el să sugereze, dar nu voia să audă.

— Trebuie să te odihnești.

Fără să-i dea ocazia să protesteze, se îndreptă spre sacul ei de dormit, conștientă că sacul lui Holt îl despărțea pe al ei de al lui Guy. Din sacul ei de dormit, urmărea atentă cum Guy și Rube o urmau, Holt rămânând ultimul.

Deasupra lor stelele străluceau. Se uită la ele multă vreme, ascultând liniștea. Privirea i se îndreptă spre silueta liniștită a lui Holt. Nici el nu dormea, deși ochii îi erau închiși. Încă îi mai displăcea, dar întâmplările din noaptea aceea aplanaseră chiar și această neplăcere. Diana își închise ochii.

O mână îi atinse umerii. Diana se trezi încet și îl văzu pe Holt aplecat deasupra ei. La fulgerarea de alarmă care îi țâșni din ochi, gura lui făcu o scurtă strâmbătură. Semiîntunericul zorilor lăsa să se vadă o urmă palidă pe falca lui.

— Pregătește micul dejun, ordonă el. Părăsim tabăra într-o oră.

Mormăind, Diana ieși din sac și se ridică în picioare. Dar Guy și Rube erau deja sculați și începuseră treaba, dădeau grăunțe cailor și strângeau șeile. Nu era timp de conversație, sub supravegherea lui Holt. Micul dejun fu pregătit și mâncat cu aceeași grabă, vasele spălate și împachetate. Nici nu trecuse o oră când erau pe cai,

îndreptându-se spre un orizont de coral. Aerul era încă rece, respirația lor forma nori de aburi.

Pe la mijlocul dimineții, Holt slăbi frâul și își lăsă privirea să rătăcească în direcția în care duceau urmele.

— Era un iaz în canionul ăsta, nu-i așa, Rube? întrebă el.

Rube făcu o pauză și se uită împrejur.

— Acum, că ai adus vorba despre el, cred că e. Da, este. Trebuie să fie iazul unde vin caii sălbatici la apă. E singurul loc din toată întinderea asta despre care știu ceva. Și-acum ce facem? Crezi că sunt acolo acum?

— Nu știu. E posibil. O să facem un ocol larg și o să ne apropiem din direcția contrară vântului de astă dată, așa ca ei să nu ne simtă mirosul.

O oră mai târziu, Diana văzu pentru prima dată armăsarul alb. Se apropiaseră de iaz dinspre nord, oprindu-se la marginea văii. Alb ca laptele, la fel de bine proporționat ca și caii arabi de rasă ai Maiorului, armăsarul ședea deoparte în vreme ce iepele pășteau. O sentinelă mândră, nobilă și liberă.

— E magnific, murmură Diana.

— E fantastic, zise și Guy, cu egală uimire.

— E un hoț, le reaminti Holt. Alea de colo sunt iepele Maiorului.

Remarca lui spori tensiunea care se făcuse simțită toată dimineața. Diana încercă să nu țină seama de ea. Cu greu, Diana își smulse privirea de la armăsar ca să se uite la iepe. Era acolo prea binecunoscuta Nashira cea castanie și cu picioare albe, alături de câștigătoarea de premii,

Cassie. A treia iapă era maronie, de rasă bună, dar imposibil de spus care.

— Găseşte un loc unde să legi calul de povară, se auzi ordinul lui Holt către Rube. Coborâm pe panta asta. Copacii ne vor ascunde pentru un timp. Când ajungem în vale, alungăm iepele şi le ţinem departe de armăsar. Trebuie să fim gata să le mânăm repede, imediat ce nu ne mai stă el în drum.

Rube descălecă, îi trecu Dianei frâul calului său şi duse calul de povară spre un copac din preajmă, sub care se vedea un petec de iarbă. Preocupată pentru un moment de mişcările lui Rube, Diana nu observă că pieptul calului ei se înălţase. Îşi reaminti prea târziu că arabul pe care călărea era fiul iepei castanii din vale. Calul ei simţise mirosul familiar şi, cu un nechezat răsunător, îşi chemă mama. Reflexul lui Holt fuse fulgerător, ridică mâna şi strânse calul de nas.

Răul era făcut. Capul armăsarului se ridică şi se întoarse în direcţia lor, mirosind aerul. Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi fost observat că nu poate simţi nici un miros. Se uită la ei, cum stăteau aliniaţi pe marginea văii. Diana îşi ţinu respiraţia, ştiind că, dacă va fugi, vor pierde iepele, şi în acelaşi timp sperând că o va face.

Cu un sforăit puternic, care păru să răsune în toată valea, armăsarul se mişcă şi alergă spre iepe, adunându-le la un loc. Cassie, iapa care se afla cel mai de curând sub stăpânirea lui, rezistă încercării lui de a o îndepărta de iarbă. Ca s-o facă să-l asculte el o muşcă sălbatic.

Ca un vârtej, le mână în goană spre gura văii. Armăsarul scoase un nechezat, prevenind cele

trei iepe să nu cumva să se întoarcă înapoi. Diana se uită uimită la picioarele lui din partea dreaptă, din față și din spate, care înaintau perfect la unison, în opoziție cu partea lui stângă, un pas fluid, fără nici un efort, perfect natural.

— Dansează, șopti ea, ca și când ar fi avut nevoie să vadă cu ochii ei ca să creadă.

Diana se așeză mai bine în șa, iar Holt îi eliberă calului ei nasul. El își ridică pălăria și își trecut o mână prin păr, enervat, apoi își îndesă pălăria la loc pe cap.

— Îi vom urmări? întrebă ea.

El păru să cântărească consecințele acțiunilor posibile înainte de a răspunde.

— Nu. Armăsarul a zburat deja. Nu putem spera să ne apropiem de el până nu se liniștește. Sunt de acord cu Rube. După câte știu, sunt zeci de mile până la cea mai apropiată apă. Se vor întoarce.

— Dar s-ar putea să nu se întoarcă până mâine, sublinie Diana.

Oricând le va aduce înapoi, ne va găsi așteptându-l.

— Cum poți fi atât de sigur? îl provocă Guy, revolta lui răspândindu-se acum asupra altor domenii.

— Caii sunt ființe cu obiceiuri stabile. Nu-și ies din obișnuință. Pur și simplu aleargă în cerc. Armăsarul alb se va întoarce. Holt își mână calul dincolo de marginea văii. O să ne facem o tabără prin preajmă și o să așteptăm. Nu o să ne poată vedea și atâta timp cât vântul bate dinspre sud nu poate să ne și simtă mirosul. Rube — se întoarse el spre omul ce nu încălecase — vei

rămâne aici şi vei pândi, dar să nu te laşi văzut. Unul din noi o să te schimbe după două ore.

— Foarte bine, dar lăsaţi-mi un bidon. O să fie cald aici sus, fără pic de umbră, cu soarele deasupra capului. O să-mi atârne limba de un cot dacă nu-mi lăsaţi ceva de băut. Spuneţi, vreţi să cobor şi să umplu bidoanele?

— Nu, refuză Holt. Nu vreau nici un miros omenesc în jurul iazului. Avem destulă apă până mâine dimineaţă.

— Şi dacă nu apare până atunci? întrebă Guy.

— Vom hotărî mâine ce e de făcut. Adu calul de povară. Holt hotăra.

După ce îi dădu bidonul ei lui Rube, Diana îi urmă, mânându-şi calul. Guy era în spatele ei cu calul de povară. Spre oază ducea o potecă răsucită şi întortocheată, iar oaza se dovedi mult mai departe decât păruse a fi. Când ajunseră acolo, aerul părea mort, abia sufla din când în când un vânticel ca să mai uşureze căldura potopitoare a soarelui care bătea direct în ei.

Caii fură priponiţi într-un petec de umbră. Imediat ce aşezară în ordine lucrurile pentru tabără, toţi trei căutară o umbră cât de îngustă. Holt se întinse la pământ, folosindu-şi şaua drept pernă şi acoperindu-şi faţa cu pălăria. Diana se aşeză, cu braţele petrecute în jurul genunchilor.

— Armăsarul ăsta a fost şi altceva, nu crezi? Guy era lângă ea, într-o parte, sprijinit într-un cot. A fost un spirit sălbatic.

— Da, pare... începu Diana.

Holt îi tăie vorba.

— Nu fiți romanțioși. Armăsarul e un vagabond, solitar și un tâlhar, a întors spatele celor de un neam cu el. Nu se mișcase din poziția lui, cu pălăria tuflită pe față, cu brațele încrucișate pe pântecele supt. Când un animal face asta, e mare necaz cu el.

— Ce vrei să spui? întrebă Guy și un nevăzut curent electric scăpără în aer. Vrei să spui că îl vom împușca? Că îl vom distruge?

— Nu. Holt răspunse după o chibzuință bine măsurată. Sugerez că ne vom lua iepele înapoi și să sperăm că se va termina aici.

— Oare? întrebă Diana.

— Nu știu. El schimbă subiectul. A trecut mult de la micul dejun. De ce n-am prânzi?

— De ce n-o lași pe Diana în pace? Las-o să se odihnească. Guy părea hotărât să combată orice ar fi spus Holt.

— Dacă ți-e foame, pregătește-l singur.

Cu o stăpânire de sine bine strunită, Holt răspunse calm.

— A fost ideea ei să vină cu noi în calitate de bucătăreasă de campanie.

— Mi-e și mie foame. Diana mințea, încercând să oprească o bătălie necruțătoare.

— Foarte bine, lasă-l... Guy părea încă pregătit să se împotrivească.

— Prefer să mănânc lucruri pregătite cu mâna mea, insistă ea și se ridică.

— Te ajut, se oferi el.

Ferm, dar politicos, Diana îl refuză, insistând că poate să se descurce singură. Greutatea devotamentului lui devenea tot mai greu de supor-

tat, cu fiecare minut. Era o uşurare ca să scape de ea, chiar înlocuind-o cu o distracţie atât de măruntă ca pregătirea prânzului. Mâncară în liniş-te tocana pe care o pregătise ea. Când termi-nară, Diana strânse farfuriile. Holt se ridică şi se duse să se servească singur cu cafea din ibric.

— Ar fi bine să păstrezi ibricul fierbinte pentru Rube, îi spuse el şi se uită la ceas. Du-te şi schimbă-l, Guy.

— Du-te tu. Eu voi sta aici, cu Diana.

Afirmaţia netă străbătu aerul ca o spadă. Holt se întoarse încet spre Guy, iar Diana îşi ţinu res-piraţia, văzând strălucirea de oţel a privirii lui, ascuţită până devenise tăioasă ca o lamă.

— Nu eşti aici ca să-i ţii tovărăşie Dianei, zise Holt cu un calm ucigător. Eşti aici ca să mun-ceşti. Am dat afară destui care nu-şi făceau da-toria. Asta doreşti, Guy?

Protestă în gând: *Nu! Nu îi da un astfel de ultimatum!* Se forţă să râdă.

— De ce îl iei pe Guy chiar atât de în serios? N-a vrut să spună ce a spus. N-a fost decât un fel de a-şi rosti cu glas tare dorinţele ascunse, nu-i aşa, Guy?

Suprafaţa dintr-o parte a gurii şi bărbia îi erau umflate şi palide. Guy se întoarse, aşa încât Dia-na îi văzu cealaltă jumătate a feţei. Înfăţişarea îi era mâhnită când îşi plecă capul, dându-şi un acord foarte reţinut.

— Asta a fost, murmură el. Mă duc sus şi îl schimb pe Rube.

— Era multă apă în bidonul pe care i l-ai dat lui Rube? o întrebă Holt pe Diana.

— Cred că avea apă până la o treime, răspunse ea.

— Ar fi mai bine să iei altul cu tine, îi spuse el lui Guy.

Bidoanele erau în spatele Dianei. Ea îl apucă pe cel mai plin şi se întoarse ca să i-l dea lui Guy. El nu îl luă imediat din mâna ei, cercetându-i expresia cu o expresie tulburată şi încruntată.

— De ce eşti de partea lui? Vocea îi era scăzută şi răguşită, mărturisind prin rigiditatea ei o rană adâncă.

— Nu fi ridicol, Guy. Nu sunt de partea lui Holt, negă ea în şoaptă, aşa încât Holt să n-o poată auzi.

— Ba da, eşti. Acum un minut...

— Acum un minut puteai să fii împuşcat. Asta doreai? răspunse Diana.

O expresie sălbatică îi străbătu faţa, făcându-i trăsăturile să pară dure, într-un fel care îl făcea să semene cu Holt.

— Nu, oftă el şi luă bidonul din mâna ei. Nu, n-am vrut asta. Guy se întoarse, murmurând. Ne vedem mai târziu.

Capitolul VIII

Diana îl urmărea cu privirea pe Guy îndepărtându-se şi dispărând spre locul în care îl lăsaseră pe Rube mai devreme. Când se întoarse înapoi la vase, îl surprinse pe Holt studiind-o rece. El îi susţinu privirea pentru o frântură de secundă înainte de a se îndepărta calm.

Buzele ei se strânseseră.

– Mulţumesc, Diana, pronunţă ea sarcastic, imitându-l pe el. Îţi sunt recunoscător.

Holt îi aruncă o privire de gheaţă.

– Ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru că ai intervenit?

– Dacă n-aş fi făcut-o, Guy ar fi plecat, replică ea. De ce l-ai ameninţat cu concedierea? A fost de fapt un ultimatum. Cum ai crezut că o să reacţioneze? A fost auto-apărare.

– Auto-apărare? O sprânceană se ridică, interogativă şi arogantă.

– Dacă Guy n-ar mai lucra la fermă, nici n-ar mai locui aici. Cât timp te-ar mai interesa persoana lui dacă el n-ar mai fi prin prejmă?

Gura ei se deschise într-un şoc de mânie.

– L-ai împins deliberat? îl acuză Diana. E un gest prostesc.

– Poate ar trebui să iau lecții de la tine despre cum să-mi manevrez fiul, sugeră Holt sardonic. Poate că atunci aș putea să-l învârt după deget, hmm?

– Poate că ai putea!

– Cât timp ai de gând să-l ții pe Guy atârnat de cârlig înainte de a tăia sfoara, Diana?

– Nu-l țin pe Guy atârnat de cârlig, negă ea.

Holt îi ignoră dezmințirea.

– Când o să tai sfoara, Guy o să cadă. Ce ar trebui să fac eu? Să aștept și să adun bucățelele după ce te-ai plictisit să te joci cu jucăria cea nouă și ai spart-o? Voi face tot ce pot ca să te opresc mai întâi.

– Ce pot să fac? i-o întoarse Diana. N-am vrut eu să se îndrăgostească Guy de mine.

– Să se îndrăgostească? Tu ești zeița Diana. El te adoră, nu te iubește. Iar tu l-ai încurajat să se îndrăgostească de tine atunci când l-ai sedus.

– Nu-i adevărat. Nu l-am sedus.

– Cu siguranță nu Guy te-a sedus pe tine. El n-ar fi îndrăznit nici să te atingă dacă n-ar fi fost invitat. Ai fi putut să-l oprești oricând numai cu un cuvânt. Guy nu te-ar fi silit niciodată să-l accepți. De ce n-ai spus cuvântul acela?

– Știam că mă dorește, dar n-am bănuit niciodată că mă iubește. Dacă aș fi bănuit... se răsuci Diana frământată, cu un nod în gât.

– De ce ai făcut dragoste cu el? întrebă Holt.

– Mi-a fost milă de el.

Afirmația abia îi scăpase din gură când o menghină de oțel îi strânse umărul și îl răsuci. Diana

privi într-o pereche de ochi de gheață, iar trăsăturile lui Holt deveniră dure de mânie.

— Ți-a fost milă de el?! De ce?

Toți nervii ei urlară la contactul cu el. Reacțiile chimice dintre ei își produseră rezultatul previzibil. Antipatia ei față de el era tot atât de puternică pe cât fusese în copilărie. În ochii ei ardeau flăcări albastre.

— Mi-ar fi părut rău pentru oricine te-ar fi avut pe tine drept tată! Cuvintele erau încărcate de tot veninul din ea.

Amândoi umerii îi fură cuprinşi, iar degetele lui îi muşcau sălbatic carnea. Aproape o ridică de la pământ, trăgând-o spre el. Mâinile ei îi apucară bicepşii umflați, brațele i se întăriră ca să păstreze distanța față de el. Fața lui era apropiată de a ei, slabă şi dură, primitivă în sălbăticia ei virilă.

— Cățea nesătulă! Vocea lui era joasă şi amenințătoare, ca bubuitul tunetului. Guy te crede o zeiță, iar tu ești făcută din noroi, din noroi murdar şi lipicios pe care poate orice bărbat să-l frământe.

Bătăile inimii ei se accelerară, alarmate. Diana se răsuci, îl lovi cu piciorul şi se smulse din strânsoarea lui. Mâneca bluzei se sfâşie. Cu ochii mari, ea strânse bucățile şi îi aruncă o privire acuzatoare lui Holt.

— Crezi că Guy o să creadă că eu am fost cea care a căzut de data aceasta? îl provocă ea.

Holt făcu un pas amenințător către ea şi Diana se răsuci orbeşte. Îl ațâțase deliberat, iar acum

regreta. Se lepădase de obiceiul de a-l stârni pe Guy împotriva lui Holt, dar după tot ce se întâmplase el nu o va mai crede niciodată.

Diana o porni la fugă. Fugea de ea, cum fugea şi de el. Reuşi să facă vreo şase paşi înainte ca Holt s-o prindă. Încercă să se smulgă. Picioarele ei se împiedicară de ale lui. Diana îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ, trăgându-l pe Holt după ea.

Pentru un moment, fu ţintuită de greutatea lui, dar se răsuci şi se învârti, împinse şi izbi cu picioarele. El încă o ţinea şi o împingea înapoi de câte ori încerca să se târască de dedesubt. Degetele ei se înfipseră în pământ, în vreme ce Diana încerca să câştige puţin teren, deşi nu era capabilă să înainteze un centimetru. Puterea superioară a lui Holt o ţinea răsturnată pe spate. Degetele i se strânseră în jurul pământului pe care-l ţinea în mână. Când el se mişcă, Diana îi azvârli grăunţele de nisip în faţă, orbindu-l pentru o clipă.

Înainte ca Diana să se poată elibera din strânsoarea lui de fier, Holt îşi reveni. Mâinile lui îi găsiră pe bâjbâite încheieturile şi îi ridicară braţele deasupra capului, în timp ce cu toată lungimea lui îi acoperea restul corpului, ţinând-o la pământ sub greutatea lui. Vag, Diana era conştientă că Holt clipeşte şi îşi scutură capul ca să-şi îndepărteze praful din ochi, dar nu-i părea rău pentru necazul pe care i-l produsese.

Încă mai încerca să se elibereze, arcuindu-şi corpul în tentativa de a-l azvârli de pe ea. Respi-

rația ei gâfâită sfârși cu câteva suspine neajutorate. Holt o ținu dedesubt până când nu mai avu energie să lupte. Inima îi bătea ca un ciocan din cauza efortului de a se lupta. Mușchii brațelor începură să-i tremure și se relaxară, iar ea nu mai încercă să-și elibereze încheieturile din cătușe.

În cele din urmă, Diana privi fața nemișcată a celui ce o ținea captivă. Epuizată și încă respirând greu, își trecu vârful limbii peste buza de sus, să-i umezească uscăciunea. Privirea atentă a lui Holt prinse mișcarea, iar atenția i se concentră asupra gurii ei. Pupilele lui se întunecară până deveniră de un cenușiu de cărbune, mocnit și intens.

Un ușor mormăit de protest îi ieși din gât. Diana nu era capabilă de nici o altă mișcare, nici măcar să-și întoarcă puțin capul ca să se ferească de gura lui, care cobora. Gura lui se închise deasupra gurii ei caldă și posesivă, cu apăsarea ei pătrunzătoare mișcându-se pe curba sensibilă a buzelor ei.

Toate simțurile i se treziră. Sub ea simțea patul de pământ tare, colțurile pietrelor îi pătrundeau în carne. Brațele i se zgâriară de sol, în vreme ce Holt îi ținea încheieturile chiar cu umerii, lipite de pământ. Diana gustă picăturile sărate de sudoare, care picau de pe buza lui superioară pentru a se amesteca cu sărutul. Căldura combinată a trupurilor lor părea să-i contopească, sudoarea accentuând mirosul trupului lui, senzual și excitat. Bătăile sacadate ale inimii ei se întâlneau cu sunetele neregulate ale inimii lui.

Senzualitatea cu care îi poseda buzele îi dădu fiori, o excită, în ciuda încercărilor Dianei de a opri plăcerea pe care o simțea. Căsătoria îi deschisese ochii asupra nucleului pasional care ținea de natura ei, pasiune ce nu fusese aprinsă de tentativele lui Guy, fierbinți, dar stângace. Și trecuse atât de multă vreme de când Diana nu mai simțise atingerea unui bărbat care să știe să stârnească simțurile unei femei. Până în acest moment, când această măiestrită artă era practicată de un bărbat care fusese întotdeauna dușmanul ei. Dar dacă aceasta era o înfrângere, era una glorioasă, Diana știa asta în vreme ce buzele i se deschideau ca să răspundă.

Mișcarea aceasta simplă a fost chibritul care a prins flacăra ce i-a consumat pe amândoi. Limba lui, ce pătrunsese în cele mai intime ascunzișuri ale gurii ei trimitea valuri de extaz ce i se răspândeau în cascadă în tot trupul. Simțindu-i degetele care îi descheiau nasturii bluzei, Diana începu să-i desfacă pe cei ai cămășii lui. Corpul ei părea că și-a pierdut greutatea, în vreme ce el o ridica în brațe ca s-o elibereze de piedica bluzei și a brasierei.

Atingerea mâinii lui pe pieptul ei era atât de fermă și de sigură încât îi părea că ea aparținuse dintotdeauna mângâierilor lui. Sfârcurile se întăriră și se ridicară sub palma lui, muguri sensibili pe care gura lui începea să-i guste. O senzație de plutire îi coborî până în vârful degetelor atunci când Holt își plimbă limba în jurul lor.

Mâinile lui nu stăteau o clipă liniștite, rătăcind în voie peste trupul ei, modelând lutul cărnii ei

după dorința lui. Într-un vertij aproape inconștient de extaz senzual, Diana simți cum ultimele haine rămase pe ea îi sunt îndepărtate. Își pierdea mințile la gândul că în curând nu va mai fi nimic între ei. Mâinile îi alunecară pe spatele lui, simțiră urmele neregulate din carnea lui și mușchii grei vălurindu-se ca oțelul topit.

În clipa posesiunii totale, șoldurile ei se înălțară ca să-i primească săgeata de foc, unghiile i se înfipseră în carnea lui, ca ghiarele arcuite ale unei pisici satisfăcute. Se îneca într-un ocean de dorință. Niciodată nu se simțise atât de vie. Nu mai exista nimic pe lume în afară de atotcuprinzătoarea plăcere pe care el i-o dăruia și de patima cu care Diana i-o înapoia. Nu a fost însă o progresie fără sfârșit. Se înălță pe culmile delirului, apoi urmă o revenire amețitoare pe pământ.

Diana zăcea pe pământ cu ochii închiși și simțea razele fierbinți ale soarelui arzându-i pielea goală. Asculta respirația bărbatului de lângă ea. Pentru câteva clipe senine nu simți altceva decât binecuvântarea satisfacției. Încet încet, liniștea prelungită aduse cu ea și alte gânduri.

Întoarse capul și îl privi, cu ochi timizi și vulnerabili, acoperiți de genele dese și întoarse. Se uita la profilul aspru, la ochii închiși, cenușii, la părul lui în dezordine. Simți o tresărire în gât simțind vitalitatea și puterea imprimate în trăsăturile lui puternice. Diana nu îl privi ca pe un inamic sau ca pe un adversar, ci ca pe un bărbat. Și ca bărbat, Holt nu avea egal. Ar fi vrut să se ridice și să-l atingă, să-i vorbească despre focul îmbrățișării lui, care-i topise sufletul.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea şi i-ar fi citit gândurile, Holt se ridică fără efort, acţiune care îl scoase din raza vederii ei şi care părea să îndepărteze orice încredere. Genele ei negre se plecară ca să ascundă rana.

— Cel puţin, Guy nu s-a înşelat cu totul. Eşti bună.

În afirmaţia înjositoare era ascuns un compliment. Dar pentru Diana a fost ca o palmă trasă cu dosul mâinii, care o făcu să se simtă ieftină şi murdară. Ceva care păruse minunat, acum părea murdar. Îşi adună mândria şi se ridică, culegându-şi hainele împrăştiate pe jos.

— Asta nu schimbă nimic, rosti Diana refuzând să privească spre el. Dar ea ştia că totul se schimbase.

— N-am crezut nici o clipă că se va schimba ceva, răspunse Holt sec.

Mâinile îi tremurau când îşi trase jeans-ii şi mai era şi senzaţia că ceva o strânge de gât. Diana ar fi vrut să-l întrebe de ce făcuse dragoste cu ea şi dacă el într-adevăr nu simţise lucrul acela deosebit care pe ea o devastase. Dar îşi pierdu dintr-odată candoarea naturală.

În vreme ce îşi încheie brasiera, din spatele ei se auzea fâşâitul hainelor pe care cineva le îmbrăca. Strecurându-şi mâinile în mânecile bluzei, Diana se întoarse. Holt îşi vâra cămaşa în pantaloni.

— Şi acum, Holt? Întrebarea plutea undeva, între provocare şi cerere.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Privirea lui rece o trecu scurt în revistă, alungând-o prin indiferenţa ei.

— Cum o s-o întorci şi pe asta în avantajul tău? Asta ai făcut de când ai venit aici. Diana îşi încheia bluza, conştientă că paşii lui s-au apropiat, dar refuză să cedeze teren.

— Tu o întorci. Tu eşti cea care te foloseşti întotdeauna de oameni.

Holt se opri la câţiva paşi în faţa ei. Dianei îi sări puţin inima când văzu focul argintiu din privirea lui. Flăcările fuseseră potolite, dar nu dispăruseră, la nici unul din ei. Cărbunii mocneau, gata să fie readuşi la viaţă.

— De ce? Ea îşi reţinu un oftat greu. De ce a trebuit să fii tu?

Holt se uită în altă parte, cu aparentă nerăbdare şi enervare.

— Şi eu aş putea să pun aceeaşi întrebare. Când se întoarse iarăşi spre ea, în expresia feţei lui era ceva sfidător şi cinic. Diana, zeiţa vânătorii. Ai chef de un joc nou? Crezi că o să fie amuzant să ne prinzi pe amândoi? Un trofeu dublu? Tatăl şi fiul?

În sinea ei, Diana se clătină la sensul crud al cuvintelor lui. Orice încercare de a rosti o dezvinovăţire fu zădărnicită de o avalanşă în miniatură, alcătuită din pietrişul ce se rostogolea în cascadă pe pantă. Simultan, amândoi se întoarseră când auziră sunetul, aşteptându-se să-l vadă pe Rube şi văzându-l pe Guy.

O adiere de teamă îngheţată îi străbătu inima când zări faţa lui tânără torturată de mânie. Pe obraji îi curgeau lacrimi şi în ochi îi lucea ura când îi înfruntă, luând o poziţie provocatoare, cu picioarele uşor depărtate.

— V-am văzut! le strigă cu o voce tremurând de violență. Cu binoclul, v-am văzut!

Un strigăt involuntar de spaimă îi scăpă Dianei de pe buze, iar privirea i se îndreptă spre Holt, care se afla acum alături de ea. Anii în care învățase să se controleze îl ajutară să-şi păstreze expresia calmă şi nemişcată; ochii lui cenuşii nu trădau nimic din ce se petrecea înăuntrul său.

— Guy.:. începu el pe un ton calm.

Dar Guy o pornise deja. Şaua şi tot echipamentul se aflau la un pas de el şi se îndrepta spre ele. Pentru o clipă nu apăru clar ce intenție are. Apoi scoase o carabină din învelitoare şi o îndreptă spre Holt, sprijinind-o de şold.

— Te-am văzut când o violai! îl acuză el cu un strigăt gâtuit. O să te omor! Guy trase cocoşul carabinei. Mişcă-te de lângă ea!

Cu gura căscată, Diana privi spre Holt. Pe faţa lui flutura o durere intensă, agonie pură. Nu era teama de moarte, ci numai sfâşierea că arma îndreptată asupra sa se afla în mâna fiului său. Toată forța suferinței lui păru că se transmite Dianei. Dar expresia fu efemeră. Din nou, controlul de fier îl făcu să-şi mascheze reacția.

— Dacă ai văzut — Holt făcu un pas lateral, apoi unul în față — atunci ştii că nu a fost viol.

— Mi-ai spus toate minciunile alea despre ea pentru că o voiai pentru tine, îl acuză Guy şi ridică carabina la umăr. N-o s-o mai atingi niciodată.

— Guy, nu! Fără să fie conştientă că se mişcase, Diana se afla între cei doi bărbați. Dumnezeule, e tatăl tău!

— La ce slujesc părinții? replică el amar.

Holt o împinse într-o parte, respingând scutul protector pe care i-l oferea trupul ei. Cu pași atenți, voit lenți, porni spre Guy.

— Nu te apropia, îl preveni Guy, în timp ce țeava carabinei tremura ușor. Holt se opri la o distanță de aproximativ cinci picioare.

— La distanța asta nu poți să ratezi, Guy. Numai că atunci când vei apăsa pe trăgaci trebuie să fii sigur că nu vei regreta.

Diana alergă spre Guy, picioarele îi tremurau la fiecare pas, inima îi bubuia de groază. Îi apucă brațul.

— Dacă îți pasă de mine câtuși de puțin, nu face asta! se rugă ea.

Degetul lui tremură pe trăgaci, dar nu privi spre ea. Privirea ei mărită țâșni spre Holt. Strălucirea metalică, străpungătoare din ochii lui era imposibil de suportat, iar Diana nu înțelegea cum poate Guy să i-o susțină. În secunda următoare ar fi sărit să apuce țeava carabinei, dar nu mai era nevoie, căci Guy îndreptase gura țevii spre pământ.

— Dacă te mai apropii de ea, data viitoare te omor, îl preveni Guy.

Se terminase și Diana se prăbuși în genunchi, tremurând. Holt se întoarse și se îndepărtă câțiva iarzi, ca să elimine posibilitatea unei alte confruntări. Lemnul lustruit al patului carabinei atinse pământul chiar lângă ea. Cu degete tremurânde își ridică o șuviță din părul negru ce-i cădea peste ochi și o înghesui după urechi.

Guy își frecă fruntea cu mâna și își șterse cu un gest aspru lacrimile de pe obraji, un gest care arăta că se trezea dintr-un coșmar. Realitatea fusese mult mai rea decât un coșmar. Diana închise ochii, încercând să îndepărteze amintirile oribile. Simți atingerea ușoară a mâinii lui Guy pe umărul ei.

— Te-a rănit?

— Nu. Aproape că izbucni într-un râs isteric. Nu, nu m-a rănit.

— Unde e Rube? Vocea lui Holt despică schimbul liniștit de replici.

— Mai e încă sus, răspunse Guy scurt.

— Du-te și-l schimbă. Era un ordin.

Guy ezită înainte de a anunța.

— Diana merge cu mine.

Privirea lui Holt îi fulgeră pe amândoi.

— De ce îmi spui mie? N-are nevoie de permisiunea mea.

Gura lui Guy se strânse când se uită la Diana.

— Haide. Îi întinse o mână ca s-o ajute să se ridice în picioare.

Diana nu știa ce să facă. Jumătate din ea dorea să rămână cu Holt. Cealaltă jumătate știa că trebuie să se ducă cu Guy, dacă nu vrea să rişte o nouă izbucnire. Nervii ei sfărâmați n-ar mai fi putut suporta încă o astfel de scenă.

Lăsându-și mâna într-a lui Guy, Diana se ridică și porni cu el. Pe când Guy o ajuta să urce panta abruptă, ea se străduia să nu se uite în spate, la silueta solitară a lui Holt care îi urmărea plecând.

Se cățărară mult timp, cu greu, până la locul unde aștepta Rube. Picioarele o dureau și își pierduse respirația atunci când ajunse lângă Rube. Durerea fizică era binevenită, îndepărta frământarea, îndepărta pentru o clipă frământarea minții.

— Era și timpu' să apăreți, mormăi Rube. Tocma' mă gândeam c-o să mă uitați aici sus. Crez că toată mâncarea s-a sleit pân' acu și nu mai e bună de nimic. Da oricum, de ce-ați alergat așa? îl întrebă el pe Guy. Ai luat-o din loc ca un taur înțepat sub coadă. Ochii lui cercetători se întoarseră spre Diana.

— Și cu tine ce s-a întâmplat?

Ea înțelese că era încă albă la față și că ochii ei nu-și pierduseră încă expresia îngrozită. Când privirea lui Rube ajunse la mâneca sfâșiată, mâna ei făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut s-o acopere.

— Am agățat-o într-un tufiș, minți ea.

— Trebuie să fii foarte atent p-aici. Poți să te zgârii rău într-unul din tufișurile astea. Rube clătină din cap, prevenind-o. Dacă te infectezi, nu prea te văd bine.

— Nu m-am zgâriat.

— Atunci ai fost al naibii de norocoasă. Pe cât e mâneca de sfâșiată, puteai...

— Nu crezi că ar fi mai bine să cobori în tabără? îl întrerupse Guy.

— Mai întâi o iei tu la goană cât poți, p-ormă mă grăbești pe mine să mă duc. Da pot să-nțeleg și eu o aluzie. Știu când nu sunt dorit. Mă duc. Rube o porni, mormăind încă, în vreme ce gâfâia.

În câteva minute silueta lui îmbrăcată nu se mai văzu, iar Diana se aşeză jos la umbra unui jnepen, lângă marginea canionului. Nu se uită la Guy când acesta se aşeză lângă ea. Secundele se scurgeau în linişte, fiecare mai sonoră decât precedenta.

— Îl urăsc, murmură Guy într-o izbucnire sălbatică de emoţie. Dacă nu erai tu acolo, l-aş fi ucis.

— Nu vorbi aşa. Diana se ridică, agitată, încrucişându-şi mâinile pe stomacul în care simţea noduri. Nu vreau să aud aşa ceva.

Apoi Guy se ridică în picioare.

— De ce l-ai lăsat s-o facă? În vocea lui era durere şi uimire.

— S-a întâmplat, pur şi simplu, asta-i tot. Stătea cu spatele la el, luptându-se cu junghiurile de vinovăţie. Nu pot să explic cum şi de ce.

Braţele lui îi înconjurară talia şi o traseră mai aproape.

— Oh, Dumnezeule, te iubesc atât de mult, Diana. În vreme ce vorbea, gura lui îi atingea părul. Nu vreau decât să te iubesc şi să te apăr. Niciodată nu trebuie să te simţi ameninţată cât sunt eu lângă tine, Diana. Promit. Mâinile ei îi prinseseră încheieturile, cu intenţia de a scăpa din îmbrăţişarea lui, dar această afirmaţie ciudată o luă prin surprindere şi avu o clipă de ezitare. Ştiu ce înseamnă să fii singur şi să ai nevoie de cineva — de oricine — căruia să-i pese de tine. Dar eu ţin la tine, Diana. Am ţinut întotdeauna. Nu ai nevoie să te bizui pe nimeni, în afară de mine.

Gura lui se cobora spre gâtul ei, dar simțurile ei erau indiferente la mângâierile lui. Nu mai avu nici o ezitare, îi desfăcu brațele din jurul taliei ei și se îndepărtă, respingându-i și îmbrățișarea și raționamentul în legătură cu comportarea ei.

— Ce nu-i în regulă? se încruntă Guy.

— Totul. Nu înțelegi? întrebă ea nerăbdătoare. Nu pot să trec din brațele tatălui tău direct în brațele tale. Se întoarse încurcată, enervată și umilită. Mă întorc în tabără.

— Nu poți să te întorci acolo, cu el! protestă Guy.

— Oh, Dumnezeule! oftă râzând amar. După tot ce s-a întâmplat între tine și Holt nu poți să crezi că mă mai dorește. Mai curând cred c-ar dori să mă vadă moartă. N-ai de ce să te neliniștești, Guy. N-o să se întâmple nimic. Și, în afară de asta, Rube e acolo.

Coborî spre tabără cât de încet putu. La scârțâitul cizmelor pe pietriș, Holt se întoarse cu fața spre ea, iar un fulger îi străbătu privirea. Inima ei tresări la mișcarea lui involuntară spre ea, dar el se stăpâni, iar trăsăturile i se înăspriră în vreme ce se îndepărta. Dianei îi coborî inima în călcîie. Era ceea ce așteptase, dar asta nu făcea lucrurile mai ușor de acceptat.

— Am crezut c-o să stai acolo sus cu Guy. Rube râcâia ultimele urme de tocană din farfurie. Dacă știam că vii jos, mergeam cu tine, da' n-ai spus o vorbă că vii jos.

— Era prea cald sus.

— Asta puteam să-ți spui și eu, da' n-ai întrebat. Nimeni nu mă întreabă nimic... și nici nu-mi spune nimic, se plânse el. Nu că mi-ar păsa. Orice dracu' ați face, mie nici că-mi pasă.

Dacă n-ar fi fost Rube, n-ar fi fost nici o conversație în jurul focului de tabără în noaptea aceea, fapt ce nu scăpă observației lui.

— Aerul d-aici din jur e așa de al dracu' de dens că l-ai putea tăia cu cuțitu', observă el. Nimeni afară de mine n-a înșirat zece vorbe una după alta. Sigur, nu s-a-ntâmplat vreodată ca vreunu din voi să mă lase să știu și eu ce se-ntâmplă. Eh, nu-i nevoie să-i spui nimic lui Rube. Pățiți în voi, sigur. Diana prinse privirea reținută pe care i-o aruncă Holt.

— Știu, știu, băgă și Rube de seamă. De ce nu luc? Că doar nu-i treaba mea?

Capitolul IX

În ziua următoare, până pe la mijlocul după amiezii, armăsarul nu adusese iepele la iaz. Ultimul lor bidon era gol. Hotărârea pe care Holt o amânase trebuia luată acum, iar Guy îi reaminti aceasta.

— Nu mai avem apă. Ce o să facem? îl provocă el. Caii noştri n-au băut de azi dimineaţă.

— Aşteptăm până la cinci. Dacă armăsarul n-a adus iepele până atunci, mergem la iaz.

Aşteptare. Ora cinci sosi şi trecu fără nici un semn din partea armăsarului alb şi a iepelor lui. Diana simţi reţinerea lui Holt de a intra în vale, dar mai copleşitoare era propria lor nevoie de apă.

— Înşeuaţi, zise el când văzu semnalul lui Rube, că nu era nici-o mişcare în vale. Ducem caii şi-i lăsăm să bea pe săturate.

Călare, urcuşul până la marginea văii păru mai uşor. Rube îl văzu pe Guy care îi aducea calul înşeuat şi zâmbi larg.

— Credeam că aveţi de gând să mă lăsaţi atârnat aici de parc-aş fi vro blestemată de pasăre. O-ncurcam dacă era aşa, declară el. Dac-ar

fi să şed, mai bine aş şedea în şaua unui cal. Şi afară de asta trebuie să fie mai răcoare acolo jos, decât pe stâncile astea fierbinţi.

— Urcă-te pe cal, Rube, zise Holt cu o nerăbdare abia ascunsă.

Mormăind ceva pentru sine, Rube luă frâiele din mâna lui Guy şi îşi azvârli în şa picioarele crăcănate. Holt îi conducea pe drumul spre fundul văii, Diana era ultima, ducând de frâu şi calul de povară.

Umbrele alungite făceau canionul să pară mai răcoros decât platoul înalt al muntelui. La iaz, Holt şi Guy reumplură bidoanele, adăugară ca precauţie tablete de purificare a apei, în vreme ce Rube şi Diana ţineau caii. După ce apa de băut le-a fost pregătită, caii fură lăsaţi să bea.

Diana se stropi cu apă pe mâini şi pe faţă; apa, deşi călduţă, îi răcori pielea.

— Ce bună ar fi o baie, murmură ea fără să se adreseze nimănui în special.

Dar Rube prinse imediat prilejul de conversaţie.

— Când vânezi cai sălbatici nu trebuie să faci baie. Nu ai voie nici măcar să-ţi schimbi hainele. Asta ar schimba mirosurile. Am citit despre unu' care a făcut aşa, n-a făcut nici o baie şi nu şi-a schimbat hainele. A urmărit o turmă până când caii s-au obişnuit atâta cu mirosul lui că nici nu mai fugeau când trecea pe lângă ei. I-a mânat într-un ţarc fără ca ei să-şi dea măcar seama că au fost prinşi. Nu, nu trebuie să faci baie când vânezi cai sălbatici.

— Sunt sigur că asta îţi convine, Rube, comentă Holt sec.

— Acum ce vrei să spui? Fac şi eu baie tot aşa de regulat ca orice om, răsună replica indignată. Nimeni nu m-a învinuit vreodată c-aş fi murdar.

„Neîngrijit", poate, se gândi Diana, uitându-se la mirişteа de barbă crescută pe faţa lui aspră de vreme, dar nu murdar. Dar nici ea, nici ceilalţi doi, nu mai aveau chef să glumească cu el, aşa cum ar fi făcut-o cu câteva zile mai înainte.

Cu un oftat, ea îşi îndreptă ţinuta şi se uită spre gura văii. Era o pură întâmplare că se uitase tocmai în direcţia aceea. Îngheţă când văzu o statuie de alabastru nemişcată, la câteva sute de iarzi depărtare.

— Priviţi, şopti Diana.

Ceilalţi se întoarseă, şi îngheţară şi ei în şa. Armăsarul alb le văzu umbrele şi îşi ridică nasul în aer, adulmecându-le mirosul. Înaintă câteva picioare, plutind deasupra pământului în felul lui deosebit, legănat, cu coada cea lungă atârnându-i în spate, cu coama asemeni mătăsii albe vălurindu-se în vânt. Bănuitor, armăsarul se opri din nou, rămânând la fel de nemişcat ca o perfectă sculptură vie.

Diana nu mai vedea nimic altceva în afara lui, cu un sentiment amestecat, de teroare şi încântare. Armăsarul era tot atât de sălbatic şi de liber ca şi vulturul înălţimilor, la fel de mândru şi nobil. Emoţia îi bubuia în vene.

Vântul purtă mirosul armăsarului până la caii lor. De astă dată Diana era pregătită, atunci când calul ei se întoarse spre calul străin mâna ei îi apucă nasul, ca să-l reducă la tăcere. Dar mişcările uşoare ale cailor care se întoarseră să se uite

curioşi la armăsar părură a fi suficiente pentru a-i confirma acestuia pericolul.

Nechezatul lui sforăitor era fără îndoială un ordin către iepele din spatele lui, să se retragă. Proptindu-se pe picioarele din spate, armăsarul ţâşni spre gura văii. Diana ar fi stat acolo nemişcată, contemplând minunata pictură în mişcare, dar Holt sărise deja în şa.

— Haideţi. Niciodată nu vom fi mai aproape de el decât acum, ordonă el.

Calul lui rămase în urma celorlalţi, care, odată călăreţii în şa, începură goana. Împovărată de calul cu provizii, Diana era obligată să le înghită praful, în vreme ce ei galopau în urmărirea armăsarului. Caii lor erau odihniţi, dar îngreunaţi de apă, ceea ce le încetinea fuga.

Puteau vedea banda fugarilor. Iapa maronie alerga în frunte, iar armăsarul alb mâna din spate celelalte două iepe, nelăsându-le să-şi încetinească goana. Pasul lui legănat îl făcea să pară că pluteşte deasupra pământului, fără efort şi fără oboseală.

Umbrele se alungeau, în vreme ce soarele cobora spre apus. Uneori, Diana pierdea din vedere iepele, dar întotdeauna albul strălucitor al armăsarului îi călăuzea ca lumina unui far. Oricât de tare şi-ar fi mânat caii, nu vedeau micşorându-se deloc prăpastia dintre ei şi herghelia fugară.

Iapa maronie părea să cunoască în amănunt fiecare deal şi fiecare vale. Cotind brusc, se afundă în deschiderea îngustă a unui defileu, iar armăsarul alb mână iepele furate în urma ei. Rube şi Holt intrară primii prin gura îngustă, ur-

maţi de Guy. Diana era mult în spate. Auzi nechezatul puternic al cailor şi strigătele oamenilor. Înainte de a-şi putea mâna calul spre locul de trecere, îi văzu pe Guy întorcându-se.

— Sunt prinşi în capcană, strigă el cu avânt.

Aproape în acelaşi moment, Rube şi Holt ieşiră şi ei prin strâmtoare. Holt descălecă înainte ca armăsarul său să se oprească. Nu pierdu timpul ca să se extazieze de triumf.

— Să înălţăm o baricadă, îi spuse el lui Rube. Guy, Diana fiţi gata în cazul că încearcă să iasă.

Lucrând cu o viteză şi cu o îndemânare care ar fi uimit-o pe Diana dacă n-ar fi fost atât de atentă la sunetele ce veneau din interiorul defileului, Holt şi Rube ridicară o baricadă din tufişuri, pietre şi lemne uscate.

— Nu arată prea solidă, gâfâi Rube când terminară.

— Nici nu este, admise Holt. Dar arată ca şi când ar putea fi. Nu avem decât să sperăm că armăsarul n-o va pune la încercare.

— Eh, dacă a fost el aşa de al naibii de prostănac să se lase înghesuit într-un defileu aşa îngust, n-o să-i dea lui prin minte să încerce baricada.

— Aşa sper.

— Sunteţi siguri că nu au pe unde să scape? Diana descălecase; nu mai era nici o nevoie să supravegheze trecătoarea.

— Probabil că o dată a fost o ieşire de-aici, altfel iapa nu i-ar fi adus aici, insistă Rube. Cred că am zărit urma unui drumeag care ducea dincolo de peretele defileului. Probabil că acolo a fost o trecere, dar alunecările de teren au îngro-

pat-o. Sunt prinşi în cursă cum te văd şi cum mă vezi. Nimeni n-ar fi putut să-i mâne într-o capcană mai bună.

— Mergem înăuntru şi punem frâiele pe iepe? Guy era încă pe cal, cu un lasou în mână.

— E prea întuneric şi nu mai vedem, spuse Holt. Soarele era în spatele orizontului, aruncând o lumină purpurie pe cer. În curând lumina avea să scadă. Pereţii perpendiculari ai defileului ar fi făcut ca înăuntrul lui să fie şi mai întuneric. Şi iepele noastre s-au sălbăticit aproape tot atât cât şi armăsarul. Nu pot să iasă din defileu, aşa că mai mult riscăm să se rănească din cauza panicii. Cred că trebuie să le lăsăm să se liniştească peste noapte. Dimineaţă putem să prindem iepele noastre şi să lăsăm armăsarul şi iapa maronie să plece.

— Asta înseamnă că o să ne facem tabăra aici peste noapte? întrebă Diana. Dar tot ea protestă imediat: Dar toată hrana şi proviziile noastre sunt...

— Facem tabăra aici, afirmă Holt pe un ton ce nu admitea replică. O să facem un foc chiar în faţa baricadei, în caz că armăsarul se hotărăşte s-o cerceteze. Focul o să-l ţină departe. Cât priveşte hrana şi sacii de dormit, prevăd că o să cam flămânzim şi o să dormim mai aproape de foc ca să ne fie cald.

— Poate o să reuşesc să prind vreun iepure sălbatic, sugeră Rube. Nu prea-mi place ideea să mă culc fără nimic în burtă.

— Dacă vezi atât cât să-l poţi ochi, n-ai decât să încerci, răspunse Holt.

— Totdeauna trebui să găseşti tu ceva de zis, nu-i aşa? mormăi Rube. Să nu-l laşi pe om să aibă şi el o idee. Ei, tuturor o să vă chiorăie maţele. Da' dacă puteţi voi fără să mâncaţi, pot şi eu. Na, ţine-mi calul. Trecu frâul în mâna lui Holt. Dacă aşa am hotărât să facem, o să strâng nişte lemne şi o să fac un foc. Probabil nimeni nu se pricepe la asta mai bine decât mine.

— Cred că aş putea încerca să pun mâna pe un iepure sălbatic înainte de a se întuneca prea tare. Guy adoptase ideea lui Rube, scosese carabina din coburi şi descălecase.

— Caii au nevoie să fie plimbaţi ca să se răcorească, spuse Holt pe când Guy îi trecea Dianei frâul calului său. Au alergat până au transpirat.

Ţinând frâul calului ei şi al lui Guy, ca şi frânghia calului cu poveri, Diana începu să păşească în spatele cailor, pe care îi conducea Holt. Se mişcau în cerc, încet, monoton, prin faţa intrării în defileu, în timp ce Guy dispărea în umbra prăfoasă şi Rube se îndepărta, încărcându-şi braţul cu lemne de foc.

Din interiorul defileului se auziră sunete puternice. Nechezatul mânios al cailor prinşi în capcană era ritmat de zgomotul copitelor tropăind în jurul închisorii lor naturale. Frenezia lor păru să umple aerul, întinzându-i Dianei nervii. Ar fi dorit să dărâme cu mâna ei baricada şi să-i elibereze. Bunul simţ o împiedică să dea glas primului impuls şi încercă să apară la fel de stoic indiferentă la strigătele lor ca şi Holt.

De undeva departe, din deşertul purpuriu veni sunetul exploziv al unei carabine, cu ecou în noapte. Diana făcu o pauză ca să se uite în direcţia din care credea ea că vine împuşcătura, mângâind absentă botul calului sprijinit pe umărul ei. Simţea un gol în stomac, care putea fi suportat pentru moment, dar nu pentru multă vreme.

— Mă întreb dacă Guy a vânat ceva, rosti ea pentru sine.

— O să ştim când se va întoarce în tabără, veni răspunsul fulgerător al lui Holt.

Focul aprins de Rube trosnea cu flăcări mari când Guy se reîntoarse triumfător în tabără. Ducea de urechi un iepure sălbatic şi îl ţinea sus, aşa încât să poată vedea toată lumea cât succes avusese la vânătoare.

— Nu-i mult, da'i mai bine decât nimic, acceptă Rube. Să-l curăţăm şi să-l jupuim şi să-l punem într-o ţepuşă. Totdeauna ai fost bun ţintaş, Guy. Era o vreme când puteam şi eu aşa ceva, dar... Lăsă restul propoziţiei neterminată.

— Niciodată n-am crezut că un iepure sălbatic ar putea să arate la fel de apetisant ca o friptură adevărată. Asta arată cât de flămândă sunt, remarcă Diana râzând.

— Înţeleg ce vrei să spui, fu el de acord.

Privirea pe care i-o azvârli lui Holt era satisfăcută şi arogantă; reuşise să facă ceva despre care Holt spusese că nu poate fi făcut. Dar Holt pregătea sfoara de priponit caii, ignorând conversaţia de lângă foc, ca şi când ar fi găsit jocul lui Guy de-a omul-care-poate-tot nedemn de atenţia sa.

Rube își scoase cuțitul din teacă, iar lama luci în lumina focului. Guy îi înmână iepurele și se duse spre calul său, să-și pună carabina la loc în coburi. Mândria pentru isprava pe care o făcuse i se mai șterse de pe față, după refuzul lui Holt de a lua cunoștință de ea. Treptat, zgomotele din defileu se reduseră la sforăituri mânioase și la tropăieli neobosite; panica de la început a cailor prinși se mai micșorase.

— O să fie răcoare la noapte, comentă Guy, oprindu-se în fața Dianei.

— Da. Nu era greu de ghicit în ce direcție îl purtau gândurile, iar Diana se gândi s-o evite. Dar focul o să ne țină de cald, și mulțumită ție vom avea și hrană în stomac. Așa că nu va fi prea rău.

Guy deschise gura să răspundă, dar apropierea lui Holt îl opri.

— Iau caii, zise Holt apucând frâiele pe care le ținea Diana.

Prezența lui făcu aerul să pară și mai rece decât era. Dându-i frâiele, Diana evită să se uite la el direct, conștientă de faptul că Guy înțepenise tăcut în fața ei. În vreme ce Holt ducea caii la bara de care trebuiau legați și unde îi așteptau ceilalți cai, Diana se întoarse spre foc.

— Mai bine să-i dau lui Rube o mână de ajutor la iepure, zise ea. Guy o urmă ca un bodyguard, nedorind s-o lase să se îndepărteze de el mai mult decât câțiva pași. Iepurele era jupuit și curățat, iar Rube folosise o grămadă de apă ca să-l spele de sânge. Cam pirpiriu, nu-i așa? Rube înfipse carcasa într-o țepușă.

— Cerşetorii n-au voie să fie mofturoşi, îi reaminti Diana, luând iepurele şi ţinându-l deasupra flăcărilor, în vreme ce Rube înfigea în pământ o pereche de lemne despicate în furculiţă, pe care să se sprijine frigarea.

Sforăitul calului sălbatic păru să vină direct din spatele ei. Diana se uită alarmată peste umăr, atentă la intrarea blocată a defileului. Se auzea o foşnire de tufişuri uscate şi tropăitul copitelor înfundate în nisip.

— A dărâmat baricada. Mânaţi-l înapoi, Guy, strigă Holt de la locul de priponire.

Alergând spre defileu, Guy îşi izbea palmele cât putea de tare.

— Hiiaa! Fugi de-acolo! Strigătele lui fură urmate de un sunet de prăbuşire.

— Atenţie! strigă Holt.

Avertismentul venise prea târziu, o masă albă izbucni, trecând prin baricadă. Guy nu mai avu nici o posibilitate să se ferească din calea armăsarului. Încercă să plonjeze într-o parte, dar fu izbit la pământ de calul care alerga cu toată forţa. Imediat după el veneau iepele.

La prima lucire albă, Diana îngheţase de spaimă. În vreme ce armăsarul alb se năpustea spre ea, al doilea obstacol în drumul lui spre libertate, urechile îi erau lipite de cap, dinţii de ivoriu rânjeau, şi ura strălucea în ochii lui negri.

— Diana!

Auzi strigătul lui Holt, dar îi era peste putinţă să se mişte, vrăjită de furia îngrozitoare care se năpustea spre ei. Armăsarul făcea saltul, când o greutate o izbi dintr-o parte şi o doborî la pă-

mânt, făcând-o să-şi piardă respiraţia. Turtită de greutatea care o doborâse, Diana era ţintuită locului fără putinţă de împotrivire. Simţurile ei în alertă înregistrară tropăitul copitelor răsunând în depărtare, dar îi mai trebui o secundă înainte de a-şi da seama că forţa care o ţinea jos era Holt. Culcată pe burtă, gustând ceva ce părea o gură de nisip, Diana devenea conştientă de trupul greu, întins protector deasupra ei. Între timp caii se îndepărtaseră, dar senzaţia de pericol încă îi mai răsuna în urechi.

— Eşti teafără? Holt se ridică.

Scuipând nisip din gură, între două respiraţii, Diana reuşi să rostească un slab:

— Da.

Holt nu mai aşteptă să vadă dacă răspunsul ei era numai o bravadă sau reprezenta adevărul. Mestecând un blestem, se înfipse în călcâie.

— Caii, mormăi el drept explicaţie.

În timp ce se întorcea pe spate, Diana se gândi mai întâi că el se referea la armăsar şi la iepe, până când auzi sunetele întrerupte, pline de panică, venind dinspre locul unde erau legaţi caii. Proprii lor cai erau antrenaţi la fugă de cei sălbatici. Perspectiva de a străbate pe jos drumul până la fermă a făcu pe Diana să sară în picioare şi să o pornească la fugă după Holt.

Calul de povară alerga deja prin noapte. Al doilea trase de frâul înodat până când simţi cureaua slăbită, fără s-o poată smulge. Pe când se învârtea ca să-i urmeze pe fugari, Holt îi apăru în faţă, şi ridică mâna ca să-l întoarcă din drum. Diana se grăbi spre ceilalţi trei cai, care

erau încă legați, cabrându-se și agitându-se în panică, și încercă să-i liniștească.

— Hai, băieți, stați cuminți! Cu o voce fermă, mângâietoare, Diana le vorbea cailor neliniștiți.

Cu coada ochiului, Diana îl văzu întinzându-se să prindă frâul calului care sărea peste el și ratând. Caii care rămăseseră începură să răspundă la cuvintele ei liniștitoare, încă sforăind și scuturându-și capetele, cu ochii rostogolindu-se, dar fără să mai tragă de frâie. Holt se îndreptă rapid și fără zgomot spre calul cel mai apropiat și îi dezlegă frâul.

— Doar nu te duci după ei în întuneric? protestă Diana.

— Trebuie să-i prind. Holt se azvârli în șa. O să fie la jumătatea drumului spre fermă spre dimineață.

Holt nu porni imediat după caii fugari, dar puse frâul pe calul din margine, nervos și cabrat. Diana știa că un călăreț nu poate prinde decât un cal, dar doi călăreți ar putea să aducă înapoi doi cai. Dezlegă frâul calului ei, se aplecă sub bara de care erau legați caii și încălecă.

— Ce face Guy? strigă Holt.

De cealaltă parte a focului, Diana îl văzu pe Rube aplecându-se deasupra lui Guy, care ședea cu capul prins în mâini. Uitase complet de felul în care îl lovise într-o parte armăsarul care evadase din defileu.

— Și-a auzit clopotele sunând, dar acum e bine, răspunse Rube, întorcându-se și văzându-l pe Holt călare.

— Unde dracu' te mai duci?

— Au scăpat doi cai de-ai noştri.

— Doar nu te duci acu' după ei? O să-ţi frângi blestematu' ăla de gât.

Primejdia era chiar mai mare, dar Holt îşi întorsese deja calul şi-l mânase în salturi în bezna nopţii, cu Diana pe urmele lui. Auzind tropăitul copitelor în spate, Holt se uită peste umăr.

Înainte ca privirea lui încruntată să poată fi tradusă în cuvânt Diana strigă hotărâtă:

— Vin cu tine! Ai nevoie de mine! Era sigură pe ea, ştiind că el nu o putea sili să se întoarcă înapoi în tabără fără să se întoarcă el însuşi.

Alergau în noapte. Luna argintie arunca prea puţină lumină ca să lumineze pământul. Galopau orbeşte, numai cel de-al şaselea simţ spunându-i calului unde să pună piciorul. Era o cursă înnebunitoare. Diana se agăţa de şa, fără să ştie dacă saltul următor va fi o săritură peste un obstacol sau o prăbuşire într-o groapă.

Silueta neagră a unui cal ce alerga se contura în faţa lor. Îşi ţinea capul într-o parte, ca să nu i se încurce între picioare frâul ce atârna. Primul lor obiectiv fusese reperat. Holt îşi biciui calul cu frâul şi Diana făcu acelaşi lucru. Înaintarea rapidă a fugarului se redusese la un galop greoi. În câteva minute îl ajunseră.

Din copilărie, Diana ştia procedeul pe dinafară. Se apropiară de cal din ambele laturi, forţându-l să meargă drept înainte şi să nu se abată dintre cei ce-l ţineau captiv. Holt era pe partea cea mai apropiată de frâul ce se târa. Îl văzu aplecându-se în şa ca să-l prindă.

O frântură de secundă mai târziu calul ei se împiedica și Diana făcea un salt peste capul lui, în singurătatea nopții. Strigătul de surpriză îi rămase blocat în gât. Zbură prin aer un timp ce îi păru o eternitate înainte de a atinge pământul, deși totul se petrecu cât ai clipi din ochi.

Lovitura zguduitoare o făcu să-și piardă respirația. Diana zăcea pe pământ, iar pieptul o durea prea tare ca să se poată mișca. Căzuse liber de pe calul care se târa la câteva picioare depărtare. El se ridică în picioare scuturându-se ca un câine, în vreme ce ea respira prima oară adânc.

Tropotul copitelor mai multor cai făcură pământul să vibreze sub ea.

— Diana! Holt o căuta.

— Aici. Era un răspuns slab, abia șoptit.

Dar el reuși să-l audă. Peste câteva secunde îngenunchea lângă ea, o umbră neagră aplecându-se deasupră-i.

— Ești întreagă?

Diana își testase deja mobilitatea membrelor și putu să răspundă adevărat.

— Nu e rupt nimic. Numai că mi-am pierdut respirația, asta e tot. Ai prins calul? observă ea tremurător.

— Da. Răspunsul concis al lui Holt arăta că faptul nu e important. Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a împiedicat calul, rezumă ea lucrul cel mai evident. Întinse mâinile în față.

— Ajută-mă să mă ridic.

Pe când el o ajuta să se ridice în șezut, Diana era atentă la durerea înțepătoare din cotul stâng.

Întinse mâna ca să descopere cauza și își simți degetele umede și lipicioase.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am rănit la cot când am căzut.

— Lasă-mă să văd. Când îi apucă cotul și-l îndreptă spre lumina slabă a lunii, antebrațul lui îi atinse vârfurile ascuțite ale sânilor. Carnea ei fremătă la atingere. Brațul lui zăbovi acolo o fracțiune de secundă mai mult decât era necesar, îndeajuns ca s-o facă pe Diana să înțeleagă că și el era conștient de intimitatea dintre ei.

— Probabil că te-ai zgâriat când ai căzut. Va trebui să-l dezinfectăm când ajungem în tabără, o anunță Holt și se îndepărtă câțiva centimetri.

Era periculos să te joci cu focul. Dar, ca un fluture, Diana era atrasă de flacără, deși știa că aripile îi vor fi arse, dar nu-i păsa. Dar flacăra se răcise. Își stăpâni impulsul de a-i ridica temperatura.

Avându-și picioarele sub ea, Diana încercă să se ridice. Un val de slăbiciune îi făcu genunchii să tremure și trebui să se agațe de Holt, ca să se sprijine.

— Sunt mai slăbănoagă decât am crezut. Încerca să râdă de colapsul momentan, să-l minimalizeze, așa încât să poată ignora puterea brațului care o strângea cu fermitate. O să-mi fie mai bine imediat ce-mi trag suflarea. Se sprijinea de el, lăsându-l să-i simtă toată greutatea.

— Mergem în tabără.

— Dar n-am prins și celălalt cal, protestă Diana.

— Nu prea avem șanse să-l găsim în întuneric, cel puțin nu acum. Și, afară de asta, o cădere e

de ajuns. Data viitoare s-ar putea să-ți rupi gâtul, îi spuse Holt aspru.

Ea își lăsă capul pe spate ca să-i vadă mai bine fața. Marginea pălăriei îi umbrea ochii, dar putea să vadă încordarea maxilarului lui inferior. O străbătu un fior.

— Ți-ar păsa de asta, Holt? întrebă ea șoptind dureros.

Întrebarea ei fu urmată de un lung moment de tăcere, în vreme ce el se uita atent în jos, spre ea. Apoi degetele lui îndepărtară firișoarele de nisip de pe obrazul ei și i se împletiră în păr. Își aplecă capul spre ea. La un centimetru de buzele ei, șopti:

— Tu ce crezi?

Era o reținere în sărutul lui, ca și cum n-ar fi vrut să admită faptul că o găsea fizic atât de demnă de a fi dorită. Dar conta prea puțin, atâta vreme cât sărutul lui era combustibilul pentru cărbunii mocniți ai pasiunii lor. Flăcări albe îi contopiră. În îmbrățișarea lor era ceva imperios, arzător, care topea totul în cale, o nevoie fără spațiu care trecea dincolo de hotarele fizice.

A fost o posesiune sălbatică. După aceea, Diana zăcea în brațele lui, golită de plăcerea primordială care o purtase sus, pe creasta valului de pasiune pură. Încet, respirația lui Holt revenea la normal, dar Diana putea să-i audă bubuitul inimii sub capul ei. O încânta să știe că l-a făcut să-și piardă atât de nebunește controlul, dorind-o.

Fusese și împotriva dorinței lui. Diana nu era o proastă. Știa că, din cauza lui Guy, Holt ar fi dorit s-o știe la capătul pământului dar puterea atracției dintre ei fusese mai mare decât ar fi dorit-o fiecare.

Parcă având o voință independentă, mâna ei alunecă ușor și încet peste mușchii plați ai stomacului lui, spre peretele tare al pieptului acoperit cu un păr aspru, o mângâiere de care nici nu putuse să fie vorba înainte. Își mișcă încetișor capul în culcușul brațului lui ca să poată urmări jocul degetelor pe pielea lui bronzată. Absente, buzele Dianei îi atinseră clavicula. Inhală parfumul lui cald, masculin. Era ca un drog, iar ea se deprinsese cu el.

Când buzele ei îi atinseră ușor pielea, mâna care o ținea de talie își spori strânsoarea, relaxându-se după o secundă, ca să-i mângâie șoldul. Brațul lui liber îi masă ușor umărul, fără să se atingă de mâna ei, care îi explora pieptul.

Era chiar invitația dorită de Diana. Se cuibări mai bine în brațele lui, iar gura ei începu să-i guste încetișor aroma sărată a pielii. Mâinile lui se încordară pe talia și pe umărul ei și o traseră deasupra; sfârcurile sensibile ale sânilor ei frecau pădurea de păr întunecat de pe pieptul lui.

Ochi cenușii, întunecați ca argintul vechi îi scrutau trăsăturile. Privirea lor mărturisea experiență, în cea mai mare parte dură. Diana ar fi vrut să-l roage să nu vorbească și să nu distrugă minunea dragostei lor, așa cum făcuseră cuvintele lui insensibile data trecută. Maxilarul lui se strângea cu o expresie de interdicție.

Când vorbi, cuvintele îi ieșiră din gură într-o șoaptă fierbinte.

— Te vreau din nou, Diana.

— Holt! Îi rostise numele cu un suspin dureros, care era ecoul dorințelor lui.

O trase mai mult deasupra lui, gura lui căută valea dintre sânii ei, îi cercetă încet şi senzual fiecare centimetru, apoi urmă curba sânului până la mugurele lui roşu închis. Degetele ei se înfigeau în umerii lui, în vreme ce Holt îşi lăsa limba să-l exploreze atent. Cu aceeaşi atenţie lipsită de grabă, repetă operaţiunea şi la celălalt sân.

Coborând-o uşor, îşi croi drum până la adâncitura gâtului, găsi punctul plăcerii şi îi provocă plăcere pe şira spinării. Îi supse lobul urechii şi cu sărutări uşoare îi cercetă fiecare trăsătură a feţei, lăsând buzele la urmă. Apoi le atinse uşor, până când le simţi că tremură de dorinţa de a cunoaşte deplinătatea sărutului.

Când o sărută, o flacără puternică îi arse, mai fierbinte şi mai puternică decât combustia care marcase unirea lor anterioară, fierbinte dar scurtă. De astă dată totul se desfăşura mai lent, ca şi cum ar fi dorit amândoi să savureze fiecare secundă preţioasă în care îşi împlineau dorinţele. Cuvintele n-ar fi făcut decât să strice adoraţia tăcută a trupurilor lor.

Capitolul X

Stelele aveau o strălucire de cristal pe cerul nopții. Tăcerea de după dragoste ajunsese la ultimele ei consecințe. Acum totul părea rău. Ochii tulburați ai Dianei urmăreau umbra lui Holt mișcându-se în jurul cailor. Când el se apropie cu caii, ea făcu o încercare de a-și vârî bluza în jeans-i.

— Calul tău șchiopătează, spuse Holt liniștit. Va trebui să călărești pe-al lui Guy.

Expresia lui morocănoasă îi dădu Dianei fiori.

— E grav? Se îndreptă spre calul ei, frecându-și fruntea.

— Nu pare prea grav; se pare că și-a răsucit un mușchi la piciorul stâng din față. E puțin umflat și poate să se sprijine în el, deși îi face rău. După ce îi dădu explicația, Holt îi întinse frâul celui de-al treilea cal.

— Ține. Trebuie s-o luăm încet înapoi, așa că ar fi bine s-o pornim.

Nu făcu nici o aluzie la motivul pentru care întârziaseră în noapte. Holt părea să se prefacă a nu fi făcut dragoste niciodată. Nici Diana nu se simțea în stare să facă aluzie la asta.

Încălecând cel de-al treilea cal, Diana îl alinie în spatele calului care șchiopăta și pe care îl conducea Holt. Așa cum spusese Holt, din cauza rănii, trebuiau să înainteze încet. Lucrul acesta îi lăsa Dianei prea mult timp de gândire. Ceea ce nu era bine. Gândurile ei se concentrau asupra siluetei subțiri din față, un bărbat la fel de aspru și neîmblânzit ca și pământul pe care călăreau.

Diana nu își dădu seama câte minute trecuseră, când un cal necheză din întuneric, la stânga lor. Calul lui Holt îi răspunse. Amândoi se opriră când auziră tropăitul copitelor apropiindu-se.

— E calul de povară, murmură Diana când putu să-i zărească silueta.

— Probabil a rămas singur și caută tovărășia cuiva de aceeași speță, presupuse Holt. Apucă-i frânghia.

Calul tresări ușor când Diana îi apucă frânghia care îi atârna de căpăstru, dar nu încercă să se ferească de ea și a doua oară, în vreme ce-și freca gâtul de al calului ei. Cu amândoi caii fugari prinși porniră înapoi spre tabără, o scânteiere îndepărtată de lumină în întunericul nopții.

Lumina deveni dintr-o dată mai strălucitoare. Câteva sute de iarzi mai încolo, Diana putu distinge două siluete lângă foc, una îmbătrânită și cocârjată, șezând aproape de foc, iar cealaltă, înaltă și suplă, în picioare, scrutând noaptea, exprimând nerăbdare și tensiune. Cum putuse să-l uite pe Guy?

Privirea îi alunecă spre umerii largi ai lui Holt. Era așezat comod în șa. Nu se vedea nici o tresărire a umerilor, nici o indicație că s-ar fi pre-

gătit mental pentru o întâlnire cu fiul său. Cât timp lipsiseră? se întreba Diana. Destul de mult, era sigură, ca să-i trezească bănuielile lui Guy. Se simți prinsă ca într-o plasă de emoțiile ei întrețesute.

Pe când se apropiau de tabără, sunetul cailor lor îl făcură pe Guy să le iasă în întâmpinare, cu o expresie provocatoare, ca o mască strălucitoare. Apucă frâul calului lui Holt și îl opri scurt în fața liniei de demarcație a taberei.

— Unde ați fost?

— Să prindem caii. Holt descăleca, cu o nepăsare pe care Diana o invidia.

— De ce a durat atâta? Guy nu era mulțumit de răspuns, iar privirea lui îngustată studia cu atenție trăsăturile inexpresive ale lui Holt.

— Așa-i. Rube se făcea ecoul curiozității lui Guy, urmându-l cu un pas lent. Am fost gata să-l leg de mâini și de picioare ca să-l împiedic să plece să vă caute. Dacă n-ați fi venit acu', sigur trebuia s-o fac.

— Calul Dianei a căzut, spuse Holt, ca și când aceasta ar fi fost pricina întârzierii. Când văzu expresia de îngrijorare care fulgeră pe fața lui Guy, Holt își strâmbă gura cu dispreț: Nu e rănită, adăugă el înainte ca Guy să facă primul pas spre Diana. Numai calul ei. Vrei să te uiți la piciorul stâng din față, Rube, și să-mi spui ce crezi?

Holt trecu lui Rube frâul calului rănit și se întoarse să ia căpăstrul calului de povară din mâna Dianei. Guy era deja lângă ea, ajutând-o să coboare. Nu exista nici o posibilitate de a-i evita ajutorul.

— Eşti teafără? întrebă el.

— Sunt bine. Diana putu să audă cât de fragil îi răsuna glasul. Ultimul lucru despre care ar fi vrut să vorbească era ea însăşi şi ce se întâmplase cu ea. Dar ce-i cu tine? Cum te simţi?

Nu era momentul cel mai potrivit să-i dea frâul lui Holt. Diana văzu expresia de dispreţ imprimată pe faţa lui şi se albi.

— Eu sunt bine, nu mă doare decât capul şi am un umăr învineţit.

Guy îşi îndoi braţul drept şi tresări.

— Arăţi înfrigurată. Mai bine vino aici lângă foc şi încălzeşte-te.

Acceptând că îi era frig, Diana îi permise s-o conducă lângă focul de tabără. Nici Holt, nici Rube nu-i urmară până ce caii nu fură deşeuaţi şi pregătiţi pentru noapte. Până atunci, ea fu nevoită să-l asculte pe Guy povestind cât de neliniştit fusese când aflase că ea plecase după cai împreună cu Holt. Şi ea trebuia să ascundă adevărul — că neliniştea lui fusese îndreptăţită. În clipa când Holt şi Rube li se alăturară, el tăcu.

— Diana, vino încoace, ordonă Holt. Ea îngheţă, conştientă de privirea acuzatoare pe care i-o arunca Guy, ale cărui bănuieli şi temeri reveniseră fulgerător.

— De ce? întrebă ea prudentă.

— Vreau să-ţi văd braţul, îi reaminti Holt sec şi aduse trusa de prim ajutor.

— Braţul? repetă Guy. Ce ai la braţ? Credeam că nu eşti rănită.

— M-am zgâriat la cot. Diana uitase cu totul despre asta, atât de neînsemnat fusese totul. Nu e prea serios.

— Dar trebuie curățat și dezinfectat, insistă Holt.

Ea nu putea să-i combată argumentele de bun simț. Ezită când îl văzu așezat în fața focului, apoi făcu câțiva pași și îngenunche lângă el, oferindu-i cotul stâng pentru a fi inspectat. Atingerea impersonală a degetelor lui îndepărtă materialul sfâșiat al mânecii bluzei. Diana prefera să se uite la foc mai degrabă decât la capul întunecat aplecat lângă cotul ei.

Holt se întoarse să deschidă trusa.

— Scoate-ți brațul din mânecă.

Era o cerere logică, Diana știa asta, pentru că bucățile bluzei sfâșiate l-ar fi împiedicat să curețe rana. Guy scoase un mormăit de protest, dar Diana își descheia deja bluza și își scotea brațul stâng din mânecă. Ca o concesie făcută decenței lui Guy, își trase părțile desfăcute ale bluzei în față, ca și când Holt nu i-ar fi cunoscut corpul într-un mod mai intim decât Guy.

Holt nu-i băgă în seamă acțiunea. Cu o eficiență bazată pe experiență tehnică, curăță și aplică dezinfectant pe rană. După ce, termină, puse trusa de prim ajutor în coburii de la șa. Diana rămase cu senzația că a fost tratată de un străin.

— Mulțumesc! Ceva din răceala lui se reflecta în vocea ei.

Pe când Diana își strecura brațul înapoi în mâneca bluzei, Rube remarcă:

— Dacă m-ai întreba pe mine, ți-aș spune că ai fost norocoasă să scapi numai cu o zgârietură. Poți să te rănești foarte rău când te duci să vânezi cai sălbatici în întuneric. Nu v-am dat nici

o pensă să-i găsiți, după ce i-a răpit armăsaru' ăla, fir-ar să fie. Mi-a venit să cad jos când v-am văzut înapoi cu amândoi.

— Cred că am fost norocoși, admise Holt.

— Norocoși? sforăi Rube. Noi toți am fost norocoși. Norocoși că toți caii noștri n-au luat-o la goană naiba știe unde. Am crezut c-o să avem mult de furcă când l-am văzut pe armăsaru' ăla cum dă năvală peste noi.

— Nu ne-a avertizat prin nimic, își reaminti Guy. Armăsarul ne-a luat pe toți pe nepregătite. Nu pot să-i uit viclenia. Pur și simplu s-a năpustit asupra baricadei și a doborât-o la pământ fără nici o șovăire. Apoi ne-a atacat pe noi. Când s-a năpustit asupra mea am crezut că vrea să mă omoare. Și a încercat să ne împrăștie și caii noștri, ca să nu-l mai putem urmări.

— Nu atribui inteligență unui act care n-a fost decât pur instinctual, spuse Holt. Armăsarul știa că au intrat în defileu și că intrarea era și singura ieșire. S-a năpustit asupra ta pentru că tu, ca și baricada, te aflai în drumul lui. Caii noștri au intrat în panică în învălmășeală. N-a fost nici un atac.

— E ceva în ce spui tu, admise Rube. Dar nu e neapărat adevărat că un cal sălbatic nu atacă, fiindcă atacă. E ca dracu' cu patru picioare. Ați văzut ce le-a făcut armăsarilor Maiorului.

— Dacă armăsarul alb e așa de puternic, de ce nu a provocat un cal sălbatic ca să-și câștige femelele? De ce-a venit la ferma noastră? N-are nici un sens, atâta vreme cât prin munți sunt destule iepe sălbatice, zise Guy.

— Ei bine, ar putea fi un răspuns la asta. Rube se ghemui lângă foc, legănându-se pe călcâie. Când eram băieţandru şi vânam cai sălbatici nişte bătrâni mi-au spus că unii dintre cei mai frumoşi şi mai bine clădiţi cai sălbatici pe care îi văzuseră ei vreodată trăiau fără iepe. Ei socoteau cum că armăsarii ăştia singuratici şi-ar închipui că ei sunt prea buni pentru iepele obişnuite. Poate că aşa şi-o fi închipuit şi armăsaru' ăsta până când le-a văzut pe afurisitele de iepe ale Maiorului. Şi nu există cal sălbatic care să nu fure niţel dintre ăi domestici, dacă are ocazia.

— Asta ar fi o teorie, zise Holt cu un scepticism batjocoritor.

— Niciodată n-am spus că aşa ar sta lucrurile, se apără Rube. Dar aşa îmi spuneau ei. Poate să fie doar o poveste, nu ştiu. V-am spus-o şi vouă, ca s-o luaţi aşa cum e. N-am pretins niciodată că ar fi literă de evanghelie.

— Adevărat sau neadevărat, rămâne faptul că în zori ne ducem după iepe. Am vorbit şi ne-am agitat destul pentru o noapte, spuse Holt. E timpul să mergem la culcare.

Nimeni nu se împotrivi acestei sugestii, şi mai puţin decât toţi Diana. Şeile erau aşezate în jurul focului, ca să-şi odihnească capul pe ele. Diana stătea întinsă cât mai aproape posibil de căldură, învelindu-şi umerii cu pătura de la şa, grosolană şi aspră. Le urase noapte bună lui Guy şi lui Rube, dar nu-i spusese nici un cuvânt lui Holt, care rămăsese tăcut.

Închizându-şi ochii, Diana încercă să adoarmă, dar nu putea îndepărta gândurile care se învăl-

...nău. În curând, Rube sforăia, iar respirația lentă și profundă a lui Guy arăta că și el a adormit. Mult timp zăcu acolo, simțind pământul tare de dedesubt, răcoarea nopții înfiorându-i pielea. Ochii îi erau ferm închiși, dar somnul nu venea.

Se auzi o mișcare, cineva care se ridica în liniște. Genele ei se ridicară puțin. Prin despicătura lor îngustă, Diana îl văzu pe Holt care mai punea câteva lemne pe foc, apoi stând nemișcat în fața flăcărilor. Lumina tremurătoare îi punea în relief trăsăturile colțuroase, cu liniile adâncite de o concentrare adâncă.

Fără zgomot, Diana se ridică. Abia dacă se auzi un sunet, dar capul lui se întoarse spre ea. Hotărâtă, i se alătură.

— Nici tu nu poți să dormi? întrebă ea în șoaptă, ca să nu-i deranjeze pe ceilalți.

— Am mai pus lemne pe foc. Nu răspundea la întrebarea ei.

Strângând mai tare în jurul umerilor pătura de la șa, îmbibată de sudoare, Diana se hotărî să nu țină seama de răceala tot mai accentuată din atmosferă.

— Nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai salvat viața, spuse ea. Când el se uită la ea fără să înțeleagă, îi explică: Când m-ai împins din fața armăsarului. Am uitat să-ți mulțumesc pentru asta.

— Într-adevăr? Felul insultător în care își plimba privirea de sus până jos pe trupul ei arăta că mulțumirile îi fuseseră exprimate prin fapte, nu prin vorbe. Ea nu-și putu controla fiorul care o străbătu.

— Frig? Holt se interesa cu indiferență.

— Desigur. Era un răspuns abrupt, subliniat de mândria rigidă care nu cerea nimic de la el, nici măcar interes sau simpatie.

— Poți să te duci să te întinzi lângă Guy. Sunt sigur că o să fie fericit de norocul de a-ți ține de cald.

Lacrimi îi țâșniră din ochi, mânia și suferința amestecându-se.

— Cum poți să-ți închipui că după ce te-am lăsat să faci dragoste cu mine o să mă duc să mă culc cu fiul tău? Ce fel de femeie crezi că sunt? întrebă ea încordată.

— L-ai întors pe fiul meu împotriva mea. Chiar dorești să-ți răspund la întrebare, Diana?

— Atunci de ce... acolo, noi... tu...

Holt cunoștea încurcătura pe care încerca ea s-o exprime, în vreme ce se întorcea s-o privească.

— Crezi că în clipa asta nu aș dori ca atunci când ți-a căzut calul să-ți fi pus mâna în jurul gâtului ăla frumos — în vreme ce vorbea, mâna lui îndeplinea acțiunea pe care o descria, atingerea rece a mâinii lui pe gâtul ei paralizând-o pe Diana — și să-mi proptesc degetul mare de bărbia ta. N-aș fi împins decât puțin și ți l-aș fi rupt și aș fi pus-o pe seama căderii. Dacă ai fi murit, poate aș fi avut o șansă să-mi redobândesc fiul.

În loc de asta, el făcuse dragoste cu ea, iar Diana putea vedea cât de amar o regreta. Privind în ochii duri, cenușii, se simți înfricoșată. El avea un control absolut asupra emoțiilor.

— De ce n-o faci acum? Nu putea decât să-l provoace.

Apăsarea degetului lui asupra bărbiei ei crescu ușor, dar Diana nu clinti și nici nu-și îndepărtă privirea din ochii lui. În ochii lui apăru o sclipire. Amuzament cinic? Admirație reținută? Era prea întunecată ca să-și poată da seama. Apăsarea slăbi o secundă, apoi mâna lui se îndepărtă de gâtul ei.

— I-ai sfida pe dracu' în persoană dacă ți-ar spune că nu poți să ai ce îți dorești. Holt oftă obosit. Du-te la culcare, Diana.

Se întoarse și se îndreptă spre propriul lui culcuș, nelăsându-i altă posibilitate decât să facă la fel. Ghemuită sub pătura aspră, Diana se uita la flăcări. Holt o credea foarte stăpână pe sine. Curios, dar nu se simțea deloc astfel.

O oră după răsăritul soarelui, Rube acoperea cu nisip cărbunii focului de tabără. Caii erau toți înșeuați. Deoarece calul Dianei încă dădea semne că nu se putea sprijini pe piciorul stâng din față, singurul cal care îi mai rămăsese era calul de povară. Nu era un cal pe care și l-ar fi ales ea, dar singura variantă era să meargă pe jos sau să călărească împreună cu altcineva. Diana optă pentru relativa lipsă de confort a calului de povară.

— Ce vom face? întrebă Guy după ce încălecă. Mergem îndărăt la iaz?

— Nu. Am gonit armăsarul, așa că trebuie să-l lăsăm să alerge, afirmă Holt. Îi luăm urma de aici.

— Nu mergem înapoi în tabără? protestă Guy.

— Noi nu. Rube merge, îl corectă Holt și se întoarse spre bătrân.

— Iei calul Dianei și împachetezi cât crezi că poate duce, fără să-i pui prea mult în spinare. Ne vom întâlni...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Holt! îl întrerupse Guy mânios. N-am mâncat de ieri de la prânz. Nu putem vâna caii ăia fără nimic în burtă. Trebuie să mergem înapoi la tabără și să mâncăm.

Ezitând înainte de a da un răspuns, Holt îi cuprinse cu privirea pe toți trei. Diana era de acord cu Guy. Începuse deja să se simtă ușor amețită de foame, dar nu spunea nimic.

— Foarte bine, acceptă el. Voi trei mergeți în tabără și mâncați. Tot ce nu poate cără calul împărțiți între voi. Poftim binoclul. Holt îi întinse suportul lui Rube. Eu o să mă duc pe urmele armăsarului. Sacii aveau nevoie numai să fie scuturați de nisip și împăturiți la loc. Proviziile arătau de parcă trecuse un vârtej de furtună peste ele. Ustensilele de bucătărie nu erau stricate, în afara câtorva deformări.

Din nefericire, proviziile de hrană nu fuseseră la fel de norocoase. Atunci când sosiră Rube și Holt, Diana îngenunchease încercând să salveze ce se mai putea din făina revărsată din sac. Nu era surprinsă să-l vadă pe Holt, de vreme ce el se luase după urmele armăsarului.

— Armăsarul a fost aici, anunță Guy. Practic ne-a distrus aproape toate proviziile de mâncare. Atitudinea lui îl provoca deschis pe Holt să explice aceste fapte, dacă putea.

— Cât e de grav? Holt îi adresase întrebarea Dianei.

— Nu mai avem oricum prea multe provizii, că acum n-a mai rămas mai nimic. De ajuns pentru două mese, probabil, răspunse ea.

Holt se ridică în şa şi se uită în jur, ca şi când ar fi aşteptat să-l vadă pe armăsarul alb uitându-se disprețuitor la ei şi râzând.

— Te-apuci să pregăteşti micul dejun? voi Rube să ştie. Îmi lasă gura apă după nişte clătite. Crez, că blestematu' ăla de armăsar a făcut prăpădu' àsta. Credeți că a făcut-o dinadins?

— Omul miroase, spuse Holt. A adus iepele direct aici, pentru apă. Probabil a simțit mirosul lucrurilor noastre şi a făcut legătura cu mirosul celor care l-au atras în capcană.

— Noaptea trecută a încercat să ne fure caii, argumentă Guy. Acum ne-a distrus practic proviziile de hrană. Vreți să-mi spuneți că armăsarul nu ştie ce face?

— Caii noştri au intrat în panică azi noapte, îi reaminti Holt. Ar fi intrat în panică şi dacă ar fi auzit o turmă de vite tropăind prin defileu. Armăsarul nu ne-a selecționat hrana. S-a întâmplat să fie materia cea mai fragilă. Nu e raționue, Guy. E instinct.

— Crez că Holt are dreptate, fu Rube de acord, iar Guy se întoarse dezgustat. Am văzut un cal sălbatic sfâşiind în bucăți pielea unui leu de munte. Nu-i păsa calului că e numai pielea şi că nu e pisica în carne şi oase. Pare că şi aici armăsarul alb a făcut aceeaşi blăstămăție. Rube descălecă clătinând din cap şi se uită la Holt cu prefăcută indignare. Ia priviți aci! Guy părea că nu mai poate de foame, da n-a aprins nici măcar

un foc. Îmi pare că eu sunt singuru' d-aici care ştie să facă un foc. Nimeni nu-l face pân' nu pun eu mâna.

— De ce nu faci focul şi nu taci odată, Rube? murmură Guy.

— Să nu te răţoieşti tu la mine, mucosule, izbucni Rube. Una-i să-mi spună taică-tău să tac din gură, că el e...

— Da, ştiu, explodă Guy amar. El e şeful aici.

— E de ajuns, Guy. Vocea lui Holt despică fermă aerul.

Diana se uită neliniştită de la unul la celălalt. Era pentru prin dată când relaţiile încordate dintre tată şi fiu răzbăteau la suprafaţă, când altcineva în afară de ea era prezent. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să vadă dacă acest început va duce la marea explozie.

Guy se întoarse cu spatele, mormăind:

— Te-ajut să faci focul, Rube.

— Mai ai răbdare un minut, zise Rube. Nu-i nici o nevoie să facem foc până nu ne spune Diana dacă avem ceva de mâncare. Nu merită să-l faci doar aşa, pentru practică.

— Cred că am destul ca să fac câteva clătite pentru fiecare, răspunse ea la întrebarea indirectă.

Holt coborî din şa.

— Guy, lasă-l pe Rube să facă focul, în vreme ce tu şi cu mine strângem echipamentul.

— Vedeţi? Ce v-am zis eu? Eu sunt singuru' d-aici care poa' să facă un blestemat de foc, mormăi Rube fără să se adreseze nimănui în

special, în vreme ce se îndrepta spre cercul de cenuşă înnegrită al focului lor anterior.

Deşi era flămândă, mâncarea avea gust de cretă pentru Diana, dar se străduia s-o înghită, ştiind că va avea nevoie de ea înainte ca ziua să se sfârşească. Se uită la ceilalţi, care mâncau liniştiţi. Pentru că tot echipamentul fusese lăsat în tabără peste noapte, nici Holt nici Guy nu se răseseră în dimineaţa aceea. De când se întorseseră nici unul nu avusese timp pentru asta. Umbrele unei bărbi întunecate accentuau trăsăturile dur cizelate ale feţei lui Holt, făcându-l să arate aspru şi ameninţător. Tenul deschis la culoare al lui Guy făcea ca barba abia să i se bage de seamă. Cât despre Rube, el nu se bărbierise de când plecaseră de la fermă. Se scărpina aproape tot timpul în barba întunecată şi sărată.

Aveau cu toţii o înfăţişare jalnică, storşi de oboseală şi acoperiţi de praful drumului. Privindu-i Diana era conştientă de cum trebuie să fi arătat ea însăşi — cu părul neperiat, nemachiată; la fel de plină de praf ca şi ceilalţi. Mâneca bluzei îi era sfâşiată de la cot. Nu mai avea decât o singură bluză, cea pe care o sfâşiase Holt. Diana oftă; ştia că nu e nimic de făcut, chiar dacă s-ar fi simţit în stare să facă ceva, atunci când Holt era atât de nerăbdător să pornească pe urmele cailor.

Când terminară de mâncat fu împachetat şi ultimul echipament. Deşi calul arab auriu pe care călărise Diana părea să nu mai şchiopăteze, povara pe care o căra era cu mult mai uşoară, restul echipamentului fiind egal împărţit între ei. Iar Diana călărea mereu calul de povară.

Rube părăsise deja tabăra din defileu ca să descopere urma armăsarului, când Holt îi întinse frânghia de la căpăstrul calului auriu.

— Când începem să urmărim armăsarul, ține-te după noi cum poți, ordonă el. Să nu te pierzi, fiindcă nu vreau să încep să te caut.

— Nu vreau să începi să umbli după mine, replică ea, conștientă de dublul înțeles al replicii.

— De ce trebuie Diana să-l ducă pe auriu? se amestecă Guy, care părea pus pe harță din orice. Să-l ducă Rube.

Gura lui Holt se strânse.

— În primul rând, calul Dianei merge mai încet decât ai noștri, așa încât un cal șchiop nu o va face să meargă cu mult mai încet. În al doilea rând, s-ar putea să fie o goană sălbatică după caii ăia. Nu vreau să văd cum își frânge gâtul.

— Nu cred că te-ar tulbura prea tare, ironiză Diana. De fapt, ar fi trebuit să mă gândesc că vei fi bucuros să scapi de mine.

El o privi cu ochi cenușii și reci.

— Nu-mi surâde ideea să-i duc acasă Maiorului trupul tău.

— Înțeleg. Se ținea dreaptă în șa. N-ai fi tulburat de moartea mea. Ai fi tulburat să dai ochii cu Maiorul.

— Ai înțeles, o biciui el și se ridică în șa.

— Fir-ar, Holt, înjură Guy, dar Holt pornise deja în direcția lui Rube.

— Lasă-l în pace, Guy. Acum, că Holt se îndepărtase, toată mândria ei încăpățânată o părăsi, făcând loc unui val de oboseală.

— Dar...

— Nu-mi pasă dacă sunt încheietor de pluton. După căderea de astă noapte ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mai iau parte la o vânătoare infernală prin munții ăștia. Nu avea nimic de-a face cu ce se spusese, dar era o scuză excelentă.

Guy o acceptă.

— Nu m-am gândit, se scuză el.

— E perfect. Trăgând de frâu, Diana dădu pinteni calului auriu ca să-i urmeze, în vreme ce porneau după Holt și Rube.

Înaintarea era înceată și Diana nu avu greutăți să se țină după ei atâta timp cât merseră pe urmele herghelie de cai. Puțin înainte de ora zece zăriră mica herghelie păscând pe o pantă acoperită de jnepeni. La fel ca și prima dată, armăsarul se afla într-o latură, stând de pază, atent, dar relaxat.

— Iată-l, șopti Guy, cu un glas emoționat, răgușit, care se potrivea cu expresia de încântare de pe fața lui.

— Dacă armăsaru' ăsta aplică același tipar, începu Rube încet, aplecându-se în șa către Holt, atunci când ne repezim la el, el o să fugă spre stânga, în cerc, înapoi în vale. Putem să alergăm după turmă în schimburi. Mai devreme sau mai târziu, armăsarul o să abandoneze iepele și o să fugă singur, cu speranța că ne va atrage în altă parte. Atunci putem să ne luăm iepele înapoi.

— Foarte bine. Holt înclină capul în semn de aprobare a propunerii.

— Eu încep să-i hăituiesc de aici. Tu și Guy opriți-vă separat unul de altul la trei sau patru

mile de-a lungul drumului pe care credeți că va merge armăsarul. Rămâi aici, Diana. Dacă Rube are dreptate, armăsarul se va întoarce pe aici. Apoi privirea lui se îndreptă spre ceilalți doi. Oricine fugărește herghelia, când armăsarul se va desprinde de ea și-o va porni singur să se țină după armăsar. Să-l facă să fugă până când ceilalți prind iepele.

Calul de povară pe care călărea Diana dorea să-i urmeze pe ceilalți cai, care se îndepărtau cu călărețiii lor, dar ea îl reținu. Rube și Guy se îndreptară spre stânga, iar Holt porni spre herghelie.

Din punctul ei de observație, îl văzu pe Holt croindu-și drum încet, printr-o albie uscată de râu, praful moale înăbușea zgomotul copitelor. Aproape nu se simțea nici o adiere de vânt. Când el se apropie de pantă, ea văzu cum armăsarul intră în alertă, cu urechile ciulite în direcția lui Holt.

Când Holt ajunse în raza de vedere a armăsarului, calul cel alb nu necheză a alarmă și nu făcu iepele să fugă. În loc de asta, el șuieră ascuțit a provocare, cu coada lungă, de culoarea fildeșului, ridicată. Cabrându-se, veni direct spre adversar.

— Dumnezeule, murmură Diana, cu pulsul grăbit de spaimă. Are de gând să-l atace.

Holt trebuie că observase reacția neobișnuită a armăsarului, dar continuă să-și mâne calul înainte, fără să-i încetinească galopul.

Îi despărțeau cam o sută de picioare când armăsarul se răsuci, retragerea apărând mai înțeleaptă decât bravura. Necheză în direcția iepelor și le mușcă, ele săriră într-o parte, adunate laolaltă.

Din nou, iapa maronie luă conducerea, în vreme ce armăsarul alb le mâna din spate.

Caii se îndepărtau de Holt ca şi cum acesta ar fi stat pe loc. Calul lui galopa, Holt nu-l mâna într-o goană nebună, dar păstra tot timpul herghelia în raza vederii. Ridicându-se în scări, Diana se străduia să nu-i piardă din vedere, aşteptându-i să apară din stânga, de acolo de unde spusese Rube că-i va mâna armăsarul. După câteva minute îi văzu, iepele alergând, armăsarul dansând fără efort în urma lor.

În curând îi pierdu din vedere, numai norii de praf le marcau cursa. Diana aştepta, simţindu-şi inima bubuind de emoţie şi dorindu-şi să ia parte la vânătoare. Trecu o interminabilă perioadă de timp, atât de lungă încât Diana se întreba ce nu era în regulă.

Apoi, la dreapta ei îi văzu, pe culmea unei coline şi venind spre ea. Iapa maronie era încă în frunte, dar acum alerga cu greu. Vizibil obosite, celelalte două iepe erau mânate brutal înainte de armăsar, care rânjea şi muşca sălbatic la cel mai mic semn de rămânere în urmă. Rube venea galopând puternic în spatele lor; era acum mai aproape de ei decât fusese Holt.

Iepele trecură ca fulgerul la o distanţă de cincizeci de picioare, pline de spumă şi suflând din greu. Înaintarea în pas de dans a armăsarului încă părea fără efort, în vreme ce-şi mâna neîndurător haremul. Pielea îi era umedă şi plină de praf, departe de albul strălucitor dinainte. Nările largi erau dilatate ca să soarbă enorme înghiţituri de aer. Era evident că nu va mai alerga multă vreme.

Apropiindu-se de panta de unde fuseseră puşi pe fugă pentru prima dată trebuiau să traverseze albia uscată pe care o folosise Holt. Nu părea mai lată de patru picioare. Iapa maronie încetini, îşi luă avânt şi sări cu putere peste ea. Cele două iepe pur sânge o urmau. Malul se prăbuşi cu una din ele, făcând-o să cadă până la fund. Era iapa cea tânără şi premiată, Cassie. Se luptă să se ridice în picioare. Armăsarul ezită pe celălalt mal, apoi se uită la călăreţul care îl urmărea. Cu o scuturătură mânioasă din cap, părăsi iapa prăbuşită şi ţâşni după celelalte două membre ale herghelie care-i mai rămăseseră.

– Prind eu iapa! îi strigă Diana lui Rube. Du-te după ei!

Cu o clătinare a mâinii îi arătă că a auzit-o. El nu încercă să-şi îndemne calul să sară peste albie, ci se abătu pe fundul ei, calul lui căţărându-se pe celălalt mal.

Când Diana ajunse în albie cu calul auriu, rănit, după ea, iapa tocmai se ridicase în picioare, zgâlţâită, dar aparent fără vreo rană. După o încercare obosită, făcută cu jumătate de inimă, de a o evita pe Diana, iapa rămase liniştită când aceasta îi înfăşură o funie în jurul gâtului.

Conducea amândoi caii înapoi spre punctul ei de observaţie când auzi un strigăt. Uitându-se peste umăr, îi văzu pe Holt şi pe Guy galopând spre ea. Holt se îndrepta spre turma fugară, strigând ceva ce nu putea înţelege. Diana se răsuci în şa şi se ridică în scări.

Aşa cum prezisese Rube, armăsarul alb părăsise iepele. Încălcându-si obiceiul, o cotise spre dreapta, cu Rube pe urmele lui. Iapa sălbatică,

maronie, continua cursa, dar iapa arabă mai bătrână, Nashira, începuse deja să încetinească.

Imediat, Diana înțelese semnalul lui Holt și îl urmă în trap, în vreme ce el și Guy se zbăteau să prindă iapa. O prinseră tot atât de ușor cum o prinsese Diana pe cealaltă. Când Diana ajunse lângă ei, Holt era descălecat și înfășura frânghia în jurul nasului iepei, făcând un căpăstru grosolan. Făcu același lucru cu frânghia care era în jurul gâtului celeilalte iepe.

— Să-l ajungem din urmă pe Rube, zise el.

Armăsarul alb era mânat spre ținuturi sălbatice, urmărit încă. Rube părea orb la cei care îi veneau din spate, continuând urmărirea calului. Pe Diana o durea brațul de atâta tras frânghia și de tras caii după ea, dar nu ar fi abandonat pentru nimic în lume. Se cățără pe un deal abrupt și ajunse în vârf pe un platou. Guy și Holt nu erau departe în fața ei. Dincolo de ei putea să-i vadă pe Rube și silueta albă a armăsarului. În cele din urmă, Rube se uită în spate și se opri, așteptându-i să-l ajungă. Când Holt și Guy îl ajunseră urmă o serioasă consfătuire. Diana se încruntă pentru că nu înțelegea de ce, până când nu li se alătură.

— Armăsarul e prins în capcană, îi spuse Guy. Nu mai există nici un drum de coborâre de pe platou, în afara celui pe care am venit noi.

Îl văzu dansând neobosit înainte și înapoi în spatele lor și se întoarse spre Holt. Ce aveți de gând să faceți?

— Să-l lăsăm să plece. L-am mânat în afara domeniului în care era stăpân. Poate nu se mai întoarce.

— Putem să-l prindem, insistă Rube. E obosit, când vă spun. Eu şi Guy putem să aruncăm lasoul, iar voi să-l prindeţi de picioare. O să fie nemaipomenit de uşor. Nu o să mai avem niciodată o şansă ca asta.

— Ce vrei să faci cu un armăsar sălbatic, Rube? îl întrebă Holt rânjind. Nu e bun de nimic pentru noi. Mai degrabă îl omori decât îl îmblânzeşti. Am obţinut ce-am dorit. Acum să ducem iepele înapoi la fermă.

— Vă spui...

— Priviţi! Guy arătă spre armăsar. Asta e sinucidere!

Armăsarul dispăru dincolo de marginea platoului, în mijlocul stâncilor prăbuşite. Alergară toţi spre locul în care dispăruse şi îşi opriră caii foarte aproape de marginea platoului. La jumătatea drumului, pe panta aproape perpendiculară, de rocă şistoasă, se afla armăsarul alb. Şedea pe coadă şi aluneca. Oricât de mic ar fi fost balansul calului, tot stârni o avalanşă de pietre care se năpusti asupra lui. Căzu, iar restul drumului, până la fund îl parcurse rostogolindu-se.

— Dacă iese din asta fără un picior rupt, murmură Rube, să fiu al naibii dacă...

Calul zăcea pe fundul văii, nemişcat.

— E mort, izbucni Guy, iar Diana înghiţi când simţi cum i se strânge gâtul.

Apoi capul i se mişcă, se ridică. O secundă mai târziu, se ridica în picioare, deşi acestea îi mai tremurau. Se scuturâ cu putere, făcând praful să zboare. Armăsarul stătea în picioare. Făcu câţiva paşi cu mersul lui ca de dans. Înainta

încet şi destul de greoi, dar armăsarul nu era rănit.

Uimită, Diana expiră aerul pe care îl reţinuse.

— Aţi văzut?!! exclamă Guy. Dumnezeule! Cum a făcut-o?!!

— Nu văz nici o zgârietură pe pielea aia albă a lui! declară Rube.

— Am fost sigur că o să-şi rupă gâtul, adăugă Guy.

— Păcat că n-a făcut-o, zise Holt sec, deloc impresionat de miracolul la care tocmai fusese martor alături de ei.

— Nu poţi să crezi asta cu adevărat, protestă Diana.

— Ba da. Am o presimţire că armăsarul se va întoarce. Felul în care se uita Holt la armăsarul alb care dansa îi reaminti Dianei de un vânător care priveşte cum îi scapă prada. Era o oarecare nepăsare, conştiinţa că el şi mustangul se vor mai întâlni. Dar impresia aceasta era ridicolă. Mental, Diana o îndepărtă. Pe Holt nu-l interesa armăsarul. El venise numai pentru iepe.

— De ce a făcut-o? Guy era încă uimit de ce văzuse.

— Armăsarul era prins în cursă şi o ştia, răspunse Rube.

— Dar să sară peste margine în felul ăsta? îşi scuturâ Guy capul.

— Mustangii sunt cunoscuţi că fac şi pe dracu' ca să nu fie prinşi. Sar de pe stânci sau plonjează în râuri umflate. Unii chiar preferă să moară decât să simtă frânghia cowboy-ului.

Holt îşi întoarse calul de la buza pantei şi porni înapoi pe drumul pe care veniseră. Ceilalţi îl urmau, iar Rube îi dădea înainte cu poveştile lui.

— Când vânam cai sălbatici, am auzit întâmplări cu unii care refuzau să mănânce sau să bea apă după ce fuseseră prinşi. Aveau fânul şi apa chiar în faţa lor, da' ei preferau să moară. Un tip mi-a spus odată despre ce-a păţit el cu un cal sălbatic. El şi cu ceilalţi doi duceau mustangul la ei acasă. Trebuiau să treacă peste un râuleţ. Tipu' ăla se jura că nu erau mai mult de şase inchi de apă în râu. Ei bine, el spune că armăsarul sălbatic şi-a băgat nasul în apă şi că n-au mai putut să-i ridice capu'. S-a înecat, s-a înecat în şase inchi de apă. Şi alt tip mi-a spus despre un cal sălbatic pe care l-au prins într-o mlaştină. El...

Diana nu-i asculta poveştile. Îşi reamintea momentul când armăsarul se ridicase în picioare după ce Guy declarase că e mort. Holt spusese că armăsarul se va întoarce. O va face oare?

Capitolul XI

Cerul era brăzdat de dungi sângerii spre vest când zăriră clădirile fermei. Caii întinseră pasul, grăbindu-se spre promisiunea hranei, a apei și a odihnei. Diana, obosită și flămândă, se întreba dacă ar mai avea putere să stea în șa încă o oră.

Un comitet de bună primire alcătuit din slujbașii fermei le salută reîntoarcerea, iar întrebările nu se mai opreau. Diana le ignoră pe toate, lăsându-i pe alții să răspundă. Îi mulțumi omului care îi luă calul zâmbind obosită.

— Maiorul spune că știe că veți dori mai întâi să vă curățați, dar după aia trebuie să mergeți toți la clădirea principală, Holt, zise Floyd Hunt.

— Și a zis să nu vă faceți griji cu mâncarea. O să aveți pe masă câtă mâncare vreți.

— Mulțumesc. Holt își înclină capul. Ochii lui arătau cu mulți ani mai bătrâni decât trupul lui, atunci când se uită la Diana. Spune-i Maiorului că vom fi acolo în mai puțin de o jumătate de oră.

— Da.

Cu picioarele slăbite de stat în șa, ea se îndreptă spre clădirea principală. Maiorul era în salon. Se uită la ea și zâmbi când ușa scârțâi închizându-se în urma ei.

– Cum a fost vânătoarea de cai? Punea cuburi de gheață într-un pahar.

Diana respiră adânc, apoi răspunse simplu.

– Plină de succes.

– Vrei să bei ceva?

– O gură de whisky cu gheață, ordonă ea fără ezitare.

El luă de pe tavă o carafă de cristal şi turnă o măsură din licoarea cu culoare de ambră deasupra cuburilor din pahar.

– Arăţi groaznic, zise el întinzându-i paharul.

– Mulţumesc. Un surâs strâmb îi curbă buzele.

– Când mi-au spus băieţii că veniţi, am pus-o pe Sophie să-ţi umple cada cu apă fierbinte. Te aşteaptă.

– De asta spun oamenii că sunt răsfăţată, râse scurt Diana şi îl sărută pe obraz.

Sorbi din pahar şi porni spre camera ei, descheindu-şi din drum bluza plină de praf.

– Cine spune că eşti răsfăţată? o urmă Maiorul.

Cu paharul într-o mână se eliberă de bluză şi o azvârli pe podeaua camerei. Fără să se oprească, continuă să se dezbrace îndreptându-se spre baia ei, din care ieşeau aburi parfumaţi.

– Holt, de exemplu, răspunse ea. Îşi aşeză paharul pe marginea chiuvetei de marmoră şi lăsă să cadă şi restul hainelor.

– Vrei să-ţi dau halatul? strigă tatăl ei din dormitor.

– Da. Diana intră în spuma de la suprafaţa apei.

– Aşadar Holt crede că te-am răsfăţat, comentă Maiorul care îi aduse halatul şi îl agăţă de cârligul uşii. V-aţi certat tot timpul cât aţi fost plecaţi?

Până la gât în spumă, Diana închise ochii încercând să-şi alunge din memorie tot ce fusese între ea şi Holt.

– Te superi? Aş prefera să nu vorbesc despre el.

– Aţi stat mai mult decât mă aşteptam. El schimbă subiectul.

– Da. Diana oftă, în vreme ce apa fierbinte îi liniştea durerea musculară.

– Iepele sunt bine?

– Cassie are câteva muşcături urâte pe spate. Amândouă au mai slăbit puţin, dar altfel sunt într-o formă bună, îi răspunse ea.

– Mi se pare că unul din cai şchioapătă.

– Al meu. Holt crede că şi-a răsucit un muşchi. Totuşi nu e nimic serios.

– Cum? întrebă el. Şi cum te-ai rănit la cot?

– Am căzut. Calul meu a alunecat şi a căzut. Am făcut un salt glorios peste capul lui. Diana zâmbi văzând cuta de îngrijorare care apăru pe fruntea tatălui ei. Nu e prima dată când fac o tumbă, Maiorule.

– Nu, ştiu că nu e, acceptă el.

– Cum au mers lucrurile la fermă în lipsa noastră?

– Bine. Nici un fel de probleme.

– Şi armăsarul, Fath?

– Îşi revine şi până acum o duce foarte bine. E prea devreme să putem spune când îşi va

putea folosi piciorul din față. Poate va rămâne schilod, dar deocamdată nu știm. Am vorbit destul. Zâmbi. Odihnește-te puțin în cadă. Când termini, vino în sufragerie. Sophie a pregătit un munte de sandviciuri.

În vreme ce el se întorcea să plece, Diana își reaminti:

— Am uitat să-ți spun. Holt a zis că va fi gata într-o jumătate de oră.

El făcu un semn din cap că a recepționat mesajul, apoi ieși. Diana se relaxă în apa parfumată, eliberându-și mintea de orice alt gând și bucurându-se numai de plăcerea senzuală a băii.

După aceea, Diana înfășură un prosop în jurul părului ei proaspăt spălat și-l legă într-un turban în creștet. Se opri în fața oglinzii, își acoperi cu rimel genele dese și întoarse și își vopsi buzele cu un rouge de culoarea coralului. Își înnodă cordonul halatului și merse în picioarele goale până în sufragerie.

Maiorul o întâmpină cu o privire aprobatoare și zâmbitoare.

— Mult mai bine.

— Mă și simt mai bine. Dar replica ei se pierdu în zgomotul unor pași grei pe verandă.

Un minut mai târziu, Holt intră, urmat de Guy și de Rube. Ochii cenușii se opriră întâi asupra ei, apoi își îndreptară atenția spre tatăl ei, iar Diana simți imediat o tensiune nervoasă.

Toți avuseseră timp să facă duș, să se schimbe și să se bărbierească.

Holt arăta proaspăt și plin de viață, fără nici un semn că ar fi petrecut în șa cea mai mare parte a ultimelor patru zile. Dar Diana băgă de seamă

că vânătaia de pe falca lui devenise albăstruie. Maiorul trebuia să fie orb să n-o vadă.

El făcu un gest spre vânătaie şi râse.

— Cum arată tipul celălalt, Holt? În momentul acela Guy se întoarse şi Maiorul îi văzu buza despicată şi obrazul învineţit. Privirea lui reveni spre Holt, îl privi atent şi tăcut.

— Am cam fost puşi la încercare în timpu' ăsta, Maiorule, se amestecă Rube. Guy a căzut. Holt a dat peste ceva. Diana şi-a rupt bluza într-un tufiş. Armăsarul alb a încercat să ne fure caii, ne-a distrus tabăra şi ne-a prăpădit mâncarea. N-am mâncat de la amiază.

— E adevărat? Maiorul se încruntase când Rube povestise faptele mustangului.

— Uşor înfrumuseţat, zise Holt.

— Ce... Apoi se opri. Explicaţiile pot să aştepte. Sophie a pus mâncarea pe masă. Poftiţi să mâncaţi.

Când Diana ajunse la masă, Guy era acolo şi îi ţinea scaunul. Privirea îi strălucea de ardoare, iar ea îşi plecă privirea sub a lui. După ce împinse scaunul spre masă, se aplecă adânc.

— Arăţi minunat, îi murmură Guy la ureche, ca o regină.

— Mulţumesc. Diana evita cu grijă să se uite în direcţia lui Holt, în vreme ce Guy lua loc lângă ea.

La început nimeni nu vorbi, prea preocupaţi să-şi umple stomacurile goale. Maiorul aşteptă cu răbdare, până când nu mai putu să-şi reţină curiozitatea.

— Povestiţi-mi despre armăsar.

— Are vreo cincisprezece picioare, e complet alb, are o conformație bună și e întovărășit de o iapă sălbatică maronie. Dansează, adăugă Holt ca și cum gândul i-ar fi venit mai târziu.

— Ce face? Diana înțelese expresia neîncrezătoare de pe fața tatălui ei. Toți avuseseră aceeași surpriză uimită când îl văzuseră cu proprii lor ochi.

— Armăsarul e unu' din ăia blestemați care trage într-o parte, se amestecă Rube în discuție. Azi l-am hăituit mai mult de patru ore și n-a dat nici un semn de oboseală. Ar trebui să-l vezi, Maiorule, cum se leagănă dintr-o parte în alta, ca un balansoar. E ceva ce merită văzut.

— Vorbiți serios, nu-i așa? zise Maiorul.

— Perfect serios. Holt se mai servi cu salată de cartofi.

— E Armăsarul-Alb-Care-Dansează reînviat, asta e, declară Rube. Ai auzit destule povești despre el, Maiorule, ce zici?

— Armăsarul-Alb-Care-Dansează? Sigur, sigur, am auzit. Se lăsă pe spate pe scaun, părând să examineze informația.

— A existat într-adevăr? întrebă Guy sceptic.

— Da, a existat, răspunse Maiorul, apoi explică: Dar întotdeuna am fost de părere că n-a fost un singur armăsar alb care dansa. Cronicile Vestului sunt pline de povești despre Armăsarul-Alb-Care-Dansează. I se spunea în diverse feluri: Mustangul-Alb-Care-Dansează, Săgeata Albă a Câmpiei și așa mai departe. Trebuie să înțelegeți că niște cai albi n-au fost niciodată o raritate în vest.

— Dar un cal care să danseze? Guy clătină din cap, rămânând neîncrezător.

— Majoritatea cailor din America de nord provin din moştenirea rămasă de la spanioli. Spaniolii au o speţă de cai care dansează în mod natural; se zice că dansează tot atât de repede şi uşor pe cât galopează ceilalţi cai. Dansatorii Naragansett, care nu mai există azi, se spunea că sunt descendenţii armăsarilor spanioli. De fapt, soiul ăsta spaniol care dansează a fost mai bine păstrat în America de sud decât aici. Am citit undeva că aceşti cai sud-americani erau de obicei de culoare deschisă — gri, aurii sau albi — cu pielea neagră, argumentă Maiorul, apoi făcu o pauză. Deci, Holt, teoria ta e că armăsarul alb reprezintă o întoarcere la sângele spaniol.

— Nu e a mea, e a lui Rube, zise Holt. Dar după ce ne-aţi spus, pare rezonabilă.

— O teorie fascinantă. Aş fi vrut să-l văd, declară Maiorul.

— Mă îndoiesc că vei mai avea ocazia. L-am mânat până în Utah.

Cuvintele lui Rube erau mormăite cu gura plină de un sandvici.

— Ne-am apropiat de graniţă. Nu ştiu dacă am trecut-o. Holt nu-i permitea lui Rube să exagereze amploarea vânătoarei.

— Dar tu crezi că armăsarul se va reîntoarce, îi reaminti Diana lui Holt despre ceea ce spusese pe platoul de stâncă.

Holt nu păru prea bucuros să răspundă, dar în cele din urmă admise cu răceală.

— Da, cred că se va întoarce. Se uită spre Maior. Ar fi mai bine să păstrăm toate iepele aproape de curtea fermei săptămâna viitoare.

— Fă tot ce crezi că e necesar, zise ei.

— Dacă Sheitan a murit şi Fath e rănit, o să avem nevoie de alt armăsar. Holt schimbase subiectul. Mâine încep să telefonez, să văd ce găsesc. Depinde de ce ni se oferă. Am de gând să cumpăr sau să închiriez un armăsar.

Diana se uita uimită, conştientă că Holt nici nu-l întrebase, nici nu-l consultase pe Maior în legătură cu acest plan. Pur şi simplu îl informase pe tatăl ei ce are de gând să facă. Discuţia se învârtea în jurul meritelor diferitelor rase. Diana nu lua parte. Anunţul lui Holt o sâcâia.

Pe ascuns, îşi studia tatăl. Vârsta şi boala îşi luaseră partea. Maiorul nu mai era bărbatul puternic şi neîmblânzit din tinereţe. Părul lui negru era tot mai cenuşiu, tenul bronzat devenise palid, fălcile atârnau şi îşi pierduseră linia cândva fermă. Mâinile îi tremurau uşor.

Ea crezuse că într-un fel oarecare el îşi va reveni. Acum înţelegea că el nu va mai fi niciodată bărbatul care fusese. Mai erau licăriri ale fostei sale personalităţi, dar erau numai umbre fără substanţă. Maiorul îi trecuse comanda unui străin şi devenise aproape un figurant. Îi apăru dintr-o dată ca un personaj patetic şi plânse în inima ei când constată schimbarea. Era bătrân, slab, şi bolnav. Era copleşită de dorinţa imperioasă de a-l ascunde de ochii celorlalţi.

Diana întrerupse conversaţia.

— E târziu, Maiorule. Şi se simţi imediat ca o mamă care îi aminteşte copilului că e vremea să se ducă la culcare.

— Poftim? Pentru o clipă el o privi fără să înțeleagă. Ah, da, e târziu.

Masa se terminase. Nu mai era nici un motiv pentru ceilalți să întârzie. Holt înțelese sugestia și își îndepărtă scaunul de masă, sculându-se în picioare.

— Scuzați-mă, Maiorule. Cred că ne-am cam întins la vorbă, dacă nu cumva mai e ceva ce ai vrea să aranjezi cu mine.

Diana scăpără din priviri când auzi cuvintele ocrotitoare, care pretindeau că Maiorul ar fi încă stăpânul, când Holt știa că nu mai este. Pe cine voia el să prostească?

— Nu, nu mai e nimic, răspunse tatăl ei, arătându-și oboseala. Floyd te va pune la curent cu toate.

Când Diana se ridică ca să-i grăbească și pe ceilalți să-și vadă de drum, Guy era în picioare lângă ea, cu vocea scăzută și întrebătoare.

— Diana...

Nu știa ce are de gând să întrebe, dar i-o tăie scurt:

— Sunt obosită, Guy. Se îndreptă spre scaunul tatălui ei, degetele i se curbară în jurul barelor de lemn de la spătarul scaunului, într-o atitudine protectoare și posesivă.

— Noapte bună. Se adresase tuturor celor trei bărbați și primi același răspuns la plecarea lor. Rube înveli grăbit două sandviciuri într-un șervet ca să le ia cu el.

Când rămaseră singuri, Diana îi spuse:

— Nu știu ce ai tu de gând, dar eu îmi usuc părul și mă culc. Era un mijloc de a-l împinge pe

Maior spre odihna de care avea atât de multă nevoie.

— Şi eu sunt obosit, admise el. Zilele astea au fost o adevărată aventură pentru voi.

— Într-adevăr. Diana îi ascundea faptul că fuseseră mult mai mult decât atât. Noapte bună.

— Noapte bună; răspunse el.

A doua zi dimineaţă Maiorul era la micul dejun când intră Diana. Arăta odihnit după somnul de noapte şi asta îi mai îndepărtă grijile.

— Bună dimineaţa, Maiorule, îl salută ea veselă. Bună dimineaţa, Sophie, adăugă ea când apăru menajera. Numai pâine prăjită şi suc în dimineaţa asta, te rog.

— Da, domnişoară. Menajera se retrase la bucătărie.

— Ce dimineaţă frumoasă, nu-i aşa? Diana îşi turnă o ceaşcă de cafea din ibric.

— Într-adevăr. Maiorul se uita la ea cu îngăduinţă. Dar ceva îmi spune că te gândeşti şi la altceva, nu numai la vreme.

— Ai ghicit. Era bucuroasă că nu trebuia să găsească o cale pentru a intra în subiect. Noaptea trecută m-am gândit şi am hotărât să-mi asum câteva din reponsabilităţile fermei, până îţi revii.

— Holt se descurcă foarte bine cu toate, îi reaminti el.

Parcă eu nu ştiu, se gândi Diana, dar spuse:

— Ştiu că trebuie să te sprijini pe el într-o mare măsură. Aşa cum au decurs lucrurile nu era nimeni altcineva căruia să-i poţi conferi autoritate,

dar acum sunt eu acasă. Nu există nici un fel de muncă la fermă pe care să n-o cunosc din proprie experiență, cu sudoarea frunții s-ar putea spune. Râdea, încercând să pară că ia lucrurile ușor. Nu există nici un motiv să nu-mi asum responsabilitățile. Holt a făcut treabă bună, dar tu însuți ai spus că nimeni nu are grijă de proprietatea altuia așa cum are grijă el însuși.

— Asta e adevărat, acceptă el.

— În afară de asta, fiind suficient de capabilă și cu experiență vreau să mă implic. E foarte firesc, de vreme ce sunt fiica ta, rațiună ea, iar casa asta e și casa mea.

— N-aș putea spune că nu ai dreptate. Maiorul arăta o vagă mulțumire.

— Sper să nu spui. Nu-și putea reține un surâs triumfător.

— O să discut despre asta cu Holt la prânz.

O lumină confuză îi scânteie în ochi. Ce nevoie ai să discuți asta cu el?

— Nu îndepărtezi un om capabil de la comandă fără să ai o convorbire particulară cu el mai întâi, dacă nu ai chef să te trezești cu o revoltă pe care ai provocat-o tu însuți. Se cere tact, explică el mai mult decât indulgent. Sophie reveni cu pâinea prăjită și cu juice-ul Dianei, apoi dispăru imediat în bucătărie.

— Vom vorbi cu Holt la prânz, spuse Maiorul. După ce îți termini micul dejun, găsește-l și roagă-l să vină la noi mai devreme, dacă poate.

— Foarte bine, acceptă ea, pregătită.

Mai târziu porni cu pas săltat pe panta care ducea spre clădirile fermei. Caii și călărețiii erau

strânşi lângă grajd. Îl recunoscu pe Guy, dar nu era nici urmă de Holt. Despărţindu-se de ceilalţi călăreţi, Guy veni s-o întâlnească.

— Bună. Se oprise în faţa ei cu un surâs strălucitor pe faţă. Vrei să-i spui lui Sophie că Holt nu va veni la prânz?

— De ce? Unde e? Întrebările izbucniră rapide, cu o urmă de enervare.

— A plecat devreme în dimineaţa asta să se uite la nişte armăsari; a spus că nu va fi înapoi decât diseară târziu. În felul în care îşi arcui gura era o uşoară amărăciune. Zic că e bine că am scăpat de el.

Buzele ei se strânseră.

— E sigur că nu pierde timpul aşteptând să achiziţioneze un nou armăsar.

— Avem trei iepe în călduri şi nici un armăsar care să le servească. Guy nu îl apăra, explica.

— Da, ai dreptate. Dar asta nu îi uşura senzaţia de frustrare.

— Holt ne-a lăsat instrucţiuni să ducem iepele şi mânjii spre ţarcul din interior. Acolo mergeam acum, zise el. De ce nu vii cu noi?

— Nu. Era un refuz absent, atenţia ei se îndepărtase deja de Guy.

— Singurul lucru pe care-l spui întotdeuna e nu. În ochii ei citi respingerea. De ce nu-mi spui direct să te las în pace? Aşa obişnuiai să faci.

Diana se întoarse spre el, cu mâinile ridicate în semn de protest, dar Guy, cu o expresie de durere şi mânie îşi mâna deja calul ca să-i ajungă din urmă pe ceilalţi călăreţi. Diana nu-l chemă înapoi.

În seara aceea, când se duse la culcare, Holt nu se reîntorsese încă, iar mesajul încă nu-i fusese transmis. În dimineața următoare, după micul dejun se aventură din nou în curtea fermei ca să-l caute. Diana opri un lucrător:

— Unde e Holt?

— În grajd, tratează o iapă.

— Mulțumesc. Se îndrepta deja într-acolo. În grajd îl găsi pe Holt și pe unul din oamenii cu ziua, împreună cu Cassie, căreia îi tratau mușcăturile făcute de armăsarul alb. Diana păși în boxa spațioasă.

— O țin eu. Poți să te duci, Tom, îi spuse ea omului care ținea capul iepei.

Înainte ca omul să dea drumul căpăstrului din mână îi aruncă o privire lui Holt ca să primească confirmarea ordinului, apoi îl ascultă. Asta nu-i căzu bine Dianei. Înainte ca ea să se fi măritat și să fi părăsit ferma nimeni n-ar fi pus sub semnul întrebării un ordin de la fiica Maiorului. Era încă un semn al schimbărilor care se petrecuseră în absența ei.

Apucă puternic de căpăstru, vorbindu-i iepei liniștitor și-l lăsă pe Holt să-și termine treaba înainte de a-i explica de ce se afla acolo. El se îndepărtă de coapsa iepei și luă o sticlă cu antiseptic.

— Ai găsit un armăsar? îl întrebă mai întâi Diana.

— Poate. În sfârșit se uită la ea, cântărind-o de sus până jos. Dar nu asta te-a adus aici. Ce dorești? Limpede și la obiect.

Ea simți cum i se tulbură simțurile în prezența forței lui virile, o reacție pur fizică pe care nu și-o putea controla. Holt părea total indiferent față de ea.

— Maiorul dorește să-ți vorbească. Ar trebui să vii la noi mai devreme la prânz. Vocea îi tremura ușor în timp ce transmitea mesajul.

— Nu pot. Nu voi veni la prânz. Păși afară din boxă, pe coridorul larg al grajdului. Spune-i că vin diseară.

Diana îl urmă, încordată de mânie.

— Maiorul spune „Vino" și tu spui să aștepte. Era o vreme când ai fi sărit în sus la o astfel de convocare!

— N-am sărit niciodată în sus, o corectă Holt. Am făcut ce mi s-a cerut, și încă mai fac. Dacă el ar ști că am o întâlnire fixată mai dinainte ar fi primul care să amâne întrevederea. Iar dacă ar fi fost vital să mă vadă ar fi spus „Vino acum".

Diana opri orice replică, când, pășind afară, zări o camionetă cu însemnele guvernului pe ușă intrând în curte. Uitând de orice enervare, Diana ezita, privind spre Holt.

— Ce crezi că vor? Colțul buzei îi tremura.

— Vom afla imediat.

Camioneta se opri în fața clădirii principale. Diana și Holt porniră împreună spre ea. Un bărbat scund și îndesat păși afară, îmbrăcat în haine tipice de lucru, jeans Levi's și cămașă cadrilată, cu o pălărie de paie Stetson pe cap. Porni spre casă, apoi îi văzu apropiindu-se și se opri.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața. Diana îi întoarse salutul cu cel mai dezarmant zâmbet al ei. Putem face ceva pentru dumneavoastră?

— Poate că da. Vocea îi era aspră, dar expresia îi era plăcută. Mă numesc Keith Jackson. Sunt de la Biroul de Administrare a Pământului și am venit să-l văd pe domnul Somers.

— Eu sunt Diana Somers, fiica lui. Auzindu-i răspunsul, omul își scoase politicos pălăria, scoțând la lumină un cap cu o chelie strălucitoare. Tatăl meu nu se simte prea bine. Poate vă pot ajuta eu.

Omul se uită șovăitor la Holt, ca și când ar fi avut rețineri să vorbească cu o femeie. Holt îi întinse mâna în chip de salut.

— Sunt Holt Mallory, administratorul fermei Maiorului.

— Nu e absolut necesar să vorbesc cu Maiorul în persoană, admise omul, adresându-se lui Holt. Sunt sigur că îmi puteți furniza și dumneavoastră informația de care am nevoie.

— Voi încerca, zise Holt cu un aer plăcut și amabil. Ce doriți să știți?

— Am primit rapoarte la Birou că ați avut necazuri cu niște mustangi, zise el.

— De unde ați auzit așa ceva? În întrebarea lui era o notă ușor amuzată și disprețuitoare.

— Știți cum circulă poveștile astea, râse omul. Unul îi spune altuia, apoi altuia și așa mai departe. Mai devreme sau mai trziu ajunge până la noi.

— Ce ați auzit? întrebă Diana, ținându-și respirația.

— Că un cal sălbatic v-a furat două iepe.

— Ne-au lipsit două iepe, admise Holt. A trebuit să mergem să le căutăm, dar când le-am găsit nu era nici un armăsar sălbatic cu ele.

Diana își strânse buzele, amuzată de minciuna pe jumătate adevărată. Armăsarul sălbatic nu fusese cu iepele când le recuperaseră.

— Înțeleg, șovăi omul. Am mai auzit zvonuri și despre o bătaie între armăsari. Era ceva adevărat?

— Da, din nefericire a fost, dădu Holt din cap. Nu știm cum s-a întâmplat, pentru că nu a fost nici un martor. Poate că cineva nu a înnodat frânghia cum trebuie într-una din boxele armăsarilor. Unul din armăsarii noștri a murit și celălalt e rănit, zise el, ca și cum acesta ar fi fost rezultatul luptei dintre cei doi.

— Îmi pare rău să aud asta, îi oferi omul condoleanțe.

— A fost într-adevăr o pierdere, fu Holt de acord. Armăsarul care a fost omorât era unul verificat în multe împrejurări. Nu va fi ușor de înlocuit.

— Îmi imaginez. Am auzit că Maiorul crește cai de mare preț. Ei bine, oftă el, se pare că am bătut drumul până aici degeaba. Se pare că nu aveți nici o problemă cu mustangii.

— Anul ăsta e apă destulă și iarbă câtă vrei, zise Holt în chip de explicație.

— Da, ca niciodată. Omul își puse la loc pălăria pe cap, pregătindu-se să plece. Dacă aveți probleme cu caii sălbatici ne veți contacta?

— Nu de bună voie. Holt zâmbea sec. Personal, cred că actuala lege care protejează caii sălbatici cam pute.

Privirea pe care i-o aruncă Diana era un amestec de mânie și panică, dar omul nu păru jignit de remarcă. Chicoti și clătină din cap.

— E părerea majorității fermierilor, declară omul. Ne vom mai vedea. Vă urez o zi bună.

— La fel și dumneavoastră, răspunse Holt.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnișoară Somers.

— Da. La revedere, domnule Jackson. Când omul porni camioneta și ieși afară din curte, Diana se întoarse spre Holt, întrebând: De ce, dumnezeule, a trebuit să-i spui așa ceva?

— Dacă aș fi fost foarte cooperant, ar fi putut deveni bănuitor. Așa, probabil că n-am spus nimic altceva decât ce a auzit de la alte sute de fermieri.

— Totdeuna am crezut că ești amabil, dar niciodată nu mi-am dat seama că știi să minți excelent, replică Diana. Va trebui să-mi reamintesc.

Amabilitatea se șterse de pe fața lui, lăsând locul batjocurei pure. Pur și simplu zâmbi și se îndepărtă.

— Spune-i Maiorului că îl voi vizita în seara asta, la șapte jumătate, îi aruncă el peste umăr.

Capitolul XII

Fix la şapte treizeci, Holt ajunse la clădirea principală. Când îi auzi paşii pe verandă, Diana părăsi biroul şi intră în salon odată cu el.

— Maiorul e în biroul lui. Diana se întoarse să-l conducă pe drumul pe care ea tocmai venise.

Maiorul se ridică din spatele mesei grele de nuc atunci când intrară ei.

— Holt, îl salută el, aplecându-se peste masa largă ca să-i dea mâna. Mi-ai lipsit la prânz în ultimele două zile.

— Am fost ocupat.

— Ştiu că ai fost, dădu el din cap. Diana, de ce nu ne aduci nişte cafea?

Ea se reîntoarse în câteva minute, cu un serviciu de porţelan pe o tavă. Maiorul şi Holt erau cufundaţi într-o discuţie despre un armăsar pe care îl văzuse Holt. Aşeză tava pe birou şi începu să toarne. Când Holt îşi apucă ceaşca, băgă de seamă că pe tavă erau trei ceşti. Privirea lui cenuşie alunecă spre ea, conştient că Diana s-a autoinclus la această întâlnire.

Când el se aşeză iar pe scaun, Diana îşi luă şi ea ceaşca şi se aşeză pe scaunul geamăn cu al lui. Îşi sorbea cafeaua, lăsând pe seama Maiorului să discute motivul acestei întâlniri la timpul

potrivit. Între timp, nu făcu nici o încercare de a lua parte la discuția lor despre armăsar și despre rasa lui.

În cele din urmă, Holt trase concluzia:

– Mai sunt încă doi armăsari pe care vreau să-i văd înainte de a lua ultima hotărâre.

– Nu credeam că tu trebuie să iei ultima hotărâre, se amestecă Diana cu o uscăciune rece în glas.

– Afirmația nu trebuie luată ad litteram, replică Holt.

– Holt are un ochi excelent la cai. Maiorul părea că îl apără. De fapt, Holt e cel care l-a ales pe Fath.

Diana se uită fix la oglinda neagră a suprafeței cafelei sale, de parcă ar fi conținut un zaț de resentiment.

– Nu știam.

– Încă nu am văzut suficienți mânji de-ai lui ca să fim singuri că am făcut o alegere bună, zise Holt.

– Destui ca să ne dea speranțe, insistă Maiorul. Dar să nu deviem discuția. Nu te-am chemat aici să vorbim despre armăsari, Holt.

– Așa cred și eu. Holt își goli ceașca și o așeză pe tavă. Despre ce doriți să discutăm, Maiorule? Privirea lui alunecă spre Diana, conștient că și ea era amestecată.

– Diana și-a exprimat dorința de a supraveghea administrarea fermei, rosti Maiorul.

– Ceea ce înseamnă că eu sunt concediat, replică Holt, relaxat, aproape indolent și fără să-i pese.

— N-am vrut câtuşi de puţin să spun asta, îl asigură Maiorul, încercând să aplaneze lucrurile. Ceea ce doreşte Diana e să-şi asume rolul meu, până îmi revin. Poziţia ta va rămâne aceeaşi. Numai că vei fi răspunzător faţă de altcineva.

O sprânceană i se arcui într-o expresie de negare.

— Mi-e teamă că nu va merge.

— De ce? vorbi Diana, provocator. Te-ar deranja să îndeplineşti ordinele unei femei?

— Nu am nimic împotrivă să primesc ordine de la o femeie, o corectă Holt, întorcându-şi spre ea privirea ucigătoare, numai să nu fii tu aceea.

— Ştiu că tu şi Diana aţi avut unele neînţelegeri în trecut, dar... Tatăl ei aşteptă să se micşoreze tensiunea care scotea dintr-odată scântei între ei.

— Îmi pare rău, Maiorule. Dar nu era nici o nuanţă de scuză în vocea plată a lui Holt. Dacă nu lucrez pentru Dumneavoastră, nu mai lucrez aici deloc. Lucrurile sau rămân cum sunt, sau îi îngăduiţi acest capriciu fiicei dumneavoastră, şi atunci eu vă părăsesc.

Diana îngheţă, ghicind care vor fi cuvintele tatălui ei înainte ca acesta să le rostească.

— Desigur, nu doresc să ne părăseşti. Nici Diana nu doreşte asta.

Dar sclipirea batjocoritoare din ochii cenuşii ai lui Holt păru neîncrezătoare. Tot ceea ce dorise Diana fusese să-şi asigure locul cuvenit în calitate de fiică a Maiorului.

— Maiorule — vocea îi tremura — te superi dacă vorbesc cu Holt între patru ochi?

După ce Maiorul părăsi camera, Holt se ridică de la locul lui şi se îndreptă spre cămin, cu o mână pe placa de marmoră de deasupra. Inima Dianei părea să bată mai tare decât ceasul de pe consolă.

— Ei bine, Diana, ce ai să-mi spui? o provocă Holt. Ce ai de gând? Un mic şantaj? Presupun că ai de gând să mă ameninţi că îi vei spune Maiorului că te-am atacat dacă nu accept să rămân.

Sarcasmul lui îi tăie respiraţia.

— Ai de gând să negi că ai făcut-o? întrebă ea în cele din urmă.

— Iar tu ai fost o victimă foarte recalcitrantă, îşi bătu el joc.

Diana sări de pe scaun, scuturată de un fior.

— Nu e cinstit! declară ea strident. Eu sunt fiica lui, carnea şi sângele lui, singurul lui copil. Eu trebuie să-mi asum răspunderea, nu tu!

Holt o privea în faţă, nemişcat, inflexibil.

— Asta numai Maiorul poate s-o spună.

— De ce a trebuit să-l faci să aleagă? strigă ea, simţind că emoţia o copleşeşte. Ştiai că te va alege pe tine, nu-i aşa? Diana îl acuza cu ochii plini de lacrimi. Întotdeauna te-a preferat pe tine! Întotdeauna! Îşi strânse pumnii.

— Diana, nu fii ridicolă! Pieptul lui larg oferea o ţintă uşoară pentru privirea ei întunecată. Îl lovi cu pumnii strânşi, suspinând de mânie. Holt îi prinse încheieturile, şi o scutură tare, aşa încât capul îi căzu pe spate.

— Maiorul a făcut o alegere de afaceri, insistă el. N-a fost nimic personal în ea.

Scuturătura puternică îi opri suspinele. Acum un râs isteric şi disprețuitor îi umfla gâtlejul.

— N-a fost? i-o întoarse Diana. N-a avut niciodată nevoie de mine. De ce ar fi avut? Te avea pe tine. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, râuri.

— Nu ştii ce spui, murmură Holt.

Diana nu mai putea suporta să vadă conturul trăsăturilor sale ascuțite, masculine. Se simțea atrasă în cercul brațelor lui, cu capul obligat să se odihnească pe umărul lui. Îi simți vârful bărbiei pe fruntea ei, mâna care îi netezea nesigură mătasea neagră a părului.

— E adevărat, Holt, murmură ea cu nasul în cămaşa lui. A fost adevărat de când ai venit aici.

— Nu, Diana, nu este, spuse el ferm.

Ridicându-şi capul ca să-i vadă fața, Diana se surprinse privindu-i gura, atât de hotărât conturată, puternică şi masculină. Îşi deschise gura ca să vorbească, dar nu ieşi nici un sunet. Mâna lui îşi opri mângâierea şi se opri ca să-i țină capul ca într-o cupă. Centimetru cu centimetru, încet, gura lui se apropie până când răsuflarea lui fierbinte îi atinse nasul, obrazul şi jucă pe buzele ei. Inima Dianei zvâcnea. Era dureros de conştientă de contururile trupului său masculin lipite de formele ei rotunjite. Privirea lui rătăcea pe fața ei, apropiindu-se ca de un loc de popas de buzele ei întredeschise.

Gura lui o atinse uşor ca o pană pe a ei.

— Am jurat că nu mă apropii mai mult... Holt reteză scurt propoziția pe care o murmura cu buzele lipite de ale ei şi se predă unei porniri mai puternice decât rezistența lui.

Diana tremură când simți apăsarea puternică și experimentată a sărutării lui. În vreme ce primul fior de răspuns o străbătu, îl simți devenind rigid pentru un moment, înainte de a se desprinde brusc. Își deschise ochii pe profilul lui și pe concentrarea intensă gravată acolo.

Simțindu-i privirea, el ordonă cu voce șoptită:

— Ascultă. Ea își clătină capul într-un protest uluit. Ceva îi deranjează pe caii noștri, explică el pe același ton coborât, aproape șoptit.

Printre bătăile de ciocan ale inimii, Diana auzi în cele din urmă sunetele turbulente, sforăituri ciudate și nechezături neliniștite și neobosite. Dar nu era nici un semn de panică.

— Armăsarul? Diana făcuse din sugestie o întrebare.

Holt rânji.

— Da. Îi dădu drumul din brațe. Armăsarul.

Pașii lui mari îl purtară până la ușa biroului, Diana îl urma aproape alergând. Nu era nici un semn că Maiorul ar fi pe acolo când trecură prin salon, spre ușa de intrare. Ajunși afară, putură să deosebească din ce direcție veneau sunetele. Veneau din țarcul cel mare în care fuseseră închise iepele cu mânjii.

Luna plină strălucea ca argintul pe cerul nopții și le lumina drumul. Holt sări peste primul gard pe care îl întâlniră, fără s-o aștepte pe Diana, care se cățăra pe el. Ea auzi pe cineva în spate și uitându-se peste umăr îl văzu pe Rube care se grăbea spre ea.

— E blestematu' de armăsar alb, nu-i așa? Rube își făcu vânt peste gard, după ea. Am auzit iepele cum se agitau și am știut imediat ce le

neliniștea. Vorbea în timp ce mergea; un curent puternic de vorbe, pe care Diana îl ignora.

Holt ajunse la gardul padocului înaintea lor și se cățără pe el, ca să aibă o perspectivă globală asupra întregii pășuni. Diana i se alătură, trecându-și un genunchi pe deasupra marginii, pentru echilibru, iar Rube făcu același lucru.

— Iată-l! Diana arătă spre capătul cel mai îndepărtat al țarcului.

De cealaltă parte a gardului, în depărtare lumina lunii strălucea pe părul alb al armăsarului. Dansa în sus și în jos de-a lungul gardului, părând că plutește deasupra pământului. Însuflețit, cu gâtul musculos arcuit, cu capul legănându-se, cu coada în sus și fluturând ca un steag, armăsarul scotea chemări joase, vibrânde către iepe, linguşindu-le, înduplecându-le și convingându-le. Ele se supuneau încet-încet farmecului lui cabalin, iar nesiguranța panicii nu se mai simțea în răspunsurile lor.

Diana era vrăjită de priveliște, nu observase pe ceilalți lucrători de la fermă ce li se alăturaseră, atrași de vânzoleală. Surdă la exclamațiile lor șoptite, ea nu auzi cuvântul-lui Holt care îi galvaniză pe toți, punându-i în acțiune. Nimic nu întrerupse scena vrăjită până când strigătele și fluierăturile oamenilor nu împrăștiară siluetele iepelor, grupate lângă linia îndepărtată a gardului. Armăsarul alb îngheță într-o statuie a așteptării însuflețite, atent la dușmanii lui cu două picioare. Scuturându-și capul, armăsarul făcu o piruetă cu grația unui dansator și dispăru în noapte.

— Deci ăsta a fost armăsarul alb. Maiorul stătea la gard, ușor aplecat, pe fața lui luptându-se

emoția și asprimea. Aș fi vrut să-l văd mai de aproape.

— Magnific, nu-i așa? murmură Diana.

— N-am mai văzut nici un mustang ca el, admise el.

După plecarea armăsarului, oamenii începură să se strecoare spre casă, vorbind între ei. Silueta familiară a lui Holt se despărți de ceilalți și se îndreptă spre gard, unde așteptau Diana și Maiorul. Lumina lunii îi poleia cu bronz trăsăturile prelungi, iar ochii îi deveniseră cioburi de argint.

— Se va întoarce, profeți el direct. Va trebui să ținem câte un om de veghe, în schimburi de douăzeci și patru de ore.

— Sunt de acord, zise Maiorul, deși nu fusese consultat.

— Poate vom avea noroc și va renunța după câteva încercări nereușite de a ne fura iepele. Holt se uita spre munții întunecați unde zburase armăsarul.

— Fără îndoială, va renunța. Maiorul se uita la ei. Voi doi, ați...

— Nu e nevoie să-ți faci griji că îl vei pierde pe Holt, îl întrerupse Diana. Am ajuns la o înțelegere. El va continua să se ocupe de treburi, iar eu nu îi voi sta în drum. Eu o să continui să mă ocup de cai, de antrenamentul mânjilor și cred că o să te ajut și pe tine la registre, dar asta e tot.

Diana regreta deja scena sentimentală cu Holt, din casă. Își arătase slăbiciunile. Chiar dacă resimțeau o puternică atracție sexuală reciprocă, își făcuseră între ei prea mult sânge rău, în legătură

cu Guy, cu Maiorul şi cu amara rivalitate dintre ei. Într-un sens Holt era încă duşmanul ei. Îi recunoştea victoria.

— Atunci totul s-a aranjat, zise Maiorul.

De astă dată răspunse Holt.

— Da, s-a aranjat. Se uită rapid la Diana, măsurând-o hotărât. Apoi privirea îi alunecă spre tatăl ei. Scuză-mă, Maiorule. Trebuie să aranjez cu oamenii schimburile.

— Vezi-ţi de treburi. Succes în călătoria de mâine. Când Holt se îndepărtă în direcţia lucrătorilor, Maiorul se întoarse spre Diana. — Mergem înapoi acasă?

— Da. Se dădu jos de pe gard. Unde se duce Holt?

— Zboară în California să vadă un armăsar. Mă simt uşurat că tu şi Holt aţi ajuns la o înţelegere, îi spuse tatăl ei după ce se întoarseră.

— Da.

— Întotdeuna mi-am dorit ca voi doi să vă împăcaţi. Holt ar fi fost un soţ foarte potrivit pentru tine. Munceşte din greu, e cinstit... dar, oftă Maiorul n-a fost să fie. Sunt foarte mulţumit că n-am încercat una din acele căsătorii puse la cale de părinţi.

Diana aproape înlemni, mută, când îl auzi.

— De asta l-ai angajat? Ca pe un posibil soţ pentru mine? Ar fi putut să adauge: *De asta l-ai transformat într-o slugă şi l-ai antrenat să administreze ferma?*

— Dumnezeule, nu! Râse la sugestia ei. L-am angajat pentru că avea calificările necesare pentru a îndeplini munca pe care o aveam liberă

atunci. Numai... trei sau patru ani mai târziu am început să mă gândesc la el în legătură cu tine. Dar pe atunci făcuserăţi deja un obicei din a vă hărţui din orice. Am sperat ca din fricţiunea dintre voi să iasă scântei care să vă ducă mai departe. Dacă n-a fost, n-a fost.

— Şi n-ai spus niciodată nimic.

— Nu. Ultimul lucru pe care l-aş fi dorit pentru tine ar fi fost o căsătorie fără dragoste, zise el.

— Uneori dragostea poate fi un lucru foarte urât.

— Te gândeşti la Rand şi la ce s-a întâmplat între voi, ghici Maiorul. Nu era dragoste ceea ce simţea el pentru tine, altfel n-ar fi răspândit poveştile acelea pe seama ta. Dragostea e ceva cald şi minunat.

Inima Dianei aproape se opri.

— Ai auzit poveştile alea?

— Da, le-am auzit, admise el.

— Eu...

— Nu e nevoie să-mi explici, o întrerupse Maiorul. Trebuie să le uiţi. Iar Diana putea spune după tonul vocii lui că nu dorea să audă o explicaţie. Dorea ca subiectul să fie abandonat şi uitat de amândoi. Îşi strecură vârfurile degetelor în buzunarele din faţă ale jeans-ilor şi îndrumă conversaţia pe canale mai puţin tulburătoare. Într-un fel oarecare nu-şi simţea deloc conştiinţa uşurată aflând că Maiorul auzise poveştile acelea şi decisese să le ignore.

Armăsarul făcu iepelor a doua vizită în noaptea următoare. Zgomotul o trezi pe Diana şi îi fu greu să adoarmă din nou. În dimineaţa aceea se sculă

târziu. Maiorul luase deja micul dejun și se afla în timpul odihnei de dimineață.

În dorul lelii, Diana ieși din casă și se îndreptă spre grajduri. Soarele îi ardea deja pielea. La amiază avea să fie fierbinte. Munții erau acoperiți de ceață, peste pante se plimba umbra unui nor.

— Diana!

Se întoarse la auzul numelui său, recunoscând vocea lui Guy. Nu-l văzuse deloc în aceste ultime două zile, de când îi azvârlise acele cuvinte amare și plecase călare să adune iepele.

Când văzu pașii mari, fără efort care îl purtau spre ea pe Guy o străbătu o durere care îi tăie respirația. Își dăduse seama vreodată cât de tare îi aminteau gesturile lui de Holt? Diana îndepărtă gândul și observă florile din mâna lui.

Se opri în fața ei, privirea lui atentă și concentrată îi cercetă fața.

— O ofertă de pace.

Ea luă buchetul din mâna lui.

— Flori de câmp. Sunt frumoase, Guy.

Când îi auzi răspunsul, tensiunea lui păru să se topească.

— N-am făcut-o intenționat, adică n-am ales intenționat flori sălbatice, explică el cu un râs conștient de sine.

— M-am gândit să cumpăr flori în oraș, dar acestea te reprezintă pe tine. Tu ești o floare sălbatică, Diana, delicată, neîmblânzită și vulnerabilă când se amestecă omul. Data trecută am încercat să te fac să crești unde voiam eu să crești. Nu poți face asta cu o floare sălbatică. Îmi pare rău. Mă poți ierta?

De ce trebuia el să fie atât de înțelept și de prevăzător? Era atât de obosită să rănească oamenii și să-i respingă. Ar fi fost mai bine să fi rămas supărat pe ea. Mai bine pentru el. Diana nu-l putea lăsa în continuare pe Guy s-o idealizeze.

— Am fost dură când te-am refuzat atât de nepoliticos. Singura scuză pe care o am e că aveam alte lucruri în minte, spuse Diana.

— Toți avem momente când nu vrem să fim cu altcineva. Privirea lui o adora.

Diana se uită la florile galbene, respirând adânc.

— Guy, n-ar trebui să fii atât de înțelegător. Nu e natural.

— Pentru mine singurul lucru natural e să te iubesc pe tine. Vocea lui își schimbă înălțimea, deveni vibrantă și răgușită. Îmi pare că te-am iubit toată viața, Diana.

— Nu spune asta. Mâinile ei deveniră rigide pe flori, zdrobindu-le tulpinile.

— Foarte bine, n-o s-o mai spun. Dar amândoi știau că asta nu schimba faptele. M-am întors acasă ca să te văd. Trebuie să mă duc la Ely să adun o parte din herghelie. Am crezut că poate vrei și tu să vii. Îți dau ocazia să mai pleci de la fermă și poate chiar să faci niște cumpărături.

Ideea era tentantă. În loc să-i refuze invitația, cum știa că ar fi trebuit să facă, Diana o acceptă.

— Pleci acum?

— În aproximativ o oră. Mai am câteva lucruri de făcut mai întâi și — se uită la hainele lui de lucru, prăfuite, cu păr de cal răspândit pe dril — vreau să mă curăț.

– E perfect, acceptă ea.

Pauza de o oră îi îngădui Dianei să se schimbe şi să-i lase vorbă Sophiei despre unde se duce. Îmbrăcată într-o fustă ţigănească şi o bluză albă ţărănească, cu un colier asortat, Diana porni în căutarea lui Guy. Nu era în curtea fermei. Deoarece el nu spusese cu ce vehicol vor pleca, se duse la complexul angajaţilor.

În faţa uşii de intrare a celei mai mari dintre clădiri Diana făcu o pauză apoi ciocăni, chemând:

– Guy?

Un ventilator zbârnâia tare înăuntru, făcând să circule aerul cald. Fără să ezite, Diana intră. Îşi ţinea capul aplecat într-o parte, ascultând sunetele de eventuală mişcare. Trecuseră ani de când fusese ultima oară în interiorul acestor zone de viaţă, Living-ul, sufrageria şi bucătăria alcătuiau toate o singură încăpere, cu două cămăruţe de dormit desprinzându-se din ea şi cu o baie. Totul era curat şi în ordine, aproape impersonal. Apoi Diana observă două cupe pe un raft. Curioasă, se apropie. Erau cupe obţinute pentru arta de a ţinti, cu numele lui Guy înscris pe plăcuţa de aur. O carabină de vânătoare se afla pe peretele de deasupra, neîncărcată.

Uşa unui dormitor se deschise, iar Diana se întoarse. Holt se holba la ea, încremenit în mişcarea de a închide uşa. Diana rămăsese şi ea nemişcată, cu respiraţia oprită în gât, cu inima sărită din loc.

Nu era nici o îndoială că el tocmai ieşise de sub duş. Părul ud îi lucea întunecat. Pieptul îi era

gol, carnea musculoasă uşor umedă. Pantalonii închişi la culoare îi accentuau zvelteţea şoldurilor şi lărgimea umerilor. Simţi o strângere primitivă şi periculoasă, în stomac.

Ochii lui o măsurară încet, insolent, fulgerele gemene de argint îi linseră umflăturile pieptului, încordate sub pânza albă, şi faldurile fustei ce-i acopereau şoldurile. Simţurile îi ameţeau la atingerea senzuală a privirii lui.

— Ai venit să-mi urezi bun venit acasă? Vocea lui era ironică, batjocoritoare, cinică.

— Eu... eu nu ştiam că te-ai întors. Fir-ar! De ce îi bubuia inima ca unei adolescente? O excita, într-adevăr, dar de ce trebuia s-o arate atât de limpede?

— M-am întors acum douăzeci de minute. Închise uşa dormitorului, continuând să se uite la ea, cu picioarele uşor depărtate într-o poziţie care sugera comanda.

— Am fost în casă. Nu te-am auzit.

Ventilatorul era pe un raft al bucătăriei, în spatele lui Holt. Dumnezeule, se gândi Diana, pot să-i simt mirosul, de săpun, de colonie de ras, parfumul lui de animal musculos. O căldură ameţitoare o cuprinse, puternică, ca un vin vechi.

Holt aruncă o privire ascuţită în jurul camerei.

— Faci un tur de inspecţie a acareturilor?

— Mă duc în oraş cu Guy. Trebuia să ne întâlnim într-o oră.

Brusc, temperatura din cameră păru să coboare sub punctul de îngheţ. Trăsăturile lui deveniră o mască de bronz, semeaţă şi distinsă. Mesajul tăcut care o tulburase se destrămase.

— Ce cauți aici? Holt întreba cu o voce egală și rece.

Încurcată, Diana credea că motivul prezenței ei este clar, dar explică totuși.

— Nu l-am văzut pe Guy în curte. Spusese ceva, că vrea să se curețe, așa că am venit aici.

— Nu e aici.

— Evident...

— Adică, îi întrerupse Holt întunecat și biciuitor replica ei defensivă rostită râzând, într-o manieră întunecată și biciuitoare, adică nu mai locuiește aici!

Diana era prea uimită de această noutate ca să poată răspunde imediat.

— Unde...? De ce?... izbucni ea din tăcerea uimită.

— Crezi într-adevăr că ar trăi sub același acoperiș cu mine când îmi urăște atâta mațele? îi azvârli el cu forța usturătoare a unui bici.

Diana ricoșă sub lovitură.

— Nu m-am gândit. Când... Nu putu să dea drumul și restului întrebării.

— A dormit în hambar în noaptea când ne-am întors. A doua zi a făcut curat în vechiul trailer și și-a mutat acolo lucrurile. Sunt surprins că nu ți-a spus. Holt era sarcastic. Cu izolarea și singurătatea din trailer putea să te distreze câteva ore, seara.

— Abia l-am zărit pe Guy de când ne-am întors și i-am vorbit și mai puțin! izbucni ea.

— Întotdeuna te-ai plictisit repede de el, zise Holt dezgustat.

– Crezi că nu știu cum l-am tratat în trecut? Crezi că nu-mi pare rău acum? Protesta cu o nevoie pasionată de a fi înțeleasă.

– Încerci să o repari acum? Asta vrei să spui? o provocă Holt. Apoi dădu înapoi imediat, murmurând: Și la ce dracu' mai contează? L-ai scos de sub puterea mea, Diana. Nu pot face nimic ca să te opresc. E. al tău... să te joci cu el sau să-l distrugi. Se întoarse.

– Nu-l vreau. Se opri, privind țintă la cicatricele palide care se încrucișau pe spatele lui. Buricele degetelor ei își aminteau marginile pe care le simțiseră atunci când îi mângâiase carnea. Își reaminti acea vară îndepărtată când le văzuse pentru prima oară și Diana repetă întrebarea pe care o pusese atunci.

– Cicatricele de pe spate – de unde le ai?

Văzu cum i se strâng mușchii și cum Holt înțepenește la întrebarea ei. Cu pași rigizi, se duse spre colțul cu bucătăria și scoase un pahar din dulap.

– Du-te să-l găsești pe Guy. Îi ignora deliberat întrebarea.

Ținu paharul sub robinet și îl răsuci pe cel pentru apă rece. Împinsă de o nevoie de neînvins, Diana îl urmă. La un pas în urma lui se opri, cu atenția concentrată pe urmele aurii palide de pe pielea lui cândva bronzată.

– Cineva... te-a biciuit? murmură ea. Mâna îi atinse dungile care începeau să se albească. De ce?

La atingerea degetelor ei, paharul se sparse în chiuvetă, în vreme ce Holt se întorcea, înșfăcân-

du-i mâna şi strângând-o ca într-o menghină, strivindu-i oasele fragile ale degetelor. O furie nebună îi strălucea în ochi.

Capul ei era aplecat spre spate, perdeaua neagră-corb a părului îi flutura liberă pe gât. În efortul de a-şi uşura durerea provocată de strânsoarea care îi zdrobea oasele, Diana făcu o mişcare de apropiere faţă de el. Putea să-i simtă, prin faldurile fustei, coapsele puternice şi musculoase. Contactul fizic îi împrăştie dintr-odată orice teamă. Ochii ei, cu albastrul închis strălucind ca safirele, mocneau de durerea pe care o simţea, de dorinţa de a fi din nou posedată de el.

Dorinţele ei erau evidente. Îl simţi pe Holt ţinându-şi respiraţia şi-i văzu privirea atât de aproape de buzele ei, umede şi ademenitoare. Strânsoarea mâinii lui slăbi uşor, în vreme ce cealaltă mână se îndrepta spre umărul ei. O înfioră conştiinţa instinctivă că în secunda următoare va fi strivită în braţele lui.

Capitolul XIII

— Diana?

Afară, vocea interogativă a lui Guy o chema pe nume.

La fel de fulgerător pe cât venise, momentul de dorință se împrăștie. O parte din ea dorea să-și apese trupul mai strâns peste al lui Holt, să-l facă să simtă cât de bine se modelau formele ei rotunjite pe contururile lui masculine și să-l facă să uite că Guy era afară, căutând-o. Dacă ar fi simțit că are cea mai mică șansă de succes, Diana și-ar fi abandonat mândria și respectul de sine și ar fi devenit la fel de nerușinată ca orice creatură îndrăgostită. Dar Holt respinsese deja ezitantul ei avans inițial, împingând-o puternic și mânios, în vreme ce ochii lui reci o înghețau cu dispreț.

Nu a fost rostit nici un cuvânt. Privirea ei se plecă în cele din urmă sub forța privirii lui. Diana se întoarse și se îndreptă calmă spre ușa de intrare și o deschise. Automat, un surâs îi apăru pe buze, atunci când, auzind-o, Guy se întoarse.

— Te căutam, zise Diana cu o voce surprinzător de sigură. Guy se uita atent la ușa de intrare pe care ea o închidea. Știa că Holt s-a întors? Diana se întreba. Dinăuntru nu veni nici

un zgomot de mișcare. El întinse mâna, o apucă de braț și o conduse spre camioneta fermei parcată în preajmă.

— Nu mai locuiesc acolo, zise Guy. M-am mutat.

— Nu mi-ai spus nimic. Diana se prefăcu a nu ști nimic, mascând faptul cu o propoziție care conținea jumătate de adevăr.

— Dorm în vechiul trailer de lângă cisternele de gaz. Îi deschise ușa de la mașină și o ajută să se urce. Nu e cine știe ce. Se uită la ea și Diana înțelese că el nu stăpânise niciodată arta de a-și ascunde și de a-și controla sentimentele. E nevoie de o mână de femeie, Diana.

Ar fi putut să plângă la chemarea lui fierbinte, dar ea era în mult mai mare măsură adepta controlului reacțiilor.

— Nu de mâna mea, rosti ea răspicat. Deocamdată m-am săturat până în gât de rolul de fericită gospodină. Se va găsi altcineva să-ți transforme trailerul într-un dulce cuibușor de dragoste. Diana zâmbea, încercând să ușureze rana pe care știa că au provocat-o cuvintele ei glumețe.

— Amuzant. Gura lui se crispă într-un surâs chinuit. Nu mă simt capabil să caut pe altcineva.

Diana își lepădă masca și începu să pledeze.

— Nu vreau să mă iubești, Guy. Nici nu vreau să te rănesc.

El închise ușa și își desprinse privirea de a ei.

— Nu mai poate fi schimbat nimic, murmură Guy și înconjură mașina îndreptându-se spre locul șoferului.

Cât parcurseră primele câteva mile de la fermă nu vorbi nici unul. Guy sparse primul liniștea încercând să facă un comentariu despre cai. Diana îi răspunse și tensiunea începu să scadă. O replică se înlănțuie cu o alta. În curând discutau cu toată naturalețea și cu toată prietenia îndelung împărtășită care fuseseră prezente în primele zile de cînd se întorsese Diana, înainte ca totul să devină atât de complicat.

Camioneta se apropie de un loc umbros rezervat pentru picnic și pentru odihnă, lângă șoseaua principală. Guy încetini și se uită la Diana cu ochii lui albaștri strălucitori.

— Ce-ar fi să ne oprim aici pentru o mică pauză? Am un frigider în spate cu câteva cutii de bere și suc.

— Pur și simplu s-a întâmplat să le ai la tine, nu? glumi ea.

— E o parte din provizia mea pentru cazurile de pericol, cînd am o pană de cauciuc și mi-e gura uscată și plină de praf ca deșertul, în vreme ce o repar. Încetinise și era gata să oprească. Ei bine, ce s-a întâmplat? Ți-e sete? Eu nu sunt grăbit să ajung în oraș, dacă tu nu ești.

Felul în care i se adresase nu sugera că s-ar gândi la mai mult decât o mică pauză, iar Diana se trezi acceptând.

— Să oprim.

Guy conduse camioneta spre peluza acoperită cu pietriș și parcă sub copacii noduroși. Stinse motorul și sări afară din camionetă.

— Ce doriți să serviți, domnișoară?

Diana răspunse cu aceeași seriozitate prefăcută.

— O cutie rece de suc. O făcea să se simtă incredibil de tânără, ca o adolescentă fără griji.

— Cu ce aromă?

— De care ai?

În ochii lui dansă o lumină șireată, veselă și plină de înțeles.

— Dacă ai întrebat...

Diana ridică râzând o mână, ca să-l oprească.

— Fă-mi o surpriză.

Oftând cu un prefăcut regret, Guy se îndreptă spre port-bagajul camionetei. Se auzi clincănitul cutiilor de aluminiu și fâșâitul capacelor ce erau îndepărtate. Apoi el reveni, se opri lângă volan și îi întinse o cutie de cola rece. Diana își sprijini capul de spătarul scaunului și se relaxă.

— Mmm, e bună, murmură ea.

— Nimic nu egalează o băutură rece într-o zi fierbinte. El își luase o bere, aroma de malț se simțea din cutie.

Privirea ei rătăci absentă pe fereastră, înregistrând coșurile pline de gunoaie. Resturi de hârtii și câteva cutii erau împrăștiate pe jos, pe lângă mesele de picnic. Ea și Guy nu erau singurii care se opriseră aici, să se bucure de umbră și de liniște.

— Locul e folosit de multă lume, nu-i așa? Unii mai necivilizați decât alții.

Diana îi atrase atenția lui Guy asupra gunoiului.

— E foarte frecventat, acceptă el. E un loc obișnuit pentru petrecerile cu bere și... e un fel de refugiu al îndrăgostiților.

Simțindu-se în siguranță datorită recentei lor camaraderii, Diana nu observă nici o aluzie în remarca lui și glumi.

— E vocea experienței care vorbește? De câte ori ai venit aici cu o fată?

Guy luă o gură de bere și clătină cutia cu restul.

— Dacă îmi spui tu de câte ori ai fost aici, îți spun și eu, o provocă el.

— E ușor de spus. N-am mai fost niciodată aici. Băieții cu care flirtam la liceu n-au avut niciodată destul curaj să iasă și să oprească în parcare cu fiica Maiorului.

Când își ridică capul, privirea de care se temea ea se reîntorsese în ochii lui.

— Mă bucur că n-ai mai fost aici cu nimeni, Diana, pentru că nici eu n-am mai fost. Își puse berea pe acoperișul camionetei și se răsuci cu fața spre ea. Dintr-odată, vehicolul spațios păru foarte strâmt.

— Atunci e prima dată pentru amândoi, zise Diana limpede, ignorând ceea ce implica aceasta. Am avut aici, împreună, o mică petrecere cu bere. Cel puțin tu ai băut bere. Arătă spre cutia lui. Ai face mai bine s-o bei până nu se încălzește.

— Diana, de ce nu-mi dai atenție? de ce mă tratezi ca pe...

— Îți dau atenție, Guy. Respinse acuzația. Numai că nu do...

— Taci. Alunecă mai aproape de ea, îi cuprinse umerii cu brațul. Diana avea de ales între a se supune îmbrățișării lui și a se ghemui lângă ușă. Alese prima variantă, își strecură cu grijă un braț între ei și încercă să-l țină la distanță. Ești atât de frumoasă, Diana. Știu că ți-am mai spus-o, dar e adevărat.

— Guy, nu! Încerca să aibă răbdare cu el, să fie fermă, fără să-l jignească.

— O cred. Nu numai o spun, insistă el. Părul tău e ca mătasea. Se întinse, îşi încolăci o buclă pe deget şi îi mângâie netezimea cu degetul mare. Negru ca noaptea şi strălucitor ca stelele.

Ea îşi răsuci uşor capul, bucla îi scăpă dintre degete şi se alinie alături de celelalte. Neabătut, Guy îi atinse faţa cu mâna, urmându-i curba genelor.

— Iar ochii tăi sunt atât de albaştri încât m-aş putea îneca în ei, murmură Guy.

Diana încercă să-i oprească degetele care o cercetau, îl apucă de încheietură şi îi împinse hotărâtă mâna de pe faţa ei.

— Îţi iubesc şi gura. Dumnezeule, cât îţi iubesc gura!

Preocupată de eforturile ei de a-i îndepărta mâna, Diana nu observase cum îşi apleca capul spre ea. Căldura răsuflării lui, mirosul de bere adiară peste pielea ei, prevenind-o. Făcu greşeala să se întoarcă spre el şi se trezi cu buzele prinse de sărutarea lui. Începu să se răsucească, să se elibereze.

— Nu-mi mai spune iarăşi nu, se rugă el.

Rugămintea lui o lovi direct în inimă, înghe-ţând-o cu profunda ei vulnerabilitate. Îl lăsă să o sărute, rămânând ţeapănă, fără să-i răspundă îmbrăţişării lui arzătoare. Dar faptul că acum îi părea rău de el nu era o soluţie. Nu învăţase asta din ultima ei greşeală?

Diana se smulse din îmbrăţişarea lui, dar lui Guy păru că nu îi pasă; îşi concentră atenţia

asupra gâtului ei. Încercarea lui de a o excita, şovăitoare, umedă, nu făcea decât s-o dezguste pe Diana şi să-i dea sentimentul vinovăţiei. Un suspin înăbuşit îi ieşi din gât, iar Guy crezu că e o şoaptă de dorinţă.

— Te iubesc, Diana. Mâna lui împingea marginea elastică a bluzei dincolo de umăr. Iubesc totul la tine. Gura lui nu i se ridica de pe piele, buzele îi rămâneau lipite de ea în timp ce vorbea.

— Guy...

El nu dorea s-o lase să vorbească până nu termina cu ce avea el de spus.

— Îţi iubesc frumuseţea, îţi iubesc pielea, îţi iubesc oasele. Ea se trăgea, încerca să-l împingă, se lupta cu el pe cât de blând şi pe cât de hotărât putea. Cu lipsa lui de experienţă, Guy părea numai să creadă că ea încerca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă sau să-l ajute pe el să facă dragoste. Mâna lui se strecură pe sub bluză, îi apucă sânul ca într-o cupă şi-l păstră ca pe un preţios obiect de artă.

— Şi îţi iubesc sânii. Vocea îi era răguşită de dorinţă. Sunt aşa de rotunzi şi de plini, cu sfârcurile roz închis, mai frumoase decât orice pictură pe care am văzut-o vreodată. Aş vrea...

— Nu! Mâinile ei i se ridicară în faţă, încercând să-l ţină departe de obiectul dorinţei lui. Sânii ei se vedea cum suspină încet.

Guy părea hărăzit să nu înţeleagă. Îl lăsă să-l îndepărteze, dar când ridică fruntea o făcu numai ca să-i caute buzele. Diana îi evită gura, lăsându-l în schimb să-i atingă obrazul. Când gustă umezeala sărată de pe pielea ei, el se retrase şi se încruntă când îi observă lacrimile de pe obraji.

— Diana, ce s-a întâmplat? De ce plângi? Vocea lui, care își pierduse răsuflarea de pasiune, era șovăitoare și preocupată. Diana se uită la el; știa că plânge nu numai pentru el, ci și pentru ea.

Privi în altă parte, își șterse mânioasă lacrimile de pe față.

— Vreau să încetezi. Diana îi evită privirea, nedorind să-i vadă reacția. Dacă îi părea rău pentru el nu era un motiv să cedeze dorințelor lui. Nu era nici sentimentul păcatului pentru răul săvârșit în trecut. Diana își aranjă bluza și deschise geanta să-și caute rujul.

— Îmi pare rău. Guy era la locul lui, cu mâinile strânse pe volan, cu capul plecat. Te iubesc atât de mult, șopti el. M-am lăsat purtat de dorință.

Cu tubul de ruj în mână, Diana coborî oglinda retrovizoare.

— Trebuie să-ți rezervi câteva minute ca să vezi dacă și fata vrea.

Aceasta era imaginea ei în oglindă? Atât de rece și stăpână pe sine și, într-adevăr frumoasă? Ochii ei albaștri erau strălucitori ca două pietre prețioase. Urmele de rimel cu care era mânjită păreau numai să-i sublinieze linia întunecată a genelor dese. Mâna îi era fermă. Nimic nu arăta cât de zguduită și de dezgustată era de capcana pe care și-o întinsese sie însăși.

— De fiecare dată când mă apropii de tine, îmi amintesc ce am simțit prima dată. Chiar și când nu sunt cu tine îmi amintesc. Dumnezeule, Diana, erai atât de frumoasă, cu corpul... cu pielea strălucind de apă. Erai a mea, puteam să te ating și să te sărut, fiecare centimetru din tine. Când am făcut dragoste a fost ca și cum am fi

devenit o singură ființă. După ce am pătruns în tine, când zăcem lângă tine, când știam că un copil se poate naște, eu...

— Nici un copil, Guy, nu sunt atât de nebună. Se simțea sufocată și plină de greață. Dă-mi cutia ta de bere. Vreau s-o arunc.

Guy îi îndeplini cerința automat, numai pe jumătate conștient de ce îi ceruse. Când ea deschise ușa și păși afară din camionetă își dădu seama. Guy o urmă.

— Mai înainte ai spus că a fost bine, că nu regreți. Nu m-ai mințit Diana, nu-i așa? Nu-ți pare rău că am făcut dragoste?

— Nu. Nu atunci. Amărăciunea regretului venise mai târziu. Puse cutiile în coșul de gunoi supraîncărcat și se întoarse înapoi spre camionetă. Guy îi blocă trecerea, cercetându-i fața cu privirea.

— Atunci de ce nu vrei să faci dragoste cu mine acum? Știu că ai spus că nu vrei să te atașezi serios de nimeni deocamdată, dar nu cred că de asta. E altceva, nu-i așa?

— Guy...

— E pentru că Holt te-a violat, nu-i așa? El te-a făcut să îngheți. Ar fi trebuit să-l omor!

— Nu! Când o să încetezi să mă mai privești ca pe o sfântă, incapabilă să fac ceva rău. Nu a fost viol!

O expresie de neîncredere se răspândi pe fața lui.

— Și tu l-ai dorit? Tu l-ai urât întotdeauna tot atât cât l-am urât și eu. Nu pot să cred că tu într-adevăr ai dorit ca el...

— N-am dorit. Nu la început. Încerca cu disperare să găsească o modalitate de a-i explica

ceva de care ea însăşi nu era sigură. Cum să te fac să înţelegi? Sexul şi dragostea nu merg în mod necesar mână în mână, cel puţin nu pentru o femeie. Diana se uita în altă parte, ruşinată de cât de repede căzuse în braţele unui om care o dispreţuia. Crede-mă, nu mă simt foarte mândră că trebuie s-o recunosc.

— Regreţi?

— Da, regret. Răspunsul era întovărăşit de un râs scurt, amar.

Guy refuza să creadă despre ea ce era mai rău.

— Asta nu schimbă faptul că Holt te-a siluit, când tu nu-l voiai. Te-am văzut cum te luptai cu el, cum încercai să-l opreşti. Orice ai spune tu nu face fapta lui mai puţin brutală. Uite ce ţi-a făcut. Trebuie să plătească pentru asta.

Inima ei strigă: *Dumnezeule, nu crezi că plăteşte?* Guy nu-şi dădea seama că ura faţă de tatăl lui era cea mai perfidă formă de pedeapsă care putea fi inventată? O durea gâtul. Diana se îndoia că mai multe cuvinte rostite vor putea străpunge zidul de ură. Nu ea îi arătase lui Guy cum să aşeze cărămizile?

— Încearcă să uiţi, Guy. Vocea îi suna obosită, aşa cum se simţea. Nu crezi că e timpul s-o pornim spre oraş?

Mormăind, el acceptă. Diana stătea aproape de uşă. Când intrară pe şosea, vântul pătrunse prin fereastra deschisă şi răvăşi părul în bucle negre, zburlite. Mai multe mile, nu se auzi decât fâşâitul cauciucurilor şi zumzăitul motorului. De astă dată vorbi Diana prima.

– L-ai întrebat vreodată pe Holt de unde are cicatricele de pe spate? Urmă o pauză, Guy nu își lua ochii de la drum.

– Da, l-am întrebat.

– Și?

– Nu mi-a răspuns niciodată.

Nu s-au mai spus decât foarte puține lucruri până au ajuns la periferia orașului. Guy încetini la un stop la una din intersecțiile principale și privi spre Diana.

– Unde vrei să te las?

– Oriunde în centru e foarte bine. Aș vrea să fac câteva cumpărături. Cât vei întârzia?

– Cam o oră. Lumina se schimbă în verde și Guy schimbă viteza, apăsând pe accelerator.

– Unde ne întâlnim?

Guy aruncă o privire spre ceasul de mână, cu curea de piele.

– Ar veni cam pe la prânz. Putem să mâncăm undeva înainte de a ne întoarce la fermă, dacă vrei.

– Atunci ne întâlnim la hotel, la amiază, acceptă Diana.

– Nu mai ești supărată pe mine, nu-i așa? Întrebarea lui era șovăielnică, cerând asigurarea că purtarea îi fusese iertată.

Diana i-o dădu.

– N-am fost niciodată supărată pe tine, Guy. Cum ar fi putut fi când nimic din ce se întâmplase nu fusese din vina lui? Era vina ei, ea se lăsase prinsă în această capcană emoțională.

Guy o lăsă la colțul unei străzi din centrul comercial. Diana intră și ieși din câteva magazine,

dar mergea numai în virtutea inerției. Se uita la mărfuri numai pentru că spusese că asta avea să facă.

Cu douăzeci de minute mai devreme, Diana ajunse la hotel. În holul de la intrare erau mai mulți jucători, lângă jocurile mecanice. Se auzea sunetul scrâșnit al mânerelor trase, roțile care se învârteau, din când în când clopotele care anunțau miza și clincănitul monedelor ce cădeau într-o tavă de metal.

Priveliștea și sunetele îi erau prea familiare Dianei ca să le mai bage în seamă. Trecu pe lângă șirul de jocuri mecanice și se îndreptă spre cele câteva trepte de intrare. Mesele de joc erau goale. Unul dintre jucători zâmbi și o salută din cap, pe când Diana trecea pe lângă el îndreptându-se spre cafeneaua hotelului.

Mulțimea de la ora prânzului începuse deja să umple restaurantul. Diana se uită în jur, căutând un separeu liber unde să-l aștepte pe Guy. O mână îi acoperi ochii.

— Vino să stai cu noi, Diana. Peggy Thornton o duse spre separeul lor.

— Mi-ar plăcea să stau cu voi, dar trebuie să mă întâlnesc cu Guy pentru prânz. Diana se îndrepta spre separeul lor. Nu mă așteptam să dau peste voi aici. Unde vă sunt copiii?

— Stai jos și ia un ceai cu gheață cu noi, cât timp îl aștepți pe Guy, o îndemnă Peggy. Copiii i-am lăsat la mama. Aruncă o privire spre soțul ei, care ședea lângă ea. Alan a hotărât că am nevoie să mă odihnesc puțin de grija lor. Așa că m-a adus în oraș să fac niște cumpărături și să luăm masa. Nu-i așa că e drăguț?

Era evident că a fi scoasă în oraş reprezenta o ocazie rară pentru Peggy. Era un lucru atât de mărunt şi care se putea aranja atât de uşor, încât Diana se enervă că Alan n-o făcea mai des. Peggy şedea lângă el şi iradia de fericire.

— Ia loc, Diana. Alan Thornton adăuga şi invitaţia sa lângă a soţiei. Ce iei? Poate cafea, în loc de ceai.

— Un ceai cu gheaţă e perfect.

În vreme ce Alan chema chelneriţa, Diana începu să se strecoare în separeu, spre locul gol care se afla în faţa cuplului. Numai că nu era gol. Pe el şedea deja Holt, cu o ceaşcă de cafea fumegând în faţă. Diana nu-l văzuse; presupusese că Peggy şi Alan erau singuri.

— N-am ştiut că eşti aici. Propoziţia amintea de o acuzaţie, în vreme ce Diana ezita să ia loc.

— Vrei să-ţi schimbi hotărârea în legătură cu ceaiul? o zgândări Holt.

— Sigur că nu vrea! râse Peggy. Ce caraghios să spui aşa ceva! Stai jos, Diana. Nu-l lua în seamă. Aveam de gând să trec pe la tine să mai vorbim, dar Amy a fost bolnavă şi nu mi-am văzut capul de treburi.

Şovăind, Diana se strecură pe locul de lângă Holt. Toţi muşchii îi erau încordaţi, nervii întinşi, simţurile îndreptate spre vecinul ei. Ştia că stă rigidă, dar era incapabilă să se relaxeze, să fie naturală.

— Ce face Amy? Sper că e mai bine. Cuvintele erau emfatice şi nesincere. Dar Peggy părea să nu bage de seamă.

— Da, ea e mai bine, dar cred că acum a luat Sara microbul. Şi ea e aşa de capricioasă când

e bolnavă că mi-e și teamă să mă gândesc ce înseamnă s-o am bolnavă la pat, și pe cei doi mai mici de îngrijit. Ah, ce înseamnă să fii mamă! oftă Peggy. E bine să te detașezi câteva ore.

— Spune ea așa, se amestecă Alan, dar sunt numai vorbe. De când am lăsat copiii azi dimineață la maică-sa Peggy a telefonat de două ori să vadă ce fac. Dacă ar spune adevărul, ar spune că și acum ar prefera să fie cu ei.

— N-aș prefera. Îmi face plăcere să mă bucur de prezența voastră fără ca vreunul din copii să tragă de mine că vrea ba una, ba alta. Ea îi strânse brațul.

— Alan! Hei, bătrâne! O voce masculină rostea un salut încântat. Nu te-am mai văzut de când... Fir-ar! Am uitat când a fost.

Un bărbat mai în vârstă intră în separeu, își sprijini o mână de umărul lui Alan și îi strânse puternic mâna. Diana își amintea vag cine era omul, un fost fermier din împrejurimi, care vânduse și se retrăsese. Un ac de cravată turcoaz îi împodobea cravata și o cataramă de argint la fel de sofisticată era asortată cu acul turcoaz. Alan îl prezentă ca Ed Bennett.

— Ești fiica Maiorului. Îi surâdea larg Dianei. Măi să fie, știu că ai crescut. Ultima dată când te-am văzut îmi ajungeai până la genunchi. Domnișoară — se întoarse el spre chelneriță — adu-mi niște cafea. Bărbatul cel jovial consideră de la sine înțeles că trebuia să li se alăture. Când se așeză jos lângă Diana ea fu silită să se tragă mai aproape de Holt ca să-i facă loc. Ce mai face taică-tău? Am auzit că nu-i prea bine. Necazuri cu inima.

— Da. Acum e mult mai bine.

Pulsul i se acceleră. Simțea coapsa musculoasă a lui Holt imprimată într-a ei. Umărul ei era înghesuit pe brațul lui, până când el ridică brațul și îl sprijini de spătarul scaunului. În loc să asigure mai mult loc, gestul păru s-o cuibărească pe Diana lângă el. Mirosea a proaspăt și a curat, mirosul masculin de mosc ce o tulburase atâta.

Fermierul își îndreptă atenția spre Alan și Peggy, făcând-o pe Diana să se simtă și mai izolată într-un colț, cu Holt.

— De ce ești în oraș? Vocea ei era joasă, la marginea mâniei. Se întoarse ușor să-l privească, dar privirea nu-i ajunse mai sus de maxilarul lui ras cu îngrijire.

— Armăsarul pe care l-am cumpărat va sosi în după-amiaza asta. Aștept să-l aduc acasă. Și replica lui era dată pe un ton scăzut, permițându-le celorlalți trei din separeu să-și continue conversația. Holt sorbi din cafea, aparent indiferent față de apropierea ei silită.

— De ce aici? Diana auzi nota ușor disprețuitoare din glasul ei, ca și când ar fi încercat să-l pună la locul lui. Era pură defensivă. De ce nu...

— Armăsarul va veni cu avionul, o întrerupse el. Pilotul îmi va telefona de la aeroport când ajung.

Așeză jos ceașca și, la figurat, o puse jos pe Diana în același moment. În exteriorul paharului ei cu ceai la gheață se strânsese aburul. Își simțea degetele reci când le strângea pe pahar, dar căldura pe care o simțea alergându-i prin vene nu se răcea.

Diana îi auzea pe ceilalți vorbind, dar cuvintele lor nu ajungeau până la ea. Dumnezeule, ce spu-

neau? Încercă să se concentreze. Degeaba. Era mult prea conştientă de fiecare ridicare şi coborâre a pieptului lui Holt lipit de braţul ei. Căldura trupului lui o ameţea, dar trebuia să se păstreze lucidă.

Respira precipitat. Îi era frică să se mişte. Printre gene, Diana se uita la faţa lui, masculină şi dură, plină de farmec îndepărtat, viril. Ochii cenuşii studiau despicătura adumbrită dintre sânii ei, descoperită de decolteu numai pentru că el o privea de sus în jos Holt trebuie să fi simţit fiorul care o străbătea, pentru că privirea lui se mută spre buzele ei. Era o senzaţie ameţitoare de posesiune, magnetismul lui o făcea să se simtă slabă.

— Diana, uite-l pe Guy. Vocea lui Peggy străbătu prin ceaţă, mesajul ei împrăştie farmecul. Guy! Diana se întoarse, în vreme ce Peggy îi făcea semn lui Guy, care căuta prin încăpere. Aici!

— Bună, Peg, Alan. Guy se îndreptă spre separeu. O căutam pe... Diana. Pauza sosi când o zări şi se prelungi când îl văzu şi pe Holt.

— Trage-ţi un scaun şi ia loc la capătul mesei, îl invită Alan.

— Mulţumesc, dar cred că în separeul ăsta se află mai multă lume decât poate conţine. Eu şi Diana o să ne găsim o masă. Expresia de pe faţa lui Guy era a unui om care vine să te salveze. Mai rău era că Diana nu era deloc sigură că dorea să fie salvată. De câte ori era vorba de Holt ea părea să-şi piardă orice mândrie.

— Trebuie să ai noroc, Guy, râse Alan. Localul e supraaglomerat. Nu e nici o masă liberă. Apoi, e destul loc aici. Fură un scaun de undeva şi aşează-te lângă noi.

— Dar eu... Guy încerca să găsească o scuză.

Chelnerița era în separeul de alături și Alan se întoarse de la locul lui.

— Mai avem pe cineva cu noi. Vreți să-i găsiți un scaun? Suntem gata să comandăm când veniți.

Hotărârea nu mai era în mâinile lui Guy. Diana simți o împunsătură de vinovăție pentru că nu-l salutase, mai ales atunci când Guy deveni posomorât și necomunicativ, răspunzând în monosilabe în timpul prânzului, suspinând ca un copil. Sub privirea lui care rareori îi părăsea câteva clipe, Diana avu grijă să-l ignore pe Holt în vreme ce literalmente își freca coatele de el.

Chelnerița reveni ca să le umple din nou cești-tile de cafea și să curețe masa de farfurii. Holt își acoperi gura ceștii cu mâna.

— Eu nu mai doresc, zise el. Privirea lui alunecă peste Diana, spre omul așezat în celălalt capăt al separeului. Vă supărați dacă mă lăsați să ies? Vreau să întreb la recepție dacă nu e vreun mesaj pentru mine.

Fermierul pensionar se ridică și Diana se subție, așa încât Holt să poată trece. Se obișnuise atâta cu corpul lui zvelt și puternic lipit de al ei încât i se păru ciudat să stea în separeu fără Holt lângă ea.

— Nu cred că Holt se mai întoarce, observă Peggy după ce se scurseseră câteva minute.

— Probabil că nu, admise Alan. L-am văzut plătindu-și socoteala la casă înainte de a pleca din restaurant.

— În orice caz, ce făcea aici? întrebă Guy pe un ton războinic.

Diana îi explică despre noul armăsar ce fusese cumpărat.

— Probabil că Holt a primit vestea că a sosit avionul.

— Așa cred. Dar în vocea lui Guy mai era enervare. Se uită la ceas. E timpul să ne întoarcem la fermă.

— Nu încă! protestă Peggy. Eu și Diana abia am schimbat câteva vorbe. Nu mai puteți să stați un pic?

— Ne-ar face plăcere, dar trebuie să mă întorc la lucru. Guy încerca să-și facă refuzul politicos și ferm.

— Diana nu trebuie să se întoarcă. Nu-i așa, Diana? Peggy se întoarse spre ea. Alan și cu mine putem să te ducem acasă. Trecem chiar prin dreptul fermei voastre, așa că nu ne abatem din drum. Putem să mai stăm de vorbă. Și mai am câteva cumpărături de făcut. Poți să vii cu mine. Sunt veacuri de când n-am mai mers la cumpărături cu o prietenă. Alan are câteva drumuri de făcut. Așa încât te rog, spune da.

Nici Diana nu dorea să dea alt răspuns. Perspectiva unei călătorii cu Guy în actuala lui stare de spirit nu era deloc tentantă. Iar ea dorea de asemenea să petreacă câteva ore cu o prietenă.

— Sigur că rămân. Va fi distractiv. Se întoarse spre Guy, ignorându-i înfățișarea necăjită. Spune-i Maiorului că am rămas în oraș cu Peggy și Alan.

O secundă Diana crezu că el va insista să-l întovărășească. Apoi Guy salută scurt și se întoarse să plece.

Capitolul XIV

Fermierul pensionar, Ed Benett, mai pescuise o veche cunoștință și se dusese să stea de vorbă cu ea. Alan hotărâse că e timpul să pornească la treburi. Când Peggy sugeră o vizită în camera de toaletă a hotelului, Diana acceptă.

Stătea în fața oglinzii periindu-și părul răvășit de vânt. Peggy își refăcea machiajul și mai punea putină culoare atât de necesară pe fața ei palidă. Peggy prinse privirea Dianei în oglindă.

— Guy părea gelos pe tine și pe Holt.

Peria din mâna Dianei se opri la jumătatea mișcării, apoi continuă cu o nouă energie.

— Despre ce tot vorbești?

— Hai, Diana, totdeauna a avut el o slăbiciune pentru tine. Ești destul de femeie ca să-ți dai seama de asta. Ceea ce începuse ca o joacă de copii pare a fi devenit iubire adevărată — gelozie și tot restul.

— Guy crede că e îndrăgostit de mine. Nu avea nici un rost să nege. Dar greșești când crezi că e ceva între mine și Holt. N-am putut să ne suferim niciodată unul pe altul.

— Ciudat, aveam impresia... Peggy se opri în mijlocul propoziției și ridică din umeri. Alan îmi spune mereu că am o imaginație foarte vie.

— Probabil.

Peggy își puse tubul de ruj în poșetă și se îndepărtă de oglindă.

— Ești gata?

Diana făcu o pauză ca să-și înfoieze vârfurile buclelor cu degetele, apoi aprobă din cap. Camera de toaletă era la etajul al doilea al hotelului. Când coborau scările, Diana îl văzu pe Holt stând în spatele unuia dintre jucători la masa de stejar ce se afla la piciorul scării. Inima ei făcu un mic salt. Nu plecase, în cele din urmă.

Ca și când ar fi fost conștient de apropierea ei, Holt se întoarse, ochii de un cenușiu metalic țintuindu-i pe ai ei. Podeaua păru că i se rostogolește sub picioare, dar nu erau decât genunchii care îi tremurau. El înaintă ca să le întâmpine.

— Holt, zise Peggy oarecum surprinsă, credeam că ai plecat.

Diana prinse din zbor sugestia.

— N-a sosit avionul?

— Încă nu. Unde e Guy?

— S-a întors la fermă. Eu o să mă întorc acasă cu Peggy și Alan.

— Da. O să facem mai întâi niște cumpărături. O să fie o noutate pentru Diana, fiindcă o s-o târăsc prin toate raioanele pentru copii. O să devină expertă în spilhosene și-n costumașe, după ce mă va însoți peste tot.

— Dacă mai rămâi în oraș pentru câtva timp, atunci poți foarte bine să te întorci la fermă cu mine. O să-l scutești pe Alan de o oprire. Strălucirea din ochii lui o provoca să refuze.

— Pentru noi nu contează, insistă Peggy.

– Și, în afară de asta, adăugă Diana, tu nici nu știi când o să pleci.

– Dacă ne luăm după programul de zbor pe care l-a completat pilotul, avionul va mai întârzia vreo două ore. Poți să-mi dai o mână de ajutor la armăsar.

De ce îi căuta el dintr-odată tovărășia? Diana nu se putea împiedica să nu fie sceptică. Ea îl dorea, dar se îndoia că și inversul ar fi adevărat. Așa că de ce voia să fie cu ea? Nu din cauza armăsarului.

Curiozitatea, dacă nu altceva, o făcu să spună:

– Ne-am înțeles să ne întâlnim cu Alan aici la hotel când terminăm cumpărăturile. Dacă până atunci nu te-ai dus să primești armăsarul, voi merge cu tine înapoi. Diana voia să fie sigură că a înțeles că nu e foarte dornică de compania lui.

– Foarte bine.

– Ne vedem mai târziu, poate, zise Peggy și se întoarse să plece. Diana voi s-o urmeze, dar Holt o apucă de mână. Ea se opri și simți că ceva dur și metalic îi e împins în mână. În ochii lui licări o lumină rece și provocatoare atunci când îi eliberă mâna. Degetele ei se încolăciră în jurul obiectului, Fierbințeala îi arse obrajii când pipăitul său recunoscu obiectul ca fiind o cheie, o cheie de cameră. I-ar fi azvârlit-o în față, dar Peggy se întoarse.

– Nu vii, Diana?

Ea îi reținu privirea pentru încă o foarte lungă secundă, șocată, jignită, mânioasă.

– Da. În cele din urmă se întoarse și strecură cheia în poșetă, fără ca Peggy să bage de seamă. Da, vin.

Cheia părea să adauge zeci de kilograme la greutatea poşetei. Diana o simţea cum devine tot mai grea cu fiecare minut care o apropia de momentul când trebuia să se întoarcă la hotel.

Aşa cum o prevenise Peggy, turul lor de cumpărături se limită la raionul pentru copii. Diana, care mai înainte nu avusese nici un interes şi nici un motiv să fie interesată de îmbrăcămintea pentru copii se găsi dintr-odată înconjurată de costume miniaturale.

— Sara poartă foarte rău lucrurile. Când i le dau lui Amy sunt aproape zdrenţuite. Brian, sigur, primeşte tot ce rămâne de la fete. Şi niciodată până acum nu mi-am dat seama cât de multe fundulițe au, câtă dantelă, ce culori pastelate — şi toate îl înfurie pe Alan când îl vede pe Brian îmbrăcat cu ele. Peggy răscolea printre hăinuţele de pe umeraşele mititele. Scoase de pe un umeraş un compleu de bumbac. Nu e drăguţ?

— E simpatic, acceptă Diana.

Peggy se uită la etichetă şi îşi rostogoli ochii.

— Preţul e o crimă. Pur şi simplu nu poţi să dai atâta pe nişte haine care o să le rămână mici în câteva luni. Pur şi simplu trebuie să învăţ să cos.

— Când ai mai avea timp?

După câte observase Diana, Peggy avea mâinile ocupate douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Noaptea, când dorm cu toţii. Peggy păru să analizeze ideea. Cred că o să discut cu Alan să cumpărăm o maşină bună de cusut, la mâna a doua. Ar fi practic, fiindcă acum îmi fac toate cârpelile la mama, la maşina ei.

Peggy inspectă şi restul de costumaşe şi în cele din urmă cumpără câteva tricouri ieftine şi

niște pantalonași scurți. Când plecau din raionul pentru copii trecură prin fața raionului cu îmbrăcăminte de damă. O rochie de jersey, verde cu auriu, o făcu pe Diana să-și oprească ochii pe ea.

— Uită-te, Peggy. La culorile tale, rochia asta s-ar potrivi perfect. Diana știa instinctiv că are dreptate. Materialul ar fi îndulcit ascuțimea oaselor feței lui Peggy, iar culorile ar fi scos în evidență bogatul păr roșcat.

— E minunată, nu-i așa?

— Încearc-o, o îndemnă Diana.

— Nu. Râsul ei era doar pe jumătate conștient. Copiii au nevoie de haine, nu eu. Am un dulap plin de fuste și de rochii de pe vremea când predam la școală.

Asta însemna de acum zece ani.

— Nu mai sunt la modă acum. Roșeața care îi cuprinse obrajii lui Peggy o făcu pe Diana să dorească să-și fi mușcat mai bine limba.

— O să fie din nou la modă. Peste câțiva ani o să fiu femeia cea mai bine îmbrăcată din împrejurimi.

— Orice femeie are nevoie de o rochie nouă din când în când. E bine pentru personalitatea ei.

— E posibil, dar eu pot să mă lipsesc de asta.

Diana deveni dintr-odată foarte hotărâtă ca prietena ei, care avea parte de atât de puține lucruri, să aibă parte de această rochie.

— E făcută pentru tine, Peggy. Dacă banii te îngrijorează, ți-o cumpăr eu, ca dar de Crăciun, în avans.

— Știu că ai o inimă largă, dar nu te pot lăsa s-o cumperi. Alan ar ghici și mândria lui ar fi

rănită. Şi, în afară de asta, unde aş putea eu să port o rochie ca asta? Cu copiii, abia dacă mai ieşim undeva. Iar rochia e prea îndrăzneaţă ca să mă îmbrac cu ea duminica la biserică. Îţi mulţumesc totuşi, Diana.

„Blestemat să fie Alan şi mândria lui," se gândi Diana în timp ce părăsea magazinul împreună cu Peggy. Blestemat pentru că i-a cerut lui Peggy să-i împărtăşească existenţa în ferma aia de două parale. Ei nu-şi puteau permite nici primul copil, iar el blestematul o mai lăsase însărcinată cu încă doi. Mâna i se crispă pe închizătoarea poşetei, conştientă de cheia care ardea înăuntru. Blestemaţi să fie toţi bărbaţii!

— Probabil că Alan ne aşteaptă la hotel. Peggy era oarbă la mânia care o făcuse pe Diana să se albească la faţă. Mergem înapoi?

„Alan nu trebuie făcut să aştepte," adăugă Diana cu amărăciune în gând.

— Da, cred că trebuie să ne întoarcem, acceptă ea cu un calm aproape mortal.

La trecerea de pietoni din faţa hotelului un zâmbet luminã faţa lui Peggy.

— Vezi? Ţi-am spus că o să mă aştepte.

Alan Thornton stătea la intrarea în hotel. Cuta de pe frunte îi dipăru când le văzu vizavi, la stop.

— Ai făcut toate cumpărăturile? Luă toate pachetele din braţele lui Peggy şi le îngrămădi în braţele sale.

— Toate. Aştepţi de mult?

— Nu aşa de mult. Se întoarse spre Diana. L-am văzut pe Holt în hotel acum vreo douăzeci de minute. A spus că mergi cu el acasă.

— Da. Mai bine mă duc să văd dacă e gata de plecare.

— Sunt bucuroasă că ai rămas, Diana. A fost amuzant. Treci pe la fermă cât mai curând și fă-mi o vizită.

— În curând, Peggy, promise ea.

Făcând un semn cu mâna cuplului care se îndepărta, Diana intră în hotel. Căută prin cazino și prin restaurant dar nu era nici urmă de Holt. Nu se aștepta să fie. Știa unde o așteptă.

Simți cum crește mânia în ea, ca într-un vulcan înainte de erupție. Își deschise poșeta, degetele se crispară pe cheia de la cameră. Pe furiș, aruncă o privire la număr, înainte de a ascunde cheia în pumnul închis.

Urcând scările la etajul al doilea, Diana trecu prin fața camerei de toaletă pentru doamne și intră pe coridorul cu camerele pentru oaspeți. Din fericire drumul era liber. Nu era nimeni s-o vadă uitându-se la numerele de pe uși.

Când găsi camera, ciocăni la ușă și așteptă. Dinăuntru nu veni nici un sunet. Diana ezită numai o secundă înainte de a băga cheia în broască și de a o răsuci. Deschise ușa și îl văzu pe Holt stând la fereastră, uitându-se pe geam printr-o perdea de fum ce se învârteja de la țigareta din mâna lui. Năvăli în cameră plină de furie înăbușită, cu fusta răsucindu-i-se peste picioare.

La zgomotul ușii închise, Holt se uită lung la ea, fără să plece de la fereastră.

— Nu știu de ce, dar nu credeam că o să te arăți.

— Așa credeai? spumegă ea. Ce credeai că o să fac?

— Mai bine ai înceta să mai țipi, dacă nu vrei să se plângă cineva la administrație. Se îndreptă spre o scrumieră, calm, își strivi țigara.

— Și ce crezi că gândește acum adminstrația? șuieră Diana. Crezi că nu-și închipuie de ce ai închiriat o cameră la hotel?

— Știe de ce. Holt zâmbea fără umor. De fapt, am închiriat trei camere: una pentru pilot, una pentru co-pilot și alta pentru omul care însoțește armăsarul. Vor sta aici peste noapte și vor zbura înapoi în California mâine dimineață.

— Și asta a cui cameră e?

— Ce contează? O folosesc temporar, până când recepția mă anunță că a sosit avionul. E mai bine decât să stau în hol și să aștept telefonul.

Circumspectă, încă necrezând complet ceea ce îi spusese el, cu ochii scânteind de mânie, Diana îl întrebă.

— Cât mai durează până sosește avionul?

— Vreo două ore.

— Tot așa ai spus și ultima dată.

— Așa e. O privea leneș, pe față nu i se citea nimic, se simțea totuși o încordare ascunsă în privirea lui indolentă. Au fost nevoiți să amâne plecarea din cauza vremii.

— Și crezi că eu o să aștept aici două ore? întrebă ea.

— E mai puțin plictisitor decât jos.

— Ești plictisit, nu-i așa? Diana tremura de mânie. Eu ar trebui să te distrez? Ce ai dori să fac? Să-mi scot hainele și să sar în pat ca o

curvă? Uite-ți cheia! urlă ea. Știi ce poți să faci cu ea. Eu plec.

Cheia îl lovi în piept și ateriză pe podea.

Alan și Peggy au plecat deja.

— Ei și? Mai sunt și alte posibilități de a ajunge la fermă. Ezita, știind unde era el vulnerabil și folosindu-se de slăbiciunea lui. Pot să-l sun pe Guy și să-l rog să vină să mă ia. Un fulger îi străbătu privirea înainte ca ochii să i se îngusteze periculos. O să fie fericit să mă salveze din ghearele tale. Diana mai punea paie pe foc, cu o satisfacție răutăcioasă. Apoi se întoarse să plece.

Făcuse un pas când Holt îi înșfăcă o mână de păr de la spate.

— La dracu'! O trase înapoi și o răsuci în brațele lui cu o singură mișcare.

Pielea fragilă a capului Dianei fu zmucită vârtos, ceea ce o făcu să strige de durere. Holt ignoră strigătul. Își ridică o mână spre ceafă, încercând să-și ușureze durerea și se află închisă în capcana de oțel a brațelor lui.

Ținând-o cu capul dat pe spate, trăgând continuu de păr, Holt se uită în ochii ei timp de un minut nesfârșit. Ei i se oprise răsuflarea de frică și de altceva. Nu putea vorbi, nici să protesteze, nici să-și spună durerea.

— Blestemat să fii! murmură ea.

Gura lui coborî grea pe buzele ei, strivindu-le de dinții lui. Diana își auzi strigătele și scâncetele înăbușite în gât. Cercul tot mai strâns al brațelor lui îi turteau sânii pe pieptul lui; nasturii cămășii lui își săpau loc în carnea moale. Mintea i se înnegură.

Apăsarea gurii lui se modifică ușor, cruzimea se transformă în dorință. Diana îi răspunse, simțurile o trădară, barierele fură ridicate și fluviul pasiunii începu să curgă. Mâinile lui îi frecau pielea dureroasă a capului, degetele se împleteau în mătasea neagră a părului ei. Brațele ei îi înconjurau gâtul, se ridicase pe vârfuri ca să ajungă mai ușor la gura lui. Un cerc de oțel îi înconjură talia, ridicând-o de la pământ. Purtând-o astfel, Holt făcu câțiva pași spre pat, și se lungi pe pat alături de ea.

Vulcanul de mânie care clocotea gata să erupă deveni o explozie de dorință. Atingerea lui, sărutul lui, corpul lui arzând lipit de al ei stârni în ea, ca de obicei, nevoile primitive ale cărnii. Șuvoaiele de lavă deveniră din ce în ce mai fierbinți când mâinile lui o mângâiară cu încăpățânare, când gura lui lacomă găsi punctul pulsului, pe gât. O târa spre prăpastie, stomacul i se strânsese într-un ghem de dorință, o durere zvâcnită i se răsucea în trup. Zvârcolindu-se, fusta i se ridicase până la talie. Șoldurile i se mișcau instinctiv și automat când simțea atingerea dulce a mâinii lui.

– Vrei să mă opresc, Diana? Vocea lui tremura răgușită, lângă curba gâtului ei. Vrei?

Un geamăt dulce de protest îi ieși din gât, știa care îi va fi răspunsul și îl ura pentru că o făcea să-l rostească. De ce n-o poseda și nu se lăsa posedat, de ce nu satisfăcea dorințele care îi copleșeau pe amândoi?

Holt se îndepărtă de ea.

– Vrei? întrebă el din nou.

Ea închise ochii când întâlni strălucirea ochilor lui.

— Nu, fu replica ei abia şoptită.

Dorul de sărutul lui dur nu i se alinase. Dar, în loc s-o sărute Holt se smulse din pat.

— Dezbracă-te. La strigătul ei înăbuşit de protest, Holt începu să-şi descheie cămaşa cu o nerăbdare sălbatică.

— Nu vreau să am de explicat de ce-ţi sunt hainele sfâşiate când vom părăsi hotelul, iar felul în care mă simt acum... Gura i se închise fără să rostească şi restul propoziţiei, în vreme ce se întorcea.

Cu mâinile tremurând, Diana îşi trase bluza peste cap şi îşi desfăcu cordonul fustei. Ieşi din fustă în clipa când se ridică din pat tremurând de o ruşine şi de o dorinţă pe care nu le putea controla. Îşi scoase sandalele şi ciorapii, legănându-se de pe un picior pe altul, conştientă de zgomotele pe care le făcea Holt dezbrăcându-se în spatele ei. După ce ciorapii îi căzură fără zgomot peste grămada celorlalte haine urmă o tăcere. Diana se întoarse, îşi ridică marginile părului şi îl ţinu departe de faţă.

Privirea lui alunecă încet peste picioarele ei lungi, peste şoldurile zvelte, peste sânii plini şi se opri în cele din urmă la faţă. Pentru prima dată în viaţa ei, Diana era conştientă de goliciunea ei, ca şi de a lui. Un singur cuvânt nelalocul lui ori de dispreţ, şi ar fi fugit mai degrabă decât să se dăruiască. Pe faţa lui, trăsăturile dure şi prelungi purtau semnele unei lupte. Mâna i se ridică, degetele lui abia îi atinseră pomeţii obrajilor.

— De ce a trebuit să fii atât de blestemat de frumoasă?

Diana înțelese. Într-o frântură de secundă, Diana înțelese. Holt o dorea mai mult decât o disprețuia. Nici nu putea să-și țină sub control sentimentele mai mult decât ea. Și el era prins în periculosul vârtej al pasiunii care îi târa pe amândoi în adâncuri. Cu disperarea amanților care se regăsesc în moarte, se contopiră și lăsară vârtejul să-i poarte unde dorea.

După aceea, slăbită și epuizată, Diana zăcea în brațele lui. Își închise ochii, înfricoșată să vorbească, nu cumva cuvintele să împrăștie minunea a ceea ce trăise. Holt îi șterse atent lacrimile de pe obraji și trase cuvertura peste amândoi. Asigurată de brațul lui care o înconjura, Diana se lăsă să plutească, purtată de un nor ce ocolea realitatea.

O dată ceva a deranjat-o și Diana s-a foit. O voce joasă, liniștitoare lângă ea a calmat-o.

— Sșș, baby. Dormi. Și Diana a ascultat de dulcea poruncă.

Ceva mai târziu simți o răcoare pe piele. Se răsuci ca să se cuibărească mai aproape de căldura arzătoare a trupului lui Holt. Când nu îi întâlni imediat silueta puternică, mâna i se afundă sub cuvertură. Prin ceața semi-treziei înregistră faptul că el nu era acolo.

O clipă mai târziu își deschise ochii, mintea i se limpezi. Camera era goală. Hainele lui lipseau. O pată de soare, lungă, și dreptunghiulară, se strecura prin fereastră. Era târziu, aproape de apus.

Diana se ridică în pat. Cu un suspin, își îngropă fața în palme. De ce trebuia să se trezeas-

că singură? Ar fi fost cu mult mai suportabil dacă s-ar fi trezit în brațele lui Holt. Diana își mușcă buza ca să înăbușe un suspin.

Cu o mișcare bruscă, aruncă cuverturile și se sculă din pat. Se îndreptă spre baie și se opri când își văzu în oglindă fața somnoroasă și ametită de dragoste și expresia pierdută din ochi. Cu o mișcare rapidă, Diana deschise dușul. Își înfășură un prosop în jurul capului ca să-și apere părul de umezeala dușului și păși sub duș, trăgând perdeaua. Acele ascuțite ale jetului de apă îi înțepară pielea, îndepărtând amorțeala. Stătea sub apă cu capul lăsat pe spate, cu ochii închiși, cu mâinile ridicate, cu palmele deschise într-o adorare tăcută a apei dătătoare de viață.

Potopul ce curgea peste ea o făcu surdă pe Diana la orice alt sunet. Când perdeaua fu zmucită, strigă în panică. În fața ei stătea Holt, privind-o nemișcat. Încet, își recâștigă respirația. Păși mai aproape de peretele acoperit cu faianță, lăsând dușul să curgă între ei, ca și cum ar fi ocrotit-o într-un fel.

— Unde ai fost? Întreba acuzator și tremurând de durere.

— A sosit avionul. Continua să țină trasă perdeaua de la duș, uitându-se la ea, fără să-și coboare privirea de pe fața ei, strălucitoare de apă.

— A trebuit că aranjez armăsarul în duba-camion și să aduc aici echipajul.

— Echipajul! Diana își reaminti că acea cameră de hotel aparținea unuia dintre ei. Aranjez patul imediat ce ies de sub duș. Presupun că așteaptă jos.

– Pilotul şi co-pilotul sunt cazaţi împreună, aşa că nu e nici o grabă să eliberăm camera. Holt lăsă să cadă perdeaua şi se întoarse în cameră. Prin perdeaua rămasă puţin deschisă, Diana putu să vadă că el se dezbrăca.

– Ce faci? Părea că şi-a pierdut respiraţia.

Ochii i se rotunjiră până ce păreau asemenea unor farfurioare bleu când Holt păşi sub duş. Părea mai înalt, umerii lui – mai largi, o făcea să se simtă pitică. Umerii şi spatele lui o împinseră de sub jetul duşului. Ea se uită în ochii lui, care aveau o culoare întunecată, de cărbune. Silueta lui înaltă şi musculoasă părea mai puternică decât de obicei, muşchii bronzaţi unduiau sub cascada de apă.

Dorinţa renăscută îi înfierbânta venele, dar Diana nu se mişcă atunci când Holt luă o bucată de săpun de pe raft şi îşi săpuni mâinile. Genele îi fluturară la atingerea senzuală a mâinilor lui săpunite care îi mângâiau gâtul. În urechi auzea un cântec sălbatic şi ameţitor în vreme ce el îi săpunea fiecare centimetru din trup cu mângâieri încete, profunde. Degetele, palmele, sânii, picioarele, buricul – toate vibrau sub purificarea erotică a mâinilor lui. Diana se agăţă de muşchii puternici ai umerilor lui când picioarele ei muiate de pasiune nu o mai susţinură. Gura lui se închise peste a ei într-un sărut lung, ameţitor.

Apa le curgea pe faţă şi pe trupurile înlănţuite. Căldura apei era nimic pe lângă fierbinţeala arzătoare care îi contopea. Apa se răci înaintea lor. Minute lungi Holt o ţinu în braţe, aşteptând să se liniştească vibraţiile propriului său trup, ca şi ale trupului ei.

Apoi el o purtă afară de sub duș și o înveli într-un prosop. Prosopul din jurul capului ei era ud leoarcă, iar părul umed când Diana îl eliberă. Văzu legănarea pletelor de catifea neagră într-o oglindă și rămase uimită de imaginea ei. Arăta atât de diferită de cum fusese vreodată înainte. Fără vanitate, Diana recunoscu o frumusețe ce iradia și care o înspăimântă puțin.

Imaginea lui Holt se alătură imaginii ei, puternică, suplă și foarte masculină. Stătea în spatele ei. Diana văzu cum curba capului lui întunecat coboară mai jos decât curba gâtului ei și auzi o respirație puternic reținută, înainte de a-și da seama că ea scosese sunetul. Mâinile lui alunecară pe brațele ei, i le încrucișară în față, iar el îi exploră vena pulsatoare de pe gât. Holt o întoarse cu fața spre el, o ridică în brațe și o purtă spre dormitor, acum mai întunecos, în lumina pulberei purpurii a nopții.

Unul lângă altul, zăceau în pat, buzele li se întâlneau din când în când într-un sărut, dar se bucurau mai ales de libertatea de a se atinge unul pe altul. Mâna ei era pe umărul lui, alunecând până pe șira spinării. Diana simți marginile dure ale cărnii lui tari.

— De unde le ai? Își ridicase capul pe pernă ca să-i vadă fața.

— Ce să am? Frecă ușor cu limba în găurica din spatele urechii.

— Cicatricele alea.

— Nu-mi amintesc. Și Holt se aplecă peste ea s-o sărute, dar Diana nu voia să se abată de la subiect tocmai acum.

— Același lucru mi l-ai spus cu mult timp în urmă, când te-am întrebat. Se mișcă un centimetru și se îndepărtă de gura lui.

— Ești surprinsă că n-am schimbat povestea în tot timpul ăsta?

Gura lui se curba leneș, mâna lui se făcuse cupă în spatele capului ei, așa încât să nu-l mai poată evita.

— Cineva te-a biciuit. De ce?

Răspunsul lui a fost un sărut greu, care o reduse la tăcere. Diana capitulă, îi răspunse, dar în momentul în care el îi dădu drumul, își croi drum înapoi, printre simțurile amețite, spre subiectul părăsit.

— Holt, spune-mi ce s-a întâmplat.

Pe falca lui un mușchi tresări de nerăbdare.

— Nu e timpul potrivit să evocăm amintiri urâte.

Degetele ei urmăriră cicatricele palide de pe spatele lui.

— Probabil a fost foarte dureros, nu-i așa?

Așa cum făcuse și de dimineață, Holt îi îndepărtă mâna de pe spatele lui. I-o țintui pe saltea, se aplecă deasupra ei, o mânie rece îi străbătu fața. Care se împrăștie imediat ce privirea lui îi înregistră trăsăturile.

— N-am mai întîlnit niciodată o femeie ca tine. Era un compliment dușmănos, pronunțat mormăit și enervat. Amețești omul până când nu mai poate gândi limpede.

— Eu? Diana avu un simțământ înviorător, de putere, când îi auzi afirmația.

— Știai foarte bine că mă scoteai din minți azi când te tot frecai de mine în separeul ăla, o acuză el. Îmi stăteai pur și implu în poală.

— Fără voia mea. Îi atinse cu mâna obrazul, îi mângâie pielea netedă a maxilarului. N-am avut ce face. Separeul ra conceput pentru două persoane. Trebuia săaleg între poala ta și a omului ăla.

— Aproape m-am convins pe mine însumi că nu ți-am dat cheia camereica să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Atunci de ce ai vrut s viu aici? se încruntă Diana.

— Nu contează. E un motiv pentru care am dorit să fii numai cu mine, numai a mea. De asta ai venit și tu, nu-i așa?

— Da, admise, ea fără ezitare. Mânia nu fusese decât o scuză. Dorise să facă dragoste cu Holt.

— Atunci avem amândoi ce ne-am dorit.

Capul lui se aplecă, gura lui îi sărută adâncitura gâtului. Se așeză maibine pe saltea, mâna lui îi cuprinse un sân și îi ridică sfârcul spre buze. El se transformă într-un mugure dur și sensibil sub mângâierile limbii lui. Pielea i se înfioră când el îl transformă și pe celălalt într-un mugure identic. Mulțumit de succes Holt își îndreptă atenția spre curbele înalte alesânilor, apoi mai jos, spre coaste. Mușchii stomacului i se strânseră spasmodic când el îi explră ascunzișurile buricului. Când el continuă să coboare, Diana înțepeni.

— Holt, nu. Protesta șoptind speriată.

El râse ușor, fără răutate; îi simțea răsuflarea fierbinte pe pielea ultrasensibilă.

– Vrei să spui că mai ai inhibiții sau vrei să ți-o cer ca pe o favoare mai întâi?

Membrele ei fură străbătute de un fior sălbatic, înnebunitor.

– Holt, te rog, Rand' niciodată... el credea că... Diana nu și-a mai rostit niciodată restul cuvintelor. Un incendiu atotcuprinzător, care îi tăie respirația, o mistuia întreagă.

Capitolul XV

Torcând ca o pisicuță, Diana se înghesui mai aproape de coasta lui. Încerca să nu examineze prea aproape dulcile emoții sălbatice pe care le trăise. Nu voia decât să le simtă și nu privea înainte să vadă unde ar putea-o duce. Degetele ei se jucau ușor pe umărul și pe brațul lui. Chiar și relaxată, carnea lui era dură și musculoasă. Era nebună, dar nu se sătura niciodată să-l atingă.

— Ai familie? Diana se întreba cu glas tare, cu vocea șoptită și dulce.

— Nu-mi amintesc să fi părăsit niciodată ferma. Ai fost crescut în Arizona? Își turti nasul de părul de pe pieptul lui, inhalându-i parfumul. Cum el tăcea, gândurile ei rătăciră mai departe. „Soția ta... Mama lui Guy — știu că te-ai despărțit când el era mic, dar odată trebuie că ai iubit-o. Ai iubit-o?

— E tipic. Un bărbat se culcă cu o femeie, iar ea se-și crede îndreptățită să afle povestea vieții lui.

Deși tonul lui era amuzat și ironic, pe fața lui se putea citi o expresie închisă, atunci când Dia-

na își dădu capul pe spate ca să-l vadă mai bine. Ea râse dulce, din gât.

— Ți-ar plăcea să tac, nu-i așa, să-mi spui cum îi spui totdeauna lui Rube. Cu mine nu-ți va merge. Mâna ei se strecură peste coloana bronzată a gâtului lui, iar vârful unui deget începu leneș să-i traseze un cerc lângă ureche. Cu mine va trebui să găsești alte metode.

— Asta e bună? Degetele lui se strânseră în jurul gâtului ei, apăsară și îi ridicară fața spre el. Cu o dorință grea, Holt îi acoperi buzele, sărutând-o tăcut până când gura lui avea să pună o vânătă marcă de foc pe gâtul ei.

— Dumnezeule! Diana îi simți răsuflarea încordată pe piele, în vreme ce gura lui rătăcea ici și colo. Am început să-ți memorizez mirosul. Aș putea să te găsesc și pe întuneric.

— E întuneric.

Diana se arcui mai aproape de el, în vreme ce focuri îi alergau prin vene. Crezuse că pasiunea ei și-a consumat flacăra, dar atingerea lui, sărutul, apropierea o reaprindeau.

Simțindu-i excitația crescândă, Holt o acuză.

— Ești o cățea nesătulă.

Dar Diana simțea mușchiul întărit, lipit de pielea ei. Un surâs de felină îi arcui buzele.

— Și ce-ți pasă ție?

Cu o răsucire rapidă, Holt o rostogoli pe spate, țintuindu-i umerii de saltea. Apoi își coborî corpul peste al ei, gura lui o găsi pe a ei într-un sărut devastator. Focul îi cuprinse dincolo de orice control.

Pentru a doua oară, Diana căzu într-un somn epuizat în brațele lui. Se simțea la locul ei acolo, mai bine decât în propriul ei pat, în locul cel mai firesc din lume unde ar fi putut fi. Chiar și în somn era o umbră de surâs pe buzele ei.

O mână o scutură ușor de umăr.

— Trezește-te, Diana. Cu o mișcare de negare din cap, ea se cuibări mai aproape de perna tare pe care și-o făcuse din pieptul lui. Haide, trezește-te-te. Vocea lui Holt devenise fermă. E aproape miezul nopții.

Cu un mormăit de protest, Diana se strădui să-și deschidă ochii. Holt își desprinse brațul din jurul ei și aruncă cuverturile. Ea se ridică și își astupă ochii când el aprinse lumina. Salteaua alunecase atunci când se ridicase el din pat și se îndreptase spre baie, unde își lăsase hainele.

— Îmbracă-te, ordonă el.

Diana îl ascultă. Când el ieși din baie, ea își lega sandalele. În afara unei umbre întunecate de barbă, el arăta vioi și proaspăt, părul de culoarea tutunului brun îi lucea în lumina artificială.

— Aduc camioneta și duba și te aștept în fața hotelului.

Înainte de a pleca, așeză cheia camerei pe măsuța de toaletă ca să evite s-o predea la recepție. Când Diana își scoase peria de cap din geantă, ușa se închise. Imaginea feței ei în oglindă trase de dragoste o fermecă. Oricine ar fi privit-o ar fi știut că făcuse dragoste până la demență și că se bucurase de asta. Nu era nici o urmă de dispreț sau de mânie arogantă. În

acest moment Diana știu că era foarte, foarte vulnerabilă.

La gândul că Holt o aștepta își ridică peria spre păr. O umbră de ruj și era gata. Se auzeau voci afară pe coridor și prima ciocnire cu realitatea începu s-o zorească. Așteptă până când auzi ușile închizându-se apoi se aventură afară. Aproape că alergă spre scară.

Pe când cobora treptele se simțea ca și cum ar fi trecut printre furcile caudine. Aparent, nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție nedorită, oricum nu mai multă decât ar fi primit orice femeie atrăgătoare la această oră din noapte. Totuși, Diana era îngrozită de teama că ar putea fi recunoscută de cineva. Se vor întreba unde fusese? Vor ghici că fusese într-una din camerele hotelului cu amantul ei? Bârfa despre divorțul ei le va hrăni imaginația? Va ajunge zvonul până la Maior?

Diana aproape o zbughi pe ușă, departe de atmosfera sufocantă a hotelului, în aerul proaspăt și în liniștea nopții. Camioneta aștepta în stradă, pe cealaltă parte decât mașinile parcate în fața hotelului. Diana alergă spre ușa de intrare a pasagerilor și se strecură înăuntru cu inima zvâcnind. Holt băgă camioneta în viteză și porni încet. Diana putea să audă cum își freca armăsarul copitele în duba pentru cai, legată de camionetă.

— Sper că Maiorul nu și-a făcut griji în ce mă privește. Era o încercare din partea Dianei de a comunica junghiurile de vinovăție pe care le simțea la gândul purtării ei imorale.

— Știe că ai crescut de-acum. Nu o să te aștepte până te întorci acasă.

Nu acest răspuns indiferent sperase ea să-l audă.

— Sper că nu mă va aștepta.

Când ajunseră în șoseaua națională, camioneta luă viteză, dar se păstră în limitele legale din cauza dubei pe care o trăgea și a prețioasei încărcături de sânge arab pe care o conținea. Diana își odihnea capul pe spătarul scaunului, lăsând vântul răcoros să-i sufle peste față prin fereastra deschisă. Închise ochii.

Holt părea atât de distant și se întreba de ce. Se gândea și el la Maior și se întreba care i-ar fi reacția dacă ar afla? Își întoarse capul ca să-l privească; profilul lui îndrăzneț, acvilin era subliniat de lumina lunii.

— Te-ar deranja dacă Maiorul ar afla?

Înainte de a răspunde, el ezită o secundă, apoi spuse simplu Nu", fără ca atenția lui să părăsească drumul.

Și ea ar fi dorit să poată spune același lucru, dar vechile obiceiuri mor greu.

— Nu crezi că va fi tulburat dacă va afla?

— E puțin probabil să afle, doar dacă nu îi faci tu o mărturisire completă și îi spui cum am petrecut după amiaza și seara făcând dragoste cu pasiune, cu nebunie. În vocea lui era o nuanță cinică, ironică, rănind adânc. Dacă ar afla, ce te-ai aștepta să facă? Să joace rolul părintelui jignit? Am fost căsătorit o dată sub amenințarea puștii. Nu se va mai întâmpla și a doua oară.

— Te-ar putea da afară.

Era o amenințare ineficientă.

— Amândoi suntem adulți și am consimțit. Tatăl tău e și el bărbat. În aceleași circumstanțe, Maiorul nu s-ar fi comportat altfel decât noi.

— Nu, n-o să te împuște. Își auzea tonul acid, dar nu și-l putea opri. Are nevoie de tine. Depinde de tine. Iar tu tocmai ai făcut ceea ce orice bărbat american normal, cu sânge roșu, ar fi făcut în locul tău.

Dumnezeule, Diana ar fi dorit să nu fi deschis subiectul. De ce nu-l lăsase în pace? Își întoarse fața spre fereastră, privind munții îndepărtați, întunecoși, care flancau șoseaua. Cauciucurile rulau în liniște. Diana își închise ochii, fără să doarmă lăsându-se numai legănată de zumzetul monoton.

Câteva mile mai încolo, ritmul se schimbă, iar camioneta încetini. Diana deschise ochii să se uite dincolo de Holt, așteptându-se să vadă luminile de la curtea fermei. El îi prinse privirea și își înclină capul spre dreapta.

— Ai vrea să ne mai oprim puțin aici?

Diana privi în direcția pe care o indicase el și recunoscu locul de odihnă unde se opriseră ea și Guy în dimineața aceea. Privirea îi țâșni spre Holt, speriată și alarmată.

— De ce?

— Când ai fost aici erai într-o stare de spirit idilică. Am crezut că vrei să ți-o regăsești.

— Ne-ai văzut. Ar fi vrut să sară la el să-i scoată ochii.

— Am plecat azi dimineață la puțină vreme după tine și Guy. Când am văzut camioneta fermei parcată aici bineînțeles că am încetinit. Era

foarte posibil să aveți o pană de motor. Holt începuse prin a vorbi pe un ton rece, egal dar ea simțea urcând în el mânia. Asta a fost înainte de a zări ceea ce se întâmplă în mașină. Ești o mică actriță experimentată, Diana. Dacă nu te-aș fi văzut cu Guy azi dimineață aș fi putut că cred că... Nu termină, gura i se strânse într-o linie dură.

— Asta a fost motivul pentru... camera de hotel... pentru tot? O durere vie îi întinse nervii. Un fel de logică perversă care spunea: dacă e cu mine, nu e cu Guy? Plus că era mai ieftin decât o vizită la vreo puicuță de la fermă.

Reci și neîndurători, ochii cenușii de oțel o fulgerară.

— Poate că asta e soluția. Să fac dragoste cu tine până când ești atât de epuizată încât nu-ți mai arde de sex cu nici un alt bărbat, mai ales cu Guy. Diana își întoarse capul și își stăpâni lacrimile. Era scârbită și îi venea greață. După tot ce se întâmplase Holt o numise pur și simplu prostituată, așa cum mai făcuse și înainte. În clipa aceea așa se și simțea. Milele spre fermă nu zburau destul de repede. Simți cum camioneta accelerează și înțelese că Holt îi împărtășea dorința de a ajunge mai repede acasă.

Tăcerea dintre ei devenise insuportabilă. Păru o veșnicie până când Diana zări luminile fermei sclipind prin perdeaua de copaci. Holt trase camioneta la grajduri și păși afară din cabină înainte ca motorul să se oprească complet. Picioarele de plumb ale Dianei se mișcau mult mai încet. Până ajunse ea în spatele dubei, el coborâse deja rampa și conducea armăsarul afară din boxa trailerului.

Privirea Dianei înregistră absentă ultima achiziție pentru programul de creștere a cailor de rasă. Noul armăsar era bălțat gri cu puncte negre, iar culoarea gri-fer avea nuanțe de argint, cu osatura și musculatura perfecte. Bot mic, urechi mici și ascuțite, gât arcuit, o ținută viguroasă — toate stăteau mărturie că se afla în fața unui cal arab de rasă foarte bună. Armăsarul se cabră înainte de a fi condus la locul lui, rostogolind sforăituri sonore și adulmecând mirosurile stranii ale noului mediu. Capul lui concav se răsuci spre țarcul îndepărtat unde erau ținute iepele de rasă. Simți mirosul viitorului harem și scoase un nechezat sonor de chemare.

— Cuminte, băiete, îl bătu Holt pe gâtul lucios. O să te întâlnești cu ele cât de curând.

Dinspre țarc izbucniră zgomote puternice, strigăte și o împușcătură de carabină, urmată imediat de nechezături înspăimântate și de tropot de copite. Diana alergă spre împrejmuirea grajdului, se cățără pe bârna cea mai de sus, fără să ia seama de fusta care tălăzuia. Departe, în zare, văzu o formă albă, fantomatică, ce plutea deasupra deșertului și se apropia tot mai mult de ascunzișurile umbroase ale munților. Întoarcerea lor coincisese cu vizita nocturnă a armăsarului sălbatic.

Din cauza agitației noul armăsar deveni irascibil. Holt avea amândouă mâinile ocupate, încercând să-l țină și să-l liniștească.

— Deschide ușa grajdului și ușa boxei lui, îi azvârli el Dianei ordinul.

Era practic nevoită să-l asculte. Coborî de pe stinghia grajdului, deschise ușa și se îndreptă spre boxa largă care fusese a lui Sheitan. Se îndepărtă din drumul lui Holt care o urma, fără

să mai întârzie prin grajd. Afară, se îndreptă iute spre clădirea principală a fermei. Drumul prin curtea întunecoasă o purta prin fața magaziei de la grajdul cel mare. Pietrișul se auzi scârțâind și Diana tresări speriată.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Rube apăru din întuneric. Țeava carabinei din mâna lui sclipea în lumina din curte. Iar a fost blestematu' ăla de armăsar.

— Mi-am închipuit. Îl lăsa că creadă că dormise în casă.

El băgă de seamă privirea ei îndreptată spre carabină.

— E o binecuvântare că zgomotul de la împușcătură de carabină e singuru' lucru pentru care are respect.

— Ai tras în el?

— Pe dracu', nu! Arăt eu ca vreun blestemat de nebun? Nu risc eu să împușc vreo iapă de-a Maiorului. Mi-ar lua pielea pentru asta. Și în afară de asta, Holt n-a dat nici un fel de ordin să omorâm calul, numai să-l gonim.

— Îmi pare rău, Rube. Trebuia să-mi închipui că nu ești iresponsabil. Noapte bună.

— Noapte bună. Mormăia ceva pentru sine în vreme ce ea se îndepărta.

În camera tatălui ei ardea o lumină, iar ușa era deschisă.

— Tu ești, Diana? strigă el în clipa când ea intră în hol.

— Da, Maiorule. Se opri puțin la ușă, cu inima în gât, întrebându-se ce avea să spună dacă el ar fi întrebat-o unde fusese.

— Presupun că toată vânzoleala asta a fost din cauza armăsarului sălbatic? Îmbrăcat în pijama, arăta pe jumătate adormit şi extraordinar de obosit.

— Da, el a fost.

Maiorul oftă resemnat şi stinse lampa de pe măsuţa de noapte.

— Ar fi trebuit să mă aştept. Noapte bună.

Dimineaţa nu aduse cu sine decât întrebări din partea Maiorului despre noul armăsar şi un comentariu aproape absent.

— Trebuie să fi fost foarte târziu când te-ai întors. Sper că n-aţi avut necazuri cu armăsarul.

Diana avea răspunsul pregătit.

— Nu. Decolarea avionului din Călifornia a trebuit amânată din cauza vremii.

Întrucât el nu întrebase, ea nu fusese nevoită să găsească un răspuns despre felul în care s-au distrat ea şi Holt în acest interval. Aproape că se înecă cu o bucăţică de pâine prăjită. A se distra. Dumnezeule, acesta era cuvântul potrivit. Holt se distrase cu ea, în vreme ce se şi răzbuna sălbatic.

Cu scuza unei teribile dureri de cap nu-l întovărăşi pe Maior la grajduri ca să vadă noul armăsar şi îşi permise să sară peste prânz evitându-l astfel pe Holt toată ziua. Îşi petrecu cea mai mare parte a după amiezii zăcând în pat. Diana era toată o durere, atât fizică cât şi emoţională şi spera sincer ca şi Holt să sufere tot atât cât suferea şi ea. Două pilule de dormit luate după masa de seară îi asigurară o noapte de somn sănătos. Nimic nu o tulbură.

— Cum te simți în dimineața asta? Întrebarea Maiorului o întâmpină când ajunse la micul dejun.

— Mult mai bine. Se simțea puțin confuză. Diana o puse pe seama efectelor de la pilulele pentru dormit.

— Odihna e un vindecător minunat, mai ales când nu ești deranjat noaptea. Îi trecu cana cu suc de portocale.

— Da. Îi scăpase semnificația remarcei lui.

— N-am mai avut nici o vizită a armăsarului sălbatic.

Diana ridică capul.

— Oh, poate în cele din urmă a renunțat!

— Așa sper.

După micul dejun Diana se rezumă la o plimbare călare. Călări departe în deșert, cât mai departe de orice semn de civilizație. Alergă după un iepure sălbatic până când acesta, isteț, îi induse calul în eroare și scăpă. Se opri să contemple stolurile de păsări albastre ale deșertului deasupra tufelor de salvie. Dar, inevitabil, trebui să se reîntoarcă la fermă.

În curtea fermei părea să nu fie nimeni. Toate vehicolele, cu excepția unuia, erau plecate. Pentru că era încă prea devreme pentru prânz, Diana se îndreptă spre grajduri, dorind să vadă noul armăsar la lumina zilei.

Când îl văzu pe Guy în țarc, antrenând armăsarul gri în jurul unei frânghii, Diana ezită, apoi continuă să înainteze. El era întors cu spatele atunci când ea se cățără pe gard și se așeză pe stinghia de sus. El se întoarse încet, odată cu calul care dădea roată, și în cele din urmă o văzu. Ea vorbi înaintea lui.

— E minunat, nu-i așa? Armăsarul arăta și mai impresionant la lumina zilei.

— Dinamită. El opri calul și se duse să dezlege sfoara. Ajunge pentru azi, băiete. Armăsarul își scutură capul și se îndepărtă tropăind. Se mișca ușor. Guy înfășură sfoara în vreme ce se îndrepta spre gard. Se urcă și el pe stinghia de sus și se uită la armăsar. N-ai fost ieri la prânz.

— M-a durut capul. Mi-a adus Sophie niște supă.

— N-am știut niciodată că ai dureri de cap. De fapt, nu-mi amintesc să fi fost vreodată bolnavă.

— E adevărat. Dar anul trecut, când am rupt-o cu Rand și am divorțat m-a durut de mai multe ori capul. Nervii, a spus doctorul. Dar rareori durează mult. Dumnezeule, se transformase într-o mincinoasă excelentă.

— Te-ai distrat bine cu Peggy alaltăieri după masă?

— Am petrecut minunat.

— Ai spus că te vor aduce ei acasă.

În sfârșit, începuse. Era aproape o ușurare.

— Știu.

— Dar n-ai venit cu ei.

— Nu. Am venit cu Holt.

— Și foarte târziu. Știu pentru că am stat treaz până la miezul nopții și voi nu vă întorseserăți.

— Avionul cu care a venit armăsarul a avut întârziere din cauza vremii rele.

— Ce ați făcut în tot acest timp?

Nota de proprietar din vocea lui o enervă. În ochii ei albaștri era o lucire de gheață când se întoarse să-l privească.

— Știi că nu ai nici un drept să-mi pui astfel de întrebări.

El nu putu să-i înfrunte privirea.

— Dumnezeule, Diana, eu...

Un țipăt ascuțit de durere străbătu aerul. Privirea Dianei țâșni spre țarcul în care erau închise iepele. Se înghesuiau agitate unele în altele, cu mânjii nechezând de o spaimă necunoscută. Printre trupurile în majoritate de culoare închisă și prin praful stârnit de copite, Diana căută o străfulgerare de alb.

— Dumnezeule, armăsarul e înăuntrul țarcului, zise ea nevenindu-i să creadă.

— De unde a știut că iepele nu sunt păzite de nimeni în timpul zilei? Pentru moment, fură amândoi paralizați de uimire. Apoi Guy făcu un salt de pe gard. Mă duc să-l bag înăuntru pe cel gri. Du-te și ia o carabină și ne întâlnim la țarc.

Diana alergă spre clădirea principală, singurul loc unde știa sigur că se află o carabină. Nu se opri din goana ei nebună decât când bufni în ușa cabinetului de vânătoare străduindu-se să apuce cheia ce se afla sus.

— Diana, ce s-a întîmplat? Maiorul stătea în ușa birolului său.

— Armăsarul cel alb e înăuntru, cu iepele. Descuie ușa, înșfăcă o carabină și o cutie de cartușe, neoprindu-se decât ca să verifice dacă erau de calibrul potrivit.

— Acum?

— Da. Diana își făcu drum pe lângă el și alergă afară.

Simțea cum îi iau foc plămânii pe când alerga prin curtea largă a fermei prin spatele grajdului

lung, spre țarc. Mușchii picioarelor îi tremurau când îi forța să se urce pe gard. Ajunsă pe partea cealaltă, se opri să-și tragă respirația și să se uite după Guy. Era pe la jumătatea țarcului, îndreptându-se spre caii din colțul cel mai îndepărtat. Auzi un pocnet surd și înțelese că el luase un bici din grajd.

Diana porni după el alergând cu pași mari. Acum putea să vadă limpede armăsarul alb. Despărțise două iepe din turmă — pe Nashira și Cassie, iepele pe care le furase și mai înainte. Le mâna spre o spărtură din gard, unde două bârne fuseseră puse la pământ. Dar armăsarul alb nu se mulțumea numai să-și ceară înapoi ceea ce fusese al lui. Imediat ce, cele două iepe ajunseră în afara țarcului, el se reîntoarse la turmă, fără măcar să ciulească o ureche la omul care se apropia în grabă.

O iapă murgă cu un mânz alături fu despărțită de turmă. Înnebunită, iapa încerca să se ferească de armăsar și să se reîntoarcă la turmă, unde se simțea în siguranță, dar dinții râniți ai acestuia și copitele cu care o izbea o făceau să dea greș de fiecare dată. În cele din urmă, iapa și mânzul săriră peste stinghiile mai joase și se alăturară celorlalte două iepe care îl așteptau ascultătoare.

Când armăsarul se întoarse înapoi după a patra iapă, Diana își scrânti un picior și căzu în genunchi. Guy se afla la cincizeci de iarzi depărtare. Nu avea nici putere, nici suflu ca să-l strige. Și timpul lucra împotriva lor.

Își sprijini carabina de șold, deschise cutia cu cartușe și începu să împingă gloanțele în încărcă-

tor. Se mai uită odată în sus. Acum armăsarul alesese o iapă cenușie, tot cu mânz. Iapa încercase să se culce, în speranța de a rezista încercărilor de răpire, dar o mușcătură sălbatică de coapsă o făcu să sară în picioare.

Degetele tremurânde ale Dianei nu nimeriseră să bage decât patru gloanțe. Trase cocoșul carabinei, sperând că vor ajunge. Trase în aer, explozia o asurzi. Iapa și mânzul alergau spre gardul rupt, cu armăsarul dansând pe urmele lor. Mai trase o dată și încă o dată și încă o dată. Apoi se auzi clincănitul încărcătorului. După ce lăsă jos carabina, Diana își îndepărtă părul din ochi.

Cele patru iepe, doi mânji și armăsarul alb zburau spre munți. Două dintre iepe cunoșteau deja direcția. Cele două cu mânji o învățau. Iar armăsarul alb ca zăpada, cu pielea netedă ca sticla, era un profesor sever.

— Dumnezeule, ai văzut? Guy se lăsă în genunchi lângă ea, dând din cap a mirare, în vreme ce se uita după caii care dispăreau rapid în depărtare. De data asta a luat patru, cum te văd și cum mă vezi, chiar de sub nasul nostru.

— Patru iepe și doi mânji, îl corectă Diana cu răsuflarea tăiată. Se auziră pași în spatele ei, în iarba înaltă. Se întoarse, în vreme ce Maiorul se îndrepta spre ei. Arăta frământat, totuși, în mod ciudat, și înviorat.

— Nu era nimeni prin preajmă? N-a văzut nimeni armăsarul înainte de a intra la iepe? Nu a fost nimeni de pază?

— Nu. Guy sări în picioare. Cine putea să se gândească că armăsarul va avea îndrăzneala să-şi facă turul în plină zi? A fost fantastic.

— Da, ştiu. L-am văzut.

— Ar trebui să mergem după ei? Să-i prindem din urmă înainte de a ajunge în munţi?

— Nu. Maiorul clătină din cap. Cu viteza cu care se îndepărtează, vor ajunge în munţi înainte ca tu să ai timp să înşeuezi un cal şi să ieşi din curte. Dar reparaţi gardul înainte ca vreuna dintre iepe să iasă prin el.

— Chiar acum. Guy înmână Dianei biciul răsucit şi porni dintr-un salt spre gaura din gard.

Diana începu să respire normal şi se ridică în picioare, cu carabina sub braţ, cu ţeava îndreptată spre pământ. Se uită la tatăl ei şi nu-i plăcu paloarea de pe faţa lui.

— Nu trebuia să vii.

— E probabil singura ocazie să-l văd atât de aproape pe armăsarul alb. Se uita fără să vadă înspre munţi, ca şi cum ar fi aşteptat să-l mai vadă o dată. În privirea aceasta se oglindea o luptă. Admiraţia pentru un cal magnific era umbrită de ameninţarea pe care o reprezenta calul.

— Să ne întoarcem acasă, Maiorule. Diana nu era sigură că a auzit-o, dar în cele din urmă el porni înapoi spre casă.

— Există o mulţime de superstiţii în Vechiul Vest în legătură cu caii albi. Unele dintre ele sunt crezute şi azi. Părea să-şi rostească gândurile cu glas tare, conştient că n-avea decât un ascultător, dar fără să-i pese de asta. Se credea că sunt slabi caii albi şi nu rezistă la greutăţi. În

timpul campaniei lui Crook împotriva indienilor Sioux, în '76, o trupă de cavalerie a încălecat pe cai albi, care nu s-au comportat, mai rău decât ceilalți cai. Indienii nu doresc un cal alb pentru că e prea ușor de văzut noaptea. Probabil din același motiv oamenii de la munte și mai târziu cowboys-ii și ceilalți oameni de munte evitau să călărească cai albi. Și totuși, în ciuda acestei prejudecăți, un cal alb este încă un simbol al mândriei, al puterii și al supremației. Câți oameni importanți și câți cuceritori au călărit pe cai albi? Nenumărați, probabil. O ciudată contradicție, murmură el pentru sine. O ciudată contradicție.

Capitolul XVI

La masa de prânz, Diana îl studia pe Holt printre gene. El se uitase la ea numai o dată, când intrase în casă şi luase act de prezenţa ei cu o scurtă înclinare de cap. Expresia îi era mânioasă şi întunecată. Îi reamintea Dianei de un râs din junglă care fusese stârnit şi se prefăcea că ignoră obiectul care-i stârnea mânia, în vreme ce coada îi biciuia aerul cu o furie mereu sporită. Un fior îi străbătu pielea; îşi strecură privirea spre mâinile lui, mâinile care îi cunoşteau atât de intim trupul.

Valuri de căldură o străbăteau, căldura dorinţei. Se uită fix în farfurie, alungă tânjirea ce o învăluia şi încercă să se concentreze asupra vorbelor pe care le rostea el, nu asupra junghiului din stomacul ei.

— ...luăm un schimb de cai în plus şi provizii suficiente pentru o săptămână, pentru orice eventualitate. Plecăm mâine în zori.

Maiorul înclină capul a aprobare şi întrebă.

— Pe cine iei cu tine?

— Rube, Guy, eu şi probabil Don.

De astă dată Diana nu se invită singură. Guy se uită la ea în aşteptare. Părea extrem de încordat, profund tulburat şi mâniat de ceva. Se uita

la Holt cu o privire ucigaşă, dar nu spunea nici un cuvânt.

Diana îşi petrecu după amiaza lucrând la registrele fermei. La sfârşitul cinei ar fi vrut să scape dintre hotarele casei, dar nu se duse mai departe de poarta de lemn. Cu spatele sprijinit de un stâlp, şedea pe gard, cu picioarele întinse pe scândura plată. Privea un apus de soare, ce colora pantele munţilor îndepărtaţi în galben şi portocaliu.

Din umbrele prelungite ale copacilor stufoşi îl văzu desprinzându-se pe Guy care se apropia de casă. În loc să se îndrepte spre poartă, veni la gardul pe care stătea Diana. Se uită la ea, cu o expresie încordată şi nedumerită.

— Faci o plimbare cu mine? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Îi stătea pe limbă să-l expedieze zicând că e obosită, dar încordarea din vocea lui o făcu să se hotărască să meargă. Nu-i sugera o plimbare romantică, mână în mână, în lumina apusului. Ceva îl tulbura serios şi acest ceva nu era ea.

— Foarte bine.

Îşi smulse picioarele de pe scândură, să sară pe pământ. Mâinile lui Guy o prinseră de talie, s-o ajute să coboare. Apoi, el îşi înfundă mâinile în buzunare şi porni înapoi printre copaci, cu paşi mari mărturisind o stare de agitaţie interioară. Când fură mai departe de casă, Diana îi puse o mână pe braţ, să oprească plimbarea în pas alergător.

— Ce este?

Guy o privi atent, cercetându-i faţa cu o intensitate care o făcu să se încrunte.

— Ți-a spus Maiorul ce planuri are cu armăsarul alb?

— Nu. Cuta de pe fruntea ei se adânci.

— Nu a vorbit cu Holt despre asta?

— Nu au discutat decât despre cum să aducă iepele înapoi. De ce?

— Pentru că eu cred... își trecu o mână prin părul de culoarea nisipului. Cred că Holt îl va ucide.

— Ce? A spus el așa ceva?

— Nu. Mâna i se strânse pumn, ca și când ar fi încercat să apuce un fir invizibil și să-l țină strâns. E numai o presimțire a mea. Dar știu că am dreptate.

— Nu. Diana nu voia să creadă.

— Știi ce crede despre armăsar, argumentă Guy. Îl consideră o pacoste, un blestem. L-ar ucide la fel de ușor ca pe o muscă. Nu vezi? Probabil că Holt nu îi va spune Maiorului, pentru că eu cred că Maiorul nu vrea ca armăsarul să fie distrus.

— Cred că devii deosebit de dramatic. Porni înainte, ca să scape de vălul de panică în care încerca Guy s-o prindă. El o apucă de braț și o trase înapoi, să-l privească în față.

— Și dacă am dreptate? Și dacă mâine dimineață, când pleacă Holt, nu o face decât cu intenția de a se întoarce înapoi cu armăsarul mort?

— Atunci trebuie să-l oprim dacă asta are de gând să facă.

— Eu să-l opresc? Cum? Cine mă ascultă pe mine? Holt? Rube? Don? Ei toți mă cred încă un puști mucos. Și, în afară de asta, el poate să-i

convingă de orice. Rube și Don vor face orice le-ar spune. Nu pot să-i opresc. El e șeful. Dar tu, tu ești fiica Maiorului, tu poți.

— Holt nu va asculta niciodată de mine, se împotrivi Diana.

— Dar dacă ești tu de față se va gândi de două ori. Iar ceilalți doi vor asculta de tine, pentru că tu vorbești în numele Maiorului. Nu va ține el frâul, deși mai are în mână hățurile. Trebuie să vii cu noi.

— Nu. Își întoarse capul în altă parte. Guy nu știa ce cere. Vorbește cu Maiorul.

— N-ar ajuta la nimic. Holt și Maiorul sunt tot așa de apropiați ca... Guy căuta nerăbdător o comparație.

— ...un tată cu fiul lui. Vocea Dianei era egală.

— Da, așa cum ar trebui să fie un tată și fiul lui, acceptă Guy. Depinde de tine, Diana. Vrei să moară armăsarul?

— Nu!

— Atunci fă ceva. Îi prinse obrazul în palmă și o forță să-l privească. Ai văzut vreodată în viața ta un animal mai frumos decât armăsarul ăsta sălbatic, mândru și liber. Închipuiește-ți-l cu o gaură de glonț în cap și cu creierii împrăștiați pe pământ. Asta se va întâmpla, Diana!

— Nu! Închise ochii, dar imaginea mentală nu făcu decât să devină mai limpede.

— Trebuie să vii.

— Holt nu dorește să vin cu voi.

— Și ce dacă? Nu a putut să te oprească data trecută și e sigur, la dracu', că n-o să poată să te oprească nici acum. Trebuie să vii.

Diana ezita. Era suficientă logică în concluziile pe care le trăsese Guy pentru ca ele să fie adevărate. Nu ştia ea cât de dur putea să fie Holt? Nu spusese el mai înainte că armăsarul trebuie distrus? Nu observase ea privirea de vânător în ochii lui?

– Voi veni, acceptă ea în cele din urmă.

– Ştiam că mă pot bizui pe tine. Pe faţa lui Guy se răspândi uşurarea. Ştiam că vei fi de partea mea. O să mă bucur de mutra pe care o s-o facă Holt când o să-i spun. Râse triumfător. Pregătesc şi împachetează totul ca s-o pornească în zori. Mă duc acum la ei şi le spun că vii cu noi, aşa că să ia provizii şi pentru tine.

– Foarte bine. Ea era mai puţin entuziasmată de hotărârea pe care o luase, dar odată angajată Diana n-ar fi dat înapoi. Mai bine mă duc să-mi pregătesc lucrurile.

Ziua cea nouă se năştea în tăcere. Se schimbară puţine cuvinte între călăreţii din grupul care pleca. Ceea ce se spuse fu rostit în şoaptă. Maiorul nu fusese surprins de hotărârea Dianei. Spusese că se aşteptase la asta. Rube şi Done îi uraseră bun venit în grup. Holt nu o salutase deloc.

Traversară valea până la munţi în trap lent. Don avea grijă de caii de schimb, iar Rube conducea cei doi cai de povară. Guy călărea lângă Diana, iar Holt se afla în faţă. Destinaţia lor era iazul din canionul muntelui. Din când în când, Holt căuta urmele armăsarului, să se convingă că mergeau în aceeaşi direcţie.

După ce călăriseră o oră prin munți, Diana observă două forme rotunde și întunecate pe cer.

— Uitați-vă, arătă ea.

— Da, îi văd. Corbii ăștia mâncători de cadavre se ospătează ei cu ceva. Guy comenta cu o dură acceptare a legilor naturii.

Cu cât mergeau mai departe, cu atât se apropiau de locul în care se adunau și făceau popas păsările — gunoieri. Animalul mort trebuia să fie pe undeva pe aproape de drumul pe care mergeau ei. În față li se căscă un șanț, tăiat în panta muntelui de torentele de ploaie. Îl mai traversaseră și înainte, prima dată când se duseseră după armăsar. Malurile lui erau abrupte, dar puteau fi trecute de un cal cu călăreț. Holt își mână calul pe marginea șanțului, se opri puțin, apoi coborî cu calul în josul pantei. Descinderea lui fu urmată de un cor de croncăieli și de bătăi din aripi, în vreme ce păsările negre își luau zborul alarmate. Când Diana și Guy ajunseră în dreptul șanțului, Holt cobora. Pe fund era trupul unuia dintre mânji. Holt se aplecă într-un ghenunchi lângă corpul fără viață. Diana simți un nod sufocant în gât, apoi se apropiară și Rube cu Don.

— Și-a rupt gâtul. Holt se ridică; avea gura subțiată și dură.

— Probabil s-a dat peste cap când a coborât șanțul. Sărmanul era probabil istovit după tot drumul ăsta. E o rușine. E o blestemată de rușine. Mormăi Rube.

— Scoateți o lopată din bagaje ca să-l îngropăm. Calul lui Holt era nervos, trăgea de frâu, nu-i plăcea mirosul de sânge și de moarte.

După ce îngropară mânzul porniră mai departe, un grup tăcut. La iaz erau urme proaspete, o mulțime. Armăsarul adusese iepele aici și plecase. Diana se uita la pământul răscolit.

— Le antrenează pe iepele cele noi. Rube vorbea în spatele ei, citindu-i expresia curioasă de pe față și înțelegând la ce se gândea. Un armăsar sălbatic trebuie s-o învețe întotdeauna pe o iapă nouă să asculte de ordinele lui. Uneori petrece ceasuri întregi învățându-le să se adune sau punându-le pe fugă. Uneori nu le lasă să bea apă până nu e mulțumit de ele. Probabil că a avut de furcă cu iapa care și-a pierdut mânzul.

— Da, așa cred. Diana își mută privirea de la soarele după amiezii la iazul în care ceilalți aduseseră caii la adăpat. Unde crezi că sunt acum?

— Nicăieri p-aci prin preajmă, pot să jur. Mai bine să mergem la ceilalți, să vedem ce mai are Holt de gând, nu crezi?

Se întoarseră împreună la iaz. Diana se îndreptă spre calul ei, Rube spre Holt. Acesta își desfăcea șaua. Îi aruncă o privire lui Rube și își continuă treaba.

— Punem șaua pe caii odihniți. Don, Guy și cu mine mergem să vedem dacă putem descoperi herghelia. Voi puteți să așezați aici tabăra.

— Aici? puse ea sub semnul întrebării hotărârea lui. Dar dacă ne așezăm noi aici, caii nu vor mai veni la apă.

— Armăsarul nu va mai veni. Dacă iepele vor fi suficient de însetate vor veni. Scoase șaua de pe cal și o azvârli la pământ, apoi întinse peste ea pătura umedă. Nu se uitase niciodată la ea,

numai prin ea, spre ceilalți. Ne întoarcem în trei ore.

Douăzeci de minute mai târziu cei trei bărbați încălecaseră pe caii cei proaspeți și ieșeau din vale. Rube și Diana se puseră pe treabă ca să aşeze tabăra. Rube alese un loc la o oarecare distanță de apă, ca să le permită animalelor sălbatice mici să vină să bea fără să se simtă amenințate de oameni.

După trei ore, când se întoarseră bărbații, tabăra era organizată pe deplin. Caii erau priponiți mai încolo, la păscut. Ardea un foc, aprins de Rube care tot mormăia, susținând că ăsta era singurul motiv pentru care îl luaseră cu ei. Diana pregătise mâncarea și era gata s-o pună pe foc. Cafeaua fiersese deja.

— L-ați văzut? Rube aştepta să ia frâiele de la oamenii care descălecau.

— Nici măcar nu l-am zărit, răspunse Guy, în vreme ce Holt se îndrepta spre foc și își turnă o cană de cafea, fără să-i arunce Dianei mai mult decât o privire.

— Nu i-ați luat urmele?

— I-am pierdut urmele pe un teren uscat, am făcut câteva tururi primprejur, dar nu le-am mai putut găsi. Don se îndreptă spre foc. Era un omuleț mic și slab, cu un început de chelie cu un veșnic surâs răspândit pe față și cu un ten care se înroșea repede. Fir-ar să fie, miroase bine cafeaua. Unde sunt ceștile?

Guy și Rube scoaseră împreună șeile de pe cai, îi frecară de sudoare și îi duseră să pască împreună cu ceilalți. Diana puse mâncarea pe

foc. Tăcerea lui Holt o apăsa ca o beznă ucigătoare. Nici Don nu era prea vorbăreț, influențat de lipsa de conversație a lui Holt și de o reținere firească de a face conversație ocazională cu fiica Maiorului.

Ședeau toți în jurul focului, cu picioarele încrucișate, cu farfuriile legănându-se în poală și mâncau.

— N-o să fie așa de ușor de data asta să ne apropiem de blestematu' de armăsar, zise Rube, mestecând în timp ce vorbea. Pariez că acum se ferește și de blestemata lui umbră. Și e foarte probabil ca el să ne vadă pe noi cu mult înainte ca noi să-l vedem pe el, și când ne vede să-și pună iepele pe fugă. De data asta am făcut rost de-o treabă pe măsura noastră. Ce ne-ar trebui ar fi un aeroplan.

— Ce ne-ar trebui ar fi un helicopter, pe terenul ăsta accidentat, dar ar trebui să dăm niște explicații dacă închiriem unul. Holt șterse ultima îmbucătură de mâncare din farfurie și o puse alături. Se ridică în picioare, se duse la foc și își reumplu ceașca. Fără un cuvânt, părăsi cercul din jurul focului și se pierdu în umbra prăfoasă.

— Ce-i cu el, în orice caz? mormăi Rube, dar nimeni nu-i răspunse. Când terminară și ceilalți, Diana spălă farfuriile și le împachetă la loc. Cana de cafea era practic goală. Azvârli zațul.

— Mă duc să aduc niște apă pentru cafeaua de dimineață, le spuse celorlalți.

— Mă duc eu să-ți aduc, se oferi Guy și sări în picioare.

– Nu mulțumesc. Oricum trebuie să fac o mică plimbare până acolo. Parcurse distanța până la iaz. Arbuști pitici de bumbac creșteau lângă malul apei. Printre umbrele aruncate de ramurile lor, Diana văzu luna strălucind pe suprafața netedă a apei. Era farul care îi arăta drumul.

Înghenunche pe malul nisipos, luă puțină apă în cana de cafea, o clăti și o turnă pe pământ. Apoi cufundă cana mai adânc în apă, s-o umple. O lumină roșie licări la câteva picioare depărtare, capătul unei țigarete aprinse. Era Holt. O văzuse venind și tăcuse.

– Tratamentul prin tăcere nu va fi eficient, spuse Diana nervoasă. Dacă crezi că evitându-mă mă vei jigni și o să mă întorc la fermă, te înșeli.

– De ce ai venit? Vocea lui ajungea până la ea prin liniștea nopții, joasă și impersonală. Nu puteai suporta gândul că stai departe de Guy o săptămână?

Ea se ridică, țeapănă și mânioasă că el putea s-o acuze că ar dori pe altcineva.

– N-are nimic de-a face cu asta.

– Chiar n-are? El ieși din umbra ce-l ascundea, se așeză în fața ei; marginea pălăriei îi ținea fața în întuneric.

– Nu, n-are.

– Hotărârea ta bruscă n-are nimic de-a face cu mica plimbare pe furiș pe care ați făcut-o tu și Guy noaptea trecută, printre copaci, unde nu putea nimeni să vă vadă.

— Dacă vrei să ştii tot ce am făcut a fost să vorbim, şi puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu! Mincinoaso, o ironiză o voce interioară.

— Aţi vorbit? Holt îşi bătea joc de ea. Aţi petrecut foarte mult timp vorbind.

— Aveam un subiect fascinant de discuţie — adică tu. Văzu cum tresare de surpriză şi ştiu că a marcat un punct. Guy crede că tu ai plănuit să ucizi armăsarul. Vrea să te oprească.

— Şi tu?

— Nu vreau să-l văd ucis. Şi sunt sigură că nici Maiorul nu vrea. Putea să simtă aerul din jur crăpând de furie.

— Avem doi cai morţi — armăsarul şi acum— mânzul amândoi din cauza armăsarului sălbatic. Dacă un coiot nimereşte într-un coteţ de găini, îl împuşti. Dacă un jaguar începe să-ţi atace vitele îi iei urma şi îl ucizi. Dacă un câine sălbatic începe să atace oile, îi faci de petrecanie. Vorbea cu o voce joasă, prevestitoare de rău. Ce vă face pe amândoi să credeţi că tocmai calul ăsta e un alt fel de animal, care a luat-o pe calea cea rea?

— Vrei să-l împuşti.

— Nu. Suntem aici să ne luăm înapoi iepele.

— Holt...

— Diana? Guy o striga.

— Haide. Băieţelul iubit te doreşte. Holt se îndepărtă.

Diana şovăia, dar nu dorea ca Guy s-o găsească împreună cu Holt şi să trebuiască să-i evite toate întrebările stârnite de gelozie. Puse mâna pe cana de cafea şi porni înapoi spre tabără.

— Începusem să mă îngrijorez de ce s-a întâmplat cu tine. Guy o întâmpină la jumătatea drumului.

— Sunt mare. Râdea de îngrijorarea lui. Pot să am singură grijă de mine. Şi dacă n-aş putea, ştiu să ţip zdravăn.

Trecură cincisprezece minute până când Holt se reîntoarse lângă foc, apropiindu-se de tabără dintr-o direcţie diferită. Diana ştia că nu dorea să bănuiască Guy că ei s-au întâlnit şi au stat de vorbă când fusese ea la iaz.

O oră mai târziu erau toţi întinşi în sacii de dormit. Când Diana adormi, visă despre orele petrecute cu Holt în camera de hotel. Era un vis fierbinte, minunat, în care totul era perfect, în afară de sfârşitul amar.

O mână atinse umărul şi o voce familiară îi spuse să se trezească. Deschise ochii şi-l privi pe Holt în faţă. Dintr-odată, totul păru a face parte din vis. Îi zâmbi, toată numai dragoste şi dulceaţă.

— Trezeşte-te, îi zise el din nou, în vreme ce maxilarele i se încordau.

— Bună dimineaţa. Torcea aproape ca o pisicuţă.

Braţele i se arcuiră în jurul gâtului lui şi se întinse ca o pisică. Diana văzu cuta de încruntare de pe faţa lui, dar ştia cum s-o facă să dispară. Îşi înălţă capul, îşi apăsă buzele de gura lui, emoţionantă, convingătoare. Rezistenţa lui momentană făcu loc unei dorinţe puternice. Sărutul lui o culcă iarăşi pe pământul tare, o mână îi

cuprinse sânii. Buzele ei se îndepărtară, să-i simtă până la extazul deplin sărutul posesiv.

Dintr-odată, fără nici un motiv, Holt se ridică şi înjură în şoaptă până îi reveni răsuflarea. Ochii lui cenşii erau reci şi mânioşi când se uitară la faţa ei speriată şi nedumerită.

— Fă cafeaua până îi scol eu pe ceilalţi.

Visul se împrăştie când Diana îşi reaminti unde se afla. Privirea ei se plimbă peste semicercul feţelor adormite. Tremurând, se ridică şi îşi încălţă cizmele.

Micul dejun fu înfulecat în grabă, deşi se străduise mult pentru el, dar nimeni nu părea să bage de seamă; sau poate erau prea politicoşi să-l comenteze. Don înşeua caii în timp ce Diana termina de strâns vasele. Băgă de seamă că el nu înşeuase nici unul din caii ei.

Holt îi întinse ceaşca goală, Diana îl provocă.

— De ce nu mi-aţi înşeuat nici un cal? Pentru că el nu-i răspunse imediat şi îi aruncă în schimb una din privrile lui posomorâte, ea luă foc.

— Dacă îţi închipui că o să rămân în tabăra asta ca o amărâtă de nevastă de indian, în vreme ce voi căutaţi iepele, ar fi mai bine să te mai gândeşti o dată.

— Tu...

— Nu tu îmi dai mie ordine. Nu-i dădea nici o şansă să-i răspundă. Don, pune şaua pe calul meu! îi strigă Diana slujitorului. Merg şi eu cu voi. Şi se întoarse cu spatele, sfidându-l pe Holt să-i contramandeze ordinul.

— N-ai decât să-ţi frângi gâtul. Cu o invizibilă ridicare din umeri, Holt se îndepărtă.

Toată ziua căutară armăsarul şi iepele şi nu se întoarseră în tabără decât la prânz, să schimbe caii şi să mănânce. Zăriră de două ori mica turmă, la câteva mile depărtare, alergând. La căderea nopţii se reîntoarseră în tabără, înfierbântaţi, obosiţi şi flămânzi. Cea de a doua zi fu la fel de lipsită de succes ca şi prima. Nici a treia nu fu mai bună. Cînd caii lor păşiră în vale într-un trap obosit, abia târându-se, Diana simţi că toate din pământul Nevadei îi astupau porii. Când descălecară în tabără, îi întinse frâul lui Guy.

— Te superi dacă te rog să ai grijă de calul meu? Vreau să încerc să mă curăţ puţin de nisipul ăsta, înainte de a începe să pregătesc mâncarea.

— E cel mai bun lucru pe care l-am auzit pe ziua de azi. Guy îi luă frâul, cu un surâs obosit. Păstrează-mi şi mie puţină apă.

Nu se opri decât ca să ia un bidon ce avea să le servească amândurora pentru a lua apa şi a o încălzi, apoi porni spre iaz. Când pleca îl văzu pe Rube apropiindu-se de cercul taberei.

— Rube, după ce faci focul, de ce nu încălzeşti cafeaua care ne-a rămas de la prânz? Diana aruncase sugestia peste umăr, fără să-şi încetinească paşii.

În vreme ce se îndepărta, putea să-l audă vorbind singur.

— Fă focul, Rube. Încălzeşte cafeaua, Rube. Parc-aş fi un blestemat de... Mormăielile i se pierdură în vânt.

La umbra tufelor de bumbac, Diana îşi smulse pălăria de pe cap şi o lăsă să atârne pe spate,

legată de gât cu o panglică. Se aplecă la marginea apei și adânci bidonul în iaz. Simțea apa pe mână, proaspătă și răcoroasă. Ceea ce o făcea să simtă și mai intens pelicula de nisip lipicios de pe piele.

Își scoase batista din buzunar, o muie în apă și începu să șteargă râulețele de sudoare de pe gât și de pe piept. O mai muie o dată și se șterse pe obraji și pe frunte, o purificare ce anticipa apa caldă și săpunul ce o vor aștepta în tabără. Printre copăcei ce auziră pași. Diana nu catadicsi să se uite în jur.

— Nu ți-ar plăcea să plonjezi în mijlocul apei, Guy? Ce n-aș da pentru o baie rece! zise ea pofticioasă.

— Și pe urmă să faci dragoste, la asta te gândești?

Vocea ironică a lui Holt o făcu să sară în picioare. Stăpânirea înghețată de pe fața lui făcu să-i sară inima în călcâie. El se afla foarte aproape, cu un braț întins, într-o atitudine amenințătoare. La picioarele ei era apa. Diana nu avea unde să se retragă.

— De ce transformi un comentariu nevinovat în ceva plin de subînțelesuri? Nu asta am vrut să spun sau să dau de înțeles. Apărarea ei era atacul.

— Nu asta? replică el cu dinții strânși. Uiți că te cunosc.

Făcu un pas înainte și Diana încercă să se strecoare pe lângă el, dar o prinse ușor. Atingerea lui o făcu să-și piardă rezistența. Mâna lui îi cuprinse creștetul și o sili să-l privească în față.

— A trecut mult timp, nu-i așa?

Trupul ei tremura. Nu conta la ce se referă Holt. Carnea ei știa cât de mult îi lipsiseră mângâierile mâinii lui și focul sărutărilor lui. Diana se uită la trăsăturile bărbătești și puternice, iar simțurile îi strigară după îmbrățișarea lui puternică și pedepsitoare.

Ca și cum i-ar fi simțit răspunsul, Holt începu să-i acopere obrajii, ochii și gura cu sărutări aspre.

— Voiai să plonjezi în iaz, să te bălăcești și să înoți goală în apă... își șoptea el acuzațiile cu gura pe pielea ei. ...Și mai târziu să te întinzi pe mal și să faci dragoste. Asta ați făcut tu și Guy ultima dată.

Diana își răsuci capul într-o parte, urându-l că îi reamintește aventura ei nereușită cu Guy.

— Da. Vocea îi era răgușită, aspră de durere. Așa că poți să te uiți. Asta te excită în compensație, să te uiți? Mâna care îi înconjurase brațul se strânse atât de sălbatic încât crezu că va auzi osul plesnind. Nu-și dăduse încă seama care va fi metoda lui de apărare, când vocea lui Guy sfărâmă atmosfera.

— Hei, Diana, ce faci acolo? A secat iazul ori... Apăru dintre copaci și îngheță. Fața îi deveni mai întâi albă de surpriză, apoi lividă de mânie. Las-o în pace!

În ea zvâcni panica, simțea că scena e la marginea violenței. Înțepeni în îmbrățișarea lui Holt. El o privi, cu un surâs rece în ochi.

— O las. Dar are nevoie să fie răcorită.

Când îi dădu drumul, Holt o împrânci. Ea păși în spate, în apă. Un strigăt icnit îi izbucni din gât

când își pierdu echilibrul pe pietrele alunecoase și căzu cu o plescăitură răsunătoare. Uimită și jignită, nu găsea destulă voință să se miște.

— Te-am prevenit să nu te legi de ea. Dacă ai rănit-o...

— Salveaz-o. Vocea lui Holt îi tăie lui Guy amenințarea. Cred că frumoasa dumitale doamnă are nevoie de ajutor.

Sfâșiat între dorința de a-i sări Dianei în ajutor și cea de a-l înfrunta pe tatăl lui, Guy rămase nemișcat, iar Holt trecu pe lângă el și se pierdu printre copaci. Atunci când a doua posibilitate de opțiune dispăru, Guy se băgă în apă.

— Ai pățit ceva? Apucă mâna pe care i-o întindea ea și o ajută să se ridice în picioare.

Din jeans-ii ei picura apa. Cizmele îi erau pline de apă. Bluza îi era stropită, dar nu era complet muiată. Fundul o durea din cauza aterizării forțate, dar altfel nu era rănită.

— Sunt bine.

— Ar trebui să... Guy aruncă o privire ucigașă peste umăr.

— Lasă. Diana își asumă răspunderea. A fost vina mea. Eu l-am scos din fire. Numai pentru că respirase.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai spus? O ținea de cot, în timp ce pășeau din apa puțin adâncă pe pământul uscat.

— Ce contează? Îi evită întrebarea. După aceste trei zile suntem cu toții slăbiți și nervoși. Lui Holt nu-i trebuia mult ca să explodeze. A fost de ajuns o scânteie. S-o lăsăm așa cum e.

— Presupun, mormăi el. Dar dacă el...

— Îmi faci o favoare, Guy? Diana se așeză și își scoase cizmele, să le golească de apa care plescăia înăuntru. Du-te până în tabără și adu-mi niște haine uscate. Și nu risca să te bați cu Holt, adăugă ea neliniștită. Nu merită.

— Într-una din zilele astea o să-l omor. El respiră adânc, apoi dădu din cap a nevoită acceptare și plecă să-i împlinească rugămintea. Fiori reci o străbătură pe Diana.

Capitolul XVII

Sosi și dimineața celei de a patra zile și vânătoarea continuă. Ca și prima dată, urmăreau caii în schimburi, fiecare călăreț făcând câte o rundă, inclusiv Diana. De astă dată armăsarul refuză să părăsească iepele, pe care le mâna neobosit, din când în când, făcându-le să alerge în neorânduială, în efortul de a scăpa de urmărire.

Soarele trecuse de amiază, era spre seară și Diana se minuna de puterea de îndurare a hergheliei sub conducerea armăsarului, dar în special de puterea de îndurare a armăsarului. El părea să străbată distanțe de patru ori mai mari decât iepele, vânzolindu-se când în față, când în spate, ca nu cumva vreuna dintre iepe să se desprindă de grup.

Aflată la mai mult de o jumătate de milă în spatele cailor, Diana observă cum armăsarul accelerează brusc, cum își tăie drum prin mica herghelie și o forță pe iapa maronie din frunte să cotească în direcția în care dorea el să se îndrepte. Mulțumit, armăsarul se reîntoarse în spate și continuă să le împingă. Înțelese că dominația lui era deplină.

Faptul fu dovedit mai târziu, când mânzul nu mai putu să țină pasul cu ei și căzu. Mama lui încercă cu disperare să stea cu el, dar armăsarul o sili fără milă să-l părăsească, izbind-o cu copitele și rânjindu-și dinții la ea.

Când Diana se apropie de mânz, el mai încerca încă să se țină după herghelie. Scâncea slab, plângăreț, abia auzit, după maică-sa, dar în zadar. Înspăimântat și prea epuizat ca să mai fugă, o aștepta tremurând pe Diana care se apropia.

O milă mai departe se afla alt călăreț care aștepta să urmărească herghelia. Nu-l putea lăsa pe mânz în urmă. Trase de frâul calului ei, descălecă și se îndreptă încetișor spre el, ducându-și calul de frâu și vorbindu-i liniștitor mânzului. Acesta își azvârli capul într-o parte la prima atingere a mâinii ei, apoi se supuse mângâierii.

Încercă să ridice mânzul și să-l pună pe șaua ei, dar era prea greu. Nu-l putea ridica suficient de sus ca să-l așeze peste șa. Așeză mânzul pe pământ și încercă să se gândească la altă soluție.

Din spate se auzi tropăitul copitelor mai multor cai. Cu mâinile în șolduri, Diana se întoarse în vreme ce Holt se îndrepta spre ea, aducând doi cai odihniți. El opri caii pentru o clipă, și o cută i se ivi pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? Nu văzuse mânzul până nu rostise întrebarea. E rănit?

— Epuizat.

Înțelegând care era problema, Holt coborî din șa.

— Ți-l dau eu. Diana încălecă și așteptă până ce Holt apucă mânzul, îl ridică și îl așeză de-a latul șeii, în fața ei.

— Du-l în tabără. E probabil tot atât de flămând, pe cât de obosit. Dacă ai niște lapte praf, pregătește-i-l. Dacă nu, dă-i niște apă îndulcită. Cine e în fața ta?

Mânzul se foi un pic, apoi se liniști sub mâna Dianei.

— Don, cred. Ar trebui să aștepte o milă mai încolo.

— O să-l hăituim pe armăsar până la apusul soarelui. Holt încălecă din nou. Ai grijă de mânz. Aș vrea să-i aduc Maiorului înapoi măcar un cal viu. El se îndepărtă, iar Diana porni spre tabără la pas.

Când cei patru bărbați reveniră în tabără era întuneric. Mâncarea fumega la marginea focului. Diana ședea aproape de foc, să se încălzească. Mânzul castaniu era încolăcit în spatele ei ca un cățeluș, capul lui drăgălaș i se odihnea în poală, iar el dormea profund.

— Ce face mânzul? Holt se apropie să-l examineze, înfigându-se în călcâie în fața ei.

— Nu pare a fi ieșit rău dintr-o astfel de experiență. Diana încerca să se adapteze tonului lui impersonal, dar adecvat conversației.

— Cred că a hotărât că nu mai are nevoie de maică-sa, acum, că te are pe tine, observă Guy.

— E uimitor cum toată lumea pare să-ți ciugulească din palmă, murmură Holt caustic, abia auzit, dar Diana îl auzi.

— E norocos că nu și-a rupt vreunul din picioarele alea subțirele pe pământul aspru pe care

am mers azi, zise Don luând o farfurie pe care Diana o păstrase gata de servit lângă foc. E în regulă dacă ne apucăm de mâncat?

— Serviți-vă, insistă Diana. Eu am mâncat deja.

— Micuțu' ăsta e norocos că mai trăiește. Rube li se alătură lângă foc. Odată un bătrîn vânător de mustangi mi-a povestit că unii armăsari mai degrabă ucid mânjii decât să-i lase să rămână în spatele turmei. Da' cred că nu-i ceva obișnuit. Da' se știe că s-a întâmplat. N-aș fi mirat de nimic din partea armăsarului ăsta.

— Mâine trebuie s-o facem, zise Don. Dacă mâine hăituim herghelia tot așa de tare ca azi, punem mâna pe iepele alea.

— Mâine dimineață pot fi la zeci de mile depărtare. Diana se uita la bărbați cum își goleșc farfuriile.

— Nu prea crez. Poate că armăsarul n-o fi, da' iepele sunt al dracu' de obosite — prea obosite ca să mai mănânce ori să se poată odihni. N-o să fie mai departe de câteva mile de locul unde i-am lăsat, prezise Rube.

Avea dreptate. La aproximativ două mile depărtare de punctul în care opriseră vânătoarea noaptea trecută găsiră armăsarul și iepele. Fără să arate nici un semn de oboseală, armăsarul alb adună iepele și le puse pe fugă în câteva secunde atunci când îi zări pe călăreți.

Părea că ziua începe ca o repetiție a zilei precedente. Apoi Diana începu să observe că fiecare călăreț căruia îi venea schimbul era tot mai aproape de herghelie. În locul unei distanțe variind

între o milă şi o jumătate de milă, acum era o jumătate de milă sau un sfert de milă. Iepele obosiseră foarte tare. Numai tirania stăpânului le făcea să mai înainteze. Iar armăsarul încă refuza să le părăsească. Se comporta ca şi cum ar fi ştiut că oamenii călare urmăreau iepele pe care le furase el.

Soarele era o minge încinsă până la alb chiar deasupra capului, iar Diana era la al treilea tur, urmărind herghelia de-a lungul unei văi muntoase. Se apropiau de o regiune în care o vale mai mică se intersecta cu valea cea mare. Iapa maronie încercase deja s-o vireze înspre valea mică, conducând caii acolo unde terenul era mai aspru şi posibilităţile de a fi urmăriţi mai mici. Rube aştepta acolo, ca să silească herghelia să păstreze drumul drept prin valea principală şi ca s-o înlocuiască pe Diana la vânătoare.

Diana îşi lăsă calul puţin mai liber, într-un galop uşor, în vreme ce iapa maronie o coti dinspre gura văii celei mici. Aproape imediat Rube apăru în centrul deschiderii, ca să-i silească să gonească pe centrul văii largi. Iapa conducătoare o coti violent, celelalte iepe o urmară, găsind destulă putere ca să izbucnească într-un galop puternic. Rube îşi mâna calul în galop uşor, ca să le intercepteze urmărirea şi s-o elibereze pe Diana.

Calul ei răspunse imediat ce trase uşor zăbala şi încetini într-un trap greoi, scuturând din cap, cu coama fluturând pe gâtul ce purta frâul. Diana îl văzu pe Rube cotind-o spre turmă, apoi observă că armăsarul alb a devenit conştient că are

un al doilea urmăritor. Scuturând din coama-i albă schimbă direcția. Ca provocare, un țipăt șuierător străbătu aerul. Ochii i se măriră când văzu armăsarul atacându-și dușmanul, cu gâtul încordat, cu urechile lipite de cap.

— Rube! țipă Diana ca să-l prevină.

Dar Rube observase deja atacul neașteptat și trăgea de frâu. Calul lui simți primejdia din partea armăsarului și reacționă cu frică, azvârli și îndepărtă mâinile care țineau frâul. Diana îl văzu pe Rube ridicând mâna și strigând, încercând să-l sperie și să-l gonească pe armăsar. Ea își mână calul spre el.

Precum o furie albă, armăsarul se năpusti asupra calului și a călărețului. Rube încercă să-l evite, făcându-și calul să pivoteze. Calul intră în panică și se cabră. Rube se agăță de gâtul lui ca o maimuță, dar calul își pierdu echilibrul și căzu pe spate, peste călăreț.

Armăsarul sălbatic nu fu satisfăcut când își văzu urmăritorul la pământ. Cu urechile pe spate și cu gura deschisă atacă din nou. Calul lui Rube țâșni în picioare și o luă la goană. Rube încercă să facă același lucru, dar armăsarul alb era deasupra lui, copitele de fier îl zdrobeau de pământ.

Calul obosit al Dianei fu silit s-o întindă în goană drept înainte, trecând în zbor peste salvie și peste iarbă, biciuit cu frâul peste coapse. Armăsarul se răsuci să înfrunte noua amenințare. Într-o clipă de teroare, Diana se gândi că o va ataca. Dar ochii lui arzători se întoarseră spre grupul de iepe ce fugeau, începând să se împrăș-

tie, lipsite de comanda lui. Într-o fulgerare de secundă, pasul lui legănat de uriaş îl puse pe urma iepelor, haremul lui.

. Apropiindu-se de omul căzut pe pământ, Diana trase puternic de frâu. Calul ei alunecă la oprire, căzu pentru o clipă în genunchi, apoi se îndreptă singur. În graba ei, Diana sări şi căzu din şa, fără să fie conştientă de suspinele ce-i ieşeau din gâtlej. Îl văzu pe Rube mişcând în vreme ce alerga spre el cu picioarele tremurânde din cauza şocului provocat de cele văzute. El zăcea pe o coastă, gemând când ajunse lângă el.

— Rube? Diana îl întoarse cu grijă pe spate.

— Nu mă mişca, gemu el lovit şi începu să tuşească cu sânge.

— Oh, Dumnezeule! Era complet inconştientă că avea lacrimi în ochi când sări în picioare şi alergă spre calul ei. Scoase carabina din coburi şi trase în aer rapid, de trei ori. Apoi alergă înapoi lângă el lăsând carabina la pământ.

— Blestemat armăsar, tuşi Rube.

— Stai liniştit. Te rog, Rube, stai liniştit. Vin şi ceilalţi.

El păru să se prăbuşească în inconştienţă. Neştiind ce altceva să facă, Diana alergă spre calul ei şi apucă bidonul. Îşi udă batista şi începu să-i şteargă faţa şi sângele de la gură. Cămaşa îi era sfâşiată şi pe tot pieptul se vedeau urmele copitelor cu care îl izbise armăsarul.

Îi păru o veşnicie până când auzi galopul cailor ce se apropiau. Toţi trei: Holt, Don şi Guy sosiră la câteva secunde unul de altul. Diana se ridică cu genunchii tremurând, să-i întâmpine.

— Ce s-a întâmplat? Întrebarea lui Holt sună biciuitor, în vreme ce trecu pe lângă ea, ca să îngenuncheze lângă Rube.

Diana nu era sigură că el o ascultă în vreme ce îi povestea. Era surprinsă cât de sigură îi suna vocea, ținând seama de cum se simțea cu adevărat. Deși lacrimile încă îi mai izvorau din ochi, încetase să plângă. Era în parte conștientă că Holt încerca să vadă cât de grave erau rănile lui Rube, că îi cerceta pulsul și căuta alte semne vitale. Trăia. Diana îl văzu pe Holt ridicându-se din nou în picioare, strângând din pumni în vreme ce se uita la omul căzut.

— Fir-ai să fii, Rube, murmură el în șoaptă, dar blestemul părea să se adreseze propriei lui neputințe și frustrării pe care o provoca.

Cu ochii încă închiși, gura lui Rube se crispă într-un surâs chinuit.

— Mi-am făcut-o singur, Holt, ce zici? Începu să tușească din nou și scuipă și mai mult sânge.

— O s-o scoți la capăt. Numai că trebuie să te ții tare. Era un ordin, nerăbdător și mânios. Pe fața lui se citeau atât nerăbdarea cât și mânia în vreme ce făcea câțiva pași mai încolo, privindu-i pe rând cu ochii cenușii și duri pe Guy și pe Don. Luați calul lui Rube și alergați la fermă. Aduceți ajutoare. Și tu, Guy, du-te în tabără și adu niște pături. Diana, tu te duci cu el.

— Nu! Avea sentimentul oribil că o îndepărta ca să nu fie acolo când... Diana refuză să-și termine gândul. Don era în șa și dădea calului pinteni în drum spre fermă.

— Las-o să rămână, Holt. Vocea răguşită a lui Rube interveni pe neaşteptate în favoarea ei. Mâna lui dreaptă se mişcă uşor spre ea, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă, şi Diana se aplecă în genunchi lângă el, îi luă mâna şi i-o ţinu, pentru că simţise că el asta dorea. A-şi deschide ochii părea să-i ceară un efort. Erau aburiţi de durere când o privi.

— Ochii tăi sunt albaştri ca şi cerul. Totdeauna ţi-am spus-o, de când erai un ţânc. Dumnezeule, ca şi cerul. Începu din nou să tuşească. Ea bâj-bâi după batistă şi şterse firişorul de sânge ce i se scurgea pe bărbie. Probabil că acolo unde mă duc nu mă aşteaptă nici un înger, aşa că mai bine să am unu' lângă mine de partea astalaltă a lui Dincolo.

— Haide, Guy, ordonă Holt. Aleargă!

Diana îşi ridică privirea. În vreme ce Guy se îndepărta, Holt desfăcea şeile celor trei cai rămaşi. Le puse pe pământ, luă păturile de la şa şi îl înveli pe Rube cu ele, să-i fie cald.

— Îţi pierzi timpul, Holt. Un spasm de durere contorsionă trăsăturile îmbătrânite, slabe şi cenuşii sub bronzul pielii.

— Sss! Diana îi atinse buzele cu degetul. Când îl retrase era lipicios şi fierbinte de sânge. Nu vorbi, Rube. Trebuie să-ţi păstrezi puterile.

— Nu-mi spune şi tu să tac din gură. Toţi îmi zic mereu să tac din gură. Era indignat şi jignit. Când moare omu' are dreptu' să vorbească. Şi oamenii trebuie să-l asculte, nu să nu-i dea atenţie, ca de obicei.

Te ascultăm, Rube. Te ascultăm, îi promise Diana, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Dar nu eşti pe moarte.

Apăru din nou zâmbetul chinuit, dar Rube nu-i corectă ultima afirmaţie. Îşi închise ochii şi păru că se odihneşte un timp, ca şi cum ultima zbatere îi consumase mare parte din puterile pe care le mai avea. Holt se ghemuise în faţa lui, sprijinit pe călcâie, cu faţa insuportabil de întunecată. Diana ştia că îi tremură bărbia, dar nu se putea opri.

— De asta nici nu m-am însurat niciodată. Rube începuse din nou să vorbească. Nici o blestemată de fată a mea n-ar fi fost aşa drăguţă ca tine. Obişnuiam să pretind că eşti fetiţa mea. Nu e de râs? Încercă să râdă, începu să se înece din nou cu propriul lui sânge, dar reuşi să adauge: Închipuie-ţi că mă gândeam că eu sunt Maiorul.

Diana îşi închise ochii şi îi ţinu strânşi, dar simţea lacrimile cum i se rostogolesc pe obraji. Nu bănuise niciodată, nu ghicise niciodată că Rube se gândea astfel la ea. De ce trebuie omul să descopere astfel de lucruri când e prea târziu?

— Eşti un om bun, Rube. Vocea îi suna stins şi încordat. Un om cinstit şi pe care te poţi baza. Maiorul spunea întotdeauna aşa.

— La dracu, eşti o mincinoasă! Zâmbea şi arăta mulţumit, în ciuda durerii care îi schimonosea faţa.

— De ce nu te odihneşti puţin, Rube? Putem să vorbim mai multe, mai târziu, sugeră Holt.

— Mda, o să vorbim mai târziu, acceptă el şi oftă ca şi cum ar fi fost foarte, foarte obosit. Degetele lui continuau să se împletească în jurul mâinii Dianei, iar ea nu făcu nici o încercare să şi-o elibereze. După ce trecură câteva minute fără ca el să se mai mişte, Holt îi ridică o pleoapă.

— A murit? Îl strângea pe Rube de mână, uitându-se la Holt.

— Nu. E numai inconştient.

Diana îşi înghiţi nodul din gât.

— Are hemoragie internă, nu-i aşa?

— Da. Se ridică în picioare.

— Putem face ceva?

— Nu. Holt se întoarse cu spatele, cu capul pleçat în piept.

Diana continuă să vegheze alături de Rube, ţinându-i mâna, aproape fără să-şi schimbe poziţia. O dureau spatele şi umerii, picioarele îi amorţiseră. Când se întoarse Guy cu sacii de dormit din tabără, înlocuiră păturile de şa cu păturile din sacii de dormit.

Rube se mişcă şi tuşi.

— E frig. N-a făcut nimeni vreun blestemat de foc? Când vorbea, vocea părea să i se înece.

— De data asta o să-l facă Guy, îi răspunse Diana dar el păru că se duce. Nu-şi dădea seama dacă a auzit-o.

Nu era nevoie de foc pentru a face cald, totuşi Guy făcu unul, mai mult ca să aibă ceva de făcut, mai bine decât nimic.

Două ore mai târziu Rube muri, în liniște, fără să se zbată. Diana își retrase mâna dintre degetele lui ce slăbiseră strânsoarea. Ochii îi erau uscați, atunci când Holt îi acoperi lui Rube fața cu pătura.

Înțepenită și tăcută, se îndreptă spre foc. Se simțea înfrigurată și bolnavă. Cineva îi puse o pătură pe umeri. Nu știa cine și nu-i păsa.

Aproape o oră mai târziu, uruitul unui helicopter sparse liniștea nepământească. Diana însoți trupul lui Rube și nimeni nu întrebă de ce.

Capitolul XVIII

Un sac cu haine care trebuiau predate Armatei Salvării se afla în faţa uşii micului apartament. Diana puse ultima conservă din dulap în alt sac şi îl duse şi pe acesta afară. Se întoarse înapoi în apartamentul de două camere şi jumătate. Mai controlă baia o dată, să fie sigură că nu a uitat nimic.

În dormitor se opri să se mai uite la costumul maro aşezat cu grijă pe pat şi la cămaşa albă, singura pe care o avea Rube. O cravată cu un dolar desenat ca model se afla lângă costum şi o pereche de cizme şedeau pe duşumea lângă pat, lustrul neputându-le masca zgârieturile de prea mult purtat. Tot ce se afla aici era pregătit pentru înmormântare.

Scrinul şi biroul erau goale. Diana observă un sertăraş la noptieră şi îl deschise. Nu se afla înăuntru decât o Biblie cu colţurile îndoite. Diana se încruntă. Nu ştiuse niciodată că Rube era un om religios. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată ducându-se la biserică. Deschise Biblia şi găsi un nume iscălit pe coperta interioară: Anna May Carter Spencer. Mama lui?

Oftând, Diana se îndreptă spre masa din bucătărie, pe care erau strânse într-un coş puţinele lui bunuri personale. Ceva alunecă dintre paginile Bibliei şi căzu pe podea. Era o fotografie veche a ei, un instantaneu de când avea opt sau nouă ani. Maxilarele Dianei se încordară atunci când puse la loc fotografia în carte. Biblia nu o puse în coş, ci pe masă.

Diana încerca să-şi amintească ce gândea despre Rube pe vremea când era în plină creştere, dar nu-şi mai amintea nici o impresie. Înţelegea că îi considerase prezenţa ca un lucru de la sine înţeles, fără să se întrebe niciodată care ar fi putut fi visurile lui. Probabil că îl considerase un fel de găgăuţă, bătrân, privit cu indiferenţă. Oricine poate să-şi facă visuri.

Se auziră paşi şi uşa de intrare de la apartamentul cel mai îndepărtat din complex se deschise şi se închise. Diana privi de jur împrejur prin cămăruţa mică şi goală, luă coşul care conţinea ultimele bunuri ale lui Rube, îl scoase afară şi se îndreptă spre ultimul apartament.

Ciocăni la uşă şi primi răspunsul lui Holt:

— Intră.

Cînd intră el se ştergea pe mâini pe un prosop. Se întoarse, iar pe faţa lui se citi enervarea când o văzu. Ochii cenuşii arătau foarte obosiţi şi foarte bătrâni.

— Ce este? şi atârnă prosopul în cui.

Diana era prea împietrită ca să mai fie impresionată de tonul lui neprietenos.

— Am venit să fac curăţenie în apartamentul lui Rube. Aici sunt câteva lucruri personale cu care nu ştiu ce să fac. Aşeză coşul pe masă. Nu

sunt prea multe: maşina de ras, un briceag, ceasul, un radio şi alte câteva lucruşoare; nici unul nu e de prea mare valoare, dar m-am gândit... îşi înfundă mâinile în buzunarele jeans-ilor în vreme ce Holt se îndrepta spre masă ...poate e ceva ce vreunul din băieţi ar dori să aibă. Am crezut că tu poţi să ştii şi poţi să ai grijă să-şi primească lucrurile.

— Da, o să am grijă.

Ea continuă să se uite fix spre lucrurile din coş. Mai e şi un sac de conserve. Făina a fost încinsă. Ce s-a stricat a trebuit să arunc. În frigider mai e nişte bere, ceva unt şi nişte ouă. Deocamdată le-am lăsat acolo. Nu e mult, nu-i aşa? Vocea îi tremură când rosti ultima propoziţie.

— Trebuia să laşi pe altcineva să facă asta. Vocea lui Holt era posomorâtă, mânioasă pe ea.

— Am vrut s-o fac eu. Diana îşi ridică ochii spre el. Ştii... eu n-am ştiut niciodată... Rube era... O străbătu un fior. Văzu începutul de mişcare pe care o făcu Holt spre ea, ca şi cum ar fi vrut s-o consoleze. Răceala pe care o simţi în oase deveni de nesuportat şi se întoarse spre el. Ajută-mă, te rog, ajută-mă!

El şovăi o secundă, apoi o cuprinse în braţe şi începu s-o legene uşurel. Căldura trupului lui începu să-i topească gheaţa din oase. Ea începu să simtă din nou, cu inima, cu mintea şi cu simţurile ei. Era durere, şi vinovăţie, şi amărăciune... şi regret pentru un om pe care nu-l cunoscuse cu adevărat niciodată. Îşi înodă braţele în jurul mijlocului lui Holt, se lipi de puterea lui. Lacrimile începură să-i umple ochii, primele lacrimi pe care le vărsa de la accidentul de alaltăieri.

Acum şocul morţii lui Rube începea să se estompeze, iar Diana începu să tremure în vreme ce lacrimile îi curgeau. Faţa îi era îngropată în cămaşa lui Holt, umezeala de pe obrajii ei muia materialul. Bătaia puternică a inimii lui o liniştea, ca şi mâna care îi mângâia părul. Îndurerată, Diana se strânse mai aproape de sprijinul puternic şi îi simţi gura atingându-i creştetul capului.

Diana îşi încleştă degetele de umerii lui şi îşi înălţă capul, atingându-şi fruntea de maxilarul şi de bărbia lui, ca o pisicuţă care vrea să fie mângâiată şi calmată. Simţi apăsarea caldă a gurii lui pe tâmplă. Mângâierile lui consolatoare continuară; îi sărută ochii şi lacrimile de pe obraji. Mâinile lui se plimbau de-a lungul trupului ei, îndepărtând durerea, până când nu mai rămase nici un centimetru care să nu-i fi simţit atingerea. Îmbrăţişarea lui era dulce şi reconfortantă. Diana se sprijinea de el, mai uşurată.

— Nu e drept, se referi ea la moartea lui Rube, cu respiraţia oprită, în vreme ce gura lui Holt se afunda în părul negru de lângă ureche.

— Nimic nu e drept. Răspunsul lui se strecura prin desimea mătăsoasă a părului ei. Ce simt acum e rău, dar ce dracu' mai contează?

Cu o forţă zdrobitoare, gura lui se închise peste buzele ei şi le desfăcu. Diana se lăsă cuprinsă de flacăra pasiunii. Îi încălzea inima îngheţată şi ea răspunse cu toată puterea de a se dărui din timpurile trecute.

Luând-o în braţe, Holt o purtă într-o cameră alăturată şi o aşeză pe un pat nefăcut. Apoi o dezbrăcă şi o culcă pe pat. Cearceafurile erau calde şi păstrau mirosul lui. Somiera gemu când

îi primi greutatea. În secunda următoare, Diana se înălța în nouri simțindu-i pieptul gol lipit de al ei, iar flacăra albă a dorinței lor îi contopi într-o explozie de senzații minunate. Forța ei îi înălță mai sus decât fuseseră vreodată. Le trebui mult timp să revină pe pământ.

Nici chiar atunci, nici unul dintre ei nu dorea să se sfârșească total. Capul ei se odihnea pe brațul lui. Diana fuma țigareta pe care i-o aprinsese Holt. Scrumiera pe care o foloseau amândoi era așezată pe stomacul lui. Dintr-o dată le fu mai ușor să vorbească despre Rube.

— Totul s-a petrecut atât de repede. Am văzut armăsarul cum ataca și calul lui cum se răstoarnă cu el. Parcă nici nu eram la o distanță atât de mare. Dacă aș fi ajuns la el mai repede, înainte de a-l călca armăsarul în picioare, poate că acum n-ar fi mort.

— Dacă ai fi ajuns mai repede la el, acum s-ar fi putut să fiți amândoi morți. Nu trebuie să gândești așa, Diana. Nu exista nici o posibilitate să prevezi ce s-a întâmplat. Singurul lucru care l-ar fi putut salva ar fi fost îngrijirea medicală imediată. Totul s-a petrecut prea departe.

— Îl știu pe Rube de când m-am născut. Și totuși, în toți anii ăștia n-am ghicit niciodată că s-ar gândi la mine într-un fel mai deosebit. Mi se părea că sunt sigură de existența lui, la fel ca și de a lui Guy. Ei erau pur și simplu lângă mine când... Propoziția rămase suspendată când Diana simți brusc liniștea care coborâse asupra lui Holt. Se uită la fumul care se învălătucea din țigară și la cenușa ce se strângea la capătul ei. Fuseseră atât de apropiați. Acum Holt se retrăgea.

— Mai bine nu pomeneam de Guy, murmură ea.

— N-are importanță. Își strivi țigara și îi dădu ei scrumiera.

— Nu contează! Continui să mă acuzi că am relații sexuale cu el, că suntem implicați într-o legătură care continuă. Nu e adevărat.

— Nu are importanță, repetă Holt pe un ton dur, egal.

Lacrimile îi țâșniră din ochi pe când își arunca țigara.

— Te rog. Mușchii gâtului i se strângeau, vocea îi era răgușită și aspră. Nu vreau să mă cert cu tine în legătură cu Guy, nu acum. Nu în felul în care o făcuseră de fiecare dată înainte, din timpul când începuseră să facă dragoste.

Urmă o tăcere, el inspiră adânc și expiră cu un suspin lung, învecinat cu regretul.

— Nici eu, Diana. Holt reveni în pat, o apucă de bărbie și o sărută, dar nu se lăsă adâncit în pasiune. Își strecură un braț prin spatele ei și o ridică la marginea patului.

Dragostea țâșni din izvorul fără sfârșit al inimii ei. Diana se ridică, se îndreptă spre el, mâinile îi alunecară pe umerii lui și îi încercuiră pieptul. Se strânse lângă el și sărută cicatricele palide care se încrucișau pe spinarea lui. Era o eliberare a unei emoții mai profunde, mai degrabă decât dorința de a face din nou dragoste. Blând, Holt îi desfăcu brațele din jurul lui și se întoarse pe jumătate, împingând-o mai încolo; sfârșea îmbrățișarea fără s-o respingă.

— E aproape ora prânzului, zise el.

Ea dădu din cap că înțelesese și nu făcu nici o încercare de a-l mai atinge când se ridică din pat. Diana rămase în pat și se uită la el cum se îmbracă, simțind că are dreptul la o astfel de intimitate. Privirea ei rămase ațintită la cicatrici, ochii albaștri i se aburiră de întrebări. Holt se întoarse și îi observă privirea. Șovăi, apoi își puse cămașa, ascunzând vechile urme de vederea ei.

— Când eram copil m-a bătut tatăl meu. Holt își încheia cămașa, părând indiferent la cuvintele pe care tocmai le rostise. Era clown la rodeo. Mama mi-a arătat fotografii de-ale lui. Mergea cu circul, deci nu era mult pe-acasă. Doream să nu mai vină acasă niciodată. De câte ori venea mă bătea pentru ceva, odată a încercat să mă zdrobească, nu se putea abține. Mama plângea și îl implora să se oprească, dar de obicei eram fără cunoștință când se oprea.

— Oh, Dumnezeule, Holt, nu! protestă ea.

— Aveam unsprezece ani când un taur l-a izbit de un gard și i-a rupt piciorul. A venit acasă, pentru o săptămână, după ce a ieșit din spital. Avea un bici din piele netăbăcită și îl folosea pentru mine, în locul mâinilor.

— Dar sigur trebuia să te ajute cineva — profesorul tău, un ve...

— Pe vremea aceea adulții nu admiteau că există ceva care se cheamă „a abuza de un copil." Cum se purta un părinte cu copilul lui îl privea, cu scuza că probabil copilul a meritat-o. Gura lui făcu o grimasă cinică.

— Dar cu siguranță că se putea face ceva, nu-i așa? Mintea ei refuza ideea că el fusese

prins fără speranță într-o astfel de situație, fără nici o posibilitate de ieșire.

Holt nu răspunse imediat; îi trebui un timp neobișnuit de lung ca să-și bage cămașa în pantaloni.

— Câteva luni după ce mă biciuise, mama mi-a spus că vine acasă în week-end. Când ea s-a dus la băcănie, eu am fugit de acasă. Jurasem să nu-l mai las să mă bată niciodată. Două zile mai târziu m-a găsit poliția și m-a dus înapoi acasă. Mama era singură acasă. Mi-a spus că el a plecat să mă caute și că a promis că n-o să mă mai lovească niciodată. Dar când s-a întors și i-am văzut privirea am știut că mințise. A început să urle la mine că o neliniștisem pe mama și că o făcusem să-și iasă din minți. Când am văzut biciul în mâna lui am fugit în dormitorul mamei. Pentru că era atâta timp singură, el insistase ca ea să păstreze tot timpul o pușcă încărcată în scrin. Îmi amintesc că îl auzisem spunând odată că dacă vrei să împuști ceva de aproape o pușcă de vânătoare e cea mai potrivită. Nu știu dacă voiam să-l înspăimânt sau să-l ucid. Am tras cocoșul și am țintit spre ușă. Când a intrat, am tras amândouă trăgacele.

Diana simțea că îi e rău. Știa că se albise. Fața lui Holt era nemișcată, nu înregistra nici o emoție. Își încheie cureaua și se întinse după cizme.

— Nu a fost nici un proces, date fiind împrejurările și faptul că eram minor. Dar m-au dus într-o școală pentru câteva luni, apoi m-au predat mamei. Apoi ne-am mutat în... Arizona.

— Îmi... îmi pare rău. Aceste cuvinte nu spuneau mai nimic.

— Dacă ar fi să iau viața de la început încă o dată, aș face același lucru. Holt ieși afară din dormitor.

Trecură câteva minute până când Diana își reveni suficient ca să se ridice din pat și să se îmbrace. Când îl întâlni în camera de zi părea că nu a mai rămas nimic de spus.

— Trebuie să controlez ceva la unul din cai. Ne vedem la prânz. Ținea ușa de la intrare deschisă.

— Da. Frazè politicoase care evitau adevărul trist pe care îl cunoșteau amândoi. Fiul care își urăște tatăl... în trecut și în prezent.

O plimbare rapidă călare, în lumina caldă a soarelui de dimineață nu îi ușură conștiința. Funeraliile lui Rube erau mâine, dar tristețea și vinovăția pe care le încerca Diana nu aveau de-a face cu moartea lui. Își mâna calul încet spre grajd, ocolind clădirile principale, în efortul de a-i evita pe ceilalți. Era atentă la calul care dădea din cap într-o parte și în alta în timp ce mergea.

— Diana! Hei! Vino încoace! O voce străbătu prin ceața minții ei. De ce nu mi-ai spus că faci o plimbare? Aș fi venit cu tine.

Auzindu-și numele, Diana oprise automat calul. În stânga ei se aflau butoaiele de benzină, aranjate pe suporturi de oțel. În spatele lor se afla vechiul trailer pe care Guy îl reparase parțial și îl transformase în locuință. Stătea într-un șezlong dărăpănat, cu pânza pe jumătate ruptă. Șezlongul se afla în umbra trailerului.

— Vino până aici să stăm de vorbă! Se mișcă spre ea. Era ceva nenatural atât în vocea cât și în mișcările lui.

Avu tentația să călărească mai departe, ca și când nu l-ar fi auzit, dar acum nu se mai putea preface, pentru că se oprise și se uitase în direcția lui. Oftând, își întoarse calul îndreptându-l spre trecerea îngustă dintre suporturile pentru butoaie și remiza pentru mașini.

— E foarte cald în dimineața asta, nu-i așa? Guy nu se mișcase din poziția lui gârbovită în șezlong când ea se apropie de trailer.

— Nu e prea rău.

— Coboară. Coboară. Îi făcu semn să se dea jos de pe cal. Șezi lângă mine și să stăm de vorbă. Se ridică din șezlong, șovăind un minut. Poți să stai aici. Eu îmi aduc alt scaun dinăuntru.

În timp ce Diana descăleca, Guy se duse foarte bățos în trailer și se întoarse cu un al doilea șezlong, într-o stare la fel de proastă ca și cel pe care i-l oferise. Îl așeză alături de cel pe care ar fi trebuit să-l ocupe ea.

— Ce-ai zice de o bere rece? Se simțea din vorba lui că vrea să ascundă ceva.

— Nu, mulțumesc.

— Cred că am una. Mă întorc imediat. Zâmbi și mai întră o dată în trailer.

În jurul șezlongului erau împrăștiate o jumătate de duzină de cutii goale de bere, aroma lor se simțea proaspătă în aer. Diana înțelese că Guy băuse, deși nu era nici ora prânzului. Se așeză cu grijă în șezlong, iar pânza subțire o susținu.

— Ești sigură că nu vrei o bere? Guy se întoarse cu o cutie de bere în mână.

— Nu, nu vreau.

Se aşează în şezlongul de alături. Luă o înghiţitură din cutie, apoi o privi, tristeţea marcând fata lui sensibilă.

— E berea lui Rube, zise el. Băietii mi-au dat-o mie când şi-au împărţit lucrurile lui. Floyd i-a luat ceasul, iar Don a dorit ceasul lui de mână. Eu eram gata să-i iau radioul dar, al naibii, nu mergea. Guy râse şi se uită spre Diana. Eşti sigură că nu vrei să bei o bere pentru bătrânul Rube?

— Mă îndoiesc că a mai rămas vreuna, murmură Diana sec.

— Mai sunt două cutii, o asigura el.

— Mă lipsesc.

— Ştii — îşi dădu capul pe spate ca să privească cerul — trebuie să facem un priveghi pentru Rube. Asta i-ar plăcea. Cu bere. cu veselie. Poate şi vreun joc. Îi plăceau zarurile. Cum le mai vorbea! Era şi jucător de poker, dar prost. Puteai să-i umfli oriče pot. Îi plăcea să joace, dar îi era frică să riste un dolar. Ti-am spus vreodată că el m-a învăţat să joc?

— Nu, nu mi-ai spus.

— Era un profesor îngrozitor. Guy oftă şi mai bău o înghiţitură. Nu avea nici un fel de familie, nu-i aşa?

— Nu vorbea despre nimeni, niciodată. Maiorul crede că are o soră pe undeva, dar Floyd crede că a murit de mulţi ani. Încearcă s-o găsească.

— Nu cred că o să fie multă lume mâine la înmormântare — numai noi, de la fermă. Rube n-avea alţi prieteni în afară de noi. Poate câţiva lucrători de la fermele din vecini care mai munceau şi aici din când în când. Degetele i se

crispară pe cutie. Trase capacul de aluminiu cu dinții și se auzi o pocnitură. „Ți-am spus că Holt i-a luat șaua. Nemernicul!

Diana se albi când auzi cu câtă violență vorbea.

— Nu spune asta

— De ce nu? Guy era într-o stare războinică. Ăsta-i adevărul. Asta este și asta a fost întotdeauna. Tu știi, Diana. Și tu simți la fel cu mine în ce-l privește. Și în afară de asta — nu-i dăduse vreme să respingă ultima propoziție — dacă n-ar fi fost el, Rube ar fi trăit.

— Asta nu-i adevărat. Nu-l poți învinui pe Holt. A fost un accident. Am fost acolo. Dacă trebuie acuzat cineva, atunci eu sunt aceea, că n-am ajuns mai repede.

— Nu, nu e vina ta. Tu nu puteai să faci nimic. Nu, e vina lui Holt, repetă Guy. Iar el pune vina pe armăsarul sălbatic.

— Armăsarul sălbatic l-a călcat în picioare, nu Holt, îi reaminti ea severă.

— Dar Holt e cel care ne-a târât acolo. A fost blestematul lui de plan. Trebuie să plătească pentru ce a făcut. Întâi tu, pe urmă Rube. Îl urăsc pe netrebnic.

— Vorbește berea în tine, Guy. Refuz să cred că ai rostit într-adevăr aceste vorbe. Diana tremura, în parte de mânie, în parte de oroare.

— Cum poți să-l aperi după tot ce ți-a făcut? Se ridicase din șezlong, privind-o uimit.

— Ce trebuie să fac ori să spun ca să-ți intre în cap că eu am vrut să facă dragoste cu mine? strigă ea mânioasă.

— Nu te cred. Spui numai așa. Nu poți să-l dorești, dacă îl urăști tot așa de mult ca mine. Întotdeauna l-ai urât.

— Nu-l mai urăsc. Eu... Diana se mai gândi o dată înainte de a spune mai mult decât spusese.

— Nemernicul ăsta...

— Nu mai vorbi așa, îl preveni, ea. Nu avea nici un rost să încerce să discute rațional cu Guy, nu în starea în care se afla acum. Dacă mai continui să vorbești așa, eu plec.

— Nu. Cu o repeziciune care îi eliberă de alcool reflexele, Guy era în picioare, și o prindea de braț înainte ca Diana să poată face un pas spre calul ei. Te rog, nu pleca. Mai stai un pic cu mine. Ochii lui albaștri o implorau plini de remușcare. Îmi pare rău că am înjurat așa în fața ta. Pur și simplu mi-a scăpat.

Părea un băiețel neajutorat, deși o ținea de braț cu fermitatea unui bărbat. Era foarte greu pentru Diana să fie supărată pe el, la fel ca și cu mulți ani în urmă, când se uita la ea cu ochii lui de viteluș.

— Nu m-am supărat că ai înjurat, Guy. M-a supărat atitudinea ta față de Holt. Tu nu vezi că a încercat să-ți facă un cămin, să-ți dea o educație? Nu te-a bruscat niciodată, nu-i așa?

Dar protestele ei nu făcură decât să provoace o încruntare mânioasă pe fața lui.

— E făcut din piatră. E mai multă emoție în degetul tău cel mic decât în tot trupul lui. Puțin îi pasă de mine.

— Poate că totul e încuiat în el și nici el nu știe cum să se deschidă. Îi pasă de tine. De

aceea m-a prevenit să stau departe de tine, pentru că nu vrea ca tu să suferi din cauza mea.

— Te-a prevenit? Fața i se întunecă și mai mult. De asta mă respingi mereu. Ți-e frică de el, frică de ce poate să-ți facă. Ignorând faptul că ea scutura din cap a negare, el o prinse în brațe și își îngropă fața în părul ei des și negru. N-o să-l las să-ți facă nici un rău, Diana. Nu știi asta?

Diana închise ochii, înțelegând că Guy se imagina salvatorul ei.

— Nu mi-e frică de Holt. Se străduiește să-și facă loc să respire. Nu am nevoie să fiu apărată de el. Nu vreau să fiu apărată.

— Tot timpul mi-ai spus că nu voiai pentru că nu doreai să începi nimic serios, nu voiai să te implici. Guy nu ascultase nici un cuvânt din ce-i spusese. Și el te-a amenințat. De asta nu m-ai chemat să ne plimbăm împreună în dimineața asta.

— Nu. Voiam să fiu singură și să mă gândesc. Nu voiam pe nimeni lângă mine, insistă Diana.

— Când te-a violat, trebuia...

— Nu a fost viol, de câte ori trebuie să-ți spun asta? îi replică Diana enervată. Dacă n-aș fi vrut și eu crezi că nu i-aș fi scos ochii? Și eu sunt fiica Maiorului. Știi și tu cât de apropiați sunt Holt și Maiorul. Crezi că Holt ar fi riscat și m-ar fi siluit știind că ar fi putut să-și piardă respectul Maiorului și slujba? Nu fi prost, Guy. Deschide-ți ochii și privește în față adevărul.

— Ți-e frică de el. Mâna lui i se plimba de-a lungul șirei spinării, într-o mângâiere care se voia

excitantă. El începu s-o sărute pe păr, să-i caute fața, dar Diana își răsuci capul ferindu-se într-o parte. O să fugim de-aici, departe de-aici, tu și cu mine, acolo unde amenințările lui Holt nu ne mai pot ajunge.

— Eu nu vreau să fug. Aici e casa mea. Nimic nu pătrunsese prin aburul alcoolului?

— Foarte bine, rămâi aici. Oriunde vrei tu să fii, acolo vreau să fiu și eu. O să fac orice vrei tu, promise el răgușit. Pun șaua pe un cal și mergem să călărim împreună. Când o să fie prea cald, ne oprim la iaz și mergem să înotăm cum am mai făcut.

— Nu! Strigătul ei strangulat se adresa unor urechi surde.

— Te iubesc atât de mult, Diana. Vreau numai să fiu cu tine. Să te țin în brațe. Să te sărut. Să mergem la iaz, mormăi Guy. Îți promit că va fi tot atât de minunat cum a fost și înainte.

— Nu! Adunându-și toate puterile, Diana i se răsuci în brațe și făcu un pas înapoi să-l privească, neputința făcând-o să simtă cum ia foc. Îmi pare rău că am fost acolo cu tine.

— Nu vorbești serios. Înghețase de surpriză și neîncredere. Ai spus că nu-ți pare rău.

— Atunci nu, dar acum da. Oh, Dumnezeule, nu înțelegi? Își trecea degetele prin păr, în vreme ce căuta nerăbdătoare o modalitate prin care să-l facă să înțeleagă. Eram prieteni. Am făcut greșeala să te las să devii prea intim și relația dintre noi s-a stricat. Acum de câte ori ești cu mine numai asta dorești. Iar eu nu mai vreau să fac dragoste cu tine.

Gura lui se contorsionase de durere.

— Dar ai spus ca-ți pasă de mine.

— Îmi pasă de tine, dar nu te iubesc. Diana nu era sigură că tot ceea ce spune ajunge până la el. Guy, nu vreau să te rănesc.

— Încerci să mă protejezi, nu-i așa? Ești înspăimântată de Holt și înspăimântată ca aș putea să fac ceva să-l opresc. Asta e, nu-i așa? Încerci să mă aperi.

Era fără speranță.

— Ești beat, Guy. Când te trezești poate că ceva din ce ți-am spus o să-ți revină în minte. Nu e nici o ratiune să te fac să înțelegi, când tu nici nu asculți și când întorci lucrurile pe dos, încercând să găsești motive care nu există. Se îndreptă spre calul ei și se sui în șa.

— Nu sunt beat, sună negarea lui indignată. Am băut câteva beri, dar...

Diana își înfipse un călcâi în coasta calului și porni într-un trap rapid spre grajduri.

Capitolul XIX

Diana frunzărea paginile unei reviste fără să se poată concentra asupra conținutului. Se simțea obosită, cu nervii încordați, gândurile îi reveneau mereu la cearta cu Guy din dimineața aceea. Și mai era și Holt și înmormântarea de mâine, atât de multe lucruri care îi apăsau creierul. Aruncă revista deoparte, fără să-și mai stăpânească agitația.

— De ce nu ieși astăzi în oraș, Diana? îi sugeră Maiorul blând. Ai nevoie să ieși puțin din casă. Toate pregătirile astea pentru înmormântarea lui Rube au început să-ți tortureze mintea.

— Nu e vorba de asta, zise ea și se ridică de pe sofa, îndreptându-se spre fereastră. Și, în afară de asta, dacă mă duc în oraș o să mă opresc la casa funerară.

— Totuși cred că ai nevoie să mai schimbi atmosfera pentru câteva ore. Nu te-am văzut zâmbind deloc în ultimele zile. Du-te și fă-i o vizită lui Peggy. Zâmbetul acestei femei a fost întotdeauna contagios.

— Da, șopti ea. Poate că ai dreptate. Mă duc să-i fac o vizită lui Peggy. N-o să stau mult,

totuşi. Diana porni spre uşă. Dar nu uita să te odihneşti în după-amiaza asta.

— Am eu grijă de mine, insistă Maiorul. Tu vezi-ţi de treabă.

Diana luă automobilul pentru plimbări şi-l conduse până la ferma vecină. În curte nu era nici un vehicol, dar zgomotele ce veneau din casă o asigurară că Peggy e acasă. Ciocăni o dată la uşa de intrare şi păşi înăuntru.

— Peggy?

— Da, sosi răspunsul din cealaltă parte a casei, cu câteva secunde înainte ca Peggy să intre în bucătărie, legănând în braţe copilul care scâncea. Părul ei roşcat era pe bigudiuri, bluza albă îi era pătată de scuipatul copilului. Bună, Diana. Surâsul cu care o saluta arăta tracasat. Tocmai le-am pus pe fetiţe în pat, pentru somnul de după amiază. Intră şi ia loc. Ce-ai zice de un ceai cu gheaţă? Eu ştiu că aş bea un pahar.

Sub ochii femeii erau cercuri vinete. Diana se gândi că Peggy era cea care ar fi avut nevoie de un pui de somn. Arăta într-adevăr epuizată.

— Stai tu jos şi aduc eu ceaiul.

— N-am de gând să protestez, râse Peggy obosită. E un ceainic cu ceai în frigider şi pahare în dulapul din stânga chiuvetei. Se aşeză la masa din bucătărie în vreme ce Diana prepara băuturile reci. Copilaşul scăpă dintre degete inelul suzetei şi începu să urle până când Peggy i-o recuperă. Mi-a părut foarte rău când am auzit de Rube. Am telefonat ieri dimineaţă şi am vorbit cu Maiorul. Teribil accident.

— Într-adevăr. Diana aduse cele două pahare la masă şi îşi luă un scaun.

– Alan mi-a spus că te-a văzut la casa funerară ieri seară. Ai aranjat totul pentru slujbe?

– Da. Probabil nu va participa prea multă lume, așa că vom face o mică slujbă la casa funerară și o slujbă la mormânt, desigur.

– Presupun că băieții de la fermă îi vor purta sicriul.

– Da. Diana înclină capul și observă cu coada ochiului ceva roșu mișcându-se. Fetița cea mai mare stătea șovăielnică în galeria ce ducea de la bucătărie spre restul casei. Era bosumflată și pe obraji mai avea încă urme de lacrimi.

– Mami, vreau ceva de băut, ceru ea.

– Nu, nu primești nimic de băut! izbucni Peggy la vederea fetiței. Te duci direct în camera ta și te așezi în pat! Vorbesc foarte serios!

– Nu vreau să dorm, mami. Începu să plângă, lacrimi proaspete îi izvorau de sub gene.

– Sara Kay Thornton, te duci în camera ta înainte să pun eu mâna pe făcăleț și să-ți dau motiv să plângi, o amenință Peggy.

– Nu, mami, nu! În loc să asculte, fetița începu să danseze agitată și înspăimântată, plângând și mai tare.

Peggy își așeză mai bine copilașul în brațe și se ridică de pe scaun. Copilașul își pierdu suzeta și începu să urle. Peggy puse mâna pe făcălețul de lângă bufet, iar fetița începu să plângă, ca să nu o încaseze. Pentru câteva minute fu un adevărat balamuc, până când Peggy reuși să ducă fetița înapoi la ea în cameră, aplicându-i pe drum câteva corecții.

— Nu mai plânge! se auzi din bucătărie vocea lui Peggy. Şi să nu te dai jos din pat până nu îţi spun eu! Se întoarse înapoi, să liniştească bebeluşul care scâncea şi care nu se potoli până nu-şi recăpătă suzeta. Peggy făcu o grimasă de oboseală când se aşeză din nou pe scaun. Încă o revoltă înăbuşită. Sper să nu mai trebuiască să trec prin ce-am trecut săptămâna asta, cu Sara cu gripa, cu Brian căruia îi ies dinţii şi cu Amy nemulţumită că nu i se dă destulă atenţie.

— Arăţi epuizată.

— Sunt. Zâmbi. Devin specialistă în somnul iepuresc. Mâine vine mama să stea cu copiii, aşa că eu şi Alan putem veni la înmormântare.

Diana trase aerul pe nări, simţind un miros înţepător.

— Se arde ceva?

Pe faţa lui Peggy se răspândi o expresie îngrozită.

— Dumnezeule! Prăjitura! Am uitat-o cu totul! Aşeză bebeluşul pe duşumea şi alergă la maşina de gătit, trăgând uşa cuptorului. S-a ars, mormăi şi căută un suport pentru tavă. Blestemat e cuptorul ăsta! Ridică o tavă dreptunghiulară de prăjituri. Priveşte numai! Pe o parte e arsă, pe alta crudă. Fundul cuptorului e mai fierbinte decât restul. Dacă vrei să coci cât de cât ceva trebuie să stai să întorci tava. Peggy încercă cu degetul conţinutul tăvii. Am uitat cu totul de ea. Acum trebuie să arunc tot. Bebeluşul se târa la picioarele ei, scâncind.

Diana scutură din cap.

— Cum poţi să suporţi? Adică vreau să spun, cum poţi s-o scoţi la capăt cu toate? Găsea

situația lui Peggy de nesuportat. Nu mă gândesc numai la copiii care plâng, dar și la cuptorul care nu coace, la frigiderul care nu răcește, la bărbatul care nu mișcă un deget să te ajute și care în loc de asta te ține desculță și gravidă. Nu poți să-ți permiți nici măcar o rochie nouă. Totul țâșni din ea înainte ca Diana să se poată opri și să ia seama la ce spunea.

Peggy se uită lung la ea într-un minut de tăcere. Apoi își dădu și ea drumul

— Cum îndrăznești să sugerezi că n-aș avea nimic valoros în viața mea! Tu ai un pat minunat de bronz în care dormi, dar e gol când te zbați printre pături. Când mă așez eu în pat, Alan e acolo, să mă îmbrățișeze, să mă iubească, să-și împartă visurile cu mine. Poate că tu mănânci friptură în fiecare seară, când noi mâncăm crenvurști. Dar la masa mea stau soțul meu și trei copii minunați. La a ta cine stă? Casa asta nu e mare lucru, nu e ca a Maiorului, dar e plină de dragoste. Eu sunt cea bogată și tu ești cea săracă, Diana. Dacă nu înțelegi asta, îmi pare rău pentru tine!

— Peggy, eu...

Mânia din vocea mamei lui îl făcu pe bebeluș să plângă și mai tare. Peggy se aplecă și îl ridică. „Cred că ar fi mai bine să pleci, Diana." Privirea îi era mândră.

Diana nu știa cum să repare răul pe care îl făcuse prostia ei. Se ridică de pe scaun, se îndreptă încet spre ușă și se întoarse. Bebelușul își ținea degetele în gura lui Peggy. Diana observă cum Peggy și le scoate din gură, cum îl sărută pe frunte și cum îl strânge mai tare la piept.

Diana avea un nod în gât pe când ieşea pe uşă, închizând-o cu grijă.

Spre casă conduse încet, îndelung. Parcă maşina în faţa casei şi înainte de a intra îşi întipări pe faţă surâsul pe care se aştepta Maiorul să-l vadă. Când deschise usa, sună telefonul.

— Ferma Somers, răspunse ea.

— Diana? Sunt eu, Peggy. Am uitat să spun că mai am şi o altă comoară — prietenia ta. Poţi să mă ierţi că mi-am ieşit din fire în halul ăla?

— După tot ce ţi-am spus nu ştiu cum ai putea tu să mă ierţi pe mine, declară Diana uimită, cu vocea gâtuită.

— Amândouă am fost stresate în ultimele zile. Să iertăm şi să uităm, vrei?

Era greu să vorbească din cauza nodului din gât, dar în cele din urmă Diana reuşi să rostească tremurat.

— Vreau.

— Bine. Ne vedem mâine.

Da, mâine.

Serviciul funebru a fost simplu, iar participanţii puţini. În cimitir bătea vântul, vârtejuri de praf măturau drumul. Diana stătea lângă Maior, care purta o banderolă neagră pe mâneca hainei de culoare închisă. Atât Guy cât şi Holt erau dintre cei care purtau sicriul, stând la depărtare unul de altul. Palid şi cu ochii roşii, Guy arăta de parcă partida lui de băutură ar fi continuat şi după ce Diana îl părăsise. Holt părea departe de tot ce se întâmplă, indiferent la vocea monotonă a preotului şi la vântul care îi răvăşea părul ars de soare.

Când înmormântarea se termină micul grup de persoane îndoliate merse împreună pentru câteva minute. Alan şi Peggy Thornton veniră să-i ofere condoleanţe Maiorului, persoana cea mai apropiată care îi ţinea lui Rube loc de familie.

— Peggy, în legătură cu ziua de ieri, începu Diana şovăitoare.

— Am uitat, îţi aminteşti? O îmbrăţişă rapid, un gest complet neafectat şi natural.

— Ne vedem la fermă.

Mai aşteptau şi alţii să vorbească cu Maiorul, aşa că Thorntonii se îndepărtară. Fură toţi invitaţi la fermă după înmormântare, la o cafea şi răcoritoare. Cei care locuiau în apropiere acceptară. Ceilalţi deciseră să nu-şi lungească ziua.

Grupul începu să se împrăştie în timp ce se întorceau la maşini. Preotul şi soţia lui acceptaseră invitaţia Maiorului de a merge la fermă în automobilul familiei, alături de Maior şi de Diana. Poteca îngustă care ducea spre parcare o sili pe Diana să se îndrepte spre maşină mergând în urma lor.

Aproape ajunseseră la maşină când o mână o apucă uşor de cot, fără s-o oprească. Privirea ei mirată îl descoperi alături pe Holt. Diana nu-l zărise în ultimele minute şi avusese impresia că el părăsise deja cimitirul. El îi aruncă o privire scurtă, cu gândurile ascunse în spatele unui zid de piatră cenuşie, şi continuă să meargă alături de ea.

Căldura atingerii lui i se răspândi în tot trupul. Diana ar fi dorit să i se ghemuiască în braţe şi

să lase senzațiile puternice ale trupului să împrăștie toată vorbăria, tot pratul și toata cenusa, moartea și mormântul. La mașină, Holt îi dadu drumul și Diana simți că s-a îndepărtat de ea sprijinul vieții. Tremura...

— Te simți bine? O întrebase în șoaptă, să nu ajungă la urechile celor de alături.

Ea își înălță capul. Părul negru era tras sever spre spate și strâns într-un coc la baza gâtului. Taiorul simplu, negru, pe care îl purta o făcea să pară mai palidă decât de obicei, accentuandu-i albastrul ochilor.

— Sunt bine. În gand, Diana adăuga: Atâta vreme cât ești tu cu mine.

Privind la chipul lui prelung, bronzat, se întări în ea dorința de a fi strivită în bratele lui. de a simți apasarea pârjolitoare a gurii lui peste buzele ei. Probabil că în ochi i se citise toamea aprigă, căci îi auzi respirația sacadată și îi văzu ochii de culoare deschisă cum se întuneca brusc. Inconștient, se răsuci spre el, iar Holt se întoarse brusc ca să-l privească pe Maior în față.

— Aș dori să vă spun câteva cuvinte, domnule Maior, mai târziu, cand veți găsi un moment potrivit.

— Oricând dorești, Holt.

Salutându-i scurt pe preot și pe soția lui, Holt se îndepărtă, fără să arunce nici o privire în direcția Dianei. Un fior de neliniște o străbătu. De ce voia el să-i vorbească Maiorului? Și de ce, știind că are de gând s-o facă, se simțea atât de stânjenită? Privirea îi alunecă spre munții de la est și trebui să-și înăbușe un fior de teamă.

La fermă, toți îi împărtășiră tristețea și concentrarea legate de moartea lui Rube. Nimeni nu păru a băga de seamă cât de rar își lua ochii de la Holt. În ciuda presimțirilor rele, trebuia să-și îndeplinească obligațiile de gazdă. Când observă că preotul și soția lui stăteau izolați, Diana se îndreptă spre ei să stea de vorbă, invitându-i să mai ia răcoritoare, ceea ce ei refuzară.

— Frumoasă asistență, comentă preotul.

Diana se uită de jur împrejurul încăperii, știind că, dacă ar fi fost funeraliile Maiorului, lumea n-ar fi încăput în curte.

— Nu sunt prea mulți.

— Nu, dar cei care sunt prezenți l-au iubit sincer pe domnul Spencer și de aceea s-au adunat, nu din sentimentul unei obligații sociale. „Domnul Spencer." Suna ciudat. El fusese întotdeauna Rube. Celălalt nume fusese uitat probabil de mai mult de jumătate din cei prezenți, se gândi Diana, dar nu spuse nimic.

— Ne va lipsi, admise ea.

— Înțeleg că domnul Spencer a lucrat pentru tatăl dumneavoastră foarte mulți ani.

— Era aici de când pot să-mi amintesc. L-am știut de când m-am născut. Inconștientă, folosise trecutul, dar era conștientă că de fapt nu-l cunoscuse deloc.

— A fost un accident atât de nefericit, murmură soția preotului, să fie târât și călcat în picioare de propriul dumneavoastră cal.

Aceasta era explicația care le fusese oferită? Diana nu știuse. Nimeni din afara fermei n-o întrebase despre asta. Amestecul armăsarului alb fusese ascuns. Cât de ușor ar fi putut să se dea de gol...

– A fost o nenorocire.

– Am înțeles că erați acolo când s-a întâmplat? întrebă femeia, cu un surâs plin de simpatie.

Diana înclină din cap.

– Da.

– A putut să vorbească înainte de a muri? Sper că a avut timp să se împace cu Dumnezeu. Singura remarcă făcută de soția preotului era aproape o rugăciune fierbinte.

– Rube a suferit foarte mult. Știa că moare și... da, a vorbit despre cer. Se gândea că Rube nu va avea nimic de obiectat dacă exagera puțin adevărul ca să ușureze conștiința bunei femei.

– Mă bucur atât de mult.

– Puteți să mă scuzați un moment? Diana întreba dorind să se retragă dintr-o astfel de conversație. Trebuie să mă duc să văd dacă Sophie are nevoie de ajutor la bucătărie.

Înainte de a-i părăsi cei doi își exprimară din nou simpatia pentru suferința ei. Ca să se țină de cuvânt, Diana se îndreptă spre bucătărie, convinsă că prea competenta Sophie nu va avea nevoie de ajutorul ei. Menajera curăța și aranja farfuriile ce fuseseră întrebuințate.

– Totul e în regulă, Sophie? Ai nevoie de ceva? O privire prin bucătărie îi dovedi că totul era sub control.

– Totul e în ordine, domnișoară, sună răspunsul blând la o întrebare inutilă. Când Diana era gata să plece, femeia se întoarse șovăitoare spre ea. Faceți un lucru frumos, dumneavoastră și Maiorul. La privirea uimită a Dianei, menajera continuă să explice, oarecum emoționată. Adică

înmormântarea, piatra de mormânt, şi atâta lume, atâţia invitaţi...

— Multumesc, Sophie. Nu găsea nimic altceva de spus.

— Rube... a ţinut întotdeauna foarte mult la dumneavoastră, domnişoară. Femeia părea nesigură, ca şi cum ar fi fost înspăimântată că vorbeşte ce nu trebuie. Holt mi-a spus ca i-ati fost de mare mângâiere lui Rube când a murit.

— Eu... îţi mulţumesc. Diana nu şi-o putea aminti pe Sophie vorbind atâta fără ca subiectul să aibă de-a face cu chestiuni gospodăreşti. Presupunea ca moartea lui Rube i-a impresionat pe toţi, într-un fel sau altul.

Menajera se înapoie la farfuriile ei, silueta ei subţire începea să se aplece sub povara anilor, coroana de cozi de pe cap mai stătea încă mărturie pentru desimea părului ce începea să încărunteascâ.

— Nu eram sigură că l-ati băgat vreodată în seamă pe Rube. Când eraţi copil erati atât de preocupată de Maior, iar el era preocupat de dumneavoastră. Părea că nu mai e loc pentru nimeni altcineva între voi. Ştiu că Rube poate să vadă ce faceti pentru el şi ştiu că asta îl face fericit.

Diana înţelese că Sophie vorbea pentru sine, revelând tot ce simţise în toţi aceşti ani. Îşi lăsă mâna să se odihnească pentru o secundă pe umărul femeii.

— Îţi mulţumesc, Sophie. Era prima dată când o atingea pe această femeie cu un gest de afecţiune.

Diana părăsi bucătăria în linişte şi se întoarse în încăperea principală. Automat, privirea ei îl

căută pe Holt. Îl văzu cum se apropie de Maior, cum îi spune ceva primind în schimb un gest de acceptare și cum se îndreaptă împreună cu el spre liniștea biroului. Diana înțelese că audiența pe care o ceruse Holt va avea loc acum.

Se mișcă iute de-a lungul camerei, îndreptându-se spre birou, înclinând din cap spre cei ce îi vorbeau, dar nepermițând nimănui să o atragă în conversație. Deschise ușa câteva secunde după ce Holt o închisese. Când intră, el îi aruncă o privire în care străfulgera nerăbdarea.

— Cum te simți, Maiorule? Diana se duse lângă tatăl ei. Nu te-ai obosit prea tare?

— Nu, mă simt bine. Se așeză pe scaunul tapisat cu piele din spatele biroului. Holt tocmai voia să-mi vorbească în particular pentru câteva minute.

— Înțeleg. Nu te superi dacă rămân și eu, nu-i așa? Era ferm instalată într-unul din scaunele laterale când pronunță provocarea.

Vocea lui Holt era seacă, își stăpânea enervarea.

— Cred că propunerea mea va stârni obiecții. El nu-și luase un scaun, stătea în fața biroului, indicând prin aceasta că orice ar avea de spus nu va dura mult. Mâine dimineață mă duc după iepe... — iar după o pauză semnificativă adăugă...și după armăsar.

— Nu! Diana avusese tot timpul presimțirea că despre asta va fi vorba.

— Mi-e teamă că trebuie să fiu de acord cu Diana, zise reținut Maiorul. Cred că e timpul să lăsăm chestiunea armăsarului sălbatic pe seama Biroului.

— Ei sunt cu mâinile legate. Legea interzice uciderea oricărui cal sălbatic. Dacă oamenii de la Birou încearcă să pună mâna pe armăsar poate că va mai fi cineva ucis sau mutilat.

— Lasă-l în pace pe armăsar. Lasă-l să-şi păstreze cele patru iepe, se amestecă Diana.

— Dacă aş crede că se va mulţumi cu patru iepe aş fi de acord, dar nu se va mulţumi cu atât. Deşi răspundea argumentului ei, se adresa Maiorului. Armăsarul se va întoarce în curând. De ce n-ar face-o? Nimeni nu i se împotriveşte. Nu are de luptat cu nici un alt armăsar ca să devină proprietarul iepelor. Orice teamă ar fi avut de oameni pare să se fi împrăştiat. Nu ne mai produce o simplă neplăcere. A devenit o ameninţare. Holt expunea cazul pe un ton egal, fără emoţie. Armăsarul trebuie ucis.

— Nu!

— Există o logică în ce spui tu Holt, dar...

— Domnule, nu vă cer permisiunea, îl întrerupse el. Aş fi preferat să pornesc mâine dimineaţă fără să vă dezvălui intenţiile mele, pentru că nu doresc ca dumneavoastră să fiţi implicat. Îmi iau toată responsabilitatea. Orice consecinţe ar avea ceea ce fac, le voi suporta singur, în întregime.

— Dar pleci singur? Era îngrijorare în felul în care Maiorul accepta hotărârea lui Holt.

— Nu. Don mi-a cerut să meargă cu mine — apoi, ezitând — cred că va veni şi Guy.

— El nu ştie încă ? Diana îşi ţinea respiraţia.

— Nu încă.

— Va face orice ca să te oprească.

— Va încerca.

— Nu face asta, Holt.

Dar el nu-i mai dădea nici o atenție.

— Probabil că nu ne vom mai vedea până când mă întorc, Maiorule.

— Ai grijă.

— Voi avea.

Întorcându-se pe călcâie, Holt se îndreptă spre ușă. Diana se uită lung după el, căutând toate argumentele că să-i schimbe hotărârea, fără să găsească vreunul. Ușa se închise și ea se răsuci ca să-l înduplece pe Maior, singurul de care Holt ar fi ascultat.

— Trebuie să-l oprești.

— Cum? Privirea îi era obosită și indulgentă. Nu pot să-l opresc pe Holt. E bărbat. Nu pot să-l împiedic să facă tot ceea ce simte că trebuie făcut.

— Dar el lucrează pentru tine. Dacă tu...

— Sugerezi să-l amenințț cu concedierea, Diana? Nu va merge. O să creadă că glumesc, și chiar glumă va fi. Și chiar dacă mă încăpățânez și-l dau afară, Holt tot se va duce după armăsar. L-ai auzit. Nu mi-a cerut permisiunea pentru că știa că nu i-o voi da.

Ea știa toate acestea, dar refuza să accepte.

— Nu poți să-l lași să facă asta!

Maiorul își înclină capul într-o parte, într-o poziție gânditoare și plină de curiozitate.

— Ești îngrijorată pentru armăsar sau pentru Holt?

— Holt e o ființă umană. Armăsarul e un cal, un animal. Sigur că sunt îngrijorată pentru Holt. Diana se ridică, agitată.

— Ăsta e singurul motiv?

— Trebuie să fie o cale ca să-l oprim. Şi tu îl iubeşti, protestă ea, prea preocupată ca să-şi dea seama de ceea ce tocmai admisese. L-ai tratat ca pe fiul tău aproape din prima zi în care a venit aici. Holt a fost pentru tine tot ceea ce eu n-aş fi putut fi niciodată. Cum poţi să-l laşi să facă aşa ceva când şi tu ţii la el tot atât de mult ca şi mine?

— E adevărat. Mulţi ani m-am purtat cu Holt ca şi cu fiul meu. Dar nu-mi place ceea ce subînţelegi tu. Fruntea îi era încruntată. Afecţiunea mea pentru el n-a trecut niciodată înaintea dragostei pentru tine, propria mea fiică. Dacă mi-ar fi fost dat să aleg când te-ai născut tu, nu te-aş fi dat pe zece fii ca Holt.

— Atunci opreşte-l. Opreşte-l pentru mine!

— Aş face pentru tine tot ce e omeneşte posibil. Pe faţa lui se citea o mâhnire îndurerată. Dacă aş putea, ţi-aş da luna de pe cer. Dar ceea ce îmi ceri nu stă în puterile mele. Nu pot să-l opresc pe Holt, nici măcar pentru tine.

— Trebuie să fie o cale. Se agăţa cu disperare de această iluzie.

— Nu ştiu nimic care să-l poată opri pe un om ca Holt din drumul pe care a pornit. Scutură trist din cap.

— Trebuie să încerc eu, dacă n-o faci tu. Diana porni spre uşă, apoi şovăi. Dacă nu pot să-l conving să-şi schimbe hotărârea... mă duc şi eu cu el mâine.

Pe faţa tatălui ei trecu rapid cea mai puternică împotrivire, până când îşi dădu seama că, precum Holt, Diana nu-i cerea permisiunea. Expresia de împotrivire dispăru.

— Nici pe tine nu pot să te opresc, admise el.

— Mulțumesc. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, dar Diana clipi până dispărură. Nu mi-ar fi plăcut să nesocotesc un ordin al tău, Maiorule.

— Așteaptă. O opri pe când voia să iasă. De ce nu-mi lași câteva minute ca să mă duc la oaspeți, apoi poți să te strecori pe ușa din spate, fără să te oprească din drum o mulțime de oameni care să se întrebe ce s-a întâmplat cu gazdele lor. Tatăl ei zâmbea îngăduitor. Presupun că te duci acum să vorbești cu Holt, nu-i așa?

— Da, mă duc. Lupta cu presimțirea că va fi o simplă pierdere de vreme.

Ridicându-se de pe scaun, el ocoli biroul și se îndreptă spre ușa în care stătea Diana.

— Dă-mi cinci minute. Cu o mișcare spontană și neașteptată de afecțiune, se aplecă și o sărută pe obraz. Noroc, draga mea.

Capitolul XX

Cinci minute mai târziu, Diana se strecura printr-o ușă laterală și se îndrepta spre complexul de locuințe al personalului, ținându-se în umbra copacilor. Ciocăni la ușa lui Holt și nu primi nici un răspuns. Intră înăuntru strigându-l pe nume, dar odăile erau goale.

Ezita. Unde putea fi Holt? Poate la grajduri, unde începuse pregătirile pentru călătoria din zori, hotărî ea. Se grăbi spre grajd, dar tocurile înalte ale pantofilor o siliră să încetinească pasul pe pământul aspru, acoperit cu pietriș.

Deschise ușa grajdului, se opri o clipă ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul relativ dinăuntru. Un cal necheză în boxa lui. În aer plutea mirosul de cai și fân. Nu era nici o mișcare în preajma boxelor, așa că se întoarse spre magazie.

În clipa aceea se auzi vocea lui Holt.

— Sunt aici, Don.

Când intră ea, el era cu spatele la ușă. Nu-și schimbase hainele, așa încât costumul și cravata erau așezate pe o bancă. Era aplecat deasupra șeilor.

— Aici e o cataramă slăbită, care trebuie înlocuită. Dă-mi una nouă.

Pentru că nu se auzea nici un sunet care să indice că i se îndeplinea comanda, Holt aruncă o privire peste umăr. Un mușchi i se întări pe falcă atunci când se ridică și o privi în față pe Diana. Cămașa albă îi era descheiată la gât, accentuându-i înfățișarea aspră și frumoasă. Ea simți cum i se strânge stomacul, puterea lui de seducție o vrăjea ca întotdeauna.

— Știi de ce sunt aici, zise ea.

— Ghicesc. Vocea lui era uscată ca vântul deșertului.

Privirea lui o părăsi, iar el se îndreptă spre perete unde atârnau diferite mărimi și modele de catarame. Holt alese una și se întoarse înapoi la ea. Diana înțelese că va continua s-o ignore cât timp îi va permite. Se îndreptă spre locul în care lucra el, înlocuind catarama veche cu cea nouă.

— Holt, uită-te la mine. Diana îi porunci nerăbdătoare.

Ochii lui o cercetară de sus până în jos înainte de a se întoarce la lucru.

— Nu ești îmbrăcată prea potrivit pentru grajd. Nu te apropia de boxe, altfel o să-ți murdărești pantofii cu bălegar.

— Nici tu nu ți-ai schimbat hainele, sublinie ea și imediat se enervă pe ea însăși că lăsase un astfel de comentariu s-o abată de la scopul pentru care venise.

— Am venit să strâng echipamentul de care vom avea nevoie mâine dimineață.

El nu-și ridică privirea. Transpirația începuse să-i lipească de piele cămașa, iar materialul alb îi

modela mușchii proeminenți ai umerilor și ai spatelui. Atracția lui fizică începu din nou să-i disperseze atenția. Închise ochii în efortul de a o împrăștia.

— Nu te duce, Holt.

— Zadarnic, Diana. Îți perzi timpul. Răspunsul lui era scurt, descurajând orice discuție.

— Ce crezi că vei realiza? îl înfruntă ea.

— Două lucruri. Voi aduce iepele înapoi și vom scăpa de armăsar, voi elimina un potențial pericol.

— E chiar așa de simplu?

— Da.

— Ești sigur? îl provocă Diana. Sau ți-ai pus în gând să răzbuni moartea lui Rube? Crezi că dacă ucizi armăsarul vei compensa în vreun fel moartea lui Rube?

— Fir-ar al dracului, Diana! Șaua și catarama fură azvârlite într-o explozie de mânie, iar el se ridică s-o înfrunte, fulgerând-o. Moartea lui Rube nu e o dovadă suficientă că armăsarul trebuie distrus?

— Nu, nu este! pentru că o folosești ca pe o scuză. Ai fost obsedat de armăsarul ăsta de la început. I-ai vrut moartea de când ai aflat de existența lui. La început pentru că a ucis armăsarul nostru, apoi pentru mânzul care a murit cu gâtul rupt. Acum moartea lui Rube te face să te simți îndreptățit să-l umărești și poți să-ți ascunzi obsesia după paravanul răzbunării. Nu face asta, Holt! Nu te duce după el!

— Dacă e cineva de aici obsedat de calul ăsta, atunci aceia sunteți tu și Guy. Ați ascultat toate legendele alea pe care vi le-au spus Rube

și Maiorul despre celălalt armăsar alb și sunteți convinși că el s-a reîncarnat. Nu e decât un cal sălbatic, un răpitor. Nimic mai mult.

— Nu, nu sunt obsedată de el. Diana îi neagă acuzația, devenind dintr-odată mai calmă. Știu ce înseamnă să fii obsedat de ceva. Ani de zile am fost geloasă pe tine — fără motiv, după cum a ieșit de curând la iveală.

— Geloasă?

— Da, geloasă. Își plecă fruntea. Din primul moment în care te-am văzut cu Maiorul te-am urât. N-am înțeles niciodată pe deplin de ce, până de curând. Dar când te-am văzut am simțit instinctiv că întruneai toate calitățile pe care ar fi dorit Maiorul să le aibă fiul lui. Te uram pentru asta.

— Dar ești fiica lui, unicul lui copil. Te adoră. Privirea lui încruntată îi urmărea expresia.

— Nu înțelegi? Asta era problema. Eu eram fiica lui, o fată. Chiar și acum era o ușoară amărăciune în râsul ei. Maiorul n-a spus niciodată că ar fi vrut un fiu în loc de o fiică. Dar aici... — mâna ei făcu un gest prin care includea tot ce se afla în jurul lor — e o ambianță foarte masculină. Nu știe toată lumea că un bărbat ar prefera să aibă un fiu? Așa că de undeva s-a născut în mine gândul că Maiorul ar fi dorit să aibă un fiu, că ar fi vrut ca eu să fiu băiat. Am încercat să fiu ceea ce credeam că dorea el: am călărit și am aruncat lassoul, am purtat mai multe cizme și jeans-i decât fuste. Când ai venit tu, s-a schimbat totul. Mai întâi n-am mai antrenat caii, apoi n-am mai mers la rodeo, pentru că eram fată. Dintr-odată Maiorul a dorit să devin o

Lady. Nu mai dorea să fiu cum fusesem, şi am crezut că totul era din cauza ta, pentru că tu ai devenit fiul lui ceea ce încercasem eu atât de mult să fiu. Te uram. Voiam să scap de tine. Am mers până acolo încât să-l folosesc pe Guy ca să încerc să-ţi fac viaţa atât de nenorocită aici încât să pleci.

Holt se întoarse într-o parte, trecându-şi cu sălbăticie degetele prin păr. Putea să audă cum izbucneau blestemele din gura lui. Diana ar fi dorit să-l atingă, dar ştia că orice încercare ar fi fost respinsă. Era mânios şi ea nu-l condamna.

— După câţiva ani am înţeles în cele din urmă că nu puteam face nimic care să te determine să pleci, continuă ea. Aşa că am început să devin ceea ce dorea Maiorul să fiu. Am simţit că dacă voi fi cea mai bună la toate mă va iubi pe mine. Când a avut primul atac, am vrut să am grijă de el. Dar el a spus nu, el te avea pe tine şi nu voia să mă lege pe mine de fermă. Dorea să mă căsătoresc. Dumnezeule, mi-e teamă că m-am căsătorit cu Rand pentru că am crezut că Maiorul şi-ar fi dorit un ginere ca el. Ştii ce mi-a spus Maiorul acum câteva săptămâni? Diana se opri. Holt îi aruncă o privire întunecată, mocnită. Că ar fi dorit să mă căsătoresc cu tine. Dacă aş fi ştiut asta pe vremea aceea, probabil m-aş fi căsătorit cu tine ca să-i fac lui plăcere, fără să conteze cât te uram şi te disprețuiam.

Dumnezeule, ar fi dorit ca Holt să spună ceva, să-şi elibereze toată furia stăpânită, în loc să stea acolo, tot numai aspră chemare masculină şi forţă sub presiune. Îşi dezvăluia sufletul în faţa lui. Nu înţelegea el ce armă îi punea în mână? Putea s-o distrugă. Sau poate el asta şi dorea?

— Ai înțeles, Holt, că știu ce înseamnă să fii obsedat. Nu există vreun motiv real pentru asta. Totul se petrecea în mintea mea. De fapt, Diana îl implora să înțeleagă. Nu eu sunt obsedată de armăsarul alb, ci tu ești. Și nu cred că numai din cauza cailor, pe care i-am pierdut, și nici chiar din cauza morții lui Rube. Într-un fel cred că l-ai învinovățit pe armăsar pentru că ai făcut prima dată dragoste cu mine. Dacă nu l-am fi urmărit nu s-ar fi întâmplat, Guy nu ne-ar fi văzut și n-ar fi început să te urască atât încât să vrea să te ucidă. Nu e adevărat, Holt. Reacția dintre noi a fost prezentă dintotdeauna. Dacă vrei, armăsarul a fost catalizatorul.

Nările lui se dilatară în vreme ce trase adânc aer în piept, mușchii i se încordară pe maxilare. Lucirea de oțel din ochi arăta mânie și amenințare. Nimic din ceea ce îi spusese ea nu pătrunsese prin zidul de piatră?

— Nu sunt obsedat de armăsar. Pur și simplu trebuie ucis, afirmă Holt.

— Nu te duce după el. Diana nu putea explica sentimentul teribil pe care-l avea. Voi face tot ce îmi spui tu, numai să-l lași pe armăsar în pace. Vrei să plec de la fermă și să nu mă mai întorc niciodată? Să plec undeva departe de aici, unde Guy să nu mă mai poată găsi niciodată? Spune-mi ce vrei să fac și o să fac. Numai nu te duce după armăsar, Holt.

— Nu mai fi așa de afurisit de dramatică! E o treabă, ceva ce trebuie făcut. Asta-i tot! zise el cu asprime.

— Poate că sunt. Ridică din umeri, confuză. Eu... Diana nu mai putu să pronunțe nici un cuvânt din cauza nodului pe care îl simți în gât.

Nu avea nici un rost să apeleze la el. Nu asculta. Maiorul nu fusese capabil să-l convingă. De ce crezuse că ea ar putea? Puterea de a lupta începu s-o părăsească, lăsând-o cu o ciudată senzație de slăbiciune. El se afla atât de aproape, puterea lui era atât de neîmblânzită. Era ușor să străbată spațiul stâmt care-i despărțea, să-și înfășoare brațele în jurul lui, să-și odihnească capul pe zidul solid al pieptului lui.

— Nu te duce, se auzi pe sine însăși șoptind.

La prima atingere, mușchii lui se încordară, rigizi, în încercarea de a rezista înaintării ei incoștiente.

— Diana, pentru numele lui Dumnezeu... începu Holt mânios, dar în clipa în care mâinile lui o atinseră ca s-o împingă se și strânseră ca s-o țină.

Diana îi simți apăsarea gurii pe tâmplă și înălță capul, căutându-i lacomă sărutările. Bătaia nebună a propriului puls era singurul sunet pe care îl putea auzi. Gura lui o devora pe a ei. Degetele lui desfăcură agrafele care îi susțineau cocul lucitor. Când îl eliberă, Holt își petrecu degetele prin perdeaua neagră care îi cădea pe umeri.

— Am vrut să fac asta încă de la cimitir, murmură el cu gura lipită de gâtul ei.

Simțurile Dianei se trezeau simțind pasiunea atingerii lui. Încă o stăpânea dorința nebună de a se lipi de el. Era conștientă că își ținea picioarele

îndepărtate și că șoldurile ei se arcuiau spre el, cu dorința de a-i simți apăsarea fiecărui mușchi și a fiecărui tendon din trup.

Lucrurile s-ar fi sfârșit ca de obicei, dacă nu s-ar fi auzit o voce strigând.

— Ei, Holt, aici ești? Vocea lui Don! O secundă mai târziu era liniște deplină. Holt își înălțase capul, brațele lui o înconjurau protector pe Diana și îi ascundeau fața, pe care înfloreau douăzeci de nuanțe de purpuriu, de omul care stătea în ușă.

– Doamne, scuzați-mă... N-am vrut să... îmi pare rău. Se bâlbâia scuzându-se.

Vocea severă a lui Holt le opri.

– Prinde caii pe care îi vom călări și adu-i la grajd.

– Da, domnule, sună răspunsul ușurat, înainte ca Don să se grăbească s-o șteargă.

Abia după aceea îi dădu Holt drumul Dianei. El făcu un pas înapoi și se aplecă să monteze catarama la șa. Diana îl privea atentă, o parte din ea se mai afla încă sub influența caldei, minunat de tulburătoarei lui îmbrățișări.

— Eu... nu pot să-ți schimb hotărârea de a pleca mâine?

Era ceva asemănător cu auto-ironia în privirea pe care i-o aruncă el.

— Sunt tentat să te las să încerci, dar nu. Înclină hotărât din cap. Nu poți să-mi schimbi hotărârea.

— Atunci merg cu tine, afirmă Diana.

— Cred că și de asta am fost sigur. Holt nu-i mai spuse nimic.

Diana aştepta, dorea să-l audă spunând mai multe, dar el îşi continuă treaba, înlocuind catarama. Încet, ea se întoarse şi ieşi din magazie, îndreptându-se spre clădirea principală.

Diana încălecă stânjenită de ochii lui Guy care parcă-i sfredeleau găuri în spinare. Privea spre Don, care se afla chiar în faţa ei, aşa cum se îndreptau, călărind în şir indian, spre sălbăticia munţilor. Gândindu-ne la ce ne aşteaptă, îşi spunea ea, toţi suntem puţin nervoşi. Recenta moarte a lui Rube îi cufundase pe toţi într-o tăcere anormală. Tuturor le lipsea conversaţia neîntreruptă a lui Rube, care umpluse de multe ori tăcerile. Cu o noapte mai înainte, pe când se uita cum face Don focul de tabără, Diana simţise un nod dureros în gât.

Localizaseră herghelia sălbatică o oră mai devreme. Acum Holt organiza schimburile de urmărire. Procesul de hărţuire va începe curând, cu aceeaşi metodă ce îl costase viaţa pe Rube, dar şi singura care le putea garanta succesul. Primul ordin spunea să fie recuperate întâi iepele. Apoi vor avea grijă şi de armăsar.

În fruntea şirului, Holt îşi înfrână calul şi îi semnală lui Guy că dorea ca el să ocupe o poziţie în acel loc. Guy se opri, ei porniră mai departe fără el. Unul câte unul îşi ocupară poziţiile până când Holt avea să dea semnalul de începere a urmăririi.

De trei zile erau pe urmele micii herghelii, păstrându-se tot timpul la distanţă, din prudenţă faţă de apărarea sălbatică pe care ar fi putut s-o

adopte armăsarul dacă apropierea omului ar fi fost socotită de el o amenințare.

Într-a patra zi, şi aproape a şasea zi plină de când se afla în şa, muşchii dureroşi ai Dianei o înțepau peste tot. Un picior şi-l trecuse peste creasta de la şa, un cot i se odihnea pe genunchi, capul i se sprijinea de mână. Calul şi-l oprise la umbra unui copac noduros, iar animalul îşi tot agita picioarele din cauza unei muşte perseverente. Simțind oboseala adânc în oase, Diana se temea că va auzi sunetele produse de cai. Când le-ar fi auzit ar fi însemnat că e rândul ei să pornească urmărirea. Nu voia să se mişte. Nu credea că poate să se mişte.

O pocnitură ascuțită despică areul, iar ea îşi ridică fruntea. Un fior rece de spaimă îi străbătu şira spinării când auzi că sunetul se mai repetă o dată. O împuşcătură de carabină. Un semnal. Diana îşi coborî piciorul de pe creasta şeii, nu luă seama la înțepăturile de durere şi îşi vârî vârful cizmei în scară. Aşteaptă a treia împuşcătură, semnalul de primejdie.

Urmă o pauză lungă, apoi două împuşcături rapide, una după alta. Genunchii începură să-i tremure, o cuprinse un sentiment de uşurare. Două împuşcături însemnau că armăsarul a fost despărțit de iepe. Diana îşi îndreptă calul în direcția sunetului şi porni.

Ea ajunse ultima. Iepele slăbite erau deja legate şi priponite. Arătau rău, li se vedeau coastele, erau deshidratate. Guy şi Don foloseau apa din bidoanele lor ca să le mai aline setea. Îşi opri calul lângă Holt. Trăsăturile lui prelungi arătau slăbite, expresia avea o oarecare asprime în vreme ce

privea în depărtare, fără îndoială în direcția în care o luase armăsarul.

– Avem iepele, zise Diana calm, făcând încă o dată apel la el să-și schimbe hotărârea. Să ne întoarcem.

El își îndreptă încet spre ea privirea închisă și cenușie. Cu o ușoară înclinare a capului spuse „Nu", iar gura i se subție când o auzi insistând.

– Iepele nu mai pot merge nici măcar o milă, zise el. Au nevoie de o zi de odihnă, de mâncare și de apă înainte de a se mișca.

– Și armăsarul? Diana se uita în aceeași direcție în care privise și Holt. Nu era nici urmă de armăsar.

– Holt, lasă-l să se ducă, repetă ea încăpățânată.

– Are dreptate, Holt. Privirea lui Guy alunecă sfidătoare spre silueta subțire din șa. Ai luat iepele înapoi. Nu e deajuns?

– Nu, nu este replică el cu o ușoară sugestie că e la marginea răbdării. Don – se întoarse spre celălalt călăreț, care se afla descălecat, alături de iepe – fiindcă mi-aș pierde timpul să cer vreunuia din ăștia doi să stea cu iepele, te însărcinez pe tine să ai grijă de ele. Dă-le din nou apă peste o jumătate de oră. Lasă-le să se odihnească încă o oră. Iazul e cam la trei mile de aici. După o oră vei putea să le duci spre iaz să pască. Noi mergem să găsim armăsarul.

Fără să mai aștepte vreo replică de protest sau de acceptare, Holt își porni calul și îl mână la galop. Guy înjură și sări în șa, Diana o porni după Holt. Terenul era accidentat. Era greu pentru oricare dintre ei să-l depășească pe Holt, care avea asupra lor un avans considerabil.

Trei mile mai departe, Holt se opri pe marginea unei văi adânci. Când Diana şi Guy îl ajunseră, văzură armăsarul alb la o distanţă de aproape o milă, stând în umbra unor stânci, cu pielea lui albă şi prăfuită perfect vizibilă pe fundalul întunecat. Se odihnea, era o ţintă perfectă. Diana îşi dădu seama uşurată că armăsarul se afla dincolo de bătaia puştii.

— Vrei într-adevăr să-l ucizi, nu-i aşa? îl acuză Guy dintr-odată. Ai spus asta tot timpul, dar credeam... Vocea i se frânse pe o notă de mânie disperată.

Nu era nici un semn că Holt a auzit vreun cuvânt din cele spuse.

— Guy, aş dori să-l goneşti pe armăsar de sub stâncile alea. Dacă poţi, mână-l dincolo de aluviunile care se văd. E cea mai bună cale de scăpare şi probabil că o va alege el singur. Diana, vezi unde se termină aluviunile în vale? Îi arătă. Vreau să-l aştepţi sub pâlcul acela de copaci. Să te asiguri că armăsarul a trecut de tine când o să te arăţi. Păstrează distanţa. Probabil îşi va face drum spre valea cea mică de după coline. Lăsaţi-l. Acolo îl voi aştepta eu.

Nu mai era nevoie să spună de ce îl va aştepta acolo. De pe colină Holt putea să ocheaască uşor în orice direcţie ar fi luat-o armăsarul, fie spre valea principală, fie spre cea mică. Diana încercă să nu-şi imagineze ce se va întâmpla după aceasta.

— Nu mă duc, zise Guy. Nu mă duc acolo, să te ajut să ucizi armăsarul. N-o să mă faci părtaş la aşa ceva. Nici Diana nu te va ajuta. Iar fără noi nu poţi ş-o faci.

— Diana? Privirea lui Holt se fixă asupra ei. Ea își scutură capul într-un protest mut. Trebuie s-o facem. Maiorul știa. Și tu.

— Diana, nu-i da atenție, ordonă Guy. Nu te poate sili s-o faci. Și singur nu are șanse.

Fără să poată lua o hotărâre Diana se uită de la unul la altul, tată și fiu. Dragostea ei pentru Holt și teama pentru siguranța lui o mânau într-o parte, în vreme ce argumentele lui Guy pentru a cruța armăsarul și propria ei presimțire că ar fi primejdios să-l urmărească o trăgeau în partea cealaltă. Îl văzu pe Holt strângând frâul.

— Hotărăște-te, Diana, zise el calm.

— Nu te va ajuta! declară Guy cu glas triumfător, zâmbind.

Dar Diana știa că el se înșela. Își biciui calul cu frâul și se îndreptă spre locul indicat sub marginea văii, făcându-se că nu aude strigătul mânios al lui Guy. Nu se uită înapoi și încetini la trap, imediat ce ajunse pe teren drept, stâncos. Diana nu-l mai putea vedea pe armăsarul alb, vedea numai stâncile sub care se adăpostise de soare. Se îndreptă spre ele și refuză să se gândească la ce se angajase sau la ce se va întâmpla. Când îl văzu, armăsarul mai ședea încă în umbră, stăpânit, uitându-se în direcția ei. Diana nu se apropie mai mult, conștientă de sfatul (necesar) al lui Holt de a păstra o distanță sigură. Calul ei se cabră ușor când simți frâul strâns. Armăsarul își scutură capul, ca și cum ar fi provocat-o să vină mai aproape. După câteva secunde el ieși din umbră și cu pasul lui de dansator, se îndreptă, așa cum prezisese Holt, spre urma uscată a torentului. Diana îl urmă la trap, apoi schimbă la galop, când distanța dintre ei se mări.

Capitolul XXI

Armăsarul nu era atât de obosit pe cât sperase Diana. Își păstrase viteza inițială mai bine de o milă, forțând-o pe ea să-și mâne mai repede calul ca să-l țină pe el sub presiune. Fără Guy sau altcineva care s-o ajute, mersul legănat al armăsarului începuse să-l depășească pe al calului ei. Și până la colină mai avea drum lung.

Părăsind aluviunile, se uită spre pâlcul de copaci. Nici ea nu știa de ce, dar se aștepta să-l vadă acolo pe Guy. Poate că se gândise că hotărârea ei a influențat-o pe a lui. Nu era nimeni printre copaci. Ea nu era în apele ei. Încercând să-și îndepărteze gândul de la muschii care o dureau, Diana își mână calul la galop, înainte ca armăsarul să-i lase prea mult în urmă pe fundul plat al văii.

Colina se văzu tot mai aproape. Încercă să se concentreze asupra armăsarului și să nu vadă sclipirea soarelui reflectată de țeava unei carabine. Armăsarul se apropie mai mult de colină. Deocamdată nu se angajase nici spre valea cea largă, nici spre cea mică, dar era în bătaia puștii. Stomacul începu să i se întoarcă pe dos de

greață, în așteptarea exploziei care îl va ucide pe armăsarul sălbatic. Închise ochii, căci nu voia să-l vadă pe mustang izbindu-se de pământ.

Brusc, calul ei făcu un salt într-o parte, aproape să se răstoarne, iar Diana nu se mai putu ține în șa și alunecă într-o parte. Se apucă de creasta șeii, pe jumătate conștientă de iepurele sălbatic ce sărea înspăimântat din salvie. Nu putu să-și recâștige echilibrul, iar calul ei făcu un salt înainte, aruncând-o complet din șa. Diana simți cum cade și văzu pământul cum se înăsprește, ca s-o primească. Întinse brațele în față, ca să-și aplaneze căderea. La început simți impactul dur, apoi nimic. Totul deveni negru.

Când își reveni, zăcea pe burtă. Era conștientă că o adiere fierbinte îi suflă peste braț. Ceva sforăi, apoi simți o umezeală pe piele. Genele îi tremurară. În fața ei strălucea ceva alb.

Șocul făcu să-i revină conștiința, și Diana înțelese că armăsarul stătea lângă ea, cercetându-și urmăritorul care căzuse. Instinctul o preveni să nu se miște, dar o teroare cumplită era de fapt cea care o ținea nemișcată.

Prin vălul genelor îl văzu pe armăsar scuturând din cap și lovind pământul cu copitele la numai câțiva iarzi de locul unde zăcea ea. Era ca și cum și-ar fi provocat dușmanul să se ridice și să lupte cu el.

Nările i se umflară și se înroșiră, capul armăsarului se întindea spre ea, moțul de păr alb și des din frunte era căzut pe jumătate și îi acoperea ochii întunecați. Pielea albă îi era murdară, dar nimeni nu ar fi putut nega că era un animal plin de putere. Văzut de pe pământ, așa cum îl vedea

Diana, era înspăimântător. Văzuse ce pot face dinții lui de fildeș și copitele lui de fier. O sudoare rece o acoperi, sângele îi îngheță în vine.

Aproape simultan, se auzi o împușcătură de carabină și praful se ridică în aer din dreapta și din spatele armăsarului. Venea din direcția colinei unde trebuia să fie Holt. Armăsarul își ridică capul, dar nu o luă la goană. A doua împușcătură lovi pământul și mai aproape de armăsar. Răsucindu-se pe picioarele din spate, mustangul începu să se îndepărteze, pe când o a treia împușcătură marcă o dungă roșie la rădăcina cozii. Diana îi auzi icnetul de durere și de mânie înainte de a o porni cu adevărat la goană.

Spaima i se risipi și valuri de ușurare îi zguduiră corpul.

Primele respirații fură sacadate și înspăimântate, puterea îi reveni încet în mușchii paralizați. Se ridică în genunchi, își îndepărtă părul din față și așteptă ca tremurul să i se potolească.

Se apropie un cal care galopa. Întorcându-se, Diana îl văzu pe Holt făcând o voltă din șa, cu carabina în mână, iar calul lui alunecând la o oprire. Ea se ridică în picioare. Înainte de a putea face un pas spre el, el era acolo și o strângea în brațe; simțea metalul greu al puștii pe spate.

— Ești teafără? Întrebarea lui răgușită era cel mai frumos sunet pe care îl auzise Diana vreodată.

Se prinse de el, masivitatea trupului lui masculin îi absorbi tremurăturile corpului. Degetele lui îi îndepărtară brusc părul de pe față, apoi îi cuprinseră obrazul, ridicându-i fața spre el, să se convingă.

— Sunt bine, insistă Diana cu vocea tremurată. Privirea lui îi arse fața, un foc argintiu, strălucitor care o orbi.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată, izbucni Holt. Mi s-a părut că... Nu mai termină. Nu mai avea nevoie să termine pentru că Diana se văzuse și ea sfârșind ca Rube sau mușcată mortal ca armăsarul arab. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Un iepure sălbatic mi-a speriat calul și... și am căzut; probabil că mi-am pierdut cunoștința pentru câteva secunde. Când mi-am revenit, armăsarul era lângă mine. Diana își închise ochii, nevrând să-și mai reamintească frica pe care o încercase.

Gura lui o cuprinse pe a ei, sălbatică și dulce în același timp. Totul era atât de ciudat. Diana se simți strivită, apoi legănată, apoi apărată de rău, apoi copleșită. Tuturor senzațiilor le răspundea cu egală fervoare. O fulgeră gândul că acum câteva minute ar fi putut să fie ucisă și că n-ar mai fi simțit niciodată îmbrățișarea lui. Ar fi vrut să-și păstreze senzațiile de acum și să le încrusteze cu foc în carnea ei, pentru totdeauna. Rămaseră îmbrățișați secunde nesfârșite, fiecare mai prețioasă decât cea dinaintea ei; gura lui răspândea foc peste fiecare centimetru al feței și al gâtului ei.

— E un miracol că armăsarul nu te-a rănit, murmură Holt în cele din urmă, strângându-i capul la piept, mângâindu-i părul și obrazul.

— Cred că nu și-a dat seama dacă sunt sau nu vie. Diana se strânse mai aproape de zidul apărător al pieptului lui, cu ochii închiși.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, ai avut destul instinct ca să nu te miști, murmură el.

— Instinct? Râsul ei tremura răspunzând. Eram împietrită! Îi simți zâmbetul pe părul ei.

— Ești sigură că nu te-ai lovit când ai căzut? O îndepărtă cu o expresie serioasă. Nu te-ai lovit la cap?

— Nu cred. Diana își pipăi capul și nu simți nici o durere și nici un cucui.

— Nu mergi mai departe după armăsar. Nu era nici ordin, nici comentariu, ci o propoziție rostită egal, cu o voce posomorâtă. Nu mai risti să fii rănită.

— Și tu? Tu te duci după el?

— Da.

— Cine o să te ajute.

— Mai e Don, reaminti Holt, amândoi fiind conștienți de împotrivirea lui Guy. Acum du-te înapoi în tabără.

— Unde mi-e calul? Diana se uită în jur, dar perspectiva îi era în mare parte blocată de umerii lui largi.

— Probabil că a luat-o spre casă după... Răspunsul lui fu întrerupt de bocănitul copitelor de cai. Se întoarseră amândoi și îl văzură pe Guy apropiindu-se, cu calul Dianei. Brațul lui Holt rămase în jurul umerilor ei, deși amândoi se mișcară ca să lase mai mult spațiu între ei.

Guy își opri calul.

— Am auzit împușcăturile. Nu știam dacă s-a întâmplat ceva sau dacă ați... Nu mai termină. Ți-am găsit calul pe drum, Diana. Ce s-a întâmplat?

– Calul s-a speriat de un iepure şi am căzut.

– Preţiosul armăsar pe care erai atât de dornic să-l salvezi aproape că a transformat-o în victima numărul doi! izbucni Guy.

– Holt l-a gonit, adăugă imediat Diana, când îl văzu că păleşte.

– Eşti rănită?

– E puţin cam târziu ca să te interesezi de asta acum. Când n-ai fost aici să ajuţi, îl provocă Holt.

– Nici măcar o zgârietură, îl asigură ea pe Guy. Numai câteva vânătăi în cădere.

– Nu te-ai gândit niciodată, Holt, că dacă n-ai fi pornit-o de la început după armăsar, n-ar fi existat nici o ocazie să fie rănită? Guy răspundea mânios la o provocare printr-o alta.

– Ba m-am gândit. O prinse pe Diana de cot şi o sprijini în vreme ce se îndrepta spre calul pe care îl ţinea Guy. Atingerea lui îi transmitea puterea de a se controla. După ce o ajută să se urce în şa, Holt luă frâul din mâna lui Guy şi i-l dădu ei, apoi se îndreptă spre propriul său cal.

– Presupun că acum te duci după armăsar, îl provocă Guy.

Înainte de a răspunde, Holt încălecă şi le dădu un ocol amândurora; ochii îi erau de un cenuşiu rece.

– Nu, mă duc mâine. Acum ne înapoiem în tabără. Îşi porni calul şi cei doi îl urmară.

– Fir-ar să fie, Holt! Nu trebuie să îl omori! Guy călărea alături de el, se răsucise în şa ca să-l înfrunte pe Holt.

– Am mai discutat despre asta, Guy.

— Nu trebuie să îl omori, repetă el. Poți să-l prinzi. Și dacă nu poate fi îmblânzit, atunci poți să-i dai drumul în lumea largă, să-l transporți la zeci de mile depărtare de aici.

— Asta nu rezolvă problema. Mutăm cadavrul la ușa altcuiva. Holt își mână calul la galop și puse un sfârșit brusc discuției.

Guy se întoarse ca să călărească lângă Diana.

— Blestemat să fie! Se uita la silueta dreaptă ca o săgeată, potrivită atât de bine în șa.

— E convins că face ceea ce trebuie. Nu-i poți schimba hotărârea, Guy.

— Dar tu? Ochii albaștri arzători erau îndreptați spre ea.

— Ești convinsă că are dreptate? Ai trecut de partea lui, nu-i așa?

— De ce trebuie să fie două părți? Diana încerca să evite chestiunea.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. De ce l-ai ajutat? De ce ai plecat după armăsar când ți-a spus el? Avea mâinile legate. Nu putea să facă nimic fără noi. De ce n-ai rămas cu mine? Lăsa să cadă asupra ei un potop de acuzații mânioase.

Diana încercă să evite un răspuns direct.

— Contează?

— Da, contează! Și fiindcă tot am început să discutăm, ai putea încerca să-mi explici de ce erați așa de tandri înainte de a mă vedea pe mine. Te lipiseși de el ca o lipitoare!

— Cu cinci minute înainte văzusem moartea cu ochii, se apără ea furioasă. Te-ai fi așteptat să dau doar din umeri?

— Şi n-a fost decât asta? Era foarte sceptic. Dacă erai aşa de speriată, de ce n-ai venit la mine să te liniştesc, când am sosit? Ştii foarte bine cât ţin la tine, cât de mult te iubesc. Dar tu stăteai lipită de el. De ce?

— Nu ai nici un drept să-mi pui întrebări, îl preveni Diana.

Guy se aplecă şi îi apucă frâul, obligându-i calul să se oprească.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă, întrebă el. În ultimul timp ai sărit să-i iei apărarea de câte ori i-am rostit numele şi niciodată nu mi-ai dat un răspuns deschis. Te iubesc şi asta îmi dă dreptul să ştiu ce e cu tine.

— Lasă-mi calul, ordonă ea şi aruncă o privire spre Holt, dar el era atât de departe, încât nu putea percepe ce se întâmplă în spatele lui.

— Nu, până nu aflu. Eşti cu el sau cu mine?

Un val de mânie o făcu pe Diana să-i strige:

— Cu el!

Atitudinea posesivă a lui Guy era mai mult decât putea suporta după toate câte se întâmplaseră.

— Îl iubesc!

El se trase înapoi ca şi când l-ar fi pălmuit, pălind.

— Minţi!

Diana îşi regretă imediat izbucnirea. Ştia ce simte el. De ce nu i-o spusese mai blând, cu simpatia şi compasiunea care o aduseseră de la început într-o astfel de relaţie cu Guy? Mânia îi dispăru de pe faţă, iar întristarea profundă îi întunecă albastrul ochilor.

— Îmi pare rău, Guy. Crede-mă că n-am vrut să te jignesc.

— Minți! O contrazicea din nou, refuza scuza ei meschină. Nu poți să faci dragoste cu el. Dumnezeule, mi-e tată! Nu poți...Păru că se înecă în propria mânie, lacrimi îi țâșniră din ochi.

— Crezi că eu nu știu toate astea? Crezi că n-aș schimba lucrurile dacă aș putea? Diana își auzi propria voce tremurând. M-am îndrăgostit de Holt fără să-mi propun așa ceva. Era ultimul lucru pe care îl doream.

— Nu te cred. Scutură din cap, își mușcă buzele în vreme ce valuri de suferință îi scăldau fața. Nu poate fi adevărat. L-ai urât întotdeauna. Nici chiar Maiorul... Guy o privi țintă. Maiorul, repetă el. Asta e, nu-i așa? Spui asta pentru că asta e voința Maiorului. El l-a tratat întotdeauna pe Holt ca pe un fiu. Acum vrea ca legătura să devină legală, nu-i așa?

— Nu, negă ea. Ceea ce dorește Maiorul nu are nici o legătură cu ceea ce simt eu. Nu de data asta.

— Minți! Adevărul era prea dureros și Guy refuza să-l accepte.

— Fii liniștit, aș vrea să fie minciună.

El o țintui cu privirea încă un minut, apoi îi dădu drumul calului ei și își văzu de drum. Înfipse pintenii în coastele calului, îl mână în fugă de-a lungul văii, cotind în unghi față de direcția în care înainta Holt. Holt frână pentru a o aștepta pe Diana.

— Unde se duce Guy? o întrebă el când îl ajunse.

— Eu... Diana şovăia, neştiind sigur cât de multe ar fi dorit să-i spună. Cred că vrea să fie singur pentru un timp. Îi simţi privirea pătrunzătoare, dar Holt nu o întrebă despre motivele pentru care Guy dorea singurătatea.

În tabără amurgul îşi topea purpura în noapte, dar Guy încă nu se întorsese. Holt şedea lângă foc, în aparenţă nepăsător faţă de absenţa fiului său, dar Diana observă că privirea lui căuta atentă sursa fiecărui sunet ce se auzea în umbra nopţii. Don se ridică şi îşi aţinti ochii în întuneric.

— Poate ar trebui să ne ducem să-l căutăm, sugeră el. Poate că e rănit.

— N-avem şanse să-l găsim în întuneric. Holt nu se mişcase din poziţia lui presupus relaxantă. Are o carabină. Dacă a păţit ceva poate semna-liza. Probabil că s-a dus după armăsar şi s-a îndepărtat de tabără mai mult decât şi-a dat seama. S-a oprit probabil undeva pentru noapte. E destul de mare să-şi poarte singur de grijă. Dacă până mâine dimineaţă nu dă nici un semn, o să-l căutăm.

— Cred că ai dreptate, acceptă Don şi oftă. Aici distanţele pot fi foarte înşelătoare. Probabil că nu şi-a rezervat destul timp ca să se întoarcă în tabără înainte de apusul soarelui.

— Orice ar fi, în noaptea asta nu putem face nimic. Ar fi mai bine să dormim.

— Asta-i. Don se îndreptă spre sacul lui de dormit.

Ca şi Holt, Diana şedea pe sacul ei de dormit, dar nu făcea nici o mişcare să se vâre înăuntru. Nu putea să doarmă. Şi nici nu pretindea că va

încerca. În loc să se culce, Diana se ridică şi mai puse lemne pe foc, stând în apropierea flăcărilor. Căldura care iradia de la foc părea incapabilă să-i încălzească trupul ce tremura de fiorul unei presimţiri.

— Frig? Holt era lângă ea, înfăşurându-i umerii cu o pătură.

— Frică, şopti Diana.

Mâinile lui rămaseră pe umerii ei, pe care îi mângâia blând. De partea cealaltă a focului, Don era înfăşurat în sacul de dormit, cu spatele întors discret spre ei. Diana se relaxă sub mângâierile liniştitoare ale lui Holt şi se sprijinii cu spatele de pieptul lui. Tremura inexplicabil; mâinile lui îi cuprinseră mai puternic carnea.

— Să stăm jos. Apăsarea îmbrăţişării lui o forţă şi o ajută totodată să stea jos lângă foc. Folosind o şa ca să-şi sprijine spatele, Holt îi cuprinse în braţe silueta învelită în pătură şi o sprijini să se odihnească lângă umărul său, în îndoitura unui braţ. O poziţie familiară şi confortabilă. Azi după amiază ai avut o experienţă înspăimântătoare.

Diana îşi sprijini uşor capul de braţul lui, ca să privească în sus.

— Ţi-a fost teamă?

Ochii lui se întunecară tulburător, muşchii maxilarelor se strânseră, apoi se relaxară.

— Ştii că mi-a fost, sună răspunsul lui şoptit şi simplu.

Diana nu urmări această afirmaţie călăuzitoare până la ultima ei concluzie logică. Nu putea; nu încă. Părăsi locul unde îi auzea bătaia inimii şi îşi

îndepărtă privirea de la fascinantele trăsături masculine spre cerul întunecat.

— Unde crezi că e?

Holt nu avea nevoie să întrebe cine.

— E pe undeva pe aici. N-a pățit nimic. Suspină îmbufnat, fără îndoială.

— Îmbufnat? Diana se gândi că Holt alesese un cuvânt ciudat.

— Da, îmbufnat. Mâna lui o mângâie pe păr. De câte ori nu făceai ceea ce voia el, Guy obișnuia să suspine îmbufnat ore întregi — în camera lui, în hambarul cu fân, în alt loc ascuns. După ce îi trecea mânia ieșea de acolo. Iar azi a fost mânios pentru că m-ai ajutat să vânez armăsarul.

— Da, și de asta, admise ea și se ridică într-un cot să-l privească în față, cu ochii albaștri rotunjiți și tulburați. Holt, n-am fost cu Guy decât o dată. Știu că tu crezi că am mai fost și alte dăți, dar n-a fost decât aceea, o dată.

— Nu, nu Diana. O încruntătură de enervare îi întunecă chipul. Lasă faptele în trecutul căruia îi aparțin.

— Nu, prefer să te fac să înțelegi, nu să-ți închipui, izbucni înainte ca el s-o poată opri. Când m-am întors aici, circulau toate poveștile alea urâte despre divorțul meu. Credeam că am scăpat de toate astea dar nu scăpasem. Și mă simțeam ca și cum toată lumea m-ar fi privit de parcă... Atunci a apărut Guy, care era atât de amabil și de plin de considerație, care mă adora în felul lui blând și sensibil. Mi-am adus aminte cum mă purtasem cu el, cum îl folosisem împotriva ta. Nu era chiar o amintire plăcută. Iar el

era acolo, şi îmi spunea că sunt cea mai frumoasă femeie pe care a cunoscut-o vreodată. Aveam nevoie de asta. Eram flămândă de asta. Am încercat să-l răsplătesc pentru ceea ce îmi dăruia. După aceea, când a început să-mi spună că mă iubeşte şi a început să vorbească de căsătorie... am înţeles că nu făcusem decât să înrăutăţesc lucrurile şi că nu-l iubeam; dar el se încăpăţâna să creadă că da. Astăzi pur şi simplu nu m-a crezut, iarăşi.

— Despre asta aţi discutat?

Diana nu răspunse imediat, se aşeză mai bine în îndoitura braţului lui. Degetele lui frământară cutele păturii.

— Eu... i-am spus că te iubesc.

Totul deveni extrem de tăcut.

— I-ai spus?

— Da. Vocea ei părea remarcabil de sigură.

— Şi Guy nu te-a crezut?

— Nu. M-a acuzat că mint, că pretind că te iubesc ca să-i fac plăcere Maiorului. Dar nu e adevărat, Holt. Pentru prima dată în viaţa mea nu-mi pasă de ceea ce doreşte Maiorul sau de ceea ce l-ar face pe el fericit. Ştiu pur şi simplu că te iubesc pe tine. Diana şovăia. Ştiu că tu nu mă doreşti decât sexual şi eu...

Degetele lui o înşfăcară cu cruzime de păr, forţând-o să se întoarcă cu faţa spre el.

— Te doresc sexual şi în orice alt blestemat de fel, murmură Holt, în vreme ce ochii lui cenuşii alergau pe faţa ei uimită. Dumnezeu ştie că am încercat să te urăsc. Am încercat chiar să pretind că plăcerea pe care o simţeam era un mod de a mă răzbuna pentru ceea ce făcuseşi.

Dar nu e pur și simplu plăcere sau sex, Diana. Te iubesc, Diana.

Ea scoase un mic strigăt de bucurie sugrumată înainte ca gura lui să i-o strivească pe a ei, în tăcere. Cupa vieții lor se revărsă, plină de dragostea împlinită a unuia pentru celălalt. O minunată satisfacție o cuprinse pe Diana când sărutul încetă. iar mâna lui rămase să-i mângâie blând, cu adorare, trăsăturile feței.

— Aș dori să ne căsătorim, Diana, zise el răgușit. Când ne întoarcem, obținem binecuvântarea Maiorului și facem o ceremonie mică liniștită.

— Da. Ea îi sărută mâna, cu pielea aspră de muncă.

— Vor fi bârfeli, știi asta, o preveni Holt. O să se găsească vreunul care să-și bage nasul și să spună că m-am căsătorit cu tine ca să pun mâna pe ferma Maiorului. O să se spună că te-am luat pentru bani.

— Și nu-i adevărat, nu-i așa? glumi ea, apoi oftă visătoare. Nu-mi pasă de ce se va spune. Nu-mi pasă de nimeni. Dar știa că nu era adevărat. Diana tremura. Ce vom face cu Guy?

Pe fața lui se așternu tristețea.

— Noi nu putem face prea mult. Orice s-ar întâmpla, el va fi cel care va trebui să hotărască.

— Holt, nu te duce mâine după armăsar. Avem iepele. Lasă-l pe el să plece.

— Știi că nu pot. Ea îi simți nerăbdarea din voce. Dacă nu va fi mâine, va fi săptămâna următoare.

— Nu trebuie să-l omori, se împotrivi ea. Pentru Guy, nu poți... să-l prinzi, să-l duci în altă parte a țării și să-i dai drumul să trăiască liber?

— Asta n-ar rezolva...

— Știu că n-ar rezolva problema, îl întrerupse Diana. Dar nu înțelegi? Ar fi un gest. Guy ar înțelege că ai cruțat viața armăsarului pentru că dorea el aceasta. Nu va rezolva... totul, dar va însemna ceva. Nu-ți cer prea mult, ce zici?

— Nu. Holt înspiră adânc, apoi expiră încet, cu vocea posomorâtă. Nu-mi ceri prea mult.

— O s-o faci?

— Da, o s-o fac. El își plecă capul.

— Mulțumesc. Diana îi sărută palma, degetele ei se împletiră cu ale lui.

— Sper să aud mulțumirile lui Guy pentru asta, murmură el.

— Îți va mulțumi. Dar nu era nici pe departe atât de convinsă pe cât spunea. Orice sentiment de mulțumire ar fi trăit Guy, nu ar fi compensat niciodată suferința pe care i-o provocase dragostea lor. Amândoi știau asta.

Brațele lui o strânseră mai tare. Deocamdată, Diana nu se baza decât pe faptul că el îi împărtășea dragostea. Dimineața cu probelmele ei avea să sosească în curând. Dar cel puțin le puteau înfrunta împreună. Își lăsă capul să se odihnească pe perna umărului lui și închise ochii.

Focul începu să pâlpâie și se stinse. Nu mai rămăseseră decât tăciunii roșii scânteind în noapte când un sunet, un pas înăbușit, o trezi. Începu să-și deschidă ochii, dar lumina puțină era oprită de ceva înalt și întunecat. Brațul care o înconjura se încordă ca să o prevină, deși ritmul regulat al respirației lui Holt nu se modificase nici o fracțiune de secundă. Și el auzise sunetul și o prevenea să nu se miște.

Guy se afla în fața lor și îi privea. Aerul părea că vibrează, tensionat. Mânie, ură, gelozie purtate toate de curenți invizibili. Li se părea că Guy îi domină o veșnicie. Diana se întreba dacă el îi poate auzi bătăile înspăimântate ale inimii.

— Te-ai întors. Vocea joasă a lui Holt păru să vibreze prin aerul încărcat.

— Da. Era o șuierătură sălbatică.

— Diana doarme.

— Văd. Sarcasmul din vocea lui Guy o făcu pe Diana să tresară.

— Ar fi mai bine să dormi și tu, sugeră Holt la fel de calm. Mergem să prindem calul de dimineață. Nu e foarte departe. Puse un ușor accent pe cuvântul „prindem".

Un minut lung nu se auzi nici un răspuns. Apoi Guy se îndreptă spre sacul lui de dormit. O stea căzătoare străluci pe cer. În iarbă, un cal izbi cu copita și necheză scurt. Diana stătu mult timp nemișcată, ascultând sunetele liniștitoare ale nopții. Se temea de sosirea dimineții pentru că știa că înfruntarea nu s-a terminat.

Capitolul XXII

— Văd că ai găsit drumul prin întuneric, comentă Don atunci când Guy li se alătură la cafea. Probabil ai ochi de pisică.

Guy mormăi un răspuns oarecare și își umplu ceașca de tinichea din cana pătată. O asprime posomorâtă părea că i s-a întipărit permanent în trăsăturile feței. Evita cu grijă să se uite la Diana sau la Holt, arătându-le prin liniștea care clocea ceva, că nimic n-a fost iertat.

Soarele se înălțase deasupra orizontului, o minge galbenă strălucitoare, dar nu orbitoare. Diana bătea coca de clătite și se întreba dacă și altcineva în afară de Don va avea poftă să mănânce micul dejun pregătit de ea.

Una din iepele priponite în iarba deasă a canionului nechează ușor.

— Le-ai dat cailor mâncare în dimineața asta? îl întrebă Holt pe Don. Iepelor nu le-am dat. Le-am dat cailor pe care vom merge, înainte de a pune șaua pe ei.

Holt puse mașina de ras în cutie și își șterse restul de spumă de pe fața rasă. Se uită spre bârna de care erau legați caii lor de călărie.

— Să lași carabina ta Dianei, îi spuse el lui Don. Dacă rămâne ea în urmă să aibă grijă de iepe, s-ar putea să aibă nevoie de ea.

— Așa voi face, acceptă Don și dădu să se ridice.

— Poți să mi-o dai după ce mănânci. Diana îi întinse o farfurie în mijlocul căreia se înălța o grămadă de clătite fierbinți. Începu să mai toarne compoziție în tigaie. Câte clătite vrei, Guy? Privirea pe care o ridicase ea întâlni albastrul rece și mânios al ochilor lui. Cu o întorsătură violentă din încheietură, Guy azvârli resturile de cafea în foc; sfârâitul se potrivea cu starea lui de spirit.

— Poți să-ți iei clătitele și să ți le bagi...

— Guy! Destul! Comanda lui Holt, rostită cu voce scăzută, îl făcu pe Guy să se întoarcă.

— Și tu, tu... Guy părea să nu găsească cuvinte destul de grele ca să-l descrie pe Holt.

Mai necheză o iapă. Sunetul fu urmat de tropot de copite și de un al treilea nechezat, mai puternic.

— Dumnezeule! îl auzi Diana exclamând pe Don și întorcându-se îl văzu pe armăsarul alb coborând panta abruptă a canionului spre pășunea în care se aflau iepele.

— A venit să ia iepele înapoi! declară el. Înainte de a-și sfârși ultimul cuvânt, armăsarul ajunsese deja la prima iapă și încerca s-o mâne înapoi, pe drumul pe care venise el. Frânghia o împiedica și se strângea tot mai tare, cu fiecare încercare a ei de a asculta de masculul care îi devenise stăpân.

— Cu dinții ăia ai lui, poate să taie frânghia în două dintr-o singură mișcare din fălci.

— Nu e cal de circ, așa că nu știe asta. Holt se îndreptă spre bârna de care erau legați caii înșeuați. Caii se odihneau, conștienți că armăsarul a revenit în vale, uitând de propria lor neputință.

— Hei, Guy, dă-mi carabina ta! Don se îndreptă spre Winchesterul de lângă sacul de dormit al lui Guy. Pot să-l ochesc foarte bine de aici.

Privirea Dianei se îndreptă rapid spre Holt, care ezita, apoi spre Guy. Afirmația lui Don rupsese legământul lor în ce privește armăsarul. Trăsăturile lui înăsprite, dar foarte expresive, păreau că așteaptă reacția lui Holt.

— Don, fără împușcături. Vom prinde armăsarul.

— Ce?!? Uimit, Don se întoarse dinspre pășunea de munte ca să se holbeze la Holt. Acesta era la bârnă și își dezlega calul ce se cabra. Concesia făcută de Holt îl lăsase pe Don cu gura căscată, dar nu îmblânzise expresia lui Guy, ai cărui ochi erau încă înghețați de furie amară.

— Dar ai spus... începu Don să protesteze, în vreme ce picioarele îl purtau încet spre caii înșeuați.

— N-am avut intenția să folosim iepele ca momeală — Holt se aruncă în șa — dar asta au devenit. Acum avem mai multe șanse să punem funia pe armăsarul alb.

Un țipăt mânios reverberă de-a lungul pereților canionului. Diana îl văzu pe armăsarul alb împingând înainte cu picioarele din spate iapa asupra căreia își revendica drepturile. Lovitura armăsarului, foarte periculoasă, rată cu câțiva centimetri iapa care sărise într-o parte și care se zbătea

sălbatic să se elibereze. Frânghia cu care era legată se înfășură pe picioarele ei din spate și iapa căzu la pământ.

Atacul disperat, cu mușcături, al armăsarului nu putu să scoale iapa în picioare, căci avea frânghia înfășurată în jurul picioarelor. Icnind de mânie, armăsarul se răsuci spre cealaltă iapă și o sili să galopeze până i se termină funia.

Agitația sălbatică stârnise toți caii. Calul lui Holt aproape că mergea în buiestru pe loc, trăgând de funie, cu gâtul arcuit neobișnuit de sus. La marginea locului de tabără îl așteptă pe Don, care avea greutăți la încălecat. Holt deznodă lasoul legat de șa și începu să-l învârtească.

— Vii? îi strigă el lui Guy.

După o liniște împietrită căzu replica, rece, acuzatoare.

— Nu ai nevoie de mine. Nu tu.

— Ești fiul meu. Totdeauna am avut nevoie de tine. În clipa când vorbi, Holt se uită peste umăr să vadă ce-l reținea pe Don. Nu mai făcu nici o încercare de a-l convinge pe Guy să-i ajute.

Diana ar fi vrut să-i strige lui Guy să se ducă cu Holt. Ar fi necesar să fie trei călăreți care să-l înlănțuie pe mustang. Dar timpul când Guy ar fi ascultat de vreun argument de al ei trecuse. Nu mai rămânea decât o posibilitate.

— Merg cu tine. Porni spre bârna de care erau legați caii.

— Dumnezeule, nu! Era un refuz exploziv, care o opri imediat. Rămâi aici, adăugă Holt pe un ton mai puțin violent, unde știu că ești în siguranță!

Argumentul pe care era înclinată să i-l ofere îi muri pe buze. Trecuseră ani de când nu mai

aruncase lasoul. Diana înțelese că lipsa ei de antrenament poate produce mai mult încurcături decât putea ajuta. Se îndepărtă de bârna cailor, cu o acceptare mută a hotărârii lui Holt.

Don, care încălecase în cele din urmă, i se alătură lui Holt; calul lui neliniștit se smucea din cauza nervozității. Își trase și el lasoul, de cel mai mare ajutor acum. Dispăruse orice nehotărâre și orice îndoială când fusese anunțat de Holt. Era cu totul concentrat asupra sarcinii care trebuia dusă la capăt.

— Cum vrei să-l manevrăm? îl întrebă el pe Holt.

— În funcție de comportarea armăsarului. Probabil că se va repezi la unul dintre noi când ne vom apropia. Dacă se repede la mine arunci tu primul lasoul. Vom încerca să-l prindem la strâmtoare între noi. Să nu ratezi, îl preveni Holt. Gata? Don înclină din cap, își trase pălăria pe frunte și își aranjă șaua, să fie sigur că toate curelele erau bine strânse și că nu va aluneca. Să păstrăm o distanță între noi, așa încât armăsarul să fie nevoit să aleagă.

Simțind apăsarea din coaste, caii porniră amândoi odată. Pe pășunea goală era un haos. Mânia armăsarului, stârnită de incapacitatea iepelor de a-i asculta comenzile, o făcu pe Diana să tremure. Aruncă o privire disperată spre Guy, care stătea la câțiva metri depărtare, un observator, fără să manifeste nici o emoție.

Spațiul se mări între cei doi călăreți care se apropiau de suprafața acoperită cu iarbă. Rămaseră în spațiul deschis, pentru că nu doreau ca în momentele critice să se trezească împiedicați

de vreuna din sforile care priponeau iepele. Armăsarul alb îi văzu venind, şi îsi scutură coama într-o fulgerare de mânie. Diana îşi ţinu respiraţia: ştia că în câteva clipe calul cel sălbatic va înceta să ameninţe şi se va năpusti să-şi întâlnească dusmanul.

Şuieratul provocator pe care îl scoase, răsuna în toţi nervii ei. Armăsarul se repezi înainte ca o catapultă. Inima Dianei se zbătu de spaimă, imaginea calului lui Rube prăbuşindu-se peste el îi fulgeră prin faţa ochilor. Cu viteza fulgerului calul se năpusti spre Don.

Cu coada ochiului, Diana văzu lasoul lui Holt şerpuind prin aer. Ţinta îi era la îndemână, iar frânghia se înfăşură pe gâtul alb. Holt se aplecă puţin peste creasta şeii şi se ţinu o clipă de şa, atunci când o mie cinci sute de pfundzi* de dinamită explozivă traseră de capătul frânghiei. Don aşteptase clipa aceasta, lasoul lui se învârti lent prin aer deasupra capului, aparent inconştient de pericolul pe care-l reprezenta armăsarul furios.

Clipa aceea nu mai sosi niciodată. În momentul când armăsarul simţise prima strânsoare a frânghiei în jurul gâtului, păruse să-şi schimbe direcţia într-o fracţiune de secundă. Rotindu-se în goană, furia albă se repezi asupra lui Holt, cu gâtul întins, cu uriaşele-i fălci deschise. Din gâtul Dianei ţâşni un strigăt de alarmă, care acoperi strigătul lui Holt către Don.

Don dădu pinteni calului şi porni în urmărirea armăsarului, învârtind lasoul. Când să prindă cu el capul cel alb, acesta găsi mişcarea potrivită ca să-l evite. În vreme ce Don strângea rapid capă-

* 1 pfund = 0.453 kg.

tul gol al lasoului, Holt încerca să-l legene mai destins pe al lui și să-și țină calul mai departe de direcția armăsarului.

Diana ar fi vrut să închidă ochii. Era un coșmar. Unghiile i se înfipseră în palme până când sângerară. Lacrimile îi acoperiră ochii, iar ea clipi până le îndepărtă, luptându-se să zărească prin vălul lor ce se mai întâmpla.

Armăsarul se întorcea și se răsucea, urmărindu-l pe Holt fără încetare. O copită lovi calul lui Holt. Acesta se clătină sub lovitură, își reveni și evită următoarea șarjă a armăsarului. Dar succesul lui Holt în a se ține departe de fălcile și de copitele armăsarului stătea la originea eșecului lui Don. Don nu putea găsi o poziție potrivită ca să-și azvârle lasoul. Dacă Holt și calul lui n-ar fi fost în drum, armăsarul nu s-ar fi răsucit în toate direcțiile ca să-l urmărească și lasoul lui Don n-ar fi zburat degeaba prin aer.

Fălcile armăsarului mușcară o halcă de carne din coasta calului lui Holt și nechezatul de durere al acestuia îi îngheță Dianei sângele în vine. Don încercă să se așeze într-o poziție mai bună, răsucindu-se în jurul calului și al călărețului. O iapă țâșni pe neașteptate în fața lui, spre dreapta.

— Atenție! îl preveni Diana urlând, dar era prea târziu.

Fără să-și dea seama, Don se apropiase prea mult. Picioarele calului său se încurcară în frânghia cu care era legată una dintre iepe. Calul căzu greoi, prinzându-l pe Don dedesubt. Calul încercă să se ridice în picioare, în vreme ce Don încerca să-și elibereze un picior.

Holt lupta singur. Nu exista nici o posibilitate de a-l ajuta pe Don. Diana îl văzu cum dezleagă frânghia din jurul crestei de la șa și cum aruncă frânghia dezlegată. Nu mai încerca să-l evite pe armăsar, încerca să-l provoace și să pună capăt luptei. Înainte ca să-și poată lua avânt calul lui Holt, armăsarul se repezi asupra lui și îl prăbuși la pământ. Holt sări liber din șa, se rostogoli și se opri ghemuit pe vine. Armăsarul nu dădu atenție calului căzut, așa cum făcuse și cu Rube, și se îndreptă furios spre omul de la pământ.

— Ajută-l! îi strigă Diana lui Guy, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Privirea ei încețoșată lunecă spre carabina de la picioarele lui. Armăsarul o să-l ucidă pe Holt! Trebuie să-l oprești!

Holt se retrase din calea armăsarului la primul atac. Pe fața lui Guy nu era nici urmă de emoție când se aplecă și ridică carabina. Pur și simplu o ținea în mână și aștepta. Holt se mai feri o dată din drumul calului care se cabra, încercând să-l lovească cu copitele și să-l culce la pământ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-l, Guy!

Guy trase cocoșul carabinei, dar n-o ridică la umăr. O izbitură de copită, ca de fier, îl întinse pe Holt la pământ. Mai multe lovituri pisară pământul, dar Holt le scăpă la distanță de câțiva centimetri. Ochii dilatați de oroare ai Dianei îl văzură pe Holt apucându-și partea de sus a brațului stâng pe când încerca să se tragă din fața armăsarului.

— Guy, trebuie să tragi! Se ruga, implora.

Diana înțelegea ce gândește. Dacă Holt ar fi murit, ea s-ar fi întors la el, după părerea lui nemaifiind legată de dorințele Maiorului.

— Nu poți să-l lași să moară! șopti ea. Capul i se mișca dintr-o parte în alta, într-o negare nepu-

tincioasă. Guy, e tatăl tău. Nu poți să-l lași să moară.

Guy se uita la ea ca pierdut în eternitate. Dumnezeule, nu putea să înțeleagă că o ucidea și pe ea? Diana plângea în tăcere. Cu un suspin înăbușit, se întoarse cu spatele. Holt își pierduse poziția verticală și se clătina în genunchi, incapabil să se oprească din cădere, din cauza brațului rănit. Diana îl văzu cum încearcă să se târască afară din calea armăsarului furios, ajutându-se numai de un braț.

— Holt! era un geamăt al inimii, pătruns de toată agonia dragostei. Începu să alerge spre el.

Când făcu primul pas, în spatele ei se auzi o explozie. Armăsarul alb se clătină ca beat pe toate patru picioarele, dar, cu fălcile căscate, se repezi spre Holt. A doua împușcătură și mustangul se prăbuși, grămadă albă, la pământ.

Diana alerga, pieptul îi era în flăcări de durere și de teamă. Vălul lacrimilor era atât de des încât abia putea să vadă încotro se îndrepta. Avu o imagine neclară a lui Holt ridicându-se în genunchi, și un sentiment de ușurare o înălță pe aripile lui.

— Dați-mi o mână de ajutor! ajunse până la ea o voce. Nu pot să apuc frânghia și s-o tai!

O privire înceţoşată, îl recunoscu pe Don, într-o parte, încă prins sub calul lui căzut. Ea șovăi, apoi alergă spre el și îi luă cuțitul din mână. Diana tăie cu lama frânghia înfășurată în jurul picioarelor din față ale calului, vag conștientă de mormăiala nemulțumită a lui Don.

— Al naibii cal, nu numai că mi-a căzut peste picior. Mi-a căzut și peste carabină. Nu puteam să fac nimic să-l ajut pe Holt.

— Ești rănit? Era vocea ei, dar Diana nu era conștientă că a pus întrebarea.

— Nu e nimic rupt.

Diana făcu un pas înapoi în clipa în care frânghia era tăiată și inconștient înfipse lama cuțitului în solul nisipos. Ea alerga deja spre Holt când câteva picioare bine plasate îl izbiră pe calul căzut, până se ridică. Don o urmă cu un mers vizibil mai lent, târându-și piciorul drept.

Holt se odihnea în genunchi; mâna dreaptă ținea strâns partea de sus a brațului stâng. Capul îi era dat pe spate, fața albă de durere, atunci când ajunse ea la el.

— Trăiești! Mulțumesc lui Dumnezeu, trăiești! Suspinele ei șoptite erau ca o rugăciune în vreme ce degetele ei tremurătoare i se plimbau pe obraji, să se asigure. Brațul tău...

El încercă să zâmbească; era căldură în privirea cu care o întâmpină.

— Sunt rănit la umăr, dar asta e tot. Holt încercă să se miște, dar se clătina. Ajută-mă să mă ridic. Diana își șterse lacrimile de pe obraji, îi înfășură brațul drept după gâtul ei, preluând cât mai mult posibil din greutatea lui, ca să-l ajute să se ridice în picioare. Observă o strălucire de mulțumire pe fața lui și îl văzu uitându-se la calul cel alb, aflat la numai câțiva metri depărtare.

— Armăsarul e mort.

— Da. Pentru prima dată, Diana își lăsă și ea privirea să alunece spre silueta cabalină. Pielea albă ca laptele era plină de praf și pătată cu purpuriu. Mort, armăsarul alb nu mai semăna cu calul mitic, de o formă și o frumusețe clasică. Gâtul îi era prea scurt și cu mușchi prea grei,

greabănul prea lung, pieptul prea îngust. Era un cal și nu avea calități care să-l deosebească de orice alt mustang, în afară de talie și de faptul ca dansa, deși nu va mai dansa niciodată.

— Guy l-a ucis, murmură Diana. Prima împușcătură îl lovise în piept și a doua în cap, aducându-i moartea instantaneu. Lacrimile îi umplură ochii când înțelese întreaga însemnătate a ceea ce făcuse Guy. Își ridică privirea spre Holt. Ți-a salvat viața, Holt. A ucis armăsarul ca să te salveze pe tine.

Holt se uita spre tabără. Diana se întoarse și îl văzu pe Guy stând în același loc, cu carabina lăsată în jos. Deși nu-i putea vedea fața, Diana știa că el se uita la ei. Încet, Guy se răsuci și se îndreptă spre bârna de care erau legați caii. Vârî carabina în coburi și încălecă. Le aruncă o ultimă privire, se opri un moment, apoi își porni calul la galop și ieși din canion.

— Pleacă. Nu se va mai întoarce.

Auzindu-i afirmația limpede, Diana își ridică privirea spre fața lui Holt. Trăsăturile îi erau tăiate în piatră și nu spuneau mai mult decât vocea, dar în ochii lui era o strălucire ca de argint.

— Poate că se va întoarce... cândva. Diana contempla norul de praf care se împrăștia.

SFÂRȘIT